

Giới thiệu Niệm Ân

Đừng bỏ lỡ truyện đô thị hay của tác giả Hường Gia Tiểu Thập có tựa đề Niệm Ân. Cố Niệm Ân là tên mẹ cậu đặt, ý là muốn cậu nhớ ân tình, ân tình của nhà họ Cố. Năm Cố Niệm Ân ba tuổi thì có tang ba, bốn tuổi tang mẹ, sau được gửi cho nhà họ Cố. Vì mẹ cậu là bà con xa của nhà họ Cố, cậu cứ như vậy được nhà họ Cố nhận làm con nuôi, nuôi dưỡng lớn lên.

Cho nên cậu phải nhớ tới ân tình nhà họ Cố cả đời, công ơn nuôi dưỡng, không có nhà họ Cố sẽ không có Cố Niệm Ân. Cả đời Cố Niệm Ân làm trâu làm ngựa cho vì nhà họ Cố, cam tâm tình nguyện. Chuyện duy nhất làm phẫn nhà họ Cố chính là yêu Âu Dương Kiệt, mà không chấp nhận kết thông gia với tiểu thư gia tộc lớn.

Nhưng Âu Dương Kiệt yêu Cố Hiểu Linh, đại tiểu thư ngôn tình hiện đại chân chính của nhà họ Cố.

Cùng đọc truyện online để theo dõi một câu chuyện nhẹ nhàng nhưng thể hiện được tình yêu sâu lắng của người đàn ông trưởng thành giành cho đứa trẻ từ lúc mới học cấp hai.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Quyển 1 - Chương 1

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

(1) Yêu, sao có thể nhanh chóng biến mất như vậy?

Cố Niệm Ân không biết bị thứ gì đè vào, vì chuyện tai nạn xe liên hoàn. Cậu nửa nằm trong xe, cảm giác máu đang chậm rãi mãnh liệt chảy ra ngoài, bên ngoài xe lửa đã bốc lên rồi!

Cậu giãy dụa lấy điện thoại ra, vỏ ngoài màu xám bạc hoa lệ bóng loáng, dưới ánh mặt trời chiếu sáng có thể phản chiếu ra ánh sáng sáng ngời. Máu từ đầu ngón tay chảy xuống nhỏ trên vỏ máy, sau đó từ từ chảy xuống, cậu gian nan ấn dãy số khắc sâu vào tim, nghe tiếng chuông vang lên từng hồi từng hồi một.

“A lô?”

“A Kiệt, em là Niệm Ân... Em...”

“Tôi với cậu đã chia tay!”

“À, đúng vậy, em biết, em muốn nói...”

“Tôi không có gì muốn nói với cậu!”

“... Em...”

“Vui lòng đừng tùy tiện quấy rầy tôi!”

“Em... Sắp... Chết!”

“Cậu ồn ào đủ chưa? Lúc nào cũng tùy hứng như vậy, chừng nào thì cậu mới có thể trưởng thành hơn? Sắp chết? Cậu nói đùa sao? Có cần tôi đưa cậu đi hỏa táng không? Cố Niệm Ân, tỉnh táo một chút, tôi không thích cậu, chúng ta đã chia tay!”

“...”

“Được rồi, tôi còn có việc, lần sau nói tiếp!”

Điện thoại bị cắt, âm thanh đơn điệu “Tít... Tít...” Vang lên, Cố Niệm Ân mệt mỏi buông lỏng tay mặc cho điện thoại rơi xuống, cậu ngửa đầu nhìn bầu trời, nơi xa truyền tới từng tiếng còi của cảnh sát, ngọn lửa bốc cháy, khói đen mịt mù bao phủ xung quanh thân thể. Khi cậu thấy ngọn lửa chậm chậm lan tới bình xăng, đột nhiên nhớ tới rất nhiều năm trước, Âu Dương Kiệt từng ôm mình nói cả đời sẽ ở chung một chỗ.

Tiếng nổ mạnh vang lên, Cố Niệm Ân chìm trong ngọn lửa nhắm hai mắt lại, yêu, sao có thể nhanh chóng biến mất như vậy?

(2) Cố Niệm Ân.

Cố Niệm Ân là tên mẹ cậu đặt, ý là muốn cậu nhớ ân tình, ân tình của nhà họ Cố.

Năm Cố Niệm Ân ba tuổi thì có tang ba, bốn tuổi tang mẹ, sau được gửi cho nhà họ Cố. Vì mẹ cậu là bà con xa của nhà họ Cố, cậu cứ như vậy được nhà họ Cố nhận làm con nuôi, nuôi dưỡng lớn lên.

Cho nên cậu phải nhớ tới ân tình nhà họ Cố cả đời, công ơn nuôi dưỡng, không có nhà họ Cố sẽ không có Cố Niệm Ân.

Cả đời Cố Niệm Ân làm trâu làm ngựa cho vì nhà họ Cố, cam tâm tình nguyện. Chuyện duy nhất làm phản nhà họ Cố chính là yêu Âu Dương Kiệt, mà không chấp nhận kết thông gia với tiểu thư gia tộc lớn.

Nhưng Âu Dương Kiệt yêu Cố Hiểu Linh, đại tiểu thư chân chính của nhà họ Cố.

Anh ta nói: “Niệm Ân, chúng ta chia tay đi! Cậu quá buồn bã, quá hay thay đổi, ở cùng với cậu tôi cảm giác như đang nói chuyện yêu đương với đứa trẻ, tôi mệt mỏi.”

Cố Niệm Ân mờ mịt ngẩng đầu, dè dặt nói: “Nếu mà em có gì không đúng, anh có thể nói cho em biết.”

Anh ta lắc đầu cười khổ, giống như không biết phải làm sao: “Niệm Ân, Niệm Ân, chừng nào cậu mới có thể trưởng thành đây? Tôi cần một người vợ, chứ không phải đi chăm sóc một đứa bé...”

Cố Niệm Ân không hiểu, năm đó mới quen rõ ràng Âu Dương Kiệt nói, “Niệm Ân, em thật đáng yêu!” “Niệm Ân, trên thế giới này chỉ có em là chân thật nhất! Niệm Ân, em không hiểu những thứ này cũng không sao, có anh chăm sóc em... Niệm Ân, chúng ta sẽ ở bên nhau cả đời.”

Hiện giờ anh ta nói: “Niệm Ân, tôi không chịu nổi, tôi không chịu nổi, tôi cần một người vợ chứ không phải đi chăm sóc một đứa bé... Xin lỗi, Niệm Ân, tôi không yêu cậu nữa!”

Cố Hiểu Linh từ trên lầu khoan thai đi xuống, bộ dạ phục màu đen quần quanh vóc người hoàn mỹ và khuôn mặt xinh đẹp, trên mặt cô là nụ cười dịu dàng không chê vào đâu được, cử chỉ động tác phóng khoáng đoan trang, cô đưa tay về phía Âu Dương Kiệt.

Âu Dương Kiệt cười, hai người cùng nhau rời đi, bóng lưng chong chéo lên nhau, có vẻ vô cùng xứng đôi.

Vì Cố Hiểu Linh, vì là người của nhà họ Cố, theo thói quen Cố Niệm Ân rút lui. Ngay cả dũng khí để tranh giành cậu cũng không có, trở mắt nhìn Âu Dương Kiệt nhu tình mật ý với Cố Hiểu Linh, sau đó trấn trọc triền miên.

Tiếp nữa,

Cố Niệm Ân cảm thấy đau.

Toàn thân trên dưới đều đau, đau như thiêu như đốt... Vẫn chưa chết sao? Sao còn chưa chết? Bình xăng xe nổ tung, mình cũng không chết được, quả nhiên là mạng con gián ư?

Đáy lòng Cố Niệm Ân phi nhỏ một cái, từ từ mờ mất, đập vào mắt là một mảng đen tối. Cậu ngây ngốc một giây, đầu gối cũng miễn cưỡng xem như là nửa người của nhà họ Cố, chắc không phải ngay cả bệnh viện cũng không đi được chứ?

Giấy dựa ngo ngoạy, tay vịn vào vách tường màu xám tro đứng lên.

Đứng lên?

Cố Niệm Ân nháy mắt mấy cái, hình như mình... Chân bị ép chặt mà! Cho dù không gãy, cũng không thể dễ dàng đứng lên như vậy được!

Cậu cúi đầu nhìn thoáng qua, áo ngủ cũ rách, dép con thỏ bẩn sắp biến thành màu đen... Giơ hai tay ra, nhỏ nhỏ, gần bằng một nửa bàn tay lúc trước của mình, đây là... Co lại sao?

Đầu choáng váng từng cơn, cậu giơ tay lên, trên trán có vết máu khô màu đỏ, “Khó trách lại đau như vậy, thì ra là trán bị rách...” Cậu tự mình cầm máu: “Đây xem như là mọn xác sống lại sao?”

Cậu ngẩng đầu mờ mịt nhìn xung quanh, dần dần mắt thích ứng với màu đen thì thấy chai rượu tán loạn nằm trên đất, còn có mấy mảnh vụn đồ dùng trong nhà bị đập vỡ... Chỗ này, rốt cuộc là chỗ nào?

“Phanh!” Cửa mở ra.

Đột nhiên xuất hiện ánh sáng khiến Cố Niệm Ân phản xạ vờn cánh tay che mắt lại, nhưng ngay sau đó bị người ta nắm cổ xách như xách một con gà con rồi bị hung hăng quật xuống đất. Móng tay màu đỏ cào da cổ bị thương, cậu không biết làm sao ngẩng đầu nhìn sang, khuôn mặt dữ tợn của người phụ nữ dường như đang gào khóc. Trong nháy mắt, có tình cảm gần như tuyệt vọng giống nước thủy triều tràn vào trong lòng, khiến cậu có cảm giác bị chìm ngập nước. truyện bên lequydon

“An An, mẹ yêu con, đừng rời khỏi mẹ!” Người phụ nữ hét lên, cầm lấy đầu cậu đập vào tường, dùng chân đạp chân cậu, hung hăng dùng sức đạp, một cước lại một cước hạ xuống: “Đừng chạy trốn, An An! Gãy thì không thể đi... An An, mẹ đánh gãy chân con được không? An An, ở cùng mẹ cả đời nhé!”

“Cả đời?” Cố Niệm Ân thì thào lặp lại.

Người phụ nữ hét lên một tiếng, điên loạn bắt lấy cậu, từng cái tát rơi xuống: “Đừng đi, đừng đi, đừng đi, đừng rời khỏi mẹ!”

Cố Niệm Ân cố gắng ôm lấy đầu dưới những quyền đấm cước đá, cắn chặt môi dưới cố chịu đựng, đầu đau giống như bị kim châm, chút xíu kí ức của thân thể này xuất hiện, một vài hình ảnh thoáng qua, bé trai vui trong góc tường u tối, người phụ nữ uống say, đàn ông lui lui tới tới, chai rượu vỡ vụn và đá đầm.

Còn có thể cảm nhận được đau đớn kéo dài không bờ bến... Và tuyệt vọng nặng nề, cùng... Tình yêu mãnh liệt.

An An, mẹ yêu con! Mẹ yêu con!

Đập chai rượu xuống đất mảnh vụn văng lên, bước chân người phụ nữ chênh vênh ngã xuống, bà ta đưa tay về phía cậu, ánh mắt vừa điên cuồng vừa xen lẫn dịu dàng: “An An, mẹ yêu con!” Cố Niệm Ân ngẩng đầu lên, đầu tiên là tia sáng vỡ vụn lóe lên, sau đó là màu máu đầy trời!

Mới chết một lần, lại muốn chết lần nữa sao?

Tiếng còi cảnh sát vang lên!

(3) Hạ Tư An.

“Anh định làm thế nào? Nhận con về?”

“Dù sao nó cũng là con tôi.”

“Sau đó thì sao? Dẫn nó về nhà? Để nó tham dự vào gia đình của chúng ta? Để nó gọi anh là ba?”

“Dù sao nó cũng là con tôi?”

“An Minh Vũ, anh có nghĩ tới cảm nhận của tôi không? Tôi mới là vợ của anh, Dục Nhi mới đúng là con trai của anh, có được không vậy? Anh muốn tôi nói sao với Dục Nhi? Nói cho nó biết nó có thêm em trai? Là ba nó lên lút sinh ở ngoài?”

“Hân Nghi!”

“Tôi tuyệt đối không chấp nhận đứa bé kia! Hạ Tư An là người điên, con trai của cô ta nhất định cũng là người bị bệnh thần kinh!”

“Tê Hân Nghi, cô cút ra ngoài cho tôi!”

Cố Niệm Ân tỉnh lại từ trong cơn hôn mê, cả người đều đau, theo thói quen cậu muốn quan sát xung quanh lại phát hiện ánh mắt bên trái bị tầng tầng băng gạc bao lấy. Cậu di chuyển, bốn phía chẳng có ai, trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng tí tách tí tách từ ống truyền nước biển phát ra, cậu cảm thấy khát nước, cảm thấy mệt mỏi cậu nhắm hai mắt lại lần nữa.

Trong lúc ngủ mơ, người phụ nữ cầm một cây gỗ rất dài và cả đình đóng chặt cửa sổ và cửa phòng lại.

Trong căn phòng nhỏ đen tối, bé trai rúc trong góc mờ to mắt mờ mịt nhìn cô.

“An An đừng đi ra ngoài chơi, An An chỉ cần theo bên cạnh mẹ là được rồi!”

“An An đừng ăn no quá, An An chỉ cần ngồi im ở nơi nào đó là được rồi!”

“An An muốn chạy à? An An muốn rời khỏi mẹ? An An?”

“An An đừng đi, An An đừng đi, mẹ yêu con!”

“Mẹ yêu con, An An!”

Mẹ yêu con, An An! Mẹ yêu con, An An! Mẹ yêu con, An An! Mẹ yêu con, An An!

Cố Niệm Ân run rẩy mãnh liệt, từng tiếng thét chói tai như bị bóng đè, cậu tỉnh dậy toàn thân đầy mồ hôi lạnh, trong phòng vẫn không có ai, chỉ có vách tường trắng xóa, chiếc chăn màu trắng.

Khi An Minh Vũ đi vào phòng bệnh thì chứng kiến đứa bé cả người đầy vết thương đang mờ mịt nhìn trần nhà, đáng vẻ không khóc lóc không gây khó dễ, khéo léo yên lặng chờ toàn bộ ập tới như vậy, khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng.

“Muốn uống nước không?” Ông ta nhẹ giọng hỏi, cầm ly lên rót nước rồi ngồi xuống đầu giường.

Trên giường bệnh rộng rãi, thân thể bé trai vốn gầy yếu càng lộ vẻ xanh xán thêm, giống như con rối to đùng, cậu quay đầu nhìn ông, trong đôi mắt màu đen nhiễm một tầng sương mù màu trắng.

“Con gọi là An An đúng không!” An Minh Vũ chưa từng cảm thấy mất tự nhiên như vậy, cho dù ký hợp đồng mấy chục tỷ cũng không biến sắc, trên mặt thoáng vẻ luống cuống, ông ta có phần lúng túng nói, “À... Ba là ba con...”

Cố Niệm Ân không trả lời ông, cậu cảm giác mình không phải là An An, không có tư cách quyết định.

An Minh Vũ nhìn cặp mắt trong suốt kia, trong lòng thoáng hiện vẻ áy náy, “Xin lỗi, An An, sau này ba sẽ chăm sóc con, sẽ luôn chăm sóc con.”

Cố Niệm Ân không tin.

“An An, gọi ba đi!” An Minh Vũ cúi người xuống hôn lên trán cậu.

Cố Niệm Ân lặng thinh.

Mặc dù Hạ Tư Tư điên khùng nhưng có lẽ là bản tính mẹ con, ngoại trừ con mắt trái bị mảnh vụn chai rượu cắt bị thương khiến thị thực giảm xuống, nhìn đồ vật mờ không rõ ra, thì những chỗ khác bị thương không tính là quá nghiêm trọng. [lêquydon](#)

Khi Cố Niệm Ân khép kiếng xuất viện, An Minh Vũ đứng dưới ánh mặt trời mỉm cười, tiến lên mấy bước đưa tay ôm lấy cậu, nói: “An An, ba tới đón con.”

Lòng ngực rộng lớn và bờ vai vững chãi, ấm áp tới cực điểm ôm lấy cậu, trong thoáng chốc Cố Niệm Ân im lặng tựa đầu vào, lông mi dài buông xuống, trong mắt mờ hồ có nước thoáng hiện lên.

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Quyển 1 - Chương 2

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Hạ Tư Tư yêu An Minh Vũ, yêu đến nguyện ý sinh con cho ông ta, sau đó đặt tên cho đứa bé là Hạ Tư An.

An Minh Vũ không thích Hạ Tư Tư, nếu như không phải Hạ Tư Tư tính kế bỏ thuốc, chắc chắn ông ta sẽ không bằng lòng để bà sinh con cho mình.

Hạ Tư Tư yêu An An, bà xem An An như vật sở hữu riêng của mình.

Hạ Tư Tư là người điên.

An Minh Vũ yêu An An, ông ta mang An An về nhà.

Ông ta còn một người vợ xinh đẹp và một đứa con trai thông minh nghe lời.

An Minh Vũ ôm Cố Niệm Ân, lấy chìa khóa ra mở cửa.

Tê Hân Nghi từ trên lầu hai đi xuống, một bé trai trốn sau lưng bà ta tò mò nhìn.

“Đây chính là An An sao?” Về mặt Tê Hân Nghi mang ý cười nhưng ánh mắt không hề cười, bà ta vờn ngón tay nhéo gương mặt Cố Niệm Ân, nói: “Đáng đáp thật đáng yêu!” Móng tay dài bấm trên khuôn mặt trắng nõn để lại dấu vết màu đỏ, Cố Niệm Ân cúi đầu, giống như năm đó mới tới nhà họ Cố, cố gắng giảm bớt sự tồn tại của mình.

An Minh Vũ nhìn hành động của Tê Hân Nghi, sừng sốt: “Hân Nghi, không phải em đã nói?”

Tê Hân Nghi ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy nước, giọng nói hơi phản nghẹn ngào, để lộ mấy phần đau khổ, nhưng mang theo chút tình cảm: “Em không đồng ý thì thế nào? Dù sao nó cũng là cốt nhục của anh, trong lòng anh chẳng lẽ em thật sự xấu xa như vậy, nhẫn tâm nhìn nó...”

Trong lòng An Minh Vũ khẽ động, nhớ tới thời gian Tê Hân Nghi mới vừa gả cho mình, đêm tân hôn đầu tiên, cô gái cũng mắt đầy lệ nói nhỏ như thế này... Nhất thời trong lòng mềm nhũn, chuyện cãi cọ ngày hôm qua cũng không để trong lòng nữa. Ông ta để Cố Niệm Ân xuống, tiến lên mấy bước ôm

vợ mình, “Hân Nghi, em biết từ đầu đến cuối người anh yêu nhất là em.” lequdyon

Cố Niệm Ân thờ ơ lạnh nhạt, trông mắt thâm sâu hoàn toàn mờ mịt lạnh lùng.

Tề Hân Nghi lau nước mắt, kéo bé trai đằng sau lưng lên trước, dịu dàng cười khẽ, “Dục Nhi, đây là em trai con, sau này nhớ phải chăm sóc em trai Cố.”

Bé trai đảo tròn mắt, lộ ra nụ cười tươi tắn: “Được!”

An Minh Vũ cười cười, cảm thấy có chút vui mừng, cả đời người chẳng qua cũng chỉ mong cầu năm chữ - Gia đình và mọi việc hưng thịnh (Trong tiếng Trung là 5 chữ: 家和万事兴.)

Cố Niệm Ân ở nhà họ An, cuộc sống rất yên ổn, ngoại trừ người làm trong nhà bài xích mình, ngoại trừ Tề Hân Nghi không đếm xỉa tới, ngoại trừ đứa bé An Dục thỉnh thoảng bắt nạt ở bên ngoài, thì đây mới thật là cuộc sống bình yên nhất mà cậu trôi qua. Không ai bắt ép cậu học tập, không ai bắt ép cậu làm việc, mỗi ngày cậu chỉ ngồi dưới gốc cây trong vườn hoa lặng lẽ ngắm bầu trời.

Có một ngày An Dục cầm món đồ chơi là chiếc tàu hỏa khoe khoang trước mặt Cố Niệm Ân, “Muốn chơi không?”

Cố Niệm Ân yên lặng nhìn chằm chằm cậu ta, con ngươi đen như mực dường như có thể nhìn thấu rõ lòng người.

An Dục nhất thời cứng đờ, dưới ánh mắt trong veo như vậy nhưng lại cảm giác như mình không có chỗ nào lẩn trốn, chỉ có đứa bé mười mấy tuổi chẳng hề biết, đó hiển nhiên là ánh mắt của người từng trải, người trưởng thành đặc biệt thành thực và tinh táo. Cậu ta chỉ biết thẳng con trai trước mắt là kẻ đầu sỏ phá hư gia đình mình, khiến người mẹ xinh đẹp của mình khóc thút thít, khiến ba không hề chú ý tới mình.

Cậu ta giận dữ đập vỡ chiếc xe lửa nhỏ, nhựa văng ra giống như đóa hoa ngũ sắc.

“Dục Nhi, An An?”

Giọng An Minh Vũ đột nhiên truyền đến, mặt An Dục đỏ lên vùng tay, ngay tại thời khắc xoay người thì khóc một tiếng, vừa khóc vừa chạy.

Khi Cố Niệm Ân đi ra thì nhìn thấy cậu ta nhào vào trong ngực An Minh Vũ, khóc lóc nói: “Con lấy cho em trai. ... Xe đồ chơi. ... Em trai không muốn. ... Ném... Xe lửa.....”

An Minh Vũ lấy tay vỗ lưng cậu ta, cúi đầu không hề quay đầu lại.

Cố Niệm Ân mím chặt môi không nói một lời, lông mi dài như lông chim khẽ run rẩy, ánh mắt sáng ngời.

An Minh Vũ khẽ nhăn mặt khó mà phát hiện ra, sau đó kiềm chế mở miệng: “An An, sau này không nên như vậy, thế là không tốt đâu.”

Trong nháy mắt sắc mặt Cố Niệm Ân tái nhợt không còn chút máu, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. ...

Đây là người hai nói muốn chăm sóc cậu, cậu nghĩ.

Tình cảm con người luôn tới đột ngột như vậy, ảm áp lại tốt đẹp, nhưng sẽ nhanh chóng biến mất như thế, cho nên mỗi lần muốn tin tưởng, muốn vươn tay nắm lấy đều có cảm giác thất vọng.

“An An, con phải học cách chung sống với mọi người, không thể lúc nào cũng là một mình cô độc như vậy.” An Minh Vũ cau mày, kiên nhẫn nói: “Dù sao một mình cũng sẽ cô đơn, chỉ có ở cùng với mọi người mới có thể học được nhiều thứ hơn.”

An Dục nói: “Các người ai dám chơi cùng Hạ Tư An, tôi sẽ báo mẹ sa thải người đó.”

Sau đó An Minh Vũ lắc đầu nói: “An An, con quá ngang bướng!”

Ánh mặt trời sau giữa trưa chủ nhật rất ấm áp, Tề Hân Nghi đang chuẩn bị trà chiều và bánh ngọt, An Minh Vũ chơi cùng An Dục trong phòng ngủ.

Cố Niệm Ân từ trong thư phòng đi ra, bụng hơi đói, từ đầu tới cuối người làm trong nhà không đếm xỉa gì tới cậu, cậu chỉ có thể đi tới phòng bếp tìm ít thức ăn, cậu nhìn thấy Tề Hân Nghi ở bên trong, không chút do dự xoay người rời đi.

“An An, giúp đi chuyện này đi!” Tề Hân Nghi chột gọi cậu lại, trên mặt là nụ cười dịu dàng.

Cố Niệm Ân đứng ở cửa phòng bếp, vẫn không nhúc nhích.

“Giúp đi bưng những thứ này đặt lên bàn bên ngoài đi.” Tề Hân Nghi bưng bánh ngọt từ trong lò nướng ra, sau đó đặt bánh ngọt vào đĩa, mỉm cười đưa tới.

Cố Niệm Ân xoay người, do dự một chút vẫn đưa tay đón lấy chiếc đĩa, Tề Hân Nghi mỉm cười nhìn cậu, bỗng nhiên buông tay, đĩa sứ trắng rơi xuống nền nhà phát ra tiếng vang lạnh lạnh, mùi thơm bơ ngọt ngấy tràn ngập trong không khí, bánh ngọt béo mềm bị rơi xuống không còn hình dạng gì, bà ta lùi về sau mấy bước, hơi lão đảo. ...

Cố Niệm Ân cúi đầu, con người dưới lông mi tĩnh mịch như nước biển.

“Hân Nghi, sao vậy?”

An Minh Vũ từ trong phòng chạy ra ngoài, vẻ mặt An Dục bướng bỉnh cười tươi ngồi trên bả vai, tóc có chút rối loạn, trên mặt là nụ cười chưa tan hết.

Sắc mặt Tề Hân Nghi hơi trắng bệch, xoay người lộ ra nụ cười gượng gạo, khuôn mặt xinh đẹp để lộ vẻ mệt mỏi và tiêu tụy, bà ta giơ tay lên gạt mấy sợi tóc rơi xuống trán, tay vịn chặt chiếc bàn bên cạnh: “Không có gì, Minh Vũ, An An muốn ăn bánh ngọt. ... Em vốn tính mọi người cùng ăn... Cho nên đưa cho nó...” Bà ta dừng lại, giống như tui thân mà lại ngấm ngấm chịu đựng: “Là lỗi của em, nếu là em cắt một miếng trước cho An An, hoặc là nói rõ ràng An An cũng sẽ không đẩy em... Sau đó... Không cần thận làm làm đồ mâm.”

Người phụ nữ chưa bao giờ ‘mặc áo giáp cầm binh khí’ ra chiến trường chiến đấu, chỉ cần bà ta điềm đạm đáng yêu nói khe khẽ, thì có thể biến dịu dàng thành vũ khí sắc bén không gì không phá được.

Sắc mặt An Minh Vũ tái xanh.

An Dục đột nhiên từ trên người An Minh Vũ nhảy xuống xông tới, một tay đẩy Cố Niệm Ân ngã xuống đất: “Đồ tồi, mày trả bánh ngọt lại cho tao! Mày trả bánh ngọt lại cho tao! Mày trả bánh ngọt lại cho tao!”

“Dục Nhi, đừng càn quấy!” Tề Hân Nghi vội vàng hô lên, đưa tay kéo con trai mình rồi nghiêng đầu gọi, “Minh Vũ?”

An Minh Vũ đứng tại chỗ, sắc mặt trắng xanh lần lượt thay đổi, đứng ngây ngốc hồi lâu đột nhiên la lên, “Hân Nghi, em mang Dục Nhi ra ngoài trước đi.”

“Minh Vũ, An An chỉ là đứa bé.” Tề Hân Nghi tha thiết nói.

“Anh biết, em ra ngoài trước đi!” An Minh Vũ quay đầu nhìn bà ta, trong mắt ẩn chứa vẻ dịu dàng và cảm động.

Cố Niệm Ân từ dưới đất đứng dậy, cậu phui bụ trên người, từ trước giờ thân thể này không đầy đủ dinh dưỡng, hiển nhiên có vẻ nhỏ thấp hơn so với người bình thường, sức lực cũng kém hơn người ta, cho nên mới bị An Dục dễ dàng đẩy ngã xuống đất như vậy, cậu cúi thấp đầu nghĩ.

An Minh Vũ nhìn vợ và con trai đi ra ngoài, giọng nói dịu xuống: “An An, con không có gì muốn nói với ba sao?”

Cố Niệm Ân ngẩng đầu nhìn ông ta, dường như đôi con người đen như mực thoáng hiện sóng gợn, miệng khẽ nhúc nhích, do dự một lát cuối cùng lại không nói gì.

An Minh Vũ chán nản ngồi xuống ghế bên cạnh, lấy tay chống lên trán, đáng vẻ có chút cơ đơn, “An An, bác sĩ nói cổ họng con không có vấn đề, nhưng con vẫn không muốn nói chuyện với ba, là đang trách ba sao?”

Cố Niệm Ân hạ mí mắt, vẫn không lên tiếng.

“An An, ba vẫn biết là ba có lỗi với con, không làm hết trách nhiệm của người làm ba, từ lần đầu tiên nhìn thấy con thì tự nói với mình, muốn bù đắp cho con. Nhưng An An, tại sao lúc nào con cũng như thế này vậy?”

Cố Niệm Ân ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt, nhưng lại khiến người ta có chút mơ hồ bất an.

“..... Nếu như người làm sai chuyện là ba! Vậy có gì không vừa lòng sao không nói với ba? Hân Nghi và Dục Nhi cũng đang cố gắng tiếp nhận con, Dục Nhi mang món đồ chơi mình thích nhất cho con, Hân Nghi một lòng muốn con dung nhập vào gia đình này, An An, con có tâm địa sắt đá sao? Có thể dùng bướng bỉnh như vậy được không!”

“An An, con có tâm địa sắt đá sao?”

Cố Niệm Ân đột nhiên ngẩng đầu, tia máu cuối cùng trên gò má cũng biến mất, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ sát đất chiếu vào, làn da trắng nõn gần như trong suốt, có thứ gì đó không ngừng vang vọng trong đầu, một tiếng lại một tiếng như sấm sét.

An An, con có tâm địa sắt đá sao? Có thể dùng bướng bỉnh như vậy được không!

Niệm Ân, cậu quá bướng bỉnh, quá hay thay đổi.

An Minh Vũ nói tiếp, nhưng Cố Niệm Ân cảm giác mình chẳng nghe được gì cả.

“Xin lỗi, An An, ba phải đưa con đi, ngày mai ba sẽ đưa con ra nước ngoài, học trong trường nội trú, ba không thể để con tiếp tục ở lại trong nhà này, ba sẽ cố gắng bù đắp cho con, ba cảm thấy có lẽ con cũng không cần... Trước kia ba đã làm sai chuyện, cho nên không thể tiếp tục phạm lỗi được nữa, ba còn có Hân Nghi và Dục Nhi. An An con quá bướng bỉnh, quá tính toán, quá gan tỵ, con vĩnh viễn không hiểu được cái gì gọi là tha thứ, cái gì gọi là khoan dung, con sẽ làm Hân Nghi và Dục Nhi bị thương, ba đã... Một thôi!”

“Niệm Ân, chúng ta chia tay đi! Cậu quá bướng bỉnh, quá hay thay đổi, ở cùng với cậu tôi cảm giác như đang nói chuyện yêu đương với đứa trẻ..... Tôi

mệt mỏi.”

Hai giọng nói lần lượt đen xen vào nhau vọng về trong đầu, “An An, con quá buồn bã, quá tính toán... Niệm Ân, cậu quá buồn bã, quá hay thay đổi.... Tôi mệt mỏi... Tôi mệt mỏi!”

Tại sao bọn họ nói, đều nghe mà không hiểu chứ?

Cố Niệm Ân thờ hồn hên dồn dập, gần như cơ thể không đứng vững, trong thoáng chốc lòng đau như cắt, hồi lâu sau mới thấp giọng nói: “Được, tôi đi.”

“An An, ba đã liên lạc với một ngôi trường nội trú ở nước A xong xuôi hết rồi, chất lượng trường học rất tốt. Ba nhờ người chăm sóc con, không cần phải sợ, tấm thẻ này con giữ lấy, mỗi tháng ba sẽ gửi tiền vào đó....”

“....”

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Quyển 1 - Chương 3

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Lần đầu tiên Edward nhìn thấy Cố Niệm Ân là ở đại sảnh sân bay.

Hôm qua anh nhận được điện thoại, trong lòng thật ra là có chút không vui.

Năm xưa An Minh Vũ từng mở một buổi tọa đàm ở trường học của anh, ngoài mặt dĩ nhiên là cùng chia sẻ bí quyết thành công cùng bọn học sinh, trên thực tế là vì chiêu mộ nhân tài cho công ty An thị. Vì Edward có huyết thống châu Á, hơn nữa là người rất xuất sắc, cũng từng được chiêu mộ. Hai người miễn cưỡng có thể xem như hơi có giao tình, nhưng vì Edward trời sinh có tính thích tự do của người Di-Gan, không thích sự ép buộc cho nên từ chối ông ta chiêu mộ.

Sau nữa, An Minh Vũ trở về nước thừa kế gia nghiệp, anh ở lại nước A dốc sức cho tương lai của mình, cho nên thỉnh thoảng giữa hai người có liên lạc, nhưng cũng không quen thân mấy. Anh học cao học chuyên ngành quản lý, hôm nay đã là một quản lý của công ty lớn, cuộc sống bình thường đầy đủ, hoàn toàn đủ để anh nuôi gia đình, nhưng cũng không khiến mình quá bận rộn. Trước mắt đang tìm kiếm một người phụ nữ xinh đẹp hào phóng tay cầm tay cùng chung sống, lại đúng lúc này người đã lâu chưa từng liên lạc gọi điện thoại qua nói mấy lời không đầu không đuôi, chưa giải thích xong cũng không đợi mình từ chối đã gọi con trai nhỏ tới đây, hành động có chút không thỏa đáng.

Trong bụng Edward cực kỳ bất mãn, tuy nói đứa nhỏ này phần lớn đều ở trong ký ức xa của trường học, cũng mang đầy đủ tiền bạc không cần mình phải bận tâm nhiều, nhưng loại hành vi kia của đối phương thật sự khiến người ta chán ghét, không nhận được có chút oán giận: Tôi cũng chẳng phải là người làm nhà ông, sao phải giúp ông kèm cặp đứa bé?

Quyết tâm không để ý tới lại cảm thấy áy náy, và lại tức giận thì mặc tức giận, dù sao đứa bé cũng chẳng có lỗi gì, nếu mình giận chó đánh mèo thì có vẻ rất không có phong độ.

Cho nên, mặc dù trên đường đi rất phiền nhiễu, nhưng vẫn tới sân bay, chỉ là lúc tới sân bay đã muộn gần nửa giờ.

Đầu tiên anh giương mắt nhìn lướt qua đại sảnh sân bay, trẻ con vốn ít, một thân một mình thì càng hiếm thấy, đang suy nghĩ một chút vừa tính đi qua nơi dễ nhìn thì rất dễ dàng nhìn thấy đứa trẻ kia.

Anh sai bước cố gắng kiềm chế sự bất mãn trong lòng đi qua, trên khuôn mặt nặn ra nụ cười tương đối thân thiện, đang giơ tay muốn gọi bỗng đứa bé kia đột nhiên quay người khiến anh ngăn ra.

Biển người lui lui tới tới, vóc dáng bé trai nho nhỏ hai vai đeo túi xách, bên chân có một rương hành lý rất to, trên đầu mang mang chiếc mũ lưỡi trai, yên lặng đứng trong đại sảnh, yên lặng chờ đợi. Rõ ràng khuôn mặt vô cùng tinh xảo, giống như thiên sứ trên trời được Hoàng đế chăm sóc cung chiều, nhưng mi tâm hơi nhíu lại, con ngươi màu mực mịt mờ đảo quanh.

Trẻ em nước ngoài cũng có rất nhiều đứa xinh đẹp, đứa nào cũng khỏe mạnh hoạt bát, ngây thơ trong sáng, được người ta ôm ấp, dùng giọng nói ngọt ngào làm nũng. Edward từng gặp rất nhiều, lúc mới nhìn đúng là đáng yêu, nhưng một lúc sau ồn ào cộng thêm đủ loại hành động trẻ con không hay ho, thường khiến người ta sinh ra chán ghét phiền toái.

Edward trời sinh không phải người có lòng yêu mến dạt dào, ghét nhất chính là sống chung với trẻ con, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy Cố Niệm Ân trong lòng lại không kiềm chế được khẽ động đậy. Trên khuôn mặt bé trai có sự trầm tĩnh và nhẫn nại vượt qua số tuổi, hiểu chuyện khiến người khác đau

lòng, mà không khiến người ta sinh ra chán ghét. Nhìn ánh mắt mịt mờ của cậu, bóng dáng cô đơn, nếu là con gái có lẽ sẽ lập tức sinh ra tình mẹ con, xông lên nâng trong lòng bàn tay mà cưng chiều, sau đó nhìn cậu nở nụ cười đẹp nhất dưới ánh mặt trời.

“An An?” Edward tiến lên dùng tiếng Trung hỏi thăm, nhìn chung trong mắt có vẻ hài lòng, nếu là đứa trẻ trước mắt này thì chăm sóc chắc cũng không quá mệt mỏi. lequydoonn

Lông mi dài của Cố Niệm Ân run rẩy, vội giương mắt nhìn anh một cái, cúi đầu xuống, khẽ gật.

“Xin lỗi tôi tới muộn.” Vốn Edward tới với tâm trạng thờ ơ, lúc này trong lòng thế mà lại sinh ra chút áy náy, giọng nói càng dịu hơn, “Tôi là Edward, ba cậu nhờ tôi chăm sóc cậu, tôi gọi cậu là An, được không?”

Cố Niệm Ân hơi ngẩn ra, dường như ánh mắt xuyên thấu qua anh nhìn về nơi không biết tên ở phía xa xa, đột nhiên nghĩ tới, sự đời trôi như nước chảy, bất kể là Cố Niệm Ân hay là Hạ Tư An, người nào cũng chẳng có chỗ dung thân trong thế giới này.... Cậu vẫn nghĩ rằng mình là Cố Niệm Ân, nhưng từ lúc nào cuối cùng cậu lại bắt đầu cuộc sống của người tên Hạ Tư An?

Edward thấy ánh mắt cậu mờ mịt yếu đuối, nghĩ rằng cậu đang nhớ về ba mẹ nơi phương xa, nhưng bộ dáng không khóc không gây khó dễ mà chỉ ngấm ngầm chịu đựng, càng khiến người ta đau lòng hơn. Vì vậy anh đưa tay sờ nhẹ lên đầu cậu, nửa ngồi xỏm xuống nhẹ giọng an ủi, “An, yên tâm tôi sẽ chăm sóc tốt cho cậu.”

Vừa nghe những lời này Cố Niệm Ân thu hồi suy nghĩ lung tung trong đầu, nhưng lại không nhìn được nhếch môi cười gượng, đây là người thứ mấy nói muốn chăm sóc mình rồi hả?

Edward thấy cậu như đang đau lòng, nhất thời không nhìn được buột miệng nói ra lời mà chưa kịp suy nghĩ, đợi đến lúc phản ứng kịp thì nghĩ mình làm sao có thời gian chơi đùa với trẻ con? Nhất thời có chút lúng túng, nghĩ lại, chẳng qua chỉ là dụ dỗ lừa gạt đứa trẻ con mà thôi, ai tin là thật chứ? Sau đó yên tâm hơn. Nhưng khi cúi đầu hoàn toàn không thấy trong đôi mắt cậu con trai thoáng hiện ra ý cười gần như là giễu cợt, đôi con ngươi màu mực dường như hiểu thấu hơn người trưởng thành mấy phần.

“Xin lỗi!” Lời xin lỗi cứ như vậy thốt ra, về mặt Edward nghiêm túc nói.

Cố Niệm Ân kinh ngạc nhìn về phía anh.

“Mới vừa rồi tôi hơi xúc động nói lời hứa hẹn, nhưng nghiêm túc mà nói mặc dù công việc của tôi không nặng nhưng cũng không nhẹ, mặc dù nói chăm sóc cũng chưa chắc có thể làm được.” Anh dùng một lát, cảm giác mình có chút buồn cười, thế mà lại giảng đạo lý với đứa trẻ hơn mười tuổi. Nhưng đối diện với cặp mắt đen tối trầm tĩnh vượt qua số tuổi kia, lại không nhìn được nói tiếp, “Song cậu ở nơi đất khách, nếu như có chỗ nào muốn giúp đỡ thì cứ tới tìm tôi.”

Cố Niệm Ân giương mắt nhìn sang, kinh ngạc phát hiện người đàn ông trước mặt này có đôi mắt màu lam nhạt vô cùng xinh đẹp, giống như bầu trời sau giữa trưa của ngày xuân, hơi hột xa xăm trống rỗng, duy chỉ có khi nhìn mình là ánh mắt chân thành tha thiết chăm chú, cho thấy lời nói của anh cực kỳ thẳng thắn. Người đàn ông nhìn như không chút để ý, thật ra lại thông minh nhạy bén, nhưng từ trên khuôn mặt có thể nhìn ra trong lòng có cảm giác không tin tưởng và ý giễu cợt nhàn nhạt đối với người khác.

Cố Niệm Ân đột nhiên có chút giật mình, nói chung mỗi người lúc nói muốn chăm sóc mình đều là thật lòng không phải giả vờ, nhưng sau đó phần thật lòng nhanh chóng biến mất mà thôi, cho nên mới nói ‘Đòi người nếu chỉ như lúc mới gặp’ không đúng sao?

Mọi người luôn có thói quen nói ra lời hứa, cũng có luôn thói quen nhanh chóng lãng quên khi thời gian trôi đi.

Mặc dù trong lòng cậu rất đau xót, nhưng không nhìn được tăng thêm cảm tình với người tốt trước mắt này, cậu muốn tự tay chạm vào cặp mắt ấm áp tràn ngập chân thành của người đàn ông kia, nhưng bỗng nhiên cảm thấy quá mức chói mắt, không dám nhìn tới nữa, chỉ lấy bàn tay che kín, nhắm chặt hai mắt, lúc này mới hạ thấp giọng đáp một tiếng, “Được!”

Lòng bàn tay mềm nhũn che kín hai mắt mình, trong lòng Edward thấy rất mềm mại, anh đưa tay cầm lấy đôi bàn tay nhỏ kia, nụ cười trên khuôn mặt trước kia luôn mang theo ba phần xa cách hiếm khi có toát lên mấy phần chân thành, “An, chúng ta đi ăn cơm trước đã, sau đó nghỉ ngơi cho khỏe nhé?”

Ngày xưa là Cố Niệm Ân, hiện giờ là Hạ Tư An chỉ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, khôn ngoan không nói nhiều lời.

Edward đưa tay xách rương hành lý trên đất, một tay dắt tay Hạ Tư An đi ra khỏi sân bay.

“Tháng ba nhà trường mới khai giảng, hiện giờ còn chút ít thời gian, cứ ở nhà tôi trước đã!”

“Lát muốn ăn gì không? Dọc đường đi khỏe chứ?”

“Đi qua bên này chắc chưa quen? Chờ sau khi khai giảng sẽ giúp cậu tìm lớp học thêm ngoại ngữ?”

Edward ngồi vào chỗ ghế lái, thuận miệng đặt câu hỏi, xưa nay anh không giao tiếp với trẻ con, giọng điệu khi hỏi khó tránh khỏi có chút cứng nhắc. Nhưng Cố Niệm Ân là người trưởng thành khoác vỏ bọc của đứa trẻ, trả lời vô cùng nhanh chóng song khách khí lễ độ, cũng không cố ý làm ra vẻ quá mức thân mật ý lại, cũng không làm ra vẻ ngạo mạn xa lánh, đóng vai hình tượng một đứa trẻ ngoan ngoãn hướng nội.

Vì vậy, hai người có thể xem như “Trò chuyện với nhau rất vui vẻ.”

Edward ở trong một căn hộ do công ty cung cấp, chỗ ở của đàn ông độc thân không trang trí đồ này nọ nhiều, có thể gọi là đơn giản thoải mái, không quá mức lộn xộn là vì anh thuê người làm theo giờ.

Tính tình anh cố chấp, nhìn như điềm đạm thật ra rất khó tiếp xúc, hơn nữa có ý thức chủ quyền rất mạnh, tuy nhiên một khi công nhận đối phương thì sẽ toát ra sự nhiệt tình và cởi mở bẩm sinh, là một người đàn ông có chút mâu thuẫn.

Anh vốn chỉ dự định tùy tiện tìm chỗ ở cho người ta, vì vậy buông tay mặc kệ, hôm nay nhất thời động lòng không thể không dẫn người trở về chỗ ở của mình.

Ghế salon trong phòng khách có phong cách Italia, nghiêng về kiểu hình tròn, xem ra ngồi rất ấm áp, trên bàn trà tạp chí và đĩa CD chất đống lộn xộn, còn có ít thức ăn thừa, hấp dẫn người ta nhất đó là bộ thiết bị nghe nhìn xa xỉ kia.

Ánh mắt Cố Niệm Ân nhẹ nhàng lướt sơ qua phòng khách, thường thường thì tính cách của một người được thể hiện qua từng chi tiết nhỏ. Vừa nhìn qua, từ ghế salon đến bàn trà rồi đến cả thiết bị nghe nhìn và đồ dùng trong nhà có vẻ vô cùng đắt đỏ, có thể thấy được người đàn ông này rất biết hưởng thụ cũng rất yêu cuộc sống, hơn nữa không kiêng kỵ ánh mắt người ta, tự làm theo ý mình.

Chợt ngẩng đầu lên thì chú ý tới trên cửa sổ có mấy chậu hoa không biết tên màu xanh biếc, còn có hai con cá vàng đang tung tăng bơi lội ở trong chiếc bể cá nhỏ nhỏ.

Nghe nói, người nuôi cá thường là người cô đơn.

Cái kết luận này cùng với suy nghĩ vừa rồi của mình có chút không hợp, Cố Niệm Ân cau mày nhìn hai đuôi con cá vàng ngo ngoe ngắc ngứ người.

Edward dẫn Cố Niệm Ân vào phòng, bật đèn sáng lên quay đầu lại đang muốn nói gì đó, chợt phát hiện ánh mắt Cố Niệm Ân đang nhìn về phía bể cá, không nhịn được cười chỉ vào đó nói: “Tôi chưa từng nuôi cá, hôm đó đi mua chậu lan dạ hương này, đúng lúc nhìn thấy đôi cá vàng kia bên cạnh đó, ông chủ nói với tôi cá này không cần để ý đến nó cũng được, đôi hai tháng cũng sẽ không chết. Vì vậy nên tôi kiên quyết mang hai con này về, hứa nếu hai tháng không chết đôi thì sẽ mang tiền cho ông ta, ông chủ tức giận giận chân. Tôi rất hoài nghi vì ông ta bán cho tôi chậu lan dạ hương này, sinh trưởng giống như cây tôi, nuôi ba tháng vẫn chưa thấy nở hoa, đúng là đồ gian thương.”

Anh nói chuyện giọng nói nhẹ nhàng, có vẻ rất khoái trá và có vẻ khoe khoang dương dương tự đắc, Cố Niệm Ân ngắc ngứ nhìn anh, nhất thời im lặng. Vốn tưởng người tốt này tính tình nghiêm minh không phát cáu, ai biết thế mà có thể làm ra loại chuyện vô lại, ép mua ép bán đôi trắng thay đen, hai loại tương phản rõ rệt, sự phòng bị trong lòng dường như thả lỏng hơn một chút.

Khỏe mắt Edward nhìn cậu đi tới, giữa hai lông mày rậm rạp cuối cùng loi ló hơn, không nói thêm gì, sắc mặt không đổi xoay người dọn dẹp đồ đạc trong phòng. “Cậu tới vội quá tôi không kịp chuẩn bị, tối nay ngủ tạm cùng với tôi một đêm nhé! Trong thư phòng bên kia có máy tính, trong phòng khách thì có TV, ra cửa quẹo trái hai trăm mét là một siêu thị, trên bàn có số điện thoại gọi đồ ăn bên ngoài, ngày mai tôi không ở nhà.” Anh dừng lại một lát, sau đó buông tay mỉm cười rất vô lưu manh, anh không chịu trách nhiệm nói, “Cậu tự xem mà làm!”

Cố Niệm Ân bật cười lần nữa, từ khi nhập vào cơ thể này, trái tim vẫn luôn căng thẳng thế mà từ từ được thả lỏng.

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Quyển 1 - Chương 4

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Buổi sáng, lúc Edward thức dậy thì Cố Niệm Ân vẫn còn đang ngủ say.

Đường xá xa xôi, đi học ở nước ngoài, đứa bé chỉ mới 13 tuổi được phép một mình, cho dù trong giấc mộng mi tâm cũng như nhủ lại, lông mi rất dài rủ xuống hiện ra bóng mờ trên màu da trắng nõn, thân thể cuộn tròn khiến người ta có cảm giác cực kỳ bất an.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay, kéo chăn lên giúp cậu rồi rón rén xuống giường. Thật sự không nghĩ tới lại có đứa trẻ ở lứa tuổi này mà trưởng thành sớm khiến người ta đau lòng như vậy.

Rửa mặt dọn dẹp sạch sẽ, anh vừa pha cà phê vừa lấy pizza tối hôm qua ăn còn thừa lại bỏ vào lò vi sóng trong ba phút đồng hồ. Đỉnh, một tiếng kêu nhỏ vang lên, anh xoay người bưng chiếc đĩa thì thấy đứa bé đang chân không mang dép đứng ngoắc ở cửa phòng, không nhịn được cười lên tiếng, “Chào buổi sáng! Tối qua ngủ có ngon giấc không?”

Cố Niệm Ân nâng mắt lên, con ngươi màu mực bình tĩnh nhìn chăm chú vào anh, người đàn ông mặc áo sơ mi trắng dài tay, quần dài màu nâu, một tay bưng ly cà phê bốc hơi nóng một tay cầm tờ báo. Nụ cười ấy thuộc về người trải qua rất ít thất bại trong cuộc sống mới có thể toát ra vẻ hạnh phúc, ấm áp như ánh mặt trời buổi sáng.

Người sống trong cuộc sống hạnh phúc như thế, mặc dù thiếu khí chất kiên cường sau khi trải qua gian khổ, nhưng lại có sự lương thiện khi đối mặt với con người hay sự vật sự việc, và về chân thành thẳng thắn, khiến người chung quanh rất dễ sinh lòng hảo cảm. lêquydoon

“Chào buổi sáng, ngủ rất ngon à!” Cố Niệm Ân trả lời anh, giọng không mềm mại như đứa trẻ mà là trong trẻo róc rách như suối chảy.

“Cà phê, nước trái cây, nước ngọt, hay là .... Sữa tươi? Tôi nghĩ dường như sữa tươi thích hợp với cậu hơn, hâm nóng lên uống khá ngon.” Edward tự mình quyết định, anh mở tủ lạnh lấy sữa tươi, xoay người ánh mắt có chút không đồng ý nhìn chân trần của cậu: “Nhưng, trước đó cậu nên đi dép vào đã không nhì.”

Cố Niệm Ân cười khẽ, trong tủ lạnh người đàn ông để đầy nước trái cây, sữa tươi, nước ngọt, nhưng người đàn ông dùng cà phê làm nước uống mỗi ngày thì càng đáng yêu hơn.

Vì vậy cậu nghe lời xoay người trở về phòng ngủ, nhưng không nhịn được quay đầu lại nói: “Edward, cho phép tôi nói thêm một câu, anh mặc quần ngược rồi!”

Sau lưng truyền tới tiếng mắng mỏ trầm thấp, và tiếng tay chân luống cuống cọ xát quần áo.

Cố Niệm Ân nhìn cười chạy về phòng bò lên giường, hai tay dùng sức kéo rèm cửa sổ màu đen ra.

Ánh mặt trời rắc đầy phòng!

Lúc Edward ra cửa vẫn không quên để lại cho cậu mấy chiếc bánh bao đã hấp sẵn, mứt dâu tây và còn có cả ít trứng gà ốp la chín một nửa.

Ăn qua loa xong bữa sáng, Cố Niệm Ân cảm ví tiền đi ra cửa, hai bên đường phố cây ngô đồng cao lớn, sân cỏ sạch sẽ gọn gàng và có cả ông cụ dắt chó đi dạo.

Mặc dù thời gian không dài lắm nhưng cậu vẫn quyết tâm làm quen hoàn cảnh xung quanh một chút.

Đúng như lời Edward nói, ra cửa quẹo trái hai trăm mét có một siêu thị mini, mặt bằng không rộng nhưng đầy đủ đồ, Cố Niệm Ân thậm chí còn mua được một bát súp màu đỏ nghe nói là của Trung Quốc, có khắc hoa văn xinh đẹp, cậu quyết định buổi trưa sẽ dùng cái bát này ăn cơm.

Buổi trưa, Edward đi ăn cơm công ty chuẩn bị cho nhân viên, có lẽ không phải rất thịnh soạn nhưng tuyệt đối đủ dinh dưỡng, lúc anh ăn được một nửa đột nhiên nhớ tới đứa trẻ trong nhà, không khỏi có chút chột dạ... Hình như, trong tủ lạnh chỉ có đồ ăn hâm lại... Đứa bé kia.... Sẽ phải gọi đồ ăn bên ngoài!

Anh nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng vẫn không yên lòng, nói xin lỗi với mấy đồng nghiệp cùng nhau ăn cơm, đi ra cửa gọi điện thoại.

Thật ra thì lo lắng của anh là dư thừa, lúc chuông điện thoại reo lên Cố Niệm Ân đang nấu súp cải. Edward quả thực là người đàn ông biết cách sống, trong tủ lạnh anh đầy đủ mọi thức ăn tươi sống, có rau dưa bốn mùa, còn có món điểm tâm ngọt, có thức ăn làm sẵn, cùng với ít đồ ăn vặt, ví dụ như bánh súp cải đông lạnh.

Khi nước sôi sùng sục Cố Niệm Ân bỏ súp cải vào, sau đó khi hơi nóng bốc lên thì có điện thoại.

“À... Là tôi.” Edward có chút lúng túng, thời đại giờ rất nhiều người có thói quen giữ khoảng cách với người khác, một khi vốn xa lạ đột nhiên có vẻ quan hệ quá thân mật, thường sẽ có cảm giác không được tự nhiên. Vốn là quan tâm tới đứa bé không tính là gì, nhưng biểu hiện của Cố Niệm Ân quá mức thành thực, đối mặt với cậu thường xuyên có cảm giác giống như đang đối với người trưởng thành như mình.

“Có chuyện gì không?” Giọng trong suốt của Cố Niệm Ân từ trong điện thoại truyền tới, mang theo bình tĩnh trước sau như một.

Edward có chút ảo não, cảm thấy hành vi của mình cực kỳ giống những người làm ba ngư ngốc trong tivi chiếu lúc 8 giờ, điều này làm cho người từ trước đến nay được xưng là đàn ông độc thân hoàng kim lạnh lẽo nhìn trần nhà.

Đối phương không nói lời nào, Cố Niệm Ân cũng rất có kiên nhẫn im lặng, hai đầu điện thoại đường dài nhưng dường như là một cuộc giằng co sự nhẫn nại.

Nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng trong điện thoại, rốt cuộc Edward điều chỉnh lại tâm tình, mặc dù không đứng trước mặt đối phương nhưng để phối hợp với lời nói của mình, vẫn lộ ra nụ cười dịu dàng đến mức tận cùng, “À, buổi tối chờ tôi tan việc, tôi dẫn cậu ra bên ngoài ăn.”

Cố Niệm Ân có chút mờ mịt, cậu không hiểu dụng ý của đối phương, có lẽ là ngay cả Edward cũng chẳng hiểu nổi mình, anh chỉ cảm thấy nên làm như vậy, vì thế nên làm thôi.

“Ừm... Được!” Cố Niệm Ân khẽ gật đầu, ý thức được đối phương không nhìn thấy, cậu vội nói “được.”

Có lẽ nước trong nồi sôi trào lên lần nữa, tỏa hơi nóng, trên người cũng thấy ấm áp.

Nhận được câu trả lời chắc chắn, Edward cắt điện thoại, xoay người trở lại ăn cơm, nụ cười trên mặt chưa hoàn toàn biến mất, khiến đám bạn bè quen biết với anh rối rít nói bóng nói gió: Quà là đã có người đẹp bên cạnh? Khiến anh bối rối một trận, không thể làm gì khác hơn là giải thích cặn kẽ nói là giúp bạn chăm sóc một đứa trẻ, trong lời nói không nhận được lộ ra lời khen ngợi đứa bé kia vô cùng hiểu chuyện khéo léo.

Đám bạn chê cười anh chưa già đã yếu, không kết hôn lại củng chiều đứa trẻ. Không ai tin tưởng lời anh “Đứa bé kia trưởng thành sớm hiểu chuyện cỡ nào, có thể so với người lớn,” giống như những lời khen ngợi kia cũng chỉ là lời nói khoa trương mà thôi.

Trong công tay này người đẹp nổi danh, có thể cạnh tranh mạnh mẽ vang dội với đàn ông ở trên thương trường, hơn nữa không kém cạnh chút nào là Jenny nghe đến đó không nhận được quay đầu lại hơi kinh ngạc nhìn Edward. Người đàn ông này đáng đáp anh tuần, chỉ là ngày thường thoát nhìn hơi lười biếng và lạnh lùng, cho nên chưa từng để ý tới, nhưng thật ra thì đáy lòng lại có sự dịu dàng như vậy sao?

Nghĩ tới đây Jenny dùng giọng nói ngọt ngào nụ cười dịu dàng, thoải mái nói: “Edward, không nghĩ tới anh có tấm lòng lương thiện như vậy, bây giờ khiến người ta vài phần kính trọng. Không biết tới nay tan việc, tôi có được may mắn mời anh dùng cơm không?”

Edward tròn to hai mắt, đây quả thực là điểm phúc từ trên trời rơi xuống, anh đang định đồng ý giữa đám đông ồn ào, chợt nhớ tới lời hẹn lúc này, nhất thời quay đầu như bị dội một chậu nước lạnh, phiền muộn tới cực điểm, “À... Xin lỗi, tôi nay tôi có hẹn rồi!”

Jenny mở to hai mắt, dường như không nghĩ tới lời hẹn của mình sẽ bị từ chối, nhưng tiếp theo trong mắt lóe lên vẻ hứng thú, cũng không ép buộc, tao nhã và rộng lượng mở miệng nói: “Như thế thì coi như thôi, nhưng lần sau cũng đừng tìm thêm lý do từ chối đấy nhé!”

Cô ta đứng dậy dọn dẹp đồ xong trở về phòng làm việc, không quên để lại cho mọi người vẻ mặt tươi cười xinh xắn.

Lại còn có lần sau!!!

Đám lang sói bên cạnh vừa hiểu thông, thân thể Edward dường như bị vô số ánh mắt ghen tỵ đâm thủng, vẻ mặt anh không nhận được lắc đầu cười khổ, làm ra vẻ khiêm tốn, nhưng người đẹp ưu ái, trong lòng khó tránh khỏi âm thầm vui vẻ không thôi.

Tâm tình tốt lên công việc cũng thuận lợi, Edward dọn dẹp đồ đạc sớm, quyết định tan việc trước.

Trên đường lái xe về nhà, gọi điện thoại bảo Cố Ân Ân ra cửa tới đầu phố chờ mình.

Đứa bé một thân quần Jean áo sơ mi, ăn mặc đơn giản chẳng giống với những đứa trẻ thích nhuộm đầu mình thành chim không tước, cộng thêm xỏ khoen khắp người, tự cho là cá tính, thật ra rất kinh khủng.

“Có đặc biệt muốn ăn món gì không?” Edward vừa lái xe vừa nói.

Cố Niệm Ân suy nghĩ một lát sau đó lắc đầu, nhưng sợ đối phương không nhìn thấy, lại mở miệng nói “Không có.”

“Vậy tới nay cứ nghe tôi!” Người đàn ông bá đạo quyết định.

Nhà kẹo, công viên trò chơi...

Cố Niệm Ân dờ khóc dờ cười ôm chú gấu bông cao cỡ nửa người, bước đi lảo đảo thất tha thất thểu. Bất kể kiếp trước hay là kiếp này, dường như chưa bao giờ có kinh nghiệm này, bên tai là tiếng ồn ào kêu la của bọn nhỏ, trước mắt là đủ loại đồ chơi thiếu nhi đầy màu sắc. Cậu như bị hấp sâu trong một thế giới hoàn toàn xa lạ, có chút bất an, cũng có chút không biết làm sao, không thể làm gì khác hơn là nhìn Edward nhờ giúp đỡ.

Edward thầm cảm thấy buồn cười, nhìn đứa trẻ vẫn luôn thành thực, mặc dù mình giám đi không ít chuyện, cũng quả thật cảm thấy trẻ nhỏ như vậy tương đối đáng yêu. Nhưng thói hư tật xấu của con người là ở chỗ này, được voi đòi tiên, anh vừa hi vọng đứa trẻ có thể hiểu chuyện nghe lời, vừa hi vọng thỉnh thoảng đứa trẻ có thể làm nũng ăn vạ đáng yêu, vì thế không nhận được nổi ý xấu có hành động “Muốn đánh vỗ về mặt vẫn luôn bình tĩnh trước mặt này” thì cũng chẳng có gì lạ.

Hoàn cảnh cảm hóa con người, Cố Niệm Ân nhìn cảnh náo nhiệt kia, trong lòng lại không tự chủ có chút gọn sóng, vẻ mặt nóng lòng muốn thử, nhưng vẫn có chút ngưng ngừng và căng thẳng. Edward nhìn vẻ mặt đứa trẻ thay đổi thất thường, có tình cảm mâu thuẫn mà không lời nào có thể miêu tả ra được, gần như cười vỡ bụng, khi cậu kêu la thất thanh thành tiếng, chạy tới ôm lấy cậu.

Chơi mãi đến lúc hai người đều kiệt sức, sắc trời dần tối xuống, công viên trò chơi sáng đèn, ánh đèn màu sắc rực rỡ đẹp hơn cả bầu trời đầy sao. Ban đêm trong công viên trò chơi quả thực là một tòa muôn màu muôn vẻ, đẹp long lanh giống như thiên đường trong giấc mộng của trẻ em.

Edward đứng bên cạnh ngựa gỗ đang xoay tròn, lẳng lặng đốt một điếu thuốc, nhìn đứa trẻ vẫn luôn có sóng gọn không sợ hãi ôm con gấu rất to, ngồi trên ngựa gỗ màu sắc rực rỡ xoay tròn, xoay từng vòng cao thấp, ánh mắt đen nhánh sáng ngời chói mắt người nhìn, khuôn mặt tinh xảo đầy sức sống, giống như đóa hoa đang nở rộ, rất xinh đẹp.

Edward mơ hồ nghĩ tới tên Hạ Tư An này, mặc dù nói mình và An Minh Vũ không phải là rất thân thiết, nhưng dù sao cũng từng làm bạn học nhiều năm, cũng không đến nỗi đã quên mất đối phương họ gì. Như thế, họ của hai người không giống nhau, không lý do gì mà chạy tới nước ngoài xin học, thậm chí thuận miệng nhờ cậy một người gần như xa lạ chăm sóc. Những điều này không khỏi tuyên bố rõ ràng đối phương không phải quá phức tạp, cũng không quá khó để đoán ra thân phận... Nghĩ tới đây, ý nghĩ trăm chuyển vạn biến, cảm thấy đứa bé kia đủ chịu đựng, đủ bình tĩnh, chẳng qua cũng chỉ là mặc bộ áo giáp giả vờ kiên cường mà thôi.

“Edward!”

Giọng trong trẻo của đứa bé vang lên, anh dụi tàn thuốc thu hồi suy nghĩ cảm xúc trong mắt, cúi người xuống nhìn đứa trẻ còn ôm gấu trong ngực hai má có chút ửng đỏ, “Chơi đùa chưa?”

“Vâng... Cảm ơn, Edward!” Vùi đầu dưới lớp lông mềm nhũn của gấu to, Cố Niệm Ân cảm giác mình thật sự quá mất mặt, cũng đã lớn tuổi như vậy rồi còn chơi ngựa gỗ xoay tròn vui vẻ đến thế, thật mất thể diện, mất mặt quá. Mặc dù không có ai biết nhưng cậu cảm giác mặt mũi hai đời của mình cũng bị vứt sạch, song cam chịu suy nghĩ một chút, cũng chỉ có thể làm như vậy. lèquydoon

Cậu ngẩng đầu lên nhìn về phía người đàn ông kia, hiếm khi mở miệng nói nhỏ nhỏ, quan tâm, “Edward, mệt chết đi được!”

Edward khẽ cười lắc đầu, sờ đầu đứa trẻ, đưa tay ôm lấy cậu, “Đi thôi, về nhà!”

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Quyển 1 - Chương 5

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Trường Cố Niệm Ân muốn đi học là một ngôi trường tư nhân, chia làm trung học cơ sở, trung học phổ thông và đại học, vì muốn bồi dưỡng học sinh có năng lực tự chủ, giáo viên trong trường chỉ phụ trách dạy môn học chủ đạo, những mặt khác đều không can thiệp, phong cách trường học rất là tự do.

Vì vậy,

“Hôm nay lớp chúng ta có một bạn học mới....”

Cố Niệm Ân đi theo giáo viên vào phòng học, giáo viên kia cứ qua quýt như thuận miệng giới thiệu mấy câu, rồi bảo cậu tùy ý tìm một chỗ ngồi, bỏ mặc cậu.

Trong lúc nhất thời cậu có chút hoảng hốt mờ mịt, cau mày quan sát thoáng qua học sinh trong phòng học, mới phát hiện, học sinh trong lớp đều một đám hai ba người ngồi chung một chỗ, rất không trật tự, nhưng bầu không khí rất thoải mái, tùy ý. Có bàn đang ngồi chờ làm thí nghiệm vật lý với đồ dùng tương tự vôn kế; có bàn không dùng bàn mà dùng bản vẽ to dùng để lên, đang nghiêm túc vẽ gì đó; có bàn đang cầm đồ chơi phi tiêu, ném mạnh về phía bia trên tường đối diện; còn bàn trước mặt không hề gì cả, chỉ tụ tập ở chung một chỗ nói chuyện phiếm.

Cố Niệm Ân im lặng một lúc, cũng có chút hiểu hình thức dạy lỏng lẻo của trường này. Cậu không dùng ánh mắt tò mò nhìn mọi người, hoàn toàn không có hứng thú nói chuyện với những đứa trẻ này, dứt khoát tìm bàn nơi góc khuất nằm úp sấp xuống ngủ... Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trên người.

Cơ sở hạ tầng trường học rất đầy đủ, mặc dù ký túc xá ba người một phòng, nhưng mà có 3 phòng ngủ độc lập, có Internet 24 giờ không giới hạn, có cung cấp nước nóng, còn có lò vi sóng, tủ lạnh nhỏ, máy giặt quần áo.

Cố Niệm Ân cảm từng món quần áo ngăn nắp trong rương hành lý, sau đó treo vào tủ quần áo của chính mình, mở máy tính xem mấy tin tức, sau đó mở hộp thư ra... Dự định xóa mấy thư quảng cáo, chợt thấy có bức mail đề tên Edward.

Mở thư ra: An, hôm nay lan dạ hương nở hoa, hai con cá đối bụng hai tháng thật sự không chết, tôi tính ngày mai đi đưa tiền cho ông chủ tiệm hoa.

Cố Niệm Ân không nhịn được mỉm cười, nhẹ nhàng gõ trả lời, đánh từng chữ từng chữ: Nhớ mua thức ăn cho cá.

Sau đó ấn nút gửi đi.

Hai tên nam sinh cùng ký túc xá, một thiếu niên 16 tuổi người da trắng rất yêu thích kiến trúc, cả ngày ngồi chồm hổm trong phòng xếp đồ chơi mô hình bằng gỗ. Một thiếu niên người Philippines và cậu ta là người châu Á đam mê hoạt động thể dục, trong một phòng nhưng lại bao gồm ba chủng tộc.

Song, hai người bạn cùng phòng này của cậu, một chỉ làm ỏ trong phòng, một thì mỗi ngày chẳng nhìn thấy bóng dáng. Hơn nữa trường này học vào buổi sáng, không điểm danh không ra bài tập, có tới hay không thì tùy, buổi chiều càng hoạt động tự do hơn. Chỉ cần cuối kỳ vượt qua kiểm tra đánh giá thì tất cả đều không có vấn đề gì.

Vì vậy dường như thời gian trở nên chậm chạp.

Cố Niệm Ân vốn chiếm ưu thế hơn so với những bạn cùng lứa tuổi, kiếp trước cậu là nhân tài tốt nghiệp trường cao đẳng, sao lại bị gây khó khăn bởi

chương trình của học sinh trung học được chứ. Duy nhất có chút phải suy nghĩ đó chính là trường học vì bồi dưỡng sở trường của học sinh, quy định mỗi người đều phải tham gia xã đoàn hoặc là tích cực tham gia nhiều loại hoạt động.

Đời trước Cố Niệm Ân bận công việc bận đối phó với người nhà họ Cố gây đủ loại khó khăn cho cậuu, sao có không gian của mình. Đời này, từ nhỏ bị người mẹ tên Hạ Tư Tư giam ở nhà, theo lý thuyết là không được tiếp thu nền giáo dục, ngay cả khi cậu mới tới nhà họ An đi vào trong thư phòng đọc sách, cũng khiến An Minh Vũ kinh ngạc nói: “Thì ra con cũng biết chữ.”

Cho nên, bây giờ Edward cũng nói chuyện với mình bằng tiếng Trung, còn giúp mình đăng ký lớp ngoại ngữ, còn giáo viên và học sinh trong trường cũng đều cho rằng mình nghe không hiểu tiếng Anh.

Vì vậy, trong lúc nhất thời nghĩ, nhưng lại không nghĩ ra đặc biệt thích cái gì. Cũng may cậu mới vừa nhập học, còn có một khoảng thời gian là một tháng để thích ứng rong chơi, một tuần lễ đủ để cậu lựa chọn một môn yêu thích của mình.

Trong email lại nhận được thư lần nữa:

Sáng nay dậy muộn, lên xe chạy nhanh như gió, không có dừng khí vượt đèn đỏ vì vậy trễ mất một phút, cũng may không bị chú ý.

Trả lời: Ngủ sớm dậy sớm, chú ý an toàn.

Tối hôm qua cùng đi ăn tối với người đẹp cùng công ty, đốt 22 cây nến.

Trả lời: Cứ thế đi, lần sau tiếp tục.leqiydon

Hôm nay lúc ra cửa gặp phải một con chó đi lạc, bộ lông màu trắng đã biến thành màu vàng, hết sức đáng thương, tôi xúc động sau đó ôm một túi bánh bao thịt bỏ ra bên ngoài.

Trả lời: Bánh bao thịt đúng là không thích hợp ném chó.

Đồng nghiệp hẹn cùng đi hát karaoke, tôi vừa cất tiếng tất cả mọi người đều biến mất.

Trả lời: Thiên sơn điêu phi tuyệt. Vạn kính nhân tung diệt (Dịch nghĩa: Giữa ngàn non, chim bay tắt bóng. Trên đường muôn ngã, dấu người vắng tanh – Bài thơ Giang tuyết của T/g Liễu Tông Nguyên)

Lén đi luyện hát, quyết định phải rửa sạch nỗi nhục lúc trước.

Trả lời: Good!

Dùng thời gian một ngày luyện một bài hát... Chờ cậu nghỉ trở về, tôi hát cho cậu nghe.

Trả lời: .... Được.

An, trong không khí có mùi thơm ngát của cỏ cây, mùa xuân đã đến.

....

Cố Niệm Ân nhìn màn hình máy vi tính mỉm cười, người đàn ông này sôi nổi trước sau như một, anh có niềm vui trong cuộc sống của anh, nghiêm túc kinh doanh, đi tìm vui vẻ, cũng sẵn lòng chia sẻ niềm vui với người khác.

Cuối cùng cậu đăng ký tham gia một xã đoàn, là đội hợp ca, trong đó đều là những cô gái trẻ mười sáu mười bảy tuổi, liếc thấy một bé trai nho nhỏ, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ. Người da vàng vốn sinh ra đã nhỏ gầy hơn người da trắng, hướng chỉ xưa này Cố Niệm Ân dinh dưỡng luôn không đầy đủ. Mặc dù thoát nhìn không còn xanh xao vàng vọt như lúc đầu, nhưng thân hình vô cùng thấp bé và ngũ quan xinh xắn, vẫn gọi lên tình thương của người mẹ ẩn giấu trong đáy lòng đám nữ sinh.

Cho dù vẻ mặt cậu cực kỳ lạnh lùng, nhưng trong mắt mọi người thoát nhìn giống như một đứa trẻ đang giận dỗi, thực sự chẳng có chút lực công kích nào. Kiếp trước dung mạo bình thường không có gì lạ khiến Cố Niệm Ân hoàn toàn không có năng lực xử lý đối với loại chuyện như vậy, không thể làm gì khác hơn là trốn đám nữ sinh trong đội đồng ca kia. Nhưng vừa gia nhập vào xã đoàn cũng không thể không tới tham gia, bị người này ôm một cái, người kia hôn một cái, cộng thêm cung nựng khuôn mặt, giống như đối xử với búp bê vậy. Cho nên cậu vốn bình tĩnh vậy mà thường xuyên mặt không chế xúc động.

Cố Niệm Ân vẫn cứ trầm lặng, nhưng không nhận ra tâm tình mình càng ngày càng nhiều cảm xúc hơn, không yên lặng như hồi mới gia nhập vào cơ thể này.

Thời gian từng ngày chậm chậm trôi qua.

Mặc dù bình thường không có gì là nhưng Cố Niệm Ân cảm thấy bình yên, đời trước cậu bận rộn, cũng từng bị cuộc sống gian khổ đẩy đi về phía trước, cậu đã từng để ý một hợp đồng thu lợi bao nhiêu, đã từng để ý tính toán nôn nóng kinh doanh, hôm nay cái gì cũng không cần nữa.

Chỉ cần mỗi ngày lên lớp, tìm chút gì đó mình thích để học, mặc dù An Minh Vũ đưa cậu ra nước ngoài nhưng về mặt tiền bạc không bạc đãi cậu, mỗi

tháng đều có một khoản tiền gửi vào trong thẻ, cậu hoàn toàn không cần lo lắng gì.

Kiểu cuộc sống gần như không thú vị này lại khiến trên khuôn mặt non nớt hiện giờ của Cố Niệm Ân lần nữa lộ ra nụ cười.

Vì vậy, rất nhiều người biết đùa bỡn Trung Quốc một năm nhảy ba lớp cấp ba, ngũ quan tinh xảo, hướng nội trầm tĩnh cá tính, khi mỉm cười sẽ khiến người ta cảm thấy hạnh phúc.

Bởi vì chỉ cần chút đồ đơn giản gì đó, ví dụ như trong mâm cơm có món cà xào, lễ Giáng sinh cắt giấy Trung Quốc dán lên cửa, sáng sớm trên bàn có đĩa hoa dại. ... Thì đùa bỡn Trung Quốc này sẽ lộ ra nụ cười thỏa mãn như đạt được toàn bộ thế giới.

Không ai biết tại sao.

Một đời người dài như vậy, cậu từng trải qua nhưng chân chính nhận được thì quá ít ỏi.

Cho nên niềm vui nho nhỏ là có thể khuếch trương thành lòng tràn đầy vui mừng hạnh phúc.

Edward thường xuyên dẫn cậu đi du ngoại khắp phố lớn ngõ nhỏ vào ngày nghỉ, bọn họ cùng đi tìm các loại ăn vặt, cùng đi vào cửa hàng đồ chơi, cùng đi ngắm cảnh sắc xinh đẹp.

“Edward, cuối tuần này là kỷ niệm trăm năm ngày thành lập trường, anh muốn tới không?” Cố Niệm Ân đứng nơi góc đường ngẩng đầu lên, kem bơ dính nơi khóe miệng, giống như con chuột nhỏ, trong đôi mắt như khao khát hồn nhiên lại như chứa hoàng hôn mênh mông. lequydoon

Edward ngồi xổm xuống mỉm cười: “Em hi vọng anh tới không?”

Cố Niệm Ân ngẩn ra, ánh mắt màu lam nhạt của người đàn ông mang theo dịu dàng bao dung cực hạn, rõ ràng đối với mình mà nói câu hỏi có chút sâu sắc, đây là cậu muốn xé rách tấm ngăn cách xa lạ cùng người ta, để tự mình nhìn thẳng vào mong muốn trong lòng của bản thân.

Nhưng người đàn ông nói như vậy lại không có nửa phần sâu kín, hoàn toàn là tôn trọng trung cầu ý kiến, không hề có chút ám chỉ khiến người ta không vui.

Cố Niệm Ân đứng đầu đường, lo lắng dùng chân di nhẹ trên mặt đất.

Cậu bỗng ngẩng đầu lên, muốn cho người đàn ông làm bạn đường của mình một nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, nhưng nước mắt lại rơi xuống.

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Quyển 1 - Chương 6

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Hôm nay là ngày kỷ niệm một trăm năm kỷ niệm thành lập trường, quy mô rất long trọng.

Ngay từ lúc một tháng trước, các xã đoàn đã bắt đầu bận rộn chuẩn bị chương trình, sau đó lần lượt tập dượt, diễn thử, thường thì đội đồng ca sẽ xuất hiện ở thời điểm khai mạc. Thật ra thì bình thường đều là làm khúc dạo đầu hoặc có hiệu quả tạo sự kích thích, ngoại trừ những âm nhạc đặc biệt, phần lớn người ta sẽ không quá chú ý.

Phía bên trong sân khấu, không bận rộn như những người khác, đám người trong đội đồng ca có vẻ vô cùng nhàn nhã.

“An, đừng căng thẳng, đừng căng thẳng, lát nữa cứ nhắm mắt lại hát là được rồi.” Đàn chị trong đội đồng ca cười hi hi sờ đầu đùa nhỏ, bộ dạng nhàn nhã như bình thường.

“Đúng vậy đúng vậy, An, nếu như có lòng dũng cảm thì có thể mở mắt, đứng trên sân khấu biểu diễn cho mọi người xem cũng là một chuyện rất thỏa mãn.”

“Hôm nay An rất đẹp trai, Shere tới đây cũng kém xa! Nếu em lớn hơn mười tuổi, chị nhất định đây đưa bắt em làm bạn trai, ha ha!”

Cố Niệm Ân có chút mệt mỏi, Shere là một gã diễn viên rất thành công, nhưng phát triển theo hình tượng công tử ăn chơi bất cần đời, cho nên hấp dẫn trái tim của một đám cô gái, lấy mình so sánh với người như vậy, khó tránh khỏi có chút dờ khóc dờ cười.

“Shere tính là gì? An đẹp trai hơn hẳn ta nhiều!” Một vị đàn chị khác giờ tay cổ vũ nói: “Cố gắng lên An, để những nữ sinh kia thét chói tai vì em đi!”

“Đừng vậy đừng vậy! An, phải cố gắng lên!”

“Sau này phải kết giao một người bạn gái xinh đẹp! Chúng ta kiểm tra giúp em!”

Ánh mắt Cố Niệm Ân bắt đầu nhìn chăm chăm vào mấy cô, nhìn đám các cô cười hi hi ha ha, vẫn không quên đùa giỡn mình, không nhìn có chút xấu hổ, rồi lại không nhìn được muốn cười, loại tâm tình phức tạp này chưa từng trải qua.

Cậu né tránh bàn tay các cô vươn tới, do dự đứng sau sân khấu nhìn ra bên ngoài.

Kể từ sau khi tốt nghiệp Edward không hề bước chân vào trường học cũ, lần này bất ngờ nhận được giấy mời liền hào hứng cố ý bớt chút thời gian chạy tới. Mới vừa ngồi vào khán phòng đã có người bắt chuyện.

“Trường C thật sự không tệ đâu, nghe nói những thứ này đều là học sinh sắp xếp.”

“À, như vậy hà.”

Edward vốn không chú ý tới điều này, không thể làm gì khác hơn là đáp lại cho có lệ.

“Chắc cậu cũng đến xem biểu diễn! Lần này con gái của tôi cũng có tiết mục, cố gắng luyện tập rất lâu, nó nhảy cực kỳ giỏi, một lát đi ra tôi chỉ cậu xem, tuyệt đối là vô cùng xinh đẹp, nhất định phải vỗ tay khen tặng đó.”

“....”

Edward muốn khen ngợi theo đối phương mấy câu, nhưng dường như đối phương cũng không trọng cật anh trả lời mình, hưng phấn nói chuyện không ngừng. Há miệng là con gái nhà bà ta, ngậm miệng cũng con gái nhà bà ta, tia sáng cao ngạo tràn đầy trong đôi mắt quả thực có thể khiến người ta chói cả mắt.

Chắc đây chính là ba mẹ!

Edward nghĩ, xung quanh ồn ào, bên tai tràn đầy tiếng khen ngợi và khoa khoang của các bạn phụ huynh về con mình, anh có chút lúng túng, lại cảm giác có chút không hợp. Một lát sau lại nghĩ tới rất nhiều năm về trước, khi còn đi học có lần tham gia thi biện luận, có phải khi đó ba mẹ cũng từng kích động như thế không?

“Edward!”

Giọng trong suốt vang lên bên tai, thiếu niên không mặc quần Jean áo sơ mi như trước, ngược lại là áo sơ mi màu trắng, quần tây màu nâu, tóc đen mềm mại ngắn ngủi nhẹ nhàng tung bay theo làn gió, màu da trắng nõn, vóc người có phần mỏng manh, con ngươi màu mực xinh đẹp, lông mi rất dài khẽ đóng đưa.

Anh nghiêng đầu, vì con mắt bên trái thị lực không tốt lắm cho nên mỗi lần nhìn người khác, trong đôi mắt như chứa một tầng hơi nước nhàn nhạt, nhìn qua thiếu vài phần cao không thể chạm tới, nhiều hơn vài phần đáng thương.

“Edward?” Cố Niệm Ân giơ tay lên quơ quơ trước mặt anh, ánh mắt ngạc nhiên nhìn người đàn ông có chút đại ra, “Sao lại ngắn người?”

“Không có gì...” Edward cười khô, thế mà nhìn một đứa trẻ đến ngây ngốc, thật là càng sống càng thật lười. Anh mỉm cười, mượn nó để che giấu sự mất hồn của mình, muốn tìm đề tài nói chuyện, “Hôm nay em có tiết mục sao?”

“À, đây chính là con trai của cậu hà! Đáng yêu quá!” Người phụ nữ trung niên bên cạnh đột nhiên chen miệng nói.

Về mặt Edward cứng ngắc, con trai? Tôi già như vậy sao?

Thiếu niên trước kia vẫn luôn lấy im lặng làm mặt nạ, lùi về sau mấy bước đứng sau lưng Edward.

Người phụ nữ trung niên cười ngai ngùng, quay đầu nói chuyện với người khác, khóe mắt lại không nhìn được liếc về phía bên này, trong lòng không kiềm chế được, nghĩ: Đây đúng là thiếu niên xinh đẹp hàng thật giá thật! Trắng trong thuần khiết trên mặt không có chút giả tạo, bộ dạng lùi về sau chắc là xấu hổ? Thật là đáng yêu... Tất nhiên, ba cậu ấy cũng rất anh tuấn.

Edward đang rối rắm, lại phát hiện bên tai có hơi thở ấm áp: “Edward, em là người dẫn đầu đội đồng ca... Anh nói học hát để khi em nghỉ về nhà thì hát cho em nghe, hôm nay để em hát trước cho anh nghe, được không?”

Trong lòng Edward khẽ động dậy giương mắt nhìn lên, trong mắt thiếu niên có sự ỷ lại mơ hồ mà chính anh cũng không phát hiện được, nhưng đáy mắt này vẫn đen như mực quanh năm không tan đi. Tựa như vầng viễn sẽ không biến mất, cho dù nói câu tình cảm như thế nhưng giọng nói bình thản gần như giống câu trần thuật, loại mâu thuẫn tương phản này khiến trong lòng người khác không nhìn được sự khó chịu, muốn đến gần rồi lại do dự....

Cố Niệm Ân vẫn cứ nhìn Edward, thấy anh lâu không trả lời, trên mặt nhanh chóng hiện ra vẻ nghi hoặc, “Có gì không được sao?”

Edward lấy lại tinh thần khẽ mỉm cười: “Không có, chỉ là rất cao hứng.”

Cố Niệm Ân buồn cười, rồi lại nhin được, vội cúi đầu theo thói quen, xoay người nói một câu: “Em đi ra sau sân khấu trước đây!” Rồi vội vã rời đi, nhưng bóng lưng lại có cảm giác chạy trốn chết.

Edward bật cười, thì ra hiện giờ bất kể có hào quang bên người cỡ nào, từ đầu tới cuối thiếu niên này là đứa trẻ không được tự nhiên, thích xấu hổ.

Mấy phút sau, tiếng nhạc chậm chậm vang lên...

.....

Đồng nghiệp hẹn cùng đi hát karaoke, tôi vừa cất tiếng hát cả mọi người đều biến mất.

Lén đi luyện hát, quyết định phải rửa sạch nỗi nhục lúc trước.

Dùng thời gian một ngày luyện một bài hát... Chờ cậu nghỉ trở về, tôi hát cho cậu nghe.

An, trong không khí có mùi thơm ngát của cỏ cây, mùa xuân đã đến.

Edward ngồi ở hàng ghế trước, khi ánh đèn lóe lên có thể ánh mắt đứa trẻ sáng ngời trong suốt như thủy tinh, anh ngược đầu, theo nhịp âm nhạc lắng lặng mỉm cười, dường như có thể thấy đôi cánh chim đẹp nhất phía sau cậu, chậm chậm tung cánh, cánh trắng tinh xinh đẹp rất lớn.

Khi cất tiếng ca vang lên thì giọng hát trong suốt mê hoặc chưa được trau chuốt, mang theo sự tươi mát như tiếng suối chảy xuôi động lòng người, có sức mạnh gột rửa linh hồn.

Thiếu niên đó mờ mịt đứng trong sân bay, thiếu niên đó bình thường mặc quần jean áo sơ mi, thiếu niên mang mũ lưỡi trai, theo thói quen hay cúi đầu, thiếu niên thường trầm tĩnh im lặng không có cảm giác tồn tại, hiện giờ đã trở nên mỹ lệ như vậy!

Tựa như một viên kim cương thô đã qua thời kỳ mài dũa, cuối cùng nở rộ lộ ánh sáng thuộc về mình, tinh khiết xinh đẹp.

Rất nhiều người có thể được hình dung là xinh đẹp, nhưng không thể nói là mỹ lệ. Chỉ có từ sâu trong tâm hồn mới thật sự có thể lộ ra màu sắc ấm áp xinh đẹp, mới có thể được gọi là mỹ lệ.

Có một loại người, trời sinh chính là vì hấp dẫn ánh mắt của người khác mới tồn tại.

Một tuần trước,

“An, kỷ niệm ngày thành lập trường có muốn mời người không?” Đàn chị trong đội đồng ca cười hỏi.

“Mời người?” Cố Niệm Ân ngần ra.

“Đúng vậy, theo truyền thống của trường, hội học sinh quy định số thư mời, phát cho bạn bè người thân của mình. Lúc xem biểu diễn, vị trí là ngồi mấy hàng đầu trước! An, không muốn mời ai sao?”

“Muốn mời ai hả?” Cố Niệm Ân lại kinh ngạc, cậu giương mắt nhỏ giọng hỏi: “Đàn chị tính mời ai?”

“Chị hả, sẽ mời ba mẹ! Cảm ơn công ơn nhiều năm dưỡng dục và dạy dỗ, cảm ơn họ đã bao dung những sai lầm chị từng phạm phải. Nhưng, An, ba mẹ em không ở đây...” Cô ấy tạm dừng lại cười áy náy, đưa ra một lời đề nghị, “Thì mời người giám hộ của em ở đây đi!”

“Như vậy được không?” Giọng Cố Niệm Ân rất nhẹ giống như một tiếng thở dài.

Edward, cuối tuần này là kỷ niệm một trăm năm ngày thành lập trường, anh muốn tới không?

Em hi vọng anh tới không?

Edward, hi vọng anh tới nghe em hát!

Giọng hát trong trẻo chọt vút cao, vút qua bầu trời, giống như từ trên thiên đường vọng xuống, vui vẻ trong suốt. Mặc dù giọng có chút non nớt, nhưng càng thêm trong ngần.

Nốt nhạc dường như dài ra, bay lên giữa trời bầu trời, bay lượn lơ giữa trời xanh mây trắng, xẹt qua thung lũng sâu thẳm, dòng suối róc rách hoa lệ khiến người ta hít thở không thông.

If you'll not fail to tell me that you love me I simply sleep in peace until you come to me.

Nếu như anh thật sự nói với em anh yêu em, em sẽ yên lặng không lên tiếng, cho đến khi anh tới bên cạnh em.

Trên sân khấu chàng thiếu niên cất tiếng hát, âm cuối đè xuống cực kỳ thấp, giống như bướm bướm sắp chết khẽ run rẩy trong bụi hoa, ánh mắt linh động, yên tĩnh đối diện với trong mắt màu lam nhạt của Edward, môi màu hoa tường vi khẽ mỉm, con ngươi màu đen của thiếu niên có một ngọn lửa sáng

ngồi, nhưng đây mắt lại có sự yếu ớt nhàn nhạt.

Trong nháy mắt có thứ gì đó cứ như vậy nổ tung trong ngực, giọng hát nhẹ nhàng như vậy nhưng lại như tiếng sấm giữa bầu trời quang đãng.

Có lúc, động lòng chỉ một giây! lequydoon

Sắc mặt Edward lập tức tái nhợt, trái tim chột co rút.

“Tiên sinh, con trai của cậu hát hay quá, quả thực chính là giọng hát trời cho!” Người phụ nữ lúc này quay đầu qua, trong mắt là nước mắt vì cảm động, hai tay làm thập tự giá để trước ngực, giọng nói rõ ràng khen ngợi.

Con trai?

Edwrad cười khỏ.

Âm nhạc vẫn còn vọng lại, muôn vàn tình cảm dịu dàng, từng đợt từng đợt như con sóng kể về tình yêu đến chết chưa từng thay đổi... I simply sleep in peace until you come to me...

Anh bỗng nhiên nhớ tới rất nhiều năm trước trong một lần nghỉ phép ở bờ biển, lúc nửa đêm trời đầy gió, sóng biển hung dữ đập vào bờ cát, trên trên mặt biển sóng đánh cuộn cuộn, tâm tình anh cũng giống như lúc này.

Tiếng nhạc dừng lại, bên trong khán phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Sau đó tiếng vỗ tay kịch liệt chột vang lên, chàng trai kia tao nhã cúi đầu chào mọi người, hơi quay mặt về phía mình lộ ra nụ cười xinh đẹp, Edward không được tự nhiên cúi đầu né tránh, tay lặng lẽ nắm chặt quả đấm.

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Quyển 1 - Chương 7

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn

Trong phòng ngủ, Cố Niệm Ân lật mấy bản nhạc, vì máy tính mở thời gian quá lâu, trong CPU phát ra tiếng máy quạt mát chạy vù vù, trong hộp thư trên màn hình, bức mail cuối cùng là một tháng trước. Sau khi kỷ niệm ngày thành lập trường, người kia dường như đột nhiên rút lui khỏi thế giới của mình, nhanh chóng khẩn cấp, lại im hơi lặng tiếng.

Cậu đứng dậy đi vào phòng khách lấy sữa tươi từ tủ lạnh nhỏ, phát hiện trong tủ lạnh trống rỗng không có gì cả, không nhịn được nhớ tới chiếc tủ lạnh trong nhà Edward được chất đầy đồ. Cậu suy nghĩ một thoáng trở lại phòng cảm vì tiền xuống siêu thị mini dưới lầu mua đồ.

“Cậu Hạ Tư An, không biết cậu có ý định trở thành ngôi sao hay không?”

Mới vừa mua đồ trong siêu thị đi ra ngoài, Cố Niệm Ân đang đi về ký túc xá đột nhiên bị chặn lại, cậu hơi sững sốt nghi hoặc ngẩng đầu thì nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang đứng trước mặt mình.

Đối với thái độ rất lơ đãng của cậu, gười đàn ông vẫn cười nhả nhặn như trước, nói tiếp: “Ngày kỷ niệm thành lập trường hôm đó, trong lúc vô tình tôi nghe cậu hát, cảm thấy giọng của cậu, hình ảnh và sức cuốn hút của cậu trên sân khấu, rất thích hợp tham gia làng giải trí... Đừng vội từ chối, cậu cần thận suy nghĩ đã, nếu như đồng ý có thể gọi vào số điện thoại này liên lạc với tôi, tôi tên Tom.”

Cố Niệm Ân ngăn ra, nhưng vẫn lễ phép nhận lấy tấm danh thiếp kia, gật đầu một cái rồi lặng lẽ rời đi.

Đi lên cầu thang, khi mở cửa ký túc xá và lấy sữa tươi vừa mua về, đang nghĩ có nên dùng lò vi sóng hâm nóng không thì cửa phòng ngủ sát bên cạnh đột nhiên mở ra, thiếu niên da trắng học kiến trúc kinh ngạc nhìn cậu: “Ồi chào! An, cậu ở nhà à! Cuối tuần này không đi ra ngoài sao?”

Tĩnh tĩnh Cố Niệm Ân vẫn rất lạnh nhạt, hai người ở cùng ký túc xá một năm rồi nhưng chưa từng nói với nhau mấy câu, cho nên có phần không rõ sao đối phương lại có giọng điệu quen thuộc như thế.

Cậu đưa tay chuyển bình sữa tươi qua, hạ mí mắt và trả lời: “Không ra ngoài,” trong lòng vừa đau khổ suy nghĩ, người này tên là gì nhỉ?

Thiếu niên người da trắng hoàn toàn không ý thức được người ở cùng mình một phòng ký túc xá gần một năm, mà thậm chí ngay cả tên của mình cũng không biết, vẫn nhiệt tình mở miệng nói, “Nếu cậu không làm gì, không bằng chúng ta cùng đi ra ngoài chơi!”

“Hả?” Cố Niệm Ân kinh ngạc ngẩng đầu, giữa hai bên chưa từng có tình bạn bè, thế mà cũng có thể nói ra lời mời có thiện chí như vậy sao?

Thiếu niên người da trắng thấy cậu tròn tròn ánh mắt màu đen, nhớ tới lời đồn đại trong trường học “Đứa bé người Trung Quốc rất hay xấu hổ,” kia, nhất thời giọng nói càng thêm hòa nhã, “Đúng vậy, là cùng đi ra ngoài chơi một bữa, có rất nhiều người đấy!”

“Dany, cậu xong chưa, tất cả mọi người đang đợi cậu đó!”

Một giọng nói từ dưới lầu truyền tới, Cố Niệm Ân chợt nhớ ra, đúng rồi, người này tên là Dany.

Dany xông về phòng ngủ, vui vẻ hét to về phía dưới lầu, “Chờ một chút, mình muốn dẫn thêm một người.”

“An, cùng đi nào!” Cậu ta quay lại lần nữa, ánh mắt màu lam tràn đầy chân thành.

Cố Niệm Ân không biết tại sao trong đầu lại hiện lên hình ảnh mỗi lần Edwrad yêu cầu mình làm gì đó, cặp mắt màu lam nhạt kia lúc nào cũng chăm chú nhìn mình đặc biệt chân thành tha thiết, thật giống như cả thế giới chỉ còn lại hai người bọn họ, vì vậy không tự chủ được gật đầu một cái.

Rõ ràng Dany sừng sốt, hồi lâu mới phản kịp đây là đối phương đồng ý, về mặt nhất thời vui sướng. lquydon

Cậu ta giơ tay lên hoan hô, đột nhiên ôm chặt Cố Niệm Ân chạy xuống dưới lầu.

“Này này, buông tay ra!”

“Không sao, cậu tuyệt đối không hề nặng chút nào!”

Có nặng hay không không phải là điểm chính, ngu ngốc! Cố Niệm Ân mệt mỏi suy nghĩ.

Vóc dáng thiếu niên người da trắng cao lớn khiến Cố Niệm Ân trong ngực cậu ta càng giống như một con rối khổng lồ xinh đẹp.

“Dany, cậu quá chậm chạp!”

“Cậu nói muốn dẫn người nào?”

“Ồ đâu? Ở đâu? Có phải người đẹp không?”

Dưới lầu một đám người nhao nhao ồn ào nói.

Đội khi thấy gương mặt đỏ ửng của Cố Niệm Ân thì đồng thời sừng sốt, trầm giọng một lời, nói: “Đứa nhỏ người Trung Quốc?”

Dany cười to thả cậu xuống, giới thiệu mọi người cho cậu biết, “Đây là Jayson, đây là Frankie. ....”

Cố Niệm Ân mù mờ, cậu vốn không nhớ được nhiều tên như vậy, cũng may tất cả mọi người rất nhiệt tình, nhưng hơn nữa chính là lời đồn đại sai trong trường học, đều cho rằng cậu xấu hổ hướng nội, cuối cùng không dám đùa giỡn thái quá cùng cậu.

Đội đến khi Cố Niệm Ân ngồi phía sau xe Dany tiến về mục đích phía trước, trong lúc nhao nhao nói chuyện với nhau, mới phát hiện những nam sinh này thế mà lại đi xem mặt!

Nhất thời sắc mặt cậu đen thui.

Nam sinh đang trong thời kỳ trưởng thành ở trước mặt nữ sinh xinh đẹp, sẽ không nhận được thể hiện mình như khổng tước xòe đuôi. Nhưng lúc này bọn họ quá đáng thương, ngay cả cơ hội biểu diễn cũng không có.

Trời sinh con gái thích xinh đẹp dễ thương, vừa nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo của Cố Niệm Ân, thân hình nhỏ hơn so với tất cả mọi người thì lập tức điên cuồng bộc lộ ra ngoài kiểu “Một bữa cơm chỉ ăn một miếng bánh bao, chỉ vì mua búp bê thích nhất,” ủa lên như thiêu thân lao vào lửa.

“An, muốn uống nước trái cây không?” Nước trái cây đưa tới khóe miệng.

“An, ăn thêm miếng bánh ngọt đi!” Vẫy tay gọi nhân viên phục vụ bưng bánh ngọt lên.

“An, cậu thật xinh đẹp!” Hôn một cái.

“Đúng vậy đúng vậy, tóc rất mềm mại!” Chạm vào mái tóc cậu.

“Mặt cũng rất mềm!” Nựng mặt.

Đây đúng là địa ngục!

Về mặt Cố Niệm Ân cứng ngắc, im lặng.

Một bên là bọn con trai tuổi trẻ thời kỳ động dục vừa tổn tiền mời khách nhưng lại không được hưởng chút lợi lộc, một bên là các cô gái trẻ tuổi ôn hương nhuyễn ngọc đại phát thiên tính làm mẹ.

Ánh mắt ghen tỵ hâm mộ nóng rực của nam sinh quả thực có thể làm tan chảy cả một bức tường, các nữ sinh thì cười hi hi, ôm ôm ấp ập, khiến Cố Niệm Ân bỏ nhào vào trong đám bụi hoa, suýt chút nữa dị ứng với phấn hoa.

“Ai kêu cậu dẫn cậu ta tới?”

Ánh mắt hoặc trách móc hoặc tức giận hoặc ai oán ném về phía Dany, Dany cười khó xử.

“À... Cái đó... An!” Dany lắp bắp nói: “Cậu.... Không phải cậu bảo còn bài luận văn chưa viết xong sao?”

Cố Niệm Ân nhìn về phía cậu ta, ánh mắt màu lam như bầu trời của chàng thiếu niên càng lộ ra sự lúng cuống, nhất thời không nhịn được bật cười. Vô cũng không thích những tình huống như thế này, vì vậy cậu vội vã phối hợp gật đầu, “Vậy mình phải về trước đây.”

Các cô gái ríu rít ngăn lại: “Tối nay về viết cũng không muộn mà!” “Đúng vậy đúng vậy! Chơi thêm lát nữa đi!”

Dany nhìn về đám nam sinh đang kỳ vọng phía sau, tiếp tục lắp bắp nói: “Là vô cùng... Quan trọng... Luận văn quan trọng, viết không xong sẽ nợ môn...”

Các cô gái nhìn về phía Cố Niệm Ân.

Cố Niệm Ân phối hợp tiếp tục gật đầu.

“Như vậy à!” Giọng các cô gái nghe ra có chút mất mát, bắt đầu ríu rít viết số điện thoại của mình, “Lần sau nhớ ra ngoài chơi, gọi điện thoại cho chúng tớ!”

Các nam sinh ghen tỵ kêu than hận không được hóa thân làm lang sói ngay tại chỗ này, đã từng vô số lần mời khách, vô số lần tặng hoa, vô số lần vắt hết óc viết thư tình cũng không đổi được mấy con số, người này chẳng qua chỉ đi tới một lần, lại có được nhiều ưu ái của người đẹp như vậy...

Thượng đế ơi! Sao người có thể đối xử với con dân của người như vậy được chứ?

“Nhưng An nhỏ như vậy, một mình tự đi về không an toàn đâu! Các cậu phải người đưa cậu ấy về đi!” Các cô gái lại bắt đầu yêu cầu.

Các nam sinh đều tức giận, ánh mắt đồng thời trừng nhìn Dany: Cậu rước lấy phiền phức thì tự mình giải quyết đi.

Dany cười khổ, đành phải đứng lên vờn tay: “An?”

Cố Niệm Ân nhìn cười, cầm tay cậu ta.

“Xin lỗi, Dany!”

“Không, là lỗi của mình, không nên bảo cậu tới tham gia loại gặp mặt này!” Dany có chút ngượng ngùng.

“Cảm ơn cậu, Dany!” Cố Niệm Ân suy nghĩ một lát, lại nói: “Thật ra thì hôm nay rất vui vẻ.”

Dany kinh ngạc nhìn cậu, quay đầu nhìn về phía xa, nói rất nhỏ: “Thật ra thì mình nghĩ rằng cậu sẽ không đồng ý...”

“Ôi trời!”

“An, cậu không phát hiện sao? Lúc nào cậu cũng một mình!” Dany nghiêm túc nói, “Mặc dù mọi người đều nói cậu hay thẹn thùng... Nhưng, An, cậu chưa từng chủ động tiếp xúc với mọi người...”

Cố Niệm Ân sùng sốt.... Chủ động?

“Mình luôn cảm thấy An giống như ở trong một thế giới mà mọi người không biết, không ai có thể đi vào... Có lẽ là ảo giác chăng!” Dany thấy ánh mắt kinh ngạc của đối phương, cảm giác giọng điệu mình hơi con gái một chút, vội kịp thời bổ sung: “Dĩ nhiên, hiện giờ mình biết, An không giống như mình nghĩ, ít nhất mình mời, cậu vẫn đồng ý không phải sao?”

Cố Niệm Ân im lặng không nói gì.

Dany không nhịn được lại lúng túng, hai người đi chậm chậm trên đường phố.

“Cảm ơn cậu đã đối xử với mình như vậy, Dany!” Hồi lâu sau Cố Niệm Ân mới nhẹ nhàng nói, người thiếu niên có đôi mắt màu lam này mặc dù thô lỗ nhưng vẫn còn mang nét ngây thơ chưa hiểu sự đời. Song dù sao cũng là quan tâm tới mình mới nói ra những lời này, lời nói không hề pha bất kỳ sự giả dối lợi ích và tính toán nào, cho dù không thêm đề ý cũng nên thấy cảm kích.

“À không có gì!” Dany đá một hòn đá nhỏ trên đường, thấp giọng nói: “Hay là...” Cậu ta nhanh chóng giương mắt quét về phía cậu, lần nữa cúi đầu, “Hay là cậu đừng vội trở về trường học, chỉ bằng hai người chúng ta...”

“À, chờ một chút.” Cố Niệm Ân đột nhiên hô lên, cậu quay đầu áy náy mỉm cười, “Dany, mình còn muốn tới một nơi, cậu tự mình trở về được không? Hoặc cậu có thể quay trở lại tiếp tục ngồi chơi với mấy cô gái kia.” Cậu vội bước mấy bước, cho đến khi đứng trước cửa xe buýt, mới vội vã quay đầu lại nói, “Tớ đi gặp người quen đã.” lequydion

Dany bất ngờ không kịp phòng bị, đợi đến khi muốn đuổi theo thì xe buýt đã khởi động rồi.

Xuyên qua cửa sổ thủy tinh, Cố Niệm Ân vẫy tay với cậu ta, lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Thiệt là!” Dany dứt hai tay vào túi, đứng ven đường bất đắc dĩ phát tay, khóe miệng không nhịn được hiện lên nụ cười khổ.

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Quyển 1 - Chương 8

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Trong phòng tối, rèm cửa sổ che mất ánh sáng, Edward lấy tay kẹp thuốc lá, đang ngồi trên sàn nhà xem phim, khói mù lượn lờ dâng lên, một bộ phim tên là ‘Thiên đường điện ảnh’ (Cinema Paradiso), lúc kết thúc trên màn ảnh hiện lên cảnh mọi người đang hôn nhau, khiến người ta cảm động....

Anh đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Cố Niệm Ân, cặp mắt màu mực kia trong suốt sáng ngời không có chút tạp chất nào, cậu cứ như nhìn thấu cả thế giới này, mà cũng giống như lưu lạc ở bên ngoài thế giới này, rõ ràng đứa trẻ trưởng thành sớm như vậy nhưng lại có sự hồn nhiên của trẻ nhỏ.

Có lẽ, khi đó mình đã động lòng.

Vì trong nháy mắt đó anh nhớ lại vườn hoa hồng của mẹ khi còn bé, sau giữa trưa tản ra hương thơm thoang thoang nhàn nhạt; nhớ tới tiếng đàn Piano sáng sớm đàn khúc nhạc du dương trong phòng; nhớ tới đám mây bay qua bầu trời màu lam... Những ký ức tuổi thơ rất xưa đó đã từng quên lãng, hoặc nói là bị mình quên lãng.

Thích cậu, muốn đặt cậu vào trong lòng, hoàn toàn có được, muốn cưng chiều cậu, nhìn cậu cười vui vẻ....

Loại tình cảm mãnh liệt như thế, đến nỗi anh cảm giác mình giống như đã thú chìm đắm trong đầm lầy, cố gắng giãy dụa cầu xin, nhưng lại không thể tự thoát được, chỉ có thể bị chìm ngập.

“Cốt kết!” Khóa cửa phát ra tiếng vang nho nhỏ, nhưng đang lúc âm nhạc kết thúc bộ phim, Edward không chú ý tới.

Cố Niệm Ân đứng ở cửa lặng lẽ nhìn vào trong nhà, trong mắt mơ hồ có chút rung động, tại sao người đàn ông dịu dàng anh tuần kia lại mệt mỏi như thế! Truyện chỉ post bên diễn đàn Lê*Quý*Đôn

Ánh sáng trên màn hình lóe lên trong phòng tối, chiếu vào khuôn mặt đặc biệt tái nhợt của Edward, nhưng trong ánh sáng mờ lung của khói sương lại nhìn không rõ, anh khẽ thở dài một hơi ngửa đầu nhìn trần nhà, vẻ mặt u ám xe lẫn chút không biết làm thế nào...

Trước kia cũng từng đọc qua thơ ca Trung Quốc, mặc dù cảm thấy xinh đẹp nhưng chưa từng có cảm xúc sâu sắc gần gũi đến như vậy.

Quân sinh ta chưa sinh, ta sinh quân đã già! (Có nghĩa tôi chưa sinh ra người đã ra đời, tôi ra đời thì người đã già).

Đây là nỗi đau đón không cách nào nói nên lời, người bạn yêu giống như nụ hoa vừa chớm nở, cậu anh tuần khôi ngô, con đường cuộc sống còn rất dài, rất có tương lai; vậy mà chính bạn giờ tuổi tác đã nhiều, con đường cuộc sống đã đi hơn phân nửa, chỉ còn lại lòng tràn đầy tang thương và mệt mỏi.

Nếu là thăm mếu thì thôi, chỉ một người tổn thương mà thôi. Nhưng nếu như lưỡng tình tương duyệt, bất kể là mình hay là cậu, đây đều là một sự hành hạ. Về phần chủ động bày tỏ tình yêu thì là nói thế nào cũng không nên nói ra miệng.

Bởi vì không cách nào nhịn được mình đi trước một bước thì sẽ mang lại cho cậu đau đớn và tổn thương.

Ánh đèn chợt bật lên, cả phòng ngời sáng.

Đột nhiên xuất hiện luồng sáng, Edward vội giơ tay lên phủ kín ánh mắt.

“Edward?” Cố Niệm Ân khẽ gọi, trong con người sáng ngời lóe lên nghi hoặc và không hiểu ra sao: “Anh làm sao vậy?”

“Không, không có gì!”

Edward mỉm cười, mu bàn tay che kín ánh mắt, vẻ mặt anh hòa nhã trước sau như một, giọng nói ngoại trừ chút khàn khàn thì không có gì khác với ngày trước. Nếu như không phải Cố Niệm Ân tận mắt chứng kiến bộ dạng cô đơn của anh thì gần như cho rằng mình vừa nằm mơ.

Cậu do dự một lát rồi bước nhanh tới, quỳ một chân trên đất, “Edward, có chuyện gì xảy ra sao?”

“Không có, An.” Edward nhẹ giọng trả lời, trong tim có cơn đau buốt, anh lại nói tiếp, “Anh không có chuyện gì, đừng lo lắng.”

“Bộ dạng này của anh mà như không có chuyện gì sao?” Cố Niệm Ân nhú mày.

“Chỉ là có chút đa cảm. ...” Edward thả tay xuống, trong đôi mắt màu lam nhạt có tình cảm cuộn cuộn dâng lên, anh nâng tay lên duỗi ra, nhàn nhạt cười nói: “Không có gì.”

“Đa cảm?” Cố Niệm Ân liếc mắt nhìn qua màn ảnh, có chút khó tin, đối với một người đàn ông luôn có nụ cười xa cách, quen dùng lễ phép che giấu tâm tình mà nói, đa sầu đa cảm như vậy quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

“Được rồi, An, đừng cười nhạo một người trưởng thành thỉnh thoảng xúc động.” Edward giả vờ mỉm cười xấu hổ, trong mắt màu lam nhạt có dịu dàng cùng chiều vô hạn.

Cố Niệm Ân nhú mày, nụ cười khiến ánh mắt thêm sáng ngời, thậm chí Edward muốn đưa tay chạm vào, cuối cùng vẫn phải nhịn, điều chỉnh biểu hiện trên mặt lần nữa, ấm áp như cũ, “An, sao hôm nay tới đây?”

Cố Niệm Ân lặng lẽ nhú mày, mỗi một chủ nhật đối phương sẽ lái xe đến đón mình, sau đó hai người cùng nhau trải qua ngày nghỉ, vậy mà thời gian gần đây Edward không tới.

Cậu mím môi, trong lòng muốn hỏi tại sao, nhưng lại biết mình không có quyền như vậy.

“Chỉ là tới thăm anh một lát.”

“À, cảm ơn!”

Bên trong phòng yên tĩnh.

“An... Nhiều bài vở không?” Hồi lâu sau Edward khéo léo cố gắng hỏi.

“Không nhiều.” Trong lòng Cố Niệm Ân càng thêm nghi ngờ.

“À... Trường C luôn rất nghiêm khắc, vẫn cần phải cố gắng học tập hơn nữa!”

“Vâng!” Cố Niệm Ân đồng ý, nhưng cảm giác đối phương như chưa hết ý, không nhận được nâng mày nhìn qua dò hỏi.

“Anh nói... An, ngày nghỉ cũng nên học tập thêm... Đừng lúc nào cũng tới chỗ của anh...” Edward cúi đầu, giọng càng lúc càng thấp.

“... Oh!”

Cố Niệm Ân bình tĩnh đáp trả, trong ánh mắt như có ngọn đèn dầu chậm chậm cháy hết, từ từ phai nhạt xuống, lại một lần nữa tràn đầy màu mực.

Edward nhìn về nơi không biết tên, im lặng.

Ngoài cửa sổ chợt vang lên tiếng sét, cuối cùng bắt đầu mưa tí tách.

Cố Niệm Ân nhớ tới rất nhiều năm trước, cậu bị một cuộc điện thoại từ công ty chạy về, cũng trời mưa như thế này, cậu đội mưa về nhà giữa trời mưa, lại nhìn thấy Âu Dương Kiệt cầm tay Cố Hiểu Linh, nói với cậu: “Niệm Ân, chúng ta chia tay đi!”

Ngày đó mưa lớn hơn bây giờ nhiều, còn kèm theo cả gió bão, từng giọt rơi trên mặt đất nện vào cửa kính, gió phát ra tiếng kêu vù vù, giống như khóc thút thít.

“An, buổi tối ở lại đi! Mưa lớn thế này trên đường không an toàn.” Giọng nói khàn khàn của Edward phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng, anh dùng tay chống đất đứng dậy, ngẩng đầu lên cười miễn cưỡng, “Anh đi dọn dẹp qua phòng khách!”

Cố Niệm Ân ôm lấy đầu gối ngồi trên sàn nhà khẽ gật đầu một cái, ngoan ngoãn như khi mới tới chỗ này, nhưng khác nhau ở chỗ là trước kia cậu và Edward ngủ chung một chỗ, còn bây giờ Edward nói “Anh đi dọn dẹp qua phòng khách!”

Lúc nửa đêm ngoài cửa sổ mưa vẫn còn rơi tí tách tí tách, trong không khí có mùi ẩm ướt.

Cố Niệm Ân cảm giác mình mệt chết đi được, mệt mỏi ngủ không yên, lúc hai ba giờ sáng cậu mở mắt bò dậy, kéo màn cửa sổ ra nhìn một chút, rồi với tay mở chiếc đèn đầu giường. Con gấu bông cao cỡ nửa người nằm bên gối dưới ánh đèn màu vàng ấm, vẫn lộ ra nụ cười nhàn nhạt không dính khói lửa nhân gian.

Cố Niệm Ân đưa tay ôm lấy gấu bông, ngồi trên giường ngơ ngác bàng hoàng.

Cậu chưa bao giờ cảm giác mình yếu đuối, cho dù cậu thường xuyên lặng lẽ đối mặt với tổn thương và đá kích.

Từ đầu đến cuối cậu cho rằng, thế giới này luôn có hạnh phúc đáng giá để tin tưởng lệ thuộc vào, luôn thuộc về một mình cậu, thuộc về Cố Niệm Ân. Cho nên, dù trước kia lận đận cỡ nào, cậu cũng chưa từng kháng cự sự ảm áp người khác cho mình.

Lúc rất còn nhỏ, mẹ nói: “Niệm Ân, Thượng Đế tạo ra cho con người ta rất nhiều ngã rẽ, có người lựa chọn bằng phẳng, có người lựa chọn gập ghềnh. Lựa chọn bằng phẳng cả đời may mắn sẽ thuận lợi, nhưng đến điểm sau cuối anh ta sẽ không cảm giác được hạnh phúc, vì hạnh phúc của anh ta đạt được quá mức dễ dàng; Lựa chọn gập ghềnh sẽ trải qua khó khăn nguy hiểm, nhưng khi đến điểm cuối, anh ta đạt được hạnh phúc thuộc về mình, thì mới có thể vui vẻ gập bội và dù chết cũng không tiếc nuối, đây mới thật sự là cuộc sống.”

Cho nên mỗi một lần đau lòng, cậu sẽ tự nói với mình, cậu vẫn đang còn đi trên con đường gập ghềnh, nhưng tại sao điểm cuối cậu vẫn mãi chưa đi tới.

Mẹ, điểm cuối rốt cuộc là ở đâu?

Hạnh phúc đang ở nơi nào đây?

Trong phòng khách đóm lửa lập lòe chớp tắt, Edward ngồi trên ghế salon, một đêm không ngủ.

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Quyển 1 - Chương 9

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Xin hỏi là Tom phải không? Tôi là Hạ Tư An ở trường C...”

“À, cậu suy nghĩ kỹ rồi sao?”

“Vâng.”

Lúc Cố Niệm Ân từ trong phòng đi ra ngoài, Edward đang đeo tạp dề làm bữa sáng.

Dường như lại trở về buổi sáng khi mới gặp nhau không lâu.

Hoặc có lẽ, vận mệnh rất thích tạo ra những thứ tương tự như trò đùa.

Edward nghe tiếng bước chân thì xoay người, trên mặt ẩn chứa sự mệt mỏi nhưng vẫn lộ ra nụ cười nhàn nhạt, “Chờ một lát, uống ly sữa tươi trước đi.”

Cố Niệm Ân gật đầu ngồi xuống, “Edward, hôm nay em không ăn mứt dây tây, chỉ ăn mứt việt quất được không?”

Edward hơi sùng sốt, “Dĩ nhiên có thể.”

“Vây, em không ăn bánh mì nướng, chỉ ăn trứng ốp la được không?”

“Là anh làm không hợp khẩu vị sao?”

“Không, chỉ là không thích.”

“Thế thì, được rồi.”

“Này, Edward, em ký hợp đồng làm diễn viên thì sao?”

“An!”

Cố Niệm Ân hạ mí mắt yên lặng ngồi trên ghế, cậu để dao nĩa xuống, nhẹ nhàng không một tiếng động.

“An, em biết mình đang nói gì không? Em xác định ư? Không phải trước kia em từng bảo muốn làm nhiếp ảnh gia sao? Còn nói muốn chụp toàn bộ cảm giác, những câu chuyện hạnh phúc lại, cất giữ. Bây giờ, tại sao vậy?” Edward cố gắng giữ bình tĩnh mở miệng hỏi.

Cố Niệm Ân ngược mắt lên, màu mắt đen nhanh thông hiểu trước sau như một, “Điều này chẳng có gì hiểu hay không hiểu, đối với em mà nói, điều này giống như đạo lý không ăn mứt dâu tây, đổi thành ăn mứt quả việt quất, không ăn bánh mì nướng, chỉ ăn trứng ốp la, không phải là không hợp khẩu vị, mà chỉ là không thích!”

“An, chuyện này không giống nhau, không giống như vậy, tuổi em còn nhỏ, có một số việc quá phức tạp, không phải chuyện gì cũng có thể dùng thích hay không thích để phân biệt, em không hiểu...” Edward vội vã nói.

“Edwrad!” Cố Niệm Ân bỗng nhiên cắt ngang lời anh, đôi mắt trong suốt mềm mòng thế mà lại có vẻ hung hăng gây sự, “Anh nói cho em biết, anh lấy thân phận gì nói với em?”

“...” Trong lòng Edward vốn có chút tức giận, nhưng lại bị một câu nói này đánh lui toàn bộ, thân phận gì đây? Người giám hộ? Bậc cha chú? Bạn bè? Nghĩ đến đây, trong lòng lại đau đớn, trong lúc nhất thời không nói ra lời.

Lời vừa ra khỏi miệng Cố Niệm Ân đã biết mình nói có chút nặng lời, trong lòng hơi hối hận.

Hôm qua cậu cực kỳ hào hứng tới, lại nhận được ý đuổi khách của Edward, trong lòng khó tránh khỏi có chút hờn giận, nhưng đúng như mình nói “Không ăn mứt dâu tây, đổi thành ăn mứt quả việt quất, không ăn bánh mì nướng, chỉ ăn trứng ốp la” chỉ là một đạo lý. Cái thế giới này không thể... Đòi hỏi nhất chính là tình cảm con người, hôm nay thích ngày mai có thể không thích, mình thì có lý do gì mà giận hờn đây? Mình thì có tư cách gì yêu cầu đối phương đây?

Hồi lâu sau Edward mới nhỏ giọng nói: “Tự em quyết định đi!”

Cố Niệm Ân giương mắt kinh ngạc nhìn anh, lúc này vẻ mặt có chút hoảng hốt, “Được.”

Bữa sáng này ăn đặc biệt khó khăn, mỗi một phút mỗi một giây đều như đang giấy dựa giữa đám cháy, cố tình hai người đều không muốn cứ như vậy rời đi, ngồi trước bàn tâm tư rối loạn như trời tối, đợi đến khi cơm nước xong, ngăn ngủi có mười phút đồng hồ mà lại cảm giác giống như trải qua mười năm.

Cố Niệm Ân mặc quần áo tử tế muốn ra cửa, đi tới cửa lại dừng lại, “Em... Đi ra ngoài!”

Edward đứng bên bàn dọn dẹp bát đĩa không quay đầu lại, không nhìn rõ vẻ mặt, chỉ là thoạt nhìn vẫn dịu dàng như trước, “Ừ!”

Cố Niệm Ân rất muốn kiếm tiền.

Cậu nghĩ, tốt nhất khi trưởng thành sẽ trả sạch tiền cho An Minh Vũ trước, sau đó tìm một thị trấn nhỏ bình yên dưỡng già, cả đời cứ như vậy.

Cậu quá mệt mỏi, bây giờ chỉ cầu mong một cuộc sống bình lặng.

Shere là ngôi sao hàng đầu của công ty nay, hẳn ta là kiểu người cho dù không đủ anh tuấn cũng đủ hấp dẫn chú ý sự tồn tại, hẳn ta đứng đó quanh thân ánh sáng chói mắt nhưng trong con ngươi màu xanh biếc lại dịu dàng, đáng vẻ hoàn toàn ngược lại. Về mặt hẳn ta phảng phất mang theo tình ý vô hạn và thoáng hiện vẻ mập mờ, sức hấp dẫn này của hẳn ta khiến vô số người như thiếu thân lao đầu vào lửa, người trước ngã xuống người sau kế tục.

Ngày đó, hẳn ta đứng trước cửa sổ trên hành lang lầu năm ghé đầu nhìn quanh quần ra bên ngoài, tính tình hẳn ta hiếu động thích nhất là chạy tới chạy lui. Người đại diện của hẳn phải đặc biệt khóc kêu xin hẳn đăng hoàng ngồi đợi trong phòng, chờ đạo diễn Ronny nổi tiếng trong giới giải trí chọn người.

Tuy Shere có chút bất đắc dĩ nhưng cũng không có cách nào từ chối, một mặt là nhìn người đại diện của mình chịu một nhọc, còn thỉnh thoảng giúp mình dọn dẹp cục diện rối rắm, thực sự không đành lòng bắt nạt anh ta nữa; mặt khác là vì tên tuổi đạo diễn nổi tiếng Ronny có thể nói là như sấm bên tai, đến bây giờ mặc dù hẳn được hoan nghênh nhưng chưa từng hợp tác với người này, trong lòng không khỏi ôm chút chờ mong.

Nhưng chuyến bay của Ronny tới nay dường như xảy ra chút chuyện, chờ từ tám giờ sáng đến hai giờ chiều, vốn tính kiên nhẫn đã ít lại còn hao gần hết, cho nên đành phải chạy ra khỏi phòng tới hành lang hóng mát một lát, nhân tiện quan sát các người đẹp lui tới.

Đời trước Cố Niệm Ân học kinh doanh, sau khi nghiên cứu hợp đồng xem như có chút công bằng, thì chính thức kí hợp đồng.

Cậu đi ra cửa, dừng bước đứng trong hành lang mờ tối, trên mặt có chút mờ mịt.

Tiếp theo nên về trường học hay là tới chỗ Edward đây?

Cậu muốn đi tìm Edwrad nhưng lại nghĩ tới dường như mình đã không còn được chào đón nữa.

Ánh nắng ấm áp sau giữa trưa xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, cậu đứng trong bóng tối đưa tay chạm vào, nhớ tới con ngươi màu lam nhạt của

Edward; nhớ tới bóng lưng Edward lúc đi ra cửa; nhớ tới ngày đó, Edward ngồi dưới đất, về mặt mặt mỗi tiểu tụy.

Cậu không hiểu trên người đối phương xảy ra chuyện gì, cũng không biết mình đã làm sai điều gì, cậu chỉ cảm thấy sự tồn tại của mình khiến Edward khó xử....

Điều này làm cho cậu thấy khó chịu.

Shere nghĩ: Khuôn mặt thiếu niên này xinh đẹp hơn so với bất kỳ ai khác, nhưng ánh mắt cũng đau khổ hơn so với người khác.

Hắn có sự xúc động, sau đó liền hành động.

Shere đi tới trước mặt Cố Niệm Ân, dùng cặp mắt xanh biếc như nước hồ ngắm nhìn đối phương.

Nơi Cố Niệm Ân đứng có ánh sáng hơi nghiêng, hơn nửa người chìm trong bóng tối, chợt thấy có người đi tới trước mặt không nhìn được ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn sang, trong bóng tối không ánh sáng, một đôi mắt sáng rực như bầu trời sao.

Trong lòng Shere khẽ động đậy, đưa tay chống lên vách tường vây chặt thiếu niên trước mặt mình, một tay khác bắt cái tay đối phương đang muốn đẩy ra, sau đó không coi ai ra gì cúi đầu hôn lên đôi mắt chàng thiếu niên. Hắn dùng giọng gọi cảm nói: “Đẹp quá, chỗ này...” Hắn dùng ngón tay khẽ vuốt nhẹ xung quanh đôi mắt Cố Niệm Ân, giọng chân thành trân trọng nói: “Chỗ này, nên cười một cái.”

Bóng mờ lồng vào nhau, đổi thành sáng rực, thiếu niên có khuôn mặt tinh xảo khẽ ngẩng đầu, về mặt lạnh lùng, ánh mặt trời chiếu rọi trên làn da trắng nõn nhưng có cảm giác như sáng lóng lánh trong suốt. Người đàn ông có tròng mắt màu xanh biếc cười đa tình, giữa hai hàng lông mày mang theo sự hấp dẫn mê người.

Bầu trời sáng rực, gió khẽ đong đưa.

“Chính là hai người các cậu!”

Kèm theo tiếng động rầm rắc vang lên, Cố Niệm Ân và Shere đồng thời tách ra nhìn về phía người đi tới.

Nơi thang máy, có một người dẫn đầu nhìn qua rất nghiêm nghị nhưng ánh mắt có sự vui mừng khó kiềm chế lại được. Đứng phía sau ông là một người trẻ tuổi, cười sang sảng một tiếng, thu hồi máy chụp hình trong tay. Một tên thư ký lão luyện trong hình dạng cô gái không nói gì mà khẽ gạt đầu với hai người bọn họ.

“Đạo diễn Ronny!”

Shere đang sững sốt thì nhìn thấy người đại diện của mình chạy vọt ra, nhào tới như ong mật nhìn thấy mật hoa, vây quanh đối phương bắt đầu vo ve không ngừng nghỉ.

Hắn thờ ơ như không cười khế, chợt nhớ tới thiếu niên xinh xắn vừa rồi liền quay đầu lại thì chỉ nhìn thấy bóng lưng bước nhanh đi vào trong thang máy.

Hắn sờ môi mình, cong môi cười như không cười, lộ ra ý cười mê hoặc chứng sinh.

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Quyển 1 - Chương 10

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Cố Niệm Ân mở cửa ký túc xá ra thì nghe trong TV trong phòng truyền tới giọng nói tràn đầy thâm tình hấp dẫn, “Bảo bối, anh yêu em, bất kể em trẻ tuổi hay già yêu, anh cũng yêu em, anh chỉ yêu mỗi em.”lequydoon

Dany đang ăn khoai tây chiên xem phim, chợt nghe tiếng mở khóa cửa quay đầu ra nở nụ cười, “Này! An, mình cho rằng ngày mai cậu mới trở về, muốn ăn không?”

Cố Niệm Ân lắc đầu, ánh mắt không tự chủ nhìn chăm chú vào người đàn ông vẫn còn tình cảm nồng nàn trên TV, hơi do dự hỏi, “Anh ta là ai?”

“Ôi trời! An cũng thích Shere à?” Dany nở nụ cười, “Mặc dù người này đẹp trai khiến đàn ông ghen tị, nhưng không thể không nói kỹ thuật biểu diễn thật sự không tệ...” Cậu ta dừng một lát, gãi sau gáy có chút xấu hổ nói, “Chắc cậu không biết mình thích xem thể loại phim ngôn tình mà chỉ con gái mới thích xem này nhỉ!”

Cố Niệm Ân lắc đầu một cái, nhớ tới người đàn ông có chút vô lễ kia, thì ra đó chính là diễn viên nổi tiếng hoa hoa công tử ngôi sao điện ảnh Shere ư?

“Đừng rồi An, lớp trưởng lớp bọn cậu vừa tới đây đưa bản kê khai chọn môn, mình để ở trên bàn bên kia, tốt nhất cậu nên nghiên cứu một chút, dù sao sau này lên đại học...” Dany lẩm bẩm lái nhai.

Cố Niệm Ân lại ngơ ngác nhìn màn hình, trong mắt người đàn ông nhìn về phía người phụ nữ có tình yêu vô tận và sự kiên định: “Bất kể em khỏe mạnh hay bệnh tật, bất kể em giàu sang hay nghèo khó, anh yêu em, từ đầu chí cuối đều yêu em...”

Cậu chợt quay đầu, ánh mắt có vẻ sắc sảo dọa Dany giật mình, “An?”

“Cậu có tin lời anh ta nói không?”

Cố Niệm Ân dùng tay chỉ vào TV, trông mắt trong suốt như thường ngày, vậy mà đáy mắt đen nhánh có ánh đen tàn ra ngoài.

“Ha... Đây, đây chỉ là phim ảnh thôi!” Dany cả lăm, có chút không hiểu trả lời, ánh mắt không tự chủ trốn ánh nhìn chăm chú của Cố Niệm Ân, rõ ràng là cùng lứa tuổi thiếu niên, nhưng khi thấy cậu ấy nhìn như vậy, mình sẽ không tự chủ có cảm giác bị nhìn thấu.

“Cũng giống như nhau thôi.” Cố Niệm Ân hạ thấp giọng, nói.

Dany nhìn màn ảnh, che giấu khoảnh khắc luống cuống vừa mới rồi, cố làm ra vẻ bình thường nói, “Cho nên mình mới nói kỹ thuật biểu diễn của người này rất tuyệt!” lequydoon

“Nếu như là mình, nhất định sẽ tin tưởng!”

“Cái gì?”

“Hoàn toàn không cách nào phân biệt được.... Phân biệt được là kỹ thuật diễn hay là xuất phát từ đáy lòng...”

“An, cậu muốn nói gì? Thật ra anh ta là diễn viên, chắc luyện tập rất lâu mới có kỹ thuật biểu diễn đặc sắc như vậy.”

“Nếu như ngay cả tình cảm mãnh liệt như vậy mà cũng có thể thông qua luyện tập để thể hiện ra như thế, vậy rồi cuộc còn cái gì có thể xác định là chân thật?”

“An?”

“Xin lỗi...”

Dany thấy thiếu niên cảm tờ đơn chọn môn cúi thấp đầu đi vào phòng ngủ, thế nhưng bóng lưng có cảm giác cô đơn không nói nên lời.

“Edward!”

Mới vừa vào công ty đã bị gọi lại, Edward có chút mờ mịt nhìn sang, phát hiện là người đẹp nổi danh trong công ty - Jenny. Nhưng trong lòng anh vốn bị chuyện của Cố Niệm Ân giày vò, lúc này không có tâm tình gì để suy nghĩ những chuyện khác, cho nên chỉ dừng bước miễn cưỡng nở nụ cười.

“Sắc mặt không tốt, gần đây công việc bẽ bộn lắm sao?” Jenny ân cần đi tới hỏi.

“Không, không có gì, có lẽ là do tuổi đã lớn!” Edward cười khò.

Trong thoáng chốc về mặt Jenny quá lạ, cô ta làm ra vẻ hoảng sợ sau đó bình tĩnh lại, hơi chần chừ mở miệng, “Để tôi xác định lại, Edward năm nay anh 26 tuổi chứ không phải là 62, hơn nữa là người đẻ ra ở trái đất đúng không?”

Edward bật cười, cảm xúc suy sụp có phần tăng lên, “Tôi đảm bảo là người trái đất, về phần số tuổi, tôi nghĩ bộ phận nhân sự của công ty chắc không phạm sai lầm lớn như vậy đâu.”

Jenny cười cười, quan tâm không nói đến những chuyện không vui nữa, cúi đầu nhìn thời gian trên cổ tay, mỉm cười nói, “Lát nữa có thời gian cùng ăn cơm trưa không?”

Edward mới vừa muốn từ chối, Jenny lại ngẩng đầu lên vung tay, đưa tay ra nói, “Edward, Edward không thể liên tục từ chối lời hẹn ước của một người con gái đẹp và thủy mị được!”

Anh không nhịn được cười khò lần nữa, khom lưng hành động thực hiện nụ hôn lên tay theo sự lễ phép, cười nói, “Nếu như cô mong muốn!”

Nhìn bóng dáng Jenny ôm văn kiện đi xa, Edward thở phào một hơi, lúc người phụ nữ này mạnh mẽ không kém gì đàn ông, nhưng lúc yếu đuối cũng không có vẻ vô cùng bất ngờ, là cô gái tiêu chuẩn, vừa hiểu biết tao nhã, vừa hiểu được hài hước, người đàn ông ở bên cạnh cô sẽ cảm thấy rất thoải mái và vui vẻ. Nếu là lúc trước được lọt vào mắt xanh có lẽ sẽ mừng rỡ như điên, đáng tiếc bây giờ....

Nhớ tới trông mắt trong suốt của chàng thiếu niên kia, tính tình kiên cường và thính thoảng có vẻ yếu ớt lệ thuộc, bao nhiêu vui vẻ và hào hứng mất sạch

đi về phía phòng làm việc. Sau khi xử lý một đồng văn kiện xong, không nhận được nằm úp trên bàn, nhìn gương tự thấy xót xa, “An, An, nếu như anh mới 20 tuổi ....”

Đúng lúc đó một nhân viên đẩy cửa bước vào, đôi mắt tròn tròn xoe, suýt chút nữa nhảy ra khỏi lồng, “Giám đốc?”

Edward lúng túng, ngẩng đầu lên nghiêm túc nói, “Có chuyện gì không?”

Anh rất bình tĩnh ném gương trở về trong ngăn kéo, làm ra vẻ nghiêm trang, di chuyển khoe miệng để khiến nhân viên tưởng thứ đồ mình nhìn thấy là do ảo giác.

Nhưng phản hợp đồng cảm trong tay này lại không cách nào xem như ảo giác được, những hợp đồng ngành khác ký không xong thế mà lại đẩy tới chỗ mình, không khỏi có chút khinh người quá đáng.

Đang tự hỏi nên giải quyết thế nào, điện thoại chợt vang lên, anh nghe máy giọng mềm mại của Jenny truyền tới, cũng đồng thời nhắc nhở mình không được quên buổi hẹn trưa nay.

Trong lòng Edward hơi phiền muộn, nhớ tới lúc đó mình và Cố Niệm Ân mới gặp gỡ đúng là thời kỳ mình tích cực tìm kiếm bạn gái, nếu như không phải sau này ngay cả mình cũng không ý thức được ở chung lâu ngày này sinh tình cảm, thì có lẽ sẽ không tạo thành cục diện như hôm nay.

Và khiến người ta than tiếc chính là, cũng lúc đó Jenny bắt đầu ‘Lúc đầu ám chỉ lúc sau công khai,’ chỉ thiếu thổ lộ nửa thôi.

Cơ hội và duyên phận, việc đời biến đổi thất thường như bàn cờ, rất khó đoán được.

Jenny là cô gái vô cùng thông minh, nhưng trong lúc nhất thời tình cảm khiến ánh mắt mê muội mới có thể theo đuổi mấy năm nay, hôm nay mới nhìn ra vài đầu mối. Người đàn ông ngồi đối diện vẫn có nụ cười ấm áp như cũ, có những động tác quan tâm nho nhỏ và.... Hơi lơ đãng.

Giống như, mặc dù người ngồi trước mặt nhưng linh hồn đã sớm bay tới nơi phương xa nào đó.

Nghĩ tới đây trong đáy mắt Jenny lóe lên vẻ oán hận thâm kín không thể thấy, giọng nói khó tránh khỏi không tốt, “Edward, ở cùng một chỗ với tôi khiến anh như đứng đồng lửa ngồi đồng than vậy sao?”

Gần như trực tiếp trách móc khiến Edward hơi lúng túng, “Xin lỗi Jenny, tôi....”

“Không cần nói.” Jenny giờ ly rượu vang lên, động tác ưu nhã phóng khoáng, không chút làm bộ làm tịch, “Nếu như vẫn không hiểu rõ ý tứ của anh, thì tôi đúng là tự rước lấy nhục, bữa cơm này coi như chúng ta quen biết bấy nay, chia đôi thì thế nào?”

“Thật xin lỗi.” Edward cười khổ lần nữa, những ngày sau đó, dường như anh luôn cười khổ và cũng luôn nói lời xin lỗi.

Người hiện đại nhất là con gái nói chuyện tình cảm, đều sẽ có một chút căng thẳng là điều bộ như vậy. Jenny tự nhận mình có điều kiện rất tốt, người theo đuổi cả đám, tuy nhiên đáy lòng có chút chán nản, có lẽ trong lòng bị thất bại gặp khó khăn cộng thêm không thành công trên mặt tình cảm, cho nên cô cảm được thì cũng buông được.

Nhưng buông thì buông vẫn có năm phần không cam lòng, hơn nữa năm phần còn lại là trời sinh tính tò mò gây chuyện của phụ nữ, Jenny đột nhiên mở miệng nói, “Nếu thật lòng áy náy, không ngại thỏa mãn chút lòng hiếu kỳ của tôi chứ.” Cô ta hớp một ngụm rượu, nhàn nhạt hỏi, “Tôi rất muốn biết, người trong lòng anh là ai. Có thể cho tôi gặp mặt được không?”

Edward vẫn cười khổ: “Xin lỗi, cậu ấy cũng không biết chuyện.”

Về mặt Jenny tiếc nuối, chợt tay cầm ly cứng đờ, “Tôi không nghe lầm đấy chứ! Anh nói là ‘Cậu ấy’ mà không phải là ‘Cô ấy’?”

Edward gật đầu cười khổ.

Về mặt Jenny khiếp sợ, điều duy nhất đáng được ăn mừng đó chính là, cô bại bởi một người đàn ông mà không phải bại bởi một người phụ nữ, cuối cùng điều này làm cho cô còn có thể nói chuyện phiếm.

Cô ta ngẩng đầu lần nữa, nhìn người đàn ông nói ra lời như vậy mà trên mặt biểu tình vẫn bình tĩnh như trước, không nhận được hỏi, “Anh cứ nói với tôi như vậy, không sợ tôi nói ra sao?”

Edward thần nhiên cười một tiếng, “Nếu tôi sợ đối mặt với điều này, sợ rằng ngay cả tư cách yêu cũng không có.”

Hồi lâu sau Jenny vẫn không nói nên lời, từ nhỏ cô tự xưng là người lý trí, nhưng hôm nay nhìn người đàn ông thần nhiên thừa nhận tính hướng (Xu hướng tình dục) như vậy, chỉ vì để có được thư hư vô mờ mịt gọi là tư cách yêu, rõ ràng là hành động cực kỳ không khôn ngoan, nhưng trong lòng lại mơ hồ có chút hâm mộ.

Cuối cùng chút khúc mắc trong lòng cô ta đã giải tỏa, khẽ giờ ly lên thật lòng thành ý nói, “Chúc anh đạt được ước muốn.”

Edward cười khổ, mấy năm nay lần đầu tiên ngẩng đầu lên, dùng cặp mắt màu lam nhạt chăm chú nhìn vào cô gái trước mặt, giờ ly lên chạm ly với cô.

Mặc dù rất không có khả năng đạt được ước muốn, nhưng tóm lại có một chút mong chờ.

Trong lòng Jenny khẽ động, trên khuôn mặt người đàn ông anh tuấn có chút đau buồn không nói ra được, sự đau buồn đó gần như đè nén tràn ngập xung quanh người, khiến người ta hít thở không thông. lequydion

Tình cảm mãnh liệt như vậy, người luôn lý trí như cô khó có thể tưởng tượng nổi, vô cùng hâm mộ, trong lòng lại càng tò mò hơn.

Hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Quyển 1 - Chương 11

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Cố Niệm Ân không nghĩ tới sáng sớm ngày đầu tiên sau khi ký hợp đồng, lại không được đào tạo vạch kế hoạch gì cả, dĩ nhiên cũng không phải bị quên lãng mà là bị công ty điều đi đóng phim, cậu nhớ hình như mình lựa chọn là muốn làm ca sĩ mà!lequydion

Cho nên,

“Tôi chỉ biết hát...” Cố Niệm Ân có chút mờ mịt nghe đạo diễn nổi tiếng thế giới Ronny nói.

“Như vậy, ca khúc chủ đề giao cho cậu hát!” Người đàn ông dùng giọng thương lượng nói.

“Hả...” Cố Niệm Ân đẩy vạch đen.

“Được rồi, phiền phức quá, nếu không thì ca khúc kết thúc bộ phim cũng thuộc về cậu!” Ronny không nhìn được kêu lên, “Nhanh lên nào, nhanh thay quần áo cho tôi thấy cảm giác nào, không được thì tôi đi tìm người khác!”

Cố Niệm Ân:....

Cuối cùng được đẩy vào phòng thử quần áo ngay góc hồi lâu, sau đó thì chấp nhận thay quần áo đi ra ngoài, quần bò màu đen giày da bò màu đen, áo sơ mi trắng bó sát người ông tay áo vô cùng mỏng, áo vest mỏng màu nâu, cà vạt màu đen buông lỏng, rất giống phong cách ăn mặc của hoàng tử nhỏ nước Anh.

Đạo diễn Ronny nâng cằm, đi xung quanh cậu một vòng, lấy một sợi dây chuyền Thập Tự Giá từ trên kệ để trang sức đeo tay quần quanh cổ tay cậu, vỗ tay phát ra tiếng, “Hoàn mỹ!” Sau đó ông nói một câu “Chính là như vậy!”, rồi quay đầu lại bận rộn làm chuyện khác.

Trên mặt Cố Niệm Ân mờ mịt, ngây ngốc đứng đó không biết làm sao.

Xung quanh mọi người đều bận bịu, người cầm đạo cụ, người cầm máy quay phim, người xách thùng hóa trang, trên sàn nhà còn chất đống đủ loại đồ đạc, lộn xộn thành một đống.

Ai cũng đều có vị trí của mình, giống như mình lập tức bị quên lãng, nghĩ tới đây Cố Niệm Ân không lên tiếng.

“Là An hả? Tôi là Tô San, trợ lý của đạo diễn Ronny.” Một cô gái tóc vàng bộ dạng giỏi giang đi tới, trên mặt là nụ cười khéo léo, “Hiện tại còn chưa bắt đầu, giai đoạn trước khi chuẩn bị lúc nào cũng loạn... À đúng rồi, đây là kịch bản của cậu.” lequydoon

Cố Niệm Ân nhận lấy kịch bản, theo thói quen cúi đầu, “Cảm ơn.”

“Rất khó sao?” Tô San đột nhiên mở miệng, “Cảm thấy diễn rất khó khăn hả?”

“Không...” Cố Niệm Ân do dự nói.

“Tôi hiểu rồi.” Tô San cười thân mật, “Tính tình tên Ronny kia vẫn luôn rất tùy hứng, lần này chính ông ấy kiên quyết cậu phải tới. Vốn là nghe Tom nói, theo giọng hát của cậu cùng với chính sách phát triển của công ty sắp tới, năm nay cậu hoàn toàn có thể ra đĩa nhạc... Cho nên, đối với chuyện này tôi thay ông ấy nói với cậu một lời xin lỗi. Nhưng...” Nói tới chỗ này đột nhiên cô ấy nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, nói: “Nếu như đã tới đây thì không cần nghĩ quá nhiều, nghiêm túc cảm nhận một cách sống khác, quá trình sẽ rất đặc sắc đấy.”

Cố Niệm Ân ngẩn ra, tiếp theo sáng tỏ cười cười, gật đầu một cái, vẫn im lặng như cũ.

“Thật gay go, cậu không thích nói chuyện sao?” Tô San khẽ cười, “Nhưng bộ phim lần này có lẽ sẽ rất dễ dàng với cậu, vì nhân vật của cậu là người

cảm!”

“Cảm?” Có Niệm Ân không nhận được cúi đầu nhìn xuống kịch bản.

Tô San cười, “Qua bên kia ngồi xuống xem kỹ kịch bản đi, diễn viên khác cũng xem rồi, cũng may vai diễn của cậu không cần lời thoại! Hôm nay chủ yếu toàn bộ thành viên trong đoàn phim tụ tập, gặp mặt, sau đó chụp ảnh tạo hình gì gì đó, đợi một lát nữa mọi người tới đông đủ, tôi tới đây gọi cậu.”

Có Niệm Ân gật đầu nhẹ giọng nói cảm ơn, sau đó đi về phía cô chỉ.

Trong kịch bản chính là câu chuyện công chúa được hưởng quyền thừa kế Minna lại thích Hoàng tử Anderson của nước đối địch, cuối cùng mất nước.

Có Niệm Ân bật cười, từ trước tới giờ cũng chỉ có đàn ông không cần giang sơn mà thích mỹ nhân, bộ phim này lại làm trái ngược lại, thật sự là có chút thú vị.

Ở trong phim, cậu diễn không phải là hoàng tử nước đối địch kia mà là em trai của Ellen của công chúa, vì tàn tật bẩm sinh nên bị tước đoạt quyền thừa kế hoàng tử thừa kế.

Chàng thiếu niên nhạy cảm nhìn thấy chị gái vì yêu mà điên cuồng, mất thấy người đàn ông kia mang theo ánh mắt xâm lược bước vào lãnh thổ quốc gia của mình, mất thấy cả quốc gia sụp đổ.

Tô San nhìn về mặt chàng thiếu niên trong thoáng chốc trở nên xa xăm không nhận được lần nữa cảm thán trong lòng, lần này Ronny đúng là tìm đúng người, thiếu niên này bề ngoài yếu ớt nhưng nội tâm kiên định, cộng thêm bộ dạng hoàng tử khéo léo, thật đúng là giống nhau như đúc với nhân vật trong kịch bản.

Lúc Shere đi vào, đầu tiên là liếc mắt nhìn đứa trẻ ngoan ngoãn bận bịu ngồi chỗ đó, hắn cười nghiêng ngả, đang muốn tiến lên nói chuyện.

“Shere, cậu còn mò gì ở đó, còn thiếu cậu đấy!” Đạo diễn Ronny gầm lên giận dữ, vốn mặt nghiêm túc thoát nhìn đặc biệt dọa người.

Shere xin lỗi buông tay, hắn vừa giải thích “Xin lỗi đạo diễn, trên đường bị mấy fan mê điện ảnh quấy rối.” vừa nhanh chóng phối hợp với nhân viên làm việc đi về phía phòng thử quần áo.

Nếu như nói quần áo của Có Niệm Ân có thể khiến người ta nhanh chóng nhớ tới hoàng tử nhỏ trong truyện nhi đồng lúc thơ ấu, thì như vậy quần áo Shere có thể khiến người ta liên tưởng tới Quốc vương sắp tham dự dạ tiệc, một thân trang phục long lẫy, phong độ nhẹ nhàng lại có chút ngang ngạnh.

Có lẽ người trước vì ở độ tuổi còn nhỏ và tính tình, mặc dù xinh đẹp tính xảo nhưng không khiến nhân viên trong tổ kịch vốn đã quen nhìn tuổi nam mỹ nữ có hứng thú. Nhưng người sau vừa ra khỏi phòng thử quần áo, đứng ở đó khiến mọi người không khỏi ngẩn ngơ. Vốn chính là nhân vật ảnh đế đẳng cấp, đẹp trai là chắc chắn, nhưng không nghĩ tới bây giờ thoát nhìn càng thêm sáng rực rỡ, trong nháy mắt đó lại phảng phất như đang xuyên qua không gian, nhìn thấy hoàng tử tài trí mưu lược kiệt xuất khí phách của nước đối địch.

Ai ngờ lúc này Shere đột nhiên nhú mày, lộ ra nụ cười du côn, lập tức phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, dí dỏm nói, “Thế nào, cũng bị tôi mê hoặc?”

Nhân viên tổ kịch đồng loạt cho hắn ánh mắt khinh thường, cười đùa mấy câu rồi lại phân tán ra, bận rộn làm chuyện của mình.

Shere lê dềnh cười cười, hắn thường xuyên quay phim, giao tiếp với những người này đã sớm thông thạo, hơn nữa tính tình hắn cũng tốt, không giờ thói ngôi sao lớn, cho nên rất dễ dàng hòa đồng cùng mọi người.

Hắn nhìn xung quanh, lúc này tạm thời không có chuyện gì làm, liền đi về phía Có Niệm Ân, “Lần đầu tiên, có căng thẳng hay không?”

Có Niệm Ân ngẩng đầu lên nhìn hắn, thành thật gật đầu.

Shere cười to, đưa tay xoa tóc đứa trẻ: “Không sao, lát nữa quay phim, nhớ làm theo đạo diễn nói là được rồi.”

Có Niệm Ân chần chờ một lúc, nhìn về phía người đàn ông hơi lộ vẻ tùy tiện, cậu không tin nhưng có thể cảm nhận được sự thiện ý, vì vậy cậu mở miệng hỏi, “Anh rất thích diễn kịch?”

“Dĩ nhiên.” Shere bật cười, “Dù sao sống một cuộc sống có cảm giác nhàm chán, tôi khát vọng thể nghiệm nhiều kinh nghiệm, đóng vai nhiều nhân vật khác nhau, giống như trải qua vô số số phận, điều này làm cho tôi cảm thấy thần bí và vui vẻ.”

“Những thứ kia không phải là giả sao?” Có Niệm Ân nhún mày đẹp, hỏi.

Shere nhăn mày, vốn chỉ tính nói chuyện phiếm không nghĩ tới lại dính vào sâu chủ đề như vậy.

Hắn nghiêm nghị, ánh mắt chăm chú, trong đôi mắt màu xanh biếc có khát khao nóng bỏng gần như thành kính, hắn cực kỳ khẳng định nói: “Chỉ cần cậu cho rằng là thật, như vậy thì nó thật sự tồn tại!”

Ánh mắt Có Niệm Ân có chút mê man.

“Shere, An, xong rồi, tới đây chụp hình!”

Nhân viên làm việc của tổ kịch đứng bên kia hồ lên.

Cố Niệm Ân đứng thẳng lên, đột nhiên nhìn về phía Shere.

Trên mặt người đàn ông tuấn tú vẫn là nụ cười nhàn nhạt như cũ, hắn dẫn đầu đi về phía trước, sau khi đi được mấy bước chợt quay đầu lại gọi, “An.”

“Gi vậy?”

Người đàn ông thoát nhìn bất cần đời, dùng giọng nghiêm túc nói với cậu: “An, đừng bao giờ xem thường nhân vật cậu sắm vai, phải tin tưởng hẳn thật sự tồn tại, cho dù là tồn tại ở không gian khác.”

Hết chương 11

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Quyển 1 - Chương 12

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Công chúa nhỏ trẻ tuổi xinh xắn Minna mặc áo giáp kỵ sĩ xinh đẹp, dắt một con ngựa màu trắng theo vua cha chạy trên đồng cỏ tươi tốt, cười cười nói nói, tràn ngập âm áp tình thân. Lequydoon

Nơi giao thoa giữa bóng râm trong tòa thành và ánh mặt trời phía bên ngoài có khu vực nhỏ hẹp râm mát, ánh sáng lần lượt thay đổi, thiếu niên yên tĩnh đứng đó bị mọi người quên lãng.

Đây là vai hoàng tử nhỏ của Cố Niệm Ân đóng lần đầu quay, không một câu thoại nào nhưng lại đặc biệt nổi bật, trên khuôn mặt hoàng tử nhỏ lộ ra vẻ khao khát vừa tự ti, đồng thời trong lòng có chút ghen tỵ và hâm mộ. Cậu vừa muốn yêu vua cha và chị gái, vừa muốn hận bọn họ không đếm xỉa và coi thường mình, loại tình cảm phức tạp này thật sự rất khó nắm chắc.

Hơn nữa, điều chỉnh kiểm soát luồng sáng của ống kính cũng đạt trình độ tinh tế, không phải hoàn toàn tối đen mà phải có chút ánh sáng; không phải hoàn toàn sáng rực mà phải có chút tối mờ mờ, kiểu mâu thuẫn như thế này cũng thể hiện rõ ràng diễn xuất này khó khăn cỡ nào. Vậy mà chẳng ai nghĩ tới, chỉ một lần đã thông qua.

“Thật là sáng dạ, đạo diễn.” Nhà quay phim bắt đầu quay, lúc quay xong khen một câu.

Đạo diễn Ronny không nhìn được hai tay ôm ngực, vẻ mặt nghiêm túc từ trước đến giờ rất bình tĩnh: “Cậu ấy hoàn toàn diễn theo bản năng, không hề diễn bằng kỹ xảo, không hề có sáng dạ hay không sáng dạ.”

“Bản năng?” Tô San vẫn luôn đứng bên cạnh giúp một tay kính ngạc tiếp thời, cô không nhìn được quay đầu nhìn về thiếu niên xinh đẹp kia, đứa trẻ đẹp như vậy sao có thể có người bỏ mặc cậu bị uất ức vậy? Nếu không bị uất ức sao có thể diễn theo bản năng. Những tâm tình phức tạp xấu xa thâm trầm kia đến tột cùng là sao nắm chắc như vậy chứ?

Shere ngồi bên cạnh học lời kịch, bề ngoài hắn rất bất cần đời, thật ra đối với công việc nếu so với người bên cạnh thì còn nhiệt tình hơn ba phần, cho dù lời thoại đã học thuộc lòng nhưng hắn vẫn tinh tế suy nghĩ tình cảm giữa từng câu từng chữ, nghiền ngẫm tình cảm nội tâm nhân vật.

Hoàng tử Anderson tài trí mưu lược kiệt xuất vô tình gặp công chúa Minna nước đối địch, lúc mới gặp gỡ chắc cũng có cảm tình! Nếu như sau đó hai bên không phát hiện ra thân phận có lẽ thời gian ở chung với nhau sẽ nảy sinh tình yêu. Vậy mà, trong thoáng chốc tình cảm rất tốt nhưng vẫn không sánh bằng vạn dặm giang sơn. Đây là người đàn ông có dã tâm sẽ không dễ dàng say đắm trong cái gọi là tình yêu, gã ta tinh táo lý trí, đồng thời là kẻ lợi dụng tình cảm của công chúa thơ ngây.

Những thứ này cũng rất dễ hiểu, rất dễ thể hiện, nhưng mà.....

Shere lấy tay nhẹ nhàng mon tron cuốn kịch bản, trong này có ba cảnh diễn chung với Cố Niệm Ân.

Một cảnh trong đó là, hoàng tử Anderson giả mạo thân phận quý tộc nước đối địch, một mình đi trước tới nước đối địch cầu hôn. Năm ngày sau, cuối cùng đã lấy được thể xác và tinh thần của công chúa, đây là cảnh tình cảm phát triển cao trào, nhưng cũng là cảnh khó diễn nhất, từ đầu tranh không dành lòng đến cuối cùng quyết đoạn tuyệt.... Thật ra thì chắc cũng có một chút thật lòng! Thật lòng muốn cưới công chúa nhỏ ngây thơ trong mắt chỉ có mình, nhưng trong lòng còn chuyện quan trọng hơn phải làm... Gã nhất định phải ngồi vào vị trí tối cao kia.

Ở cảnh này, Anderson gặp cái người gọi là hoàng tử nhỏ Ellen, chàng thiếu niên bị cầm bầm sinh, không biết xuất phát từ đâu trong đáy lòng, ở trong thành năm ngày cuối cùng gã cũng thấy thiếu niên kia, sau đó nói chuyện với cậu.

“Chào cậu, tôi tên là Anderson.”

“Trăng sáng rất đẹp, cậu tin vào Thượng Đế không?”

“Bên cạnh biển hoa hướng dương bên ngoài tòa thành, có một hàng cúc đại nỏ hoa rồi.”

“Chỉ cần cậu muốn thì cố gắng thực hiện.”

“Tôi phải đi, rồi sẽ quay về.”

Năm ngày năm câu, nhìn như bình thường nhưng càng suy nghĩ càng cảm thấy muốn thể hiện rất nhiều.

Shere khẽ cười, so với công chúa Minna vẫn luôn ngây thơ hoạt bát, mê muội vì tình yêu, quả thực nhân vật hoàng tử nhỏ Ellen và hoàng tử nước đối địch Anderson càng khó diễn hơn, khó trách ngày đó đạo diễn Ronny mừng rỡ như điên thế rồi. lê*quý*Đôn

Hắn phẫn chấn tinh thần lần nữa, lần này tuyệt đối mới là khiêu chiến.

Hắn nhìn về phía hiện trường, ánh sáng lần lượt thay đổi thiếu niên bên cạnh đứng im, đột nhiên nhớ tới lúc mình không nén nổi tình cảm trong hành lang, trong nháy mắt về mặt dịu dàng hơn một chút. Bên khốe môi tựa như còn cảm xúc êm ái của ngày hôm đó, cặp con ngươi màu mực trong suốt như nước kia, lúc nào cũng như ánh mắt của một đứa trẻ, rất đẹp.

Sáng sớm.

“Dany, cùng đi học đi?” Chàng trai người Philippines ở cùng ký túc xá cười rục rờ, lộ ra hàm răng trắng sáng.

“Cậu thế mà ở nhà hả? Lần này không đi chơi?” Dany cười nói, khước mắt lại không tự chủ liếc về phía cánh cửa khác.

“Thỉnh thoảng cũng phải trở về trường học một tiết chứ!” Chàng trai buồn rầu, “Giáo sư nói nếu không năm nay mình phải ở lại lớp rồi.”

“Hắc hắc, không thể nào!” Dany cười nói.

“Được rồi, đi mau đi mau, mình muốn ngồi vị trí tốt nhất trong lớp.” Chàng trai người Philippines nhiệt tình đưa tay khoác lên vai Dany, thúc giục đẩy đi.

Dany không thể làm gì khác hơn là phối hợp bước nhanh mấy bước, không kiềm chế được lại quay đầu lại, cánh cửa kia vẫn đóng chặt như cũ.

Đã một tuần, An chưa về.

Buổi trưa.

Edward đang ném thức ăn vào trong hồ cá, mấy ngày trước vì cho ăn quá nhiều mấy con cá nhỏ ăn no quá bị chết, vì vậy anh quyết định hơn một tháng mới vớt thức ăn vào một lần.

Mấy chậu cây xanh ngoài cửa sổ dường như đã qua mùa, không còn xanh mơn mẫm như ngày thường.

Lúc anh mang dép đi vào phòng khách, từ trong tủ lạnh lấy bia ra thì nhìn thấy một lốc sữa tươi mới.

Trên bàn còn để một tô sứ màu đỏ, là ngày đầu tiên An tới mua về.

Đầu giường trong phòng ngủ chú gấu bông ngồi cười hiền hậu.

Rèm cửa sổ màu xanh da trời ở ban công là hai người cùng nhau lựa chọn, nhẹ nhàng lay động trong làn gió.

Chủ nhật này lại một mình.

Anh đột nhiên cảm giác được sự cô đơn, ngồi trên thảm lông trước sofa bắt đầu xem phim, một lúc sau giọng nói trong phim tràn ngập cả căn phòng.

Bạn có cảm thấy cô đơn không?

Lúc hoàng hôn, cuối cùng một loạt cảnh quay được thông qua, tất cả mọi người đều kiệt sức, vội tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, đến tối còn có mấy cảnh cần quay nữa.

- An.

- Shere.

- Đi uống cà phê đi!

Cố Niệm Ân ngẩng đầu nhìn lên, trong tòa thành u tối đoàn làm phim thuê, nụ cười của người đàn ông giống như pháo hoa chợt nở rộ trong bầu trời đêm, chói mắt quá mức khiến cô cảm giác không chân thật chút nào.

Theo bản năng cậu lùi về sau mấy bước rồi mới đứng im.

-An?

-À, được.

-Sau này vẫn tính làm diễn viên sao?

-Cũng không chắc.

-Sao không thử một chút, cậu không cảm thấy sắm vai một người khác là chuyện rất thú vị sao?

-Tôi không thích, không làm được.....

-... Sau này tôi sẽ đi nghe An hát.

-Cảm ơn.

Shere có chút si mê nhìn thiếu niên hạ mắt xuống, lông mi rất dài che đi tất cả vẻ đẹp trong đôi mắt, biết mình một lần nữa lại bị sự thờ ơ kéo dài khoảng cách, trái tim thầm hận, nhưng lại không thể làm gì.

Rõ ràng là đứa trẻ nhỏ hơn mình nhiều, nhưng sao cứ có cảm giác như người trưởng thành, thậm chí còn trải qua nhiều bể dâu hơn cả người trưởng thành nhiều. Ngây thơ và thành thực, thân thiết lại xa lánh, cái đứa trẻ tên An này, toàn thân trên dưới giống như một con người đầy mâu thuẫn.

Mỗi một lần đối diện với ánh mắt màu mực kia, sẽ có ý tưởng kỳ quái, giống như trong thân thể cậu có một kho báu khổng lồ, hấp dẫn người ta tiến vào thăm dò, theo đuổi.

Thật là rất thú vị đấy!

Shere không nhìn được bật cười, lần quay phim này đúng là thú vị, gặp được người cũng thú vị như vậy, có lẽ đoạn thời gian dài về sau cũng sẽ không nhàm chán.

-An, cảm ơn cậu.

-Cảm ơn tôi? Tôi làm gì sao?

-Cậu không làm gì, chẳng qua cậu khiến tôi cảm thấy tương lai càng ngày càng có tính khiêu chiến.

-.....

-An, bên cạnh biển hoa hướng dương bên ngoài tòa thành, có một hàng hoa cúc dại nở rồi.

Hoa cúc dại? Bên ngoài tòa thành?

Cố Niệm Ân ngẩng đầu lên về mặt mờ mịt, người này làm sao vậy? Câu vừa rồi là lời thoại trong phim mà!

Cậu vốn có chút hoang mang, người đàn ông này luôn nói mấy lời nghe không hiểu, cậu đuổi theo bước chân đối phương. Buổi tối quay, còn có cảnh của mình, uống ly cà phê nâng cao tinh thần quả thật là biện pháp tốt nhất.

Trên sườn núi, từng cánh đồng lớn hoa hướng dương nở rộ, một mảnh vàng óng ánh, cách đây không lâu hoàng tử Anderson hôn công chúa Minna xinh đẹp trong biển hoa, nhu tình mật ý, tựa như vĩnh hằng.

Hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Quyển 1 - Chương 13

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Edward lái xe tới trường C tìm Cố Niệm Ân, thầy giáo nói cậu ấy đã xin nghỉ dài hạn một năm.

Anh chợt nhớ tới ngày thiếu niên rời đi, đứng ở cửa không quay đầu lại, nhẹ nhàng nói: “Em đi ra ngoài.” lequydoon

Sau đó thì không trở lại nữa.

Ngay sau khi anh xoay người rời đi, trên hành lang có một thiếu niên da trắng tựa vào vách tường, ánh mắt màu lam tràn đầy vẻ mất mát.

Anh và cậu ta lướt qua nhau, mơ hồ đằng sau lưng truyền tới tiếng kêu: “Dany, cậu đứng ngăn ra đó làm gì?”

Ngày từng ngày trôi qua, trải qua thời gian dài chung sống, thành viên trong đoàn làm phim cũng dần dần quen thuộc, thật ra nữ diễn viên đóng vai công chúa Minna cũng không ngây thơ, mà là một cô gái rất ấm áp, chuyện cô thích nhất chính là ôm Cố Niệm Ân, sau đó dùng giọng dịu dàng bắt cậu gọi cô là chị Grace.

Shere thì luôn ôm cánh tay đứng một bên, cho đến khi trên mặt thiếu niên đỏ ửng thì mới đưa tay ôm lấy, hơi khiêu khích nói, “Không nên quá thân thiết, công chúa Minna yêu dấu.”

Tô San thì vẫn luôn cười khê nhìn bọn họ đùa giỡn.

Ngay cả đạo diễn Ronny luôn nghiêm túc cũng thả lỏng tâm tình, cười trêu chọc, “Hoàng tử Anderson tuần tú, rốt cuộc ngài yêu công chúa Minna xinh đẹp, hay là hoàng tử nhỏ Ellen của chúng ta vậy hả?”

Shere nhú mày, cười gian xảo, “Chỉ cần xinh đẹp, tôi đều thích.”

Cố Niệm Ân có chút ngại ngùng, bọn họ luôn gọi cậu là “Hoàng tử nhỏ của chúng ta,” có lẽ vì nhỏ tuổi nhất, người trong đoàn làm phim hoặc ít hoặc nhiều đều chăm sóc cậu. Điều này khiến trong lòng chàng thiếu niên từ trước tới giờ chưa từng được người ta cưng chiều, vừa không yên lại có một chút không nở bỏ.

Vòng qua biển hoa hướng dương đi lên một khúc là một tòa kiến trúc đứng sừng sững, hùng vĩ như một tòa thành cổ xưa, trên thực tế tác dụng của nó chỉ để đốt cháy cho màn diễn cuối cùng tối nay.

Một quốc gia diệt vong nhanh chóng như vậy, chỉ trong một đêm biến động bất ngờ, công chúa nhỏ Minna vì tình yêu bỏ ra tất cả, nhưng nhận được kết quả là nước mất nhà tan.

Nàng canh giữ bên người cha yêu thương nhất của mình, vua cha bệnh nặng nắm tay nàng, hai người cùng nhau chờ đợi quân địch đánh phá tòa thành này.

Hoàng tử nhỏ chạy trốn trong tòa thành tối tăm, bên ngoài tòa thành có biển hoa hướng dương đang nở rộ, nhưng bên cạnh biển hoa còn có một hàng hoa cúc dại còn chưa nở hoa, đang đung đưa theo gió.

Đội quân mãnh liệt đi tới xông vào biển hoa hướng dương, cậu chân trần đứng dưới ánh trăng, thân thể mỏng manh như tờ giấy nhưng lại kiên định đứng ở cửa tòa thành, chặn đường của kỵ binh.

Anderson ngồi trên lưng ngựa hạ mũ bảo vệ xuống, con ngựa màu lam yên tĩnh nhìn cậu.

Trong đôi mắt trong suốt xinh đẹp của thiếu niên, như ánh trăng trong đêm tối trôi chậm chậm, ánh mắt cậu tinh tế như tấm lưới, là bình thân đầy thương cảm và chất vấn.

Anderson giờ giảo đãi lên vùng xuống.

Hoàng tử nhỏ ngã xuống, khoảnh khắc máu nhuộm gò má cười nhàn nhạt, nhìn thấy mà đau lòng.

Anderson duy trì tư thế kia không nhúc nhích.

Con giận nổi lên.

Vua cha dùng đoản kiếm giết chết con gái mình yêu quý nhất, rồi phóng hỏa đốt tòa thành.

Biển hoa tòa thành cháy rừng rực, đỏ rực bầu trời cả nửa ngày.

Anderson xuống ngựa lẳng lẳng đứng trên đồng cỏ nát của biển hoa, phía xa xa ánh mặt trời đang gần nhô lên.

Diễn xong cảnh này đạo diễn ngồi bên cạnh cũng không hô ngừng, cứ như vậy kinh ngạc nhìn ngọn lửa bốc cháy, những người khác cũng có dáng vẻ ngơ ngác.

Lúc Cố Niệm Ân đứng dậy ánh mắt vẫn còn chút mê mang, vết máu bên gò má dưới làn da trắng nõn càng vô cùng nổi bật, cậu cau mày nhìn những người xung quanh, thật giống như tất cả mọi người đều đắm chìm trong cuộc hỏa hoạn đó, không thể tự thoát khỏi giữa đám cháy, hoàn toàn không lấy

lại được tỉnh thần.

Cậu suy nghĩ một lát, vung tay.

“Leng keng!” Một tiếng động vang lên giáo dài rơi xuống đất phát ra tiếng vang lanh lảnh, tất cả mọi người bất giác chấn động.

Shere đột nhiên ôm cổ cậu, dùng môi hôn lên mặt cậu: “Thật may là cậu không sao... Thật may là cậu không sao....”

Cố Niệm Ân có chút buồn bực lại có chút cảm động, biết rất rõ rằng chỉ là vai diễn nhưng có người nguyện ý vì mình mà kích động như thế, chỉ bởi vì mình còn sống...

Cho nên cậu không từ chối, do dự một chút rồi vòng tay qua lưng Shere vỗ nhẹ nhẹ: “Không sao, không sao, tôi không sao.”

Xung quanh truyền tới tiếng vỗ tay: Rốt cuộc có thể kết thúc công việc rồi.

Trên khuôn mặt nghiêm túc của đạo diễn Ronny cũng không nhịn được để lộ vẻ kích động, tiếp theo lại hết sức bình tĩnh chỉ huy mọi người thu dọn đồ đạc, sắp xếp lại đạo cụ.

Lúc này Shere mới trở về bình thường, trong con mắt màu lam có sự hoảng sợ chưa tan đi được, diễn quá sâu như vậy cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng chỉ có lần này là đau rõ ràng nhất, hẳn tận mắt chứng kiến người thiếu niên kia chảy máu ngã xuống trước mặt mình, lại có cảm giác như hít thở không thông.

Vốn trong kịch bản cũng có một câu thoại “Xin lỗi,” nhưng dưới tình huống đó thế mà câu gì cũng không thốt ra khỏi miệng được, chỉ có thể duy trì thứ thế kia, sau đó xuống ngựa đứng yên, hết thấy tất cả động tác đều theo bản năng, giống như mất hồn... IE*Quý*Đôn!

Nghĩ tới đây hẳn phức tạp nhìn về phía Cố Niệm Ân, mới ngắn ngủi mấy ngày mà thiếu niên này thế mà lại có thể tác động tới tâm tình của mình sao? Hay nói là, mình quá mức nghiên cứu vai hoàng tử Anderson, vô tình bị ảnh hưởng?

Lời nói dối nói một trăm lần trở thành lời nói thật.

Shere hiểu đạo lý này, mấy lần trước quay phim thì cũng từng đóng vai nói chuyện tình yêu với một nữ diễn viên đã quên mất tên, lúc kết thúc phim thế nhưng lại mơ hồ cảm thấy dường như mình thực sự là đã yêu, thật ra thì chỉ là ảo giác.

Với hoàng tử Anderson, Ellen là người mang ánh mặt trời trong tòa thành mờ tối đến cho người đàn ông.

Nhưng với hoàng tử nhỏ Ellen, Anderson không phải là sự đấu tranh và mâu thuẫn, từ đầu đến cuối tồn tại sáng tỏ như trăng.

Shere cười khổ, lấy tay gỡ xuống đầu mình, xem ra nên sửa ít tật xấu của bản thân mới được, mỗi lần diễn sâu sẽ tạo ra chút cảm xúc, nếu cứ như vậy chẳng phải sẽ bệnh thần kinh sao?

“An, có muốn chơi vài ngày rồi hẵng về không?” Grace diễn vai công chúa Minna cười hi hi hỏi.

“Không được, em phải về trường học để thi.” Cố Niệm Ân trả lời.

“Đúng là đứa bé ngoan, nhưng một mình không thành vấn đề gì chứ?” Grace nhìn bộ dạng chàng thiếu niên ngoan ngoãn, không nhịn được lại xoa mái tóc đen kia, “Sau này không chung đoàn làm phim nữa, cũng đừng quên chị đây, tôi nơi nào gọi điện cho chị.”

“Không thành vấn đề... Được ạ.” Cố Niệm Ân cười gật đầu, nhận lấy tấm danh thiếp.

“À... Cái đó... An...” Đạo diễn Ronny luôn nghiêm túc, thế nhưng trong mắt lại có chút chột dạ.

“Đạo diễn, có chuyện gì sao?”

Đạo diễn Ronny nhìn tròn mắt trong suốt của chàng thiếu niên có chút lúng túng, “Cái đó... Về ca khúc đầu và cuối phim... Thật ra là đã xác định rồi... À... Lần sau, lần sau chúng ta...”

Cố Niệm Ân không nhịn được buồn cười, không nghĩ tới vừa mới bắt đầu đồng ý thì lại là lời hứa suông, cũng may lần quay này cho mình trải nghiệm một cuộc sống mới, nên vốn không để ý, cậu lắc đầu cười khẽ, “Không sao đạo diễn, lần này quay phim rất vui, tôi cũng rất thích.”

Nét mặt già nua của Ronny đỏ lên, ngay từ lúc đầu đã lừa gạt đứa trẻ vốn là không được rồi, dễ nhận được sự tha thứ càng thêm không đúng đắn, ông cắn môi dưới vỗ ngực đảm bảo: “Cậu yên tâm, lần sau tôi quay phim nữa, ca khúc đầu tuyệt đối cho cậu hát.”

Cố Niệm Ân bật cười, “Được ạ.”

Cho đến khi ngồi lên máy bay Cố Niệm Ân mới có cảm giác chân thật, cánh đồng hoa hướng dương, đứa trẻ lớn lên trong tòa thành u ám, hoàng tử nhỏ mỉm cười vì hoa cúc đại nỏ hoa, thiếu niên đứng gần đám kỵ binh trước mặt không sợ hãi...

Bừng tỉnh một giấc chiêm bao.

“Edward, đây là cái gì?” Jeny kinh ngạc cầm thư lên hỏi.

“Như cô thấy.” Người đàn ông mỉm cười, trên khuôn mặt anh tuấn có biểu tình thả lỏng.

“Tại sao? Tại sao từ chức? Công ty vẫn luôn coi trọng anh, hay là nói lần này anh là vì trốn trách nhiệm hợp đồng lần trước?” Jeny không hiểu, suy đoán.

“Không, không phải vậy, chỉ là tôi có chuyện cần phải làm hơn.” Edward mỉm cười, anh vừa dọn dẹp đồ đạc của mình vừa không chút do dự đi ra ngoài, “Jenny, cô là một cô gái tốt, tôi chúc phúc cho cô.”

Edward mang đồ vật để lên xe, ngồi vào xe sau đó lái tới sân bay.

Cố Niệm Ân xách theo hành lý đi ra sân bay, đi tới đại sảnh thì dừng bước móc điện thoại ra.

“Grace... Đúng vậy, là em, em đến rồi... Không sao, có bạn tới đón em... Đúng thế, chị yên tâm... Cảm ơn... Chị Grace.”

Cô gái vẫn còn ở chỗ quay phim, tiện thể tranh thủ nghỉ ngơi cúp điện thoại, lộ ra giọng nói nụ cười ngọt ngào: “Shere, giờ yên tâm chưa?”

Người đàn ông nằm trên ghế dài trong sân thảo mắt kính xuống, lộ ra ánh mắt màu lam, cười yếu ớt: “Cảm ơn em, Grace.”

Cố Niệm Ân cúp điện thoại cúi thấp đầu lặng lẽ đứng trong đại sảnh một lát, nhớ lần lần trước đứng ở đây chờ nửa giờ, sau đó quen biết với Edward.

Nhưng mà,

Lần này, không có ai đến đón mình nữa rồi.

Cậu không nghĩ gì thêm nữa, một thân một mình bước nhanh ra khỏi đại sảnh vẫy tay muốn chặn taxi.

Một chiếc xe dừng lại trước mặt.

Edward thò đầu từ cửa kính ra, con ngươi màu lam nhạt chứa ý cười dịu dàng, “An, lần này anh không tới muộn, lên xe đi.”

Cố Niệm Ân ngăn ra, do dự một giây rồi ôm hành lý lên xe.

Edward bật nhạc, lái xe.

Cố Niệm Ân lặng lẽ nhìn ngoài cửa sổ.

No matter what they tell us

No matter what they do

.....

I can't deny what I believe

I can't be what I'm not

I know our love forever

I know, no matter what

.....

Bên tai tiếng nhạc ầm áp vây quanh, giọng của Edward rất ổn định, khiến lòng người dường như cũng yên ổn, anh nhẹ giọng hỏi:

“An, gần đây khỏe không?”

“Khỏe.”

“Anh rất nhớ em.”

“Cảm ơn.”

If only tears were laughter

If only night was day

If only prayers were answered (hear my prayers)

Then we would hear God say (say)

.....

“Quay phim thuận lợi chứ?”

“Cũng được.”

“An, rất thích làm diễn viên?”

“Không, lần này là ngoài ý muốn, em muốn ca hát.”

And I will keep you safe and strong

And shelter from the storm

.....

I'll be everyone you need

“An, anh nghĩ em có lẽ cần một người đại diện.”

“Hả?”

“Em cảm thấy anh thế nào?”

“Edward!”

No matter if the sun doesn't shine

Or if the skies are blue

No matter what the end is

My life began with you

I can't deny what I believe

I can't be what I'm not

I know this love's forever

That's all that matters now

No matter what

That's all that matters to me...

Hết chương 13

Hết quyển 1

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Quyển 2 - Chương 1

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn

Do siêu sao nổi tiếng Shere và nữ minh tinh Grace bắt tay diễn xuất, đạo diễn nổi danh Ronny đạo diễn nên phim ‘Yêu như gió thoảng’ còn chưa chiếu mà các tạp chí giải trí lớn, tuần san nhỏ đưa tin chi tiết, dán áp phích xinh đẹp đầy đầu đường, còn có cả đài truyền hình đưa tin hàng ngày nữa, khiến sức

tuyên truyền tăng vọt. Lê*Quý)Đôn

Rất nhiều người chú ý tới Shere đóng vai không giống với hồi trước, hay diễn hình tượng người đàn ông rất du côn hoa hoa công tử bất cần đời. Ở trong bộ phim này hoàn toàn không nhìn ra một chút vô lại, phong cách hào hoa phú quý đã mất nhìn, vô số người hâm mộ Shere vừa nhìn về phía mấy tấm áp phích xinh đẹp vừa hoa mắt si mê vừa gào thét chói tai: Lần này hoàng tử thật sự là quá đẹp trai!

Còn công chúa Grace ngược lại không khiến mọi người ngạc nhiên lắm, từ trước tới nay là ngôi sao nữ đi lên bằng con đường trong sạch, trong bộ phim này vẫn ngây thơ trong sáng như cũ, là cô gái tin tưởng vào tình yêu. Dĩ nhiên không thể phủ nhận chính là, làn váy màu trắng tung bay trong biển hoa hướng dương trên mây tờ áp phích cũng hấp dẫn không ít ánh mắt của các chàng trai.

Nhưng kết thúc đột tiến công tuyên truyền vòng thứ nhất, khi mọi người kinh ngạc thét lên qua đi, cảm thấy buồn chán khi xem đi xem lại phần giới thiệu phim thì lại không tự chủ được chú ý tới bóng dáng nho nhỏ sau lưng mọi người, nghe nói là lần đầu diễn xuất, lại còn là một thiếu niên nữa.

Vì không phải diễn viên chính cho nên mấy tờ áp phích chỉ thấp thoáng có bóng dáng chàng thiếu niên, nhưng đáng về thoát nhìn dường như rất thanh tú....

Các cô gái mê điện ảnh lập tức hứng thú, cẩn thận tìm kiếm tin tức làng giải trí, kinh ngạc phát hiện nhân vật này đóng vai đối thủ của hoàng tử Shere trong lòng các cô, nhất thời cảm thấy hứng thú, tìm tòi trên mạng thì phát hiện mấy tấm hình lúc mờ mịt chuẩn bị quay.

Thật ra thì Niệm Ân chụp hình cũng không nhiều, một mặt cậu không phải là diễn viên chuyên nghiệp, thông thường sẽ không tự chủ né tránh ống kính, lên hình thoát nhìn rất không được tự nhiên; mặt khác chính là cậu chiếm đất diễn không nhiều, cũng không cần quá nhiều hình chụp.

Cũng may chính là như vậy, vật ít thì hiếm, mấy cô gái mê điện ảnh nhìn mấy tấm hình kia, trong đôi mắt nổi lên những quả tim màu hồng... Đứa nhỏ này là ai? Thật là đáng yêu quá! Thật là đáng yêu quá!

Một tấm hình là lúc Cố Niệm Ân mới tới studio, khi đó đổi quần áo một thân màu trắng theo phong cách nước Anh. Thật ra thì tấm này chưa tính là hình chính, chỉ là vì lúc ấy sau khi thay quần áo, nhiếp ảnh gia cảm thấy cảm giác quá đẹp mắt, cho nên liền chụp.

Thiếu niên trong hình có vẻ mặt hơi mờ mịt căng thẳng, đứng trong phim trường còn có chút lộn xộn, giống như hoàng tử bị kẹt trong thời gian và không gian. Trên đất chất đống công cụ thời hiện đại và quần áo từ nửa thế kỷ trước của cậu tạo thành sự chênh lệch vô cùng rõ ràng, còn có sự mờ mịt trước ống kính... Tựa như để giảm bớt sự căng thẳng, tay phải không tự chủ vuốt dây chuyền Thập Tự Giá màu bạc trên cổ tay bên trái, đầu hơi cúi tóc đen mềm mại rũ xuống, con ngươi xinh đẹp màu đen giống như con vật nhỏ xíu, nhìn ống kính suy nghĩ đến gần ngơ, lại tràn đầy đau thương.

Rõ ràng nên cần được người ta cưng chiều yêu mến lại toát ra vẻ mặt này, trong lúc nhất thời tất cả các cô gái mê điện ảnh đều che ngực, đau lòng.

Người nào đứng phía sau cầm đồng hồ lộn xộn gì đó không biết mau tới an ủi hoàng tử nhỏ của chúng ta sao? Thật là rất không có tình người! Vừa nhìn thì biết đúng là đồ tồi tâm địa sắt đá, khốn kiếp! (Đáng thương, nhiếp ảnh gia nhất thời cao hứng chụp nửa người của nhân viên công tác trong đoàn làm phim).

Còn nữa, trên đất là đống đồ lộn xộn gì vậy, nên ném vào thùng rác chứ, không biết chuẩn bị một nơi sạch sẽ cho hoàng tử nhỏ của chúng ta tới quay sao? (Đáng thương, đám người chuẩn bị đạo cụ quan trọng trong đoàn làm phim bị giật chó đánh mèo).

Không thể không nói, cái thời đại này tất cả con gái khi còn nhỏ đều là xem chuyện công chúa hoàng tử lớn lên, vừa nhìn thấy tấm hình kia cũng không tự chủ được nghĩ: Đây quả thực là hoàng tử nhỏ trong truyện cổ tích khi còn bé.

Đối với các cô gái mê điện ảnh mà nói, Shere anh tuấn đẹp trai khiến các cô gái xem hán là hoàng tử của các cô, là người tình trong giấc mộng, là đối tượng trong thời kỳ ảo tưởng về tình yêu.

Như vậy thì, cái người thiếu niên tên An này chính là mơ ước thuần khiết chân thật nhất: Là chim én dẫn theo đoàn sau khi bay một thời gian dài tìm được hạnh phúc, đậu giữa đóa hoa, là hoàng tử nhỏ xinh đẹp tinh xảo như pha – lê.

Trái tim các cô gái mềm nhũn, bắt đầu tìm kiếm hình ảnh hoàng tử nhỏ không thôi, nhưng đếm tới đếm lui cũng chỉ có một tấm hình này là một mình, những tấm khác thì chỉ là chụp chung với người khác hoặc chính là một bóng dáng nho nhỏ.

Tất cả các cô gái lần nữa nghiêng răng nghiêng lợi: Một tên thị vệ tồi cũng có thể lộ mặt nhiều lần, hoàng tử nhỏ của chúng ta thì chỉ có một tấm duy nhất, điều này cũng quá vô si! Nhiếp ảnh gia có đẳng cấp gì vậy chứ!

Thị vệ kia thì có gì tốt, thế mà lại xuất hiện n lần, chụp gương mặt bánh mì, dáng dấp như con gấu, mặc áo giáp giống như bọn cướp, đứng sau lưng công chúa, đây chính là phá hỏng cảnh!

Trên thực tế, công bằng mà nói, chú thị vệ người ta vẫn rất có khí phách đàn ông, hơn nữa có thể nói là người đóng vai phụ siêu cấp thường xuất hiện trên phim ảnh, nhưng miệng nhiều người xói chảy cả vàng, khi bị các cô gái chửi bới, bắt đố dĩ biến thành người đàn ông xấu xí.

Cuối cùng mọi người cũng lật ra được một tấm hình nữa, đúng là vui mừng đáng giá nhất, tấm hình này chính là tấm Shere và hoàng tử nhỏ chụp chung.

Tay của chàng thiếu niên nắm chặt Thập Tự Giá, dây chuyền màu bạc quấn quanh cổ tay trắng nõn, cậu ngẩng đầu lên, lông mi dài như lông chim, một đôi mắt trong suốt con ngươi màu mực như đêm tối, tựa như có gì đó ẩn sâu bên trong, âm trầm mà tĩnh lặng.

Sợi tóc Shere bay trong gió đêm, không lỗ lổ như ngày trước, hắt đứng trước mặt thiếu niên lông mi dài nhũn lại, một tay khoác lên vai đối phương, môi hé mở như đang nói gì đó, nhưng ánh mắt nhìn sang bên cạnh lại hàm chứa sự dịu dàng.

Ánh trắng như nước.

Các cô gái mê điện ảnh say mê rồi. ... Hào quang của hoàng tử quả thực chói mắt hơn cả ánh trăng, hoàng tử nhỏ cũng đáng yêu khiến người ta muốn ôm mà.... Cuối cùng nên ủng hộ ai đây? Thiệt là, chẳng bỏ ai được cả, quên đi, vẫn là chọn hết hai người!

Còn có cả một đồng sắc nữ cắn khăn tay, đôi mắt đầm lệ đầm đìa: Hoàng tử nhỏ thật sự quá non nớt, hoàng tử Shere nhất định phải đối xử tốt với cậu ấy.

Phim còn chưa công chiếu đã khiến muôn người mong đợi. Cả đám người trong đoàn làm phim vừa mừng vừa lo, dù sao hiện tại đám mê điện ảnh phản ứng càng nóng mãnh liệt như vậy, tương lai chiếu ra nếu ngộ nhờ phim không hợp khẩu vị, thì sẽ bị phê bình càng lợi hại hơn. LQdon

Cũng trong lúc đó, phóng viên giải trí nắm chặt thời gian phỏng vấn mấy diễn viên chính, Greca cười vui vẻ, chỉ nói cảm ơn mọi người ủng hộ. Khóe mắt Shere vốn lười biếng nở nụ cười, bộ dạng thờ ơ, nhưng trong khi nói chuyện cũng không lộ ý tứ gì.

Về phần Niệm Ân, cậu đã sớm trở lại trường học, nghiêm túc tham gia kỳ thi cuối học kỳ này.

.....

“Tiên sinh, cái này còn cần không?”

Edward nhìn hồ cá nhỏ nhỏ, bên trong có hai con cá chép nhỏ màu đỏ bị anh bỏ đói bụng hai tháng khó khăn sống sót như cũ vẫn tung tăng bơi qua bơi lại, anh không nhịn được bật cười ôm hồ cá qua, khách khí nói với nhân viên công ty chuyển nhà đang có vẻ mặt hơi khó xử: “Không sao, tự tôi mang đi!”

Vì mới từ chức nên nhà ở mà công ty sắp xếp cho nhân viên cũng không tiện ở lại, Edward không thể làm gì khác hơn là chuyển nhà.

Anh ôm hồ cá, cẩn thận kiểm tra lại trong phòng, phòng khách trống rỗng, tủ lạnh, dàn âm thanh, ghế salon, khay trà đều đã mang lên xe, căn phòng ở mấy năm lúc này rốt cuộc có chút không nở bỏ.

Edward cười khế, từ khi nào thì anh bắt đầu hoài niệm đồ cũ rồi nhỉ.

Giấy vò hai ngày, mấy thứ đồ linh tinh cuối cùng cũng được đưa tới nhà mới, vẫn là một căn nhà trọ bình thường, hai phòng ngủ một thư phòng, chỗ này nhỏ hơn so với chỗ trước kia, nhưng bố cục thoát nhìn rất ấm áp. Mặc dù bây giờ rất nhiều đồ còn chưa dọn dẹp xong, nhưng Edward vẫn rất hài lòng, anh nhìn đồng hồ trên bàn, “Giờ này chắc An đã thi xong rồi!”

Lúc xế chiều, Cố Niệm Ân từ phòng thi ra ngoài, Edward đang dựa vào xe hút thuốc lá, nhìn thấy cậu liền ấn tắt tàn thuốc, mỉm cười hỏi, “Thi thế nào?”

Niệm Ân có hơi kinh ngạc, cậu vẫn luôn một mình, xưa nay thi tốt hay thi tệ cũng là chuyện của mình, từ trước đến nay chưa từng có một ai, như ba mẹ người khác chờ bên ngoài trường thi, sau đó ân cần hỏi một tiếng như vậy.

Cậu đột nhiên cảm thấy rất vui vẻ, khóe môi không nhịn được cong lên một chút, lần đầu tiên mang chút tự cao tự đại của trẻ con, “Rất tốt.”

Edward cười, “Đi thôi! Dẫn em đi xem nhà mới!”

Cùng nhau đi mua đồ ăn và rau quả, nhét đầy tủ lạnh, cùng đi mua bát đĩa xinh xắn, cùng đi mua chổi và cây lau nhà cùng vỏ chăn rèm cửa sổ, cùng nhau trang trí nhà.

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Quyển 2 - Chương 2

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Ngày đầu tiên chiếu, Cố Niệm Ân lôi kéo Edward len lén mua vé ngồi phía sau.

“Tại sao không ngồi cùng với đoàn làm phim?” Edward buồn cười hỏi.

“Lần đầu tiên em đóng phim, muốn cùng xem với Edward.” Niệm Ân ngẩng đầu lên, con ngươi màu mực đầy nghiêm túc. Lê*Quý)Đôn

Edward ngẩn ra, từ trong lòng cảm thấy ấm áp, “An, cảm ơn.”

Cố Niệm Ân không lên tiếng, lông mi dài khẽ run rẩy, quay đầu xem phim.

Tiếng kèn tây Scotland du dương vang lên, trên đồng cỏ rộng lớn bao la nở đầy hoa dại, khi công chúa Minna đi ra ngoài ngao du bất ngờ gặp Anderson phong độ nhẹ nhàng anh tuấn đẹp trai... Sau đó kết giao làm bạn đồng hành, một chuỗi hình ảnh liên tiếp nhanh chóng hiện ra, bọn họ đi qua dãy núi, lội qua dòng suối, vượt qua khe sâu...

Bộ phim về tình yêu rất bình thường, nhưng dưới tay của đạo diễn Ronny thì ‘Sửa văn dờ thành văn hay,’ từng cảnh tượng xinh đẹp khiến lòng người say đắm.

“Edward, rất đẹp đúng không!” Cố Niệm Ân chỉ vào một bức ảnh, nhẹ giọng nói bên tai Edward, “Trên đường em đi theo đoàn làm phim qua rất nhiều chỗ quay ngoại cảnh, nơi này là đẹp nhất, thật sự muốn ở lại chỗ đó, đồng cỏ màu xanh biếc, gió thổi rất nhẹ nhàng, còn có cả hoa tươi, Shere còn bắt một con chim nhỏ kêu rất êm tai cho em, chị Grace khiêu vũ trên bãi cỏ, ánh mặt trời, mùi hoa...”

Trong bóng tối Edward mỉm cười, bên tai có hô hấp ấm áp và giọng nói mang theo sự vui vẻ của chàng thiếu niên.

Thời gian du ngoạn sắp kết thúc, công chúa Minna đơn thuần ngây thơ thẳng thắn nói cho người yêu biết thân phận thật của mình, còn yêu cầu đối phương tự mình cầu hôn ở trước tòa thành.

Hoàng tử Anderson giả vờ là quý tộc hết thời kinh ngạc không dứt, không nghĩ tới lần đầu tiên trong đời hơi động lòng thì gặp phải công chúa nước đối địch. Kèn Scotland du dương vang lên lần nữa nhưng bồi hồi lưỡng lự, lại có vẻ đau buồn. Người đàn ông mỉm cười, con ngươi âm trầm, hoàng hôn chiều về một vầng sáng quanh người gã, thoát nhìn như hư ảo. Động tác của gã vẫn tao nhã như cũ, giọng nói vẫn mang theo thâm tình như cũ, nhưng một khắc kia tình ý đã rơi vào một vầng tối mờ mịt, sự đau khổ khó có thể nói ra được.

Cố Niệm Ân nhìn màn ảnh có chút say mê, bình thường Shere thích cười ưa nói đùa, duy chỉ có đối với vai diễn là vô cùng nghiêm túc. Cái biểu cảm giãy giụa và chần chừ sau khi biết được thân phận của đối phương cũng biểu hiện ra, nhưng ngoài mặt lại không muốn bị công chúa Minna phát hiện, loại mâu thuẫn này rất khó thể hiện, riêng cảnh này đã No good vô số lần...

Còn bây giờ,

Dưới ánh sáng mặt trời chiều, trên khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông rõ ràng là mỉm cười ưu nhã thâm tình, nhưng thần sắc trong đôi mắt lại đưa tới cho người ta một cảm giác không thành thật.

Chỉ là một khắc, nhưng đã là ‘Gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt.’

Trong rạp chiếu phim, tất cả đám con gái mê điện ảnh không hên mà cùng ngừng động tác trong tay, chuyên chú nhìn cảnh này, hoặc là thờ dài hoặc là thấp giọng thảo luận về bi kịch tình yêu trong phim đã dự báo trước.

“Chúc mừng Shere, kỹ thuật diễn của anh lại tiến bộ thêm” Grace ngồi ở hàng ghế trước thờ dài nhìn xung quanh một vòng, cô nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, nửa thật nửa giả thấp giọng oán trách: “Thiệt là, tôi làm nền cho anh chắc? Đây là một cảnh có thể nói là kinh điển, tôi lập tức trở nên giống như không tồn tại, bị mọi người bỏ quên.”

Shere đang dùng một tay chống cằm dưới, chăm chú nhìn màn ảnh, nghe được câu này không nhận được có chút đắc ý, nhưng vẫn biết điều không biểu hiện ra, cười như có như không trêu chọc nói: “Công chúa Minna xinh đẹp, phải biết rằng hào quang của cô không cách nào bị che lấp, sao lại bị mọi người thờ ơ đây? Tôi đang bị say mê đầu óc choáng váng rồi nè.”

“Không cần anh khen, bộ phim này chỉ sợ tôi không có đất đặt chân.” Grace cười khổ lắc đầu nhìn về màn ảnh: “Anh thì không bàn, thẳng nhóc An kia, rõ ràng là lần đầu tiên diễn, cũng lợi hại như vậy.”

Shere cười một tiếng không tiếp lời, trên màn ảnh chàng thiếu niên đang chậm rãi băng qua từ tòa thành u ám, dừng chân trước nơi ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào... Khát vọng nhưng không bước tiếp, giữa ánh sáng lẫn lộn thay đổi, trong đôi mắt chàng thiếu niên có sự bi thương được chôn kín, tinh táo hiểu đời khiến người ta kinh hãi.

Công chúa nhỏ Minna rất được quốc vương sủng ái, hai người đi dạo trước biển hoa hướng dương bên ngoài tòa thành, quốc vương trêu chọc con gái bảo bối, thiếu nữ ngượng ngùng vẻ mặt như một đóa hoa đang nở rộ.

Thiếu niên bị mọi người quên lãng đứng giữa nơi tiếp giáp với nguồn sáng, yên tĩnh đứng lặng im ngắm nhìn.

Edward nghiêng đầu nhìn Cố Niệm Ân, dường như thiếu niên vì là lần đầu tiên thấy mình xuất hiện trên màn ảnh, có vẻ vô cùng tò mò, đang háng hái bưng bưng xem phim mà không để ý đến cái nhìn chăm chú của mình.

Anh khẽ thờ dài một hơi, trong lòng có chút thất bại mơ hồ, tại sao lại có vẻ đau khổ mà lại tinh táo kia? Rốt cuộc đứa nhỏ này đã trải qua chuyện gì?

Trong rạp chiếu phim đột nhiên yên tĩnh lại.

Mặc dù Shere diễn rất tuyệt nhưng vẫn có thể nhìn ra đó là kỹ thuật biểu diễn của diễn viên giàu kinh nghiệm.

Vậy mà từ khi thiếu niên xuất hiện đến khi dừng lại, rồi ổng kính di chuyển, đầu tiên là ủng da ổng ngắn sạch sẽ, sau đó là quần bò gọn gàng màu đen, áo sơ mi màu trắng, áo vest nhỏ màu nâu, gương mặt đặc biệt nổi bật. ...

Tất cả mọi thứ đều tự nhiên như vậy, cậu chỉ đứng đó, phía trước là ánh mặt trời, phía sau là bóng tối.

Ánh mắt các cô gái ê ẩm, nhưng không biết tình cảm khó chịu đó là vì cái gì, các cô dùng ảo tượng về công chúa và hoàng tử ngọt ngào, bắt đầu chăm chú vùi đầu vào trong phim.

Hoàng tử Anderson giả vờ thành quý tộc hết thời đi tới tòa thành, một mặt giả vờ nhu tình mảy may với công chúa nhỏ Minna, một mặt điều tra tình báo về quốc gia này. Giả mạo vì gạo gạo vì tiền, tao nhả lịch sự, từ quý tộc tới dân thường, tất cả đều yêu thích giả. Trong ba tháng ngắn ngủi giả dò xét tất cả bố trí quân sự và kế hoạch của quốc gia này, công chúa nhỏ ngây thơ ngu ngốc lôi kéo giả vào trong thư phòng của quốc vương. ...

Trong lòng giả nói cho giả biết đây là việc đứng đắn, giả vì quốc gia của mình làm chuyện nên làm.

Nhưng trái tim giả đang do dự, ánh mắt giả nhìn công chúa tràn đầy thâm tình đang đấu tranh, vì vậy giả tiếp tục ở lại trong tòa thành, ai cũng hoan nghênh giả, duy chỉ có hoàng tử nhỏ Ellen, chàng thiếu niên luôn một thân một mình trốn sâu trong tòa thành, núp ở sau người khác, con người màu mực luôn mang theo sự hiểu đời và tỉnh táo.

Hoàng tử nhỏ đứng ở cửa tòa thành nhìn về phương xa theo thói quen, Anderson đứng cách xa hai bước, lặng lẽ nhìn ra xa. Bọn họ gặp nhau thoáng qua trong hành lang tòa thành, không nói một câu.

Hoàng tử nhỏ đứng trong vườn hoa, xem một tập tranh dưới ánh trăng, Anderson đã sớm chán nản vũ hội nên trốn ra ngoài.

“Chào cậu, tôi tên là Anderson.” Giả chủ động đưa tay ra.

Hoàng tử nhỏ ngẩng đầu lên im lặng không trả lời giả, tay theo thói quen căng thẳng luống cuống vuốt dây chuyền màu Thập Tự Giá màu bạc trên cổ tay.

“Trắng sáng rất đẹp, cậu tin vào Thượng Đế không?” Anderson thu tay về đặt trước ngực, ánh mắt dừng trên dây chuyền Thập Tự Giá màu bạc, giả mỉm cười hỏi. Con người màu xanh biếc thoáng hiện về mờ mịt, nếu như Thượng Đế quả thực có tồn tại, như vậy, hành vi của mình là lừa gạt? Nên hẳn là xuống địa ngục chứ?

Hoàng tử nhỏ há miệng, không nói gì.

Anderson bắt chợt thoải mái cười nhàn nhạt không lên tiếng, có một số việc vẫn phải làm.

Khi giả Anderson, giả có thể cùng một cô gái xinh đẹp có một đoạn tình yêu lãng mạn mà không phải chịu trách nhiệm.

Khi giả là hoàng tử Anderson, giả nhất định sẽ mặc áo giáp dẫn đầu quân đội nước mình đi ra chiến trường, cho dù vũ khí là chỉ về phương hướng người con gái yêu mình.

Hoàng tử nhỏ cúi đầu, lông mi dài run rẩy, ánh mắt lại có phần dịu dàng.

Anderson tự hồ như ý thức được không khí có chút lúng túng, giả muốn rời đi nhưng ở bên cạnh chàng thiếu niên này giả cảm thấy lòng bình yên lại, giống như ánh trăng từ trên khoảng không vẩy xuống, giả liếc mắt nhìn tập tranh trong tay thiếu niên, một tờ vẽ đóa hoa cúc dại, thuận miệng nói: “Cúc dại bên ngoài tòa thành nở rồi.”

Bên ngoài tòa thành từng biển hoa hướng dương rộng lớn, chỉ có một hàng cúc dại nhỏ nằm ở lằn ranh.

Hoàng tử nhỏ ngẩng đầu lên, vẻ mặt có chút vui vẻ.

Hoàng tử Anderson xoa đầu thiếu niên, tựa như khích lệ đối phương, cũng tự khích lệ mình, nói: “Chỉ cần cậu muốn, thì cố gắng thực hiện.”

Xuyên thấu qua tầng lớp sương mù, chàng thiếu niên thấy rõ cõi lòng lạnh như băng và giấu giếm đấu tranh; còn giả cũng ở buổi tối trăng sáng này, nhìn thấu khát vọng và sự cô đơn của chàng thiếu niên.

P phía trước hoàng tử nhỏ là ánh mặt trời, phía sau là bóng tối.

Trước mặt giả là bóng tối, sau lưng là ánh mặt trời.

Giả muốn theo đuổi, là giả sắp vứt bỏ.

Đoạn đối thoại này, thay vì nói là đối thoại không bằng nói là độc thoại.

“Tôi phải đi, rồi sẽ quay lại.” Anderson nói như vậy. Mặt ngoài cầu hôn, thật ra đội ngũ cất giữ vũ khí đang dần dần đi về phía trước, đất nước yên bình quá lâu này sắp nghênh đón một cuộc bão tố.

.....

Còn chúa nhỏ Minna kiểng mũi chân, hôn lên gương mặt người đàn ông anh tuấn trong biển hoa hướng dương.

Quốc vương đứng trên lầu hai của tòa thành, từ khe hở nhỏ của rèm cửa sổ lặng lẽ nhìn, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ;

Hoàng tử nhỏ đứng giữa lẫn ranh tòa thành, nhìn hàng cúc đại kia cau mày: Bị lừa rồi, hoàn toàn không có khuynh hướng nở.

Nữ đầu bếp và thị vệ trong tòa thành đang cười đùa, nhỏ giọng thảo luận công chúa xinh đẹp của bọn họ, còn có cả người đàn ông anh tuấn kia. ....

Kèn Scotland lần nữa vang lên, như khóc như oán thán, hình ảnh hạnh phúc mỹ lệ như vậy, tình yêu ngọt ngào vui vẻ như vậy, hoàng tử nhỏ đứng giữa lẫn ranh sáng tối thử cất bước tiến lên phía trước, cậu muốn tham gia lễ cưới của chị, tòa thành trang trí hoan hỉ, quốc vương mỉm cười nhìn công chúa nhỏ thử từng bộ lễ phục áo cưới. ...

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Quyển 2 - Chương 3

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Khi cuối cùng Anderson lựa chọn đã tâm, khi đội quân tiến sát vào, khi quốc gia này sắp bị diệt vong, khi quốc vương chảy nước mắt cảm đoàn kiếm đâm vào ngực con gái mình, khi trận hỏa hoạn bắt đầu bốc cháy, khi hoàng tử nhỏ chạy trốn trong tòa thành u ám thì trong rạp chiếu phim có một loạt tiếng khóc sùt sùi rất nhỏ.

“Tất cả đều kết thúc!” Lê*Quý*Đôn

Shere lặng lẽ nhìn hoàng tử Anderson trên màn ảnh đồng thời nói ra những lời này, hình ảnh biến mất, đèn bật sáng lên.

Hắn nhắm hai mắt lại, trước mắt như vẫn còn bóng dáng thiếu niên bị giáo dài đâm trúng sau đó ngã xuống... Trong phim mình cũng có động tác len lén nhắm mắt lại. Khi đó có lẽ bất kể là Anderson hay là mình cũng đều không đành lòng, mơ hồ đau thương và khó khăn lựa chọn, vùng một giáo dài này xuống, đến tốt cùng máu nhiễm vào là của ai?

Thật may mắn, may mắn chỉ là diễn.

Bộ phim này diễn đến cuối cùng, không thể tự thoát khỏi dường như thế mà lại chính là mình... Hắn cười khẽ, còn nhớ rõ lúc vừa mới vào đoàn làm phim hăng hái và thờ ơ như không, đến giờ này sau khi kết thúc toàn bộ, đáy lòng lại dâng lên sự thương cảm. ...

Tiếng vỗ tay từ yếu đến mạnh vang lên, Grace quay đầu nhìn người đàn ông nhắm mắt kia, ánh đèn sáng ngời chiếu lên trên khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông, cho dù là nhân vật Anderson trong phim hay là Shere ngoài đời thường, người đàn ông này luôn có thể thu hút vô số ánh mắt người. ...

Cô nhẹ nhàng thở dài, có chút chán nản. Cho dù không muốn thừa nhận nhưng trong bộ phim này cô thực sự trở thành một vai phụ, bất kể là diễn xuất tuyệt vời của Shere, hay là phong thái được trời ưu ái của chàng thiếu niên, mình cũng không thể địch nổi.

Bộ phim này đối thủ diễn vô cùng đặc sắc, thiếu niên không có một câu thoại nào, chỉ gặp thoáng qua lúc gió thổi vạt áo bay lên, lúc ánh mắt lần lượt thay đổi lặng lẽ nhìn thẳng vào phía trước, lúc tiếp xúc làm mấy động tác nhỏ là có thể khiến người ta cảm thấy thời gian không gian lần lượt thay đổi, giống như mình thật sự đi tới thời đại đó, nhìn thấy hai người xuất sắc như vậy, cuối cùng cô chỉ có thể bất đắc dĩ nhận thua.

Vì vậy cô cười không thành tiếng, không quấy rầy người đàn ông đang nhắm mắt lại, đến giờ này vẫn còn đắm chìm trong phim.

Chút thành tựu nhỏ này, lại là bộ phim về tình yêu dễ dàng quay không có gì đặc biệt này, không thể không nói đạo diễn Ronny lại một lần nữa ‘Sửa văn dờ thành văn hay,’ sử dụng một loạt cảnh chia ra, hình ảnh hoàn mỹ, phong cảnh xinh đẹp, còn có tình yêu cho dù say đắm cũng khó mà che dấu sự đau thương, gọi lên trong lòng mọi người mơ ước về tình yêu đẹp nhất, đây là một câu chuyện đồng thoại Bắc Âu đau buồn. ...

Hồi lâu sau các cô gái với vành mắt đỏ hoe được bạn trai dìu đứng dậy, lục đục đi ra khỏi rạp chiếu phim.

Người xem có phản ứng này...

Thành công!

Đám người trong đoàn làm phim im lặng, chợt có tiếng vỗ tay vang lên, bọn họ hết sức phấn khởi chào hỏi lẫn nhau, chuẩn bị trở về khách sạn mở

Champagne ăn mừng.

Trong tiệc rượu, không biết tại sao Shere mất hết hứng thú, hân hoan môi theo thói quen cười yếu ớt, thật vất vả mới thoát khỏi được đám người đều có tâm tư hoặc là chúc mừng hoặc là làm thân hoặc là bàn chuyện công việc, vân vân và vân vân, một mình trốn ở bên cạnh.

“Shere, không nhìn thấy An sao?” Nhiếp ảnh gia Louis trong đoàn làm phim nhìn thấy hắn, đột nhiên đi tới hỏi một câu.

Tên nhiếp ảnh gia này tính tình cởi mở, nhưng cũng rất kỳ quái không thích giao thiệp với người không quen, cho nên gặp loại chuyện yến tiệc sẽ trốn vào góc phòng, người không biết sẽ cảm thấy anh ta rất quái gở. Cũng may lúc nào anh ta cũng rất chuyên nghiệp, lần nào lao vào công việc cũng rất cuồng nhiệt, thật sự xem nghề chụp ảnh như cuộc đời của mình, chỉ cần là người trước kia từng hợp tác với anh thì có thể chung đụng với anh cũng không tệ.

Shere và anh ta cũng xem như quen biết, cho nên hai người nói chuyện với nhau không có vẻ lúng túng.

“Không, hình như không tới...” Shere tiếu nuối giang tay trả lời, hắn chợt cười khẽ, “Nhưng cho dù cậu ấy tới, chẳng lẽ anh còn muốn chúc rượu cậu ấy, cậu ấy vẫn còn là vị thành niên đấy.”

“Ha ha, cũng đúng, nhưng mà nói thật, lần này nhờ có hai người các cậu, diễn hay quá!” Louis tán thưởng. Lqdoon

Shere từ chối cho ý kiến cười cười, hai người đứng trong góc nhỏ, anh một câu tôi một câu tùy tiện trò chuyện.

“An là đứa trẻ thật sự khiến người ta kinh ngạc.” Louis đột nhiên nói, “Tôi có mấy tấm hình chụp cậu ấy, chụp đẹp lắm, cũng không nỡ ném đi.”

Tất cả mọi người nếu làm ra chuyện gì đặc ý, hơn phân nửa đều không thể giấu mãi trong lòng, hoặc là khoe ra hoặc là chia sẻ, đều phải cho người khác biết mới được.

Có lẽ là bộ phim thành công quá mức vui vẻ cho nên sơ sót; hoặc có lẽ nhiếp ảnh gia tiên sinh hôm nay thật sự có chút đặc ý vênh vào.

Lúc Louis nói tới chỗ này về mặt lập tức hiện ra mấy phản khiếu ngạo khoe khoang, anh không nhìn được móc ví tiền ra, chỉ vào một tấm hình cho đối phương nhìn, nói: “Mấy ngày trước tôi rửa ra mấy tấm, đẹp quá. Không phải là tôi nói khoác, cũng chỉ có tôi mới có thể chụp hiệu quả như vậy, cậu xem, tấm này là đẹp nhất!”

“Đây là...” Shere cười cười, trông mắt màu xanh biếc thoáng hiện vẻ kinh ngạc, không phải là ảnh trong phim.

Trong hình, thiếu niên chân trần quần xắn tới đầu gối, mặc trên người một chiếc áo sơ mi rất mỏng manh ông tay áo có chút xộc xệch, ôm đầu gối ngồi trong biển hoa nhìn bầu trời mỉm cười... Chắc hẳn không nhận ra sự có mặt của nhiếp ảnh gia cho nên vẻ mặt hiện ra rất thoải mái.

Điều quan trọng là tấm hình chỉ có hai màu đen trắng nhưng chẳng lộ vẻ đơn điệu chút nào, ngược lại khiến người ta có thể cảm nhận bằng trực giác. Khuôn mặt thiếu niên giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất của Thượng đế, tính xảo xinh đẹp. Bởi vì liên quan đến tuổi tác vẫn còn một chút ngây thơ của trẻ con, nhưng khí chất toàn thân lại khiến người ta có cảm giác tang thương của người từng trải, sự mâu thuẫn này ở giữa đen và trắng càng nổi bật rõ nét.

“Mâu thuẫn đúng không?” Louis khoe tấm hình kẹp trong ví tiền, cười nói ra lời trong lòng Shere muốn nói, “Lần đầu tiên nhìn thấy đứa nhỏ đó tôi đã cảm thấy rất kỳ quái, vừa giống như đứa trẻ ngây thơ vừa giống một người lớn đầy đau thương, quanh người cậu ấy cũng tràn ngập cảm giác mâu thuẫn, lạnh lùng xa cách và sôi nổi tình cảm mãnh liệt thể mà có thể đồng thời cùng tụ hội ở trên cơ thể một con người, đây quả thực là kỳ tích, tôi lên lút chụp vài tấm hình, thậm chí đã từng có ý định mời cậu ấy làm người mẫu riêng cho tôi...”

Shere dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nhiếp ảnh gia lải nhải, hăng hái hào hứng, hồi lâu sau mới lên tiếng, “Anh đây là, hành động chụp lén.”

“Này này, lời không thể nói lung tung, tôi là nhiếp ảnh gia của đoàn làm phim thỉnh thoảng chụp vài tấm cũng không tính là gì! Và lại đơn thuần là cất giữ chứ không có mưu mô gì.” Louis sợ hết hồn vội vàng nhỏ giọng giải thích. Anh cũng không muốn bị người cho rằng là gián điệp của đội chó săn gì đó, sau này còn đoàn làm phim nào dám thuê mình nữa chứ.

Con người màu lam của Shere thoáng hiện qua vẻ gian xảo vui vẻ, hắn ta chậm rãi rút tấm hình từ trong túi tiền ra, kẹp giữa hai ngón tay cẩn thận quan sát, sau đó mới lười biếng hứa hẹn khi Louis đang khăn trương soi mói nhìn, “Ông yên tâm, tôi sẽ không nói cho người khác biết, nhưng mà...”

Nhiếp ảnh gia mở to hai mắt, “Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng mà tấm này hãy tặng cho tôi...” Shere ra vẻ cười sang sảng một tiếng, ngay trước mặt chủ nhân cũ của nó móc ví tiền của mình ra kẹp tấm hình kia vào, còn giơ lên cầm thưởng thức ngắm nghía, rồi điều chỉnh góc độ, mới không nhanh không chậm nói ra điều kiện của mình, hắn ta dùng giọng điệu ra lệnh như chuyện đương nhiên, “Bộ hình kia tôi cho phép anh giữ một mình, nhưng không cho truyền ra ngoài, mặt khác, rửa cho tôi thêm một bộ, sau đó cuộn phim cũng phải đưa cho tôi.”

“Cậu!”

Ăn cướp! Đồ ăn cướp!

Khóe miệng Louis co giật, nội tâm thầm kêu khóc, trong lòng không ngừng thầm mắng khốn kiếp, nhưng do dự hồi lâu ngoài miệng thể mà không thể không đồng ý với hắn ta, anh ta nghiêng răng nghiêng lợi từ trong kẽ răng nặn ra một chữ, “Được!”

Shere cười, hần ta nháy mắt mấy cái, vẻ mặt vô tội, đôi con ngươi màu lam gian xảo đặc ý.

...

Edward lôi kéo tay Cố Niệm Ân theo dòng người đi ra khỏi rạp chiếu phim, bên ngoài ánh mặt trời rực rỡ, anh nói, “An, em diễn rất giỏi.”

“Thật ra thì... Em chẳng hiểu kỹ thuật biểu diễn gì cả... Đạo diễn Ronny chỉ nói cho em là diễn theo cách làm của mình thôi, dù sao cũng không có lời thoại... Cho nên...”

Cố Niệm Ân không nhìn được đồ mặt, khi đó cho rằng Edward không để ý tới mình, tâm tình hơi tụt xuống, cho dù cố gắng bộ dạng thoát nhìn cũng không tốt lắm, cùng lắm chỉ là vẻ phân tâm cảm có chút tương tự nhân vật này, dẫn tới không cần suy nghĩ quá nhiều, diễn một lần đã OK, cũng may nhân vật rất đơn giản, nếu không thật là mất mặt.

Cậu lại nghĩ tới Shere, bất kể là lúc quý tộc hết thời mềm mỏng lễ độ, hay là lúc hoàng tử cao quý ung dung, đến về sau lại đấu tranh, còn cả quyết định sát phạt trên chiến trường... Sau đó, gần như thực sự nghĩ rằng người đàn ông tên là Anderson thật sự tồn tại, tựa như lời chính hắn nói, quả thật tồn tại ở trong một thế giới khác...

Như vậy, chắc mới gọi là kỹ thuật diễn!

Giống như mình, thì chỉ là thật giả lẫn lộn mà thôi.

Nghĩ tới đây cậu lại hơi đỏ mặt.

“An, cùng nhau... Ăn mừng đi!” Edward nhẹ nhàng nuốt ba chữ sau xuống, suy nghĩ một lát, đột nhiên máy móc chuyển giọng nói, nghiêm nghị như trước, lấy thân phận của người đại diện nghiêm túc dặn dò, “Em vẫn nên đi ăn mừng cùng với người của đoàn làm phim đi, nếu như làm công việc này mà nói, giao thiệp cũng rất quan trọng, nên theo chân bọn họ tiếp xúc nhiều một chút, đối với tương lai phát triển sau này của em rất tốt, anh đi lái xe đưa em qua...”

“Edwrad!” Thiếu niên dừng bước nhẹ giọng gọi.

“Hả?”

“Muốn cùng Edward xem bộ phim đầu tay, muốn cùng Edward cùng nhau ăn mừng...” Thiếu niên nói rõ từng chữ từng chữ, giọng nói trong trẻo, con ngươi màu như nước son, đột nhiên cậu nhoèn miệng cười, nhẹ giọng hỏi: “Không thể được sao?”

Làm sao có thể không được?

Edward cảm thấy trái tim hưng hăng nhảy dựng lên, hồi lâu sau mới cười khỏ, giọng khàn khàn vội vàng nói: “Có thể.”

Anh cúi đầu nhìn thoáng qua thiếu niên kéo tay mình, dùng giọng nói chỉ có mình mới nghe được than thở, thấp giọng nỉ non: “Tất nhiên muốn vậy...”

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Quyển 2 - Chương 4

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Giống như đang nằm mơ... Nhưng nếu như là mơ, hi vọng vĩnh viễn đừng tỉnh lại.

Kỳ thi ở trường C kết thúc, ước chừng có hơn một tháng nghỉ ngơi. Lequydoin

Niệm Ân chuyển hành lý vào nhà Edward, hai người cùng nhau sắp xếp trong phòng, mặc dù phòng không lớn nhưng lại khiến Cố Niệm Ân từ trước tới giờ lần đầu tiên có cảm giác gia đình. Có lẽ... Chỉ có nơi tự tay mình sắp xếp mới có thể để lại dấu vết của mình. Giống như động vật nhỏ, chỉ có thể tìm tới nơi có mùi thuộc về mình, mới cảm thấy an tâm, mới cảm thấy nơi ấy là nhà.

Ngày nghỉ đầu tiên, Cố Niệm Ân ngủ rất nhiều, sau đó bị ánh mặt trời chiếu tỉnh giấc.

Edward mặc tạp dề gấu Pooh cầm cây lau nhà, cái cây lau đó là tối hôm qua hai người cắt quần thành từng mảnh sau đó khâu vào tạo ra nó, bây giờ nhìn lại bộ dạng cũng không tệ lắm ^.^.

Dàn âm thanh trong phòng khách truyền tới âm nhạc rất nhẹ nhàng, cậu ôm chiếc chăn to mềm mại, lặng lẽ cong môi, sau đó không biết tại sao không nhận được muốn cười thật to song lại có chút ngại ngùng, chỉ có thể vùi đầu vào trong chăn, cười đủ rồi mới thò đầu ra, nhẹ giọng gọi, “Edward.”

“Tỉnh rồi à?” Edward cười đi tới, cúi đầu khẽ hôn lên trán cậu, “Chào buổi sáng, con sâu lười nhỏ. Mau rời giường đi!”

Cố Niệm Ân đỏ mặt, chưa từng ngủ nướng, hoặc nói là chưa từng ngủ nướng mà sau khi tỉnh lại có người dịu dàng gọi cậu rời giường như vậy... Cậu cảm giác mình ở trước mặt Edward giống như nhỏ hơn rất nhiều tuổi, cho nên có cảm giác được dung túng được cưng chiều.

Cậu cắn môi dưới, đứa trẻ ở tuổi này thích làm nũng ăn vạ, cậu thì không vì vậy chỉ xấu hổ cười cười, rồi ngoan ngoãn bò dậy. Cậu học bộ dạng của Edward, muốn tới tới hôn lên trên trán người đàn ông rồi nói một tiếng chào buổi sáng, vì chiều cao cơ thể nên chỉ hôn lên gương mặt anh.

Edward ngẩn ra, trong lòng vui vẻ gần như tràn cả ra ngoài, ánh mắt màu lam nhạt của anh như chảy ra nước, không khí buổi sáng tự hồ như cũng tràn ngập hơi thở hương vị ngọt ngào, anh đưa tay sờ gương mặt được hôn, có chút cảm động, nhiều hơn là hạnh phúc, “An!”

Anh nhẹ giọng gọi, “An!” Sau đó muốn đưa tay ôm đứa bé này.

“À!” Niệm Ân đột nhiên bịt miệng, đáng vẻ có chút ngại ngùng nói: “Thật xin lỗi Edward, em còn chưa đánh răng.”

Edward: .....

Thiếu niên chân trần nhảy xuống giường, chạy vọt nhanh vào trong phòng rửa mặt như một con thỏ nhỏ.

Edward bị đá kích gấp đôi, đỡ trán.

Hồi lâu sau Niệm Ân nhò đầu ra, khoe miệng còn dấu vết kem đánh răng màu trắng, cười rục rờ, “Edward, mới rồi quên nói, chào buổi sáng.”

Edward bật cười.

“Một trứng ốp la, thêm chút hành thì sao?” Edward từ trong phòng bếp lớn tiếng hỏi.

“Em không thích hành, em muốn mút quả việt quất.” Cậu đứng trong phòng rửa mặt la lên.

“Trứng ốp la thêm việt quất?” Edward nhủ mảy.

“Là bánh mì thêm mút việt quất, Edward đại ngốc nghếch.” Niệm Ân kéo dép lê ra khỏi phòng rửa tay hô lên một tiếng, trong tay còn cầm khăn lông quơ quơ.

“Này này, nếu không ăn rau thì sẽ bị thiếu dinh dưỡng dẫn tới rụng tóc đấy.”

“Hành không tính là rau dưa đâu!” Niệm Ân lại vào phòng rửa mặt lần nữa.

“Hành sao có thể không phải là rau?” Edward nghi ngờ hỏi.

“Tất nhiên là không phải.” Niệm Ân tức giận nghiêng răng.

“Anh cảm thấy là phải mà.” Edward lần nữa phản bác.

“Edward đại ngốc nghếch.”

“Này này, tiểu tử, em mới là ngốc.”

“Anh mới phải.” Giọng nói như đinh chém sắt.

“Thiệt là... Coi như em đúng...” Bất đắc dĩ than thở.

Chính là như vậy mà!

Edward ngồi bên cạnh bàn nhìn trong con ngói màu mực của chàng thiếu niên tràn đầy vui vẻ, lóe lên ngọn lửa sáng, cậu cầm bánh mì chăm chú tỉ mỉ quét mút việt quất lên từng chỗ một, sau đó cái miệng nhỏ nhắn mới cắn ăn, đáng vẻ thoát nhìn rất trẻ con.

Gió nhẹ thổi qua, rèm cửa sổ nền màu trắng hoa nhỏ li ti màu xanh hai người cùng chọn trên ban công khẽ tung bay.

Cậu nghĩ nếu như có thể sống chung một chỗ như vậy, tranh cãi mấy chuyện không có ý nghĩa, sau đó vẫn tiếp tục cuộc sống, như vậy mà nói... Là được rồi.

Ăn xong Edward đi rửa bát, Niệm Ân dựa vào ghế salon ôm con gấu bông cao cỡ nửa người xem tivi.

Cậu len lén dùng khoeo mắt nhìn về phía phòng bếp, người đàn ông mặc quần áo ở nhà đeo tạp dề đứng trong phòng bếp một chút cũng không lạ lẫm, ngược lại có cảm giác rất hài hòa. Rõ ràng lúc ở công ty là bộ dạng tinh anh mặc âu phục thắt cà vạt, nhưng vừa về đến nhà thì phảng phất như thay đổi thành một người khác, sẽ trở nên dịu dàng, biết cười biết nói giỡn, sẽ nói, “An, chúng ta cùng ra sân chơi đi!” Giống như một đứa trẻ to xác, thật sự là rất thần kỳ....

“Yêu anh sao?” Nhận ra được tầm mắt của Niệm Ân, Edward chợt quay đầu, nửa thật nửa giả nói.

“Làm sao có thể!” Niệm Ân sợ hết hồn vội quay đầu lại tiếp tục nhìn chăm chăm vào TV, không chú ý tới vẻ mặt âm ỉ của người đàn ông đứng sau lưng, nhẹ nhàng thờ dài một hơi.

Niệm Ân cầm điều khiển TV, chuyển từng kênh từng kênh, có mấy kênh còn nhắc tới bộ phim ‘Yêu như gió thoảng’ mấy ngày trước vừa chiếu, có vẻ được đánh giá rất cao, mặc dù nhắc đến nhiều cũng là đạo diễn Ronny và Shere, nhưng hoặc ít hoặc nhiều cũng có nhắc tới mình.

Trong lòng Niệm Ân có niềm vui nho nhỏ, cậu không nhận được suy nghĩ, giống như lúc chuyển tới, tất cả mọi chuyện đều trở nên thuận lợi, cậu không chủ định tiện tay lại ấn kênh khác.

“Hoàng tử nhỏ!” Bị tiếng thét của mấy cô gái hù hoảng sợ, điều khiển TV rớt xuống salon.

Niệm Ân vội vàng ngẩng đầu lên nhìn trên TV, trước cửa một rạp chiếu phim, người chủ trì tiết mục giải trí đang tiến hành truyền hình trực tiếp từ hiện trường.

“Thích nhất... Đương nhiên là hoàng tử nhỏ rồi!”

“Đúng vậy đúng vậy, thích Ellen!”

“Hi vọng Ellen sẽ hạnh phúc, nhất định phải hạnh phúc!”

“Không muốn chết, không muốn chết...”

“Có lẽ số phận từ khi sinh ra đã mang vô số vất vả, nhưng chỉ cần Ellen có thể nhìn về phía tôi lộ ra một nụ cười, tôi sẽ nguyện ý kiên trì... Kiên trì tới cùng...”

“Thích Ellen cho dù ở trong bóng tối cũng nghiêm túc hướng tới ánh mặt trời... Thích lúc cậu có lòng dũng cảm bước ra khỏi tòa thành u tối... Thích cậu kiên cường đứng chặn đường kỳ mã của hoàng tử...”

“Hoàng tử nhỏ cố gắng lên, chúng tôi mãi ủng hộ bạn.”

Niệm Ân ngơ ngác nhìn TV đưa tin, có chút mờ mịt.

Vô số cô gái sau khi từ rạp chiếu phim đi ra ngoài, mắt đầy nước hướng về phía ống kính, các cô đứng trước ống kính la tên chàng thiếu niên trong phim. Sau đó từng người chân thành nói ra lời chúc phúc, tha thiết như vậy mang theo sự chân thật chưa trải đời, khiến người ta dù muốn chất vấn cũng không thể nói ra miêng.

“An?” Lúc Edward từ phòng bếp đi ra liền nhìn thấy thiếu niên ngồi trên ghế salon trong phòng khách đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm lên trần nhà, “Sao vậy?”

“Edward...” Niệm Ân quay đầu vành mắt có chút ửng đỏ, cậu cắn môi dưới cười nói, “Edward, em rất vui.”

“Cái gì?” Edward có chút kinh ngạc, trên TV truyền tới tiếng hét của các cô gái, “Hạnh phúc, Ellen! Hạnh phúc, An!”

Anh ngẩn ra, có phần hiểu, trong đôi mắt màu lam nhạt thoáng qua vẻ dịu dàng, anh cúi người xuống vươn tay ôm chặt bờ vai chàng thiếu niên, cảm nhẹ nhàng đặt lên vai của cậu, nửa trêu đùa nói, “An, nếu như muốn khóc thì ngực anh có thể cho em mượn để dựa vào.”

Niệm Ân hơi xấu hổ, cậu vừa cười vừa quay đầu tiếp tục xem TV, đời này dường như cậu cười nhiều hơn cả hai đời trước cộng lại.

Những cô gái mười bảy mười tám tuổi đứng trước ống kính cười khóc kêu gào, mang theo chút thơ ngây chưa hiểu sự đời, lại có tình cảm chân thành mãnh liệt nhất. Trong khoảnh khắc cảm động liền toàn tâm chúc phúc, cho dù biết rất rõ rằng đây chỉ là một nhân vật hư cấu.

“An phải cố gắng lên, giống như Shere diễn thật nhiều bộ phim, chúng tôi sẽ ủng hộ cậu.”

“An, phải mỉm cười, vĩnh viễn đừng nên khóc.”

“Kiên cường lên An, yêu cậu!”

Lúc chương trình kết thúc các cô gái hướng về phía ống kính lần lượt nói mấy lời, sau đó trăm miệng một lời, nói: “An, yêu cậu, ủng hộ cậu, cố gắng lên nhé.”

Niệm Ân ra sức chớp mắt không để nước mắt rơi, nhưng khi cậu cúi đầu trên lông mi rất dài vẫn thấp thoáng có giọt nước rơi xuống, lờ mờ.

Trong lòng Edward buồn vui lẫn lộn, mặc dù rất cao hứng là chàng thiếu niên được những người đó ủng hộ yêu mến, nhưng lại có chút mất mát, tựa như báu vật đã từng chỉ thuộc về một mình mình, bây giờ lại bị thả vào viện bảo tàng để mọi người cùng chiêm ngưỡng. ...

Anh đứng thẳng người, che giấu mở miệng, “À, chúc mừng.”

Niệm Ân liêu mạng gật đầu, chẳng chút nào ý thức được tâm tình đối phương thay đổi, cao hứng quay đầu, “Edward, cho dù sau này không đóng phim, em cũng phải cố gắng ca hát.”

“Ừ, cố gắng lên.” Edward vuốt tóc mềm mại của chàng thiếu niên, khích lệ.

“Đúng rồi!” Niệm Ân đứng lên chạy vào trong thư phòng cầm giấy bút ra, rất nghiêm túc nhìn về phía TV bắt đầu viết gì đó.

Edward sững sờ tò mò nhìn sang.

Trên tờ giấy trắng là nét chữ nhỏ nhắn của thiếu niên, ngón tay mảnh khảnh cầm bút rất chặt, bộ dạng hết sức chăm chú, đầu gối bút nhẹ nhàng hoạt động, viết tên người ra. ...

“Đây là cái gì?”

Niệm Ân cúi đầu, tóc đen mềm mại rũ xuống, thỉnh thoảng cậu cắn đầu bút, thỉnh thoảng suy tư, “Là tên những người vừa mới chúc phúc em. ...”

“Ồi trời!”

“Được rồi.” Niệm Ân thở phào một hơi để bút xuống, lại có chút buồn rầu nhăn mũi lại, “Hình như còn một ít nữa, nhưng bây giờ không nghĩ ra.”

“Tại sao muốn nhớ những người này?” Edward kinh ngạc hỏi.

“Bởi vì rất cảm kích.”

Niệm Ân lại có chút xấu hổ, cũng không thể nói cho đối phương biết: Mình chưa từng được người khác chúc phúc, kiếp trước kiếp này đây là lần đầu tiên!

“Em, thiệt là!” Edward lần nữa im lặng, “Những thứ này...” Anh muốn nói, “Những thứ này không phải là thật,” nhưng mà nhìn trông mắt đối phương trong suốt như vậy, nhất thời ừ ừ nói không nên lời, anh nhẹ nhàng thở ra, chuyển thành nhẹ giọng an ủi: “Nếu như không nhớ được thì cũng không sao, trong lòng nhớ là được rồi.”

“Vâng!” Niệm Ân đồng ý, nghiêng đầu mỉm cười, ánh mắt màu đen xinh đẹp như đá quý lấp lánh chói mắt, cậu dùng bàn tay nhẹ phủ lên ngực... Nếu như nhớ ở trong lòng, Edward, em sẽ dùng nơi này nhớ kỹ Edward.

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Quyển 2 - Chương 5

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Phòng thu âm Ryan cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng nhạc trôi bèo bọt trong không khí tĩnh lặng, khúc hát không lẫn tạp âm hoàn toàn vứt bỏ sự phù phiếm, chỉ dùng giọng hát chính đơn thuần chất phác tự nhiên nhất, kèn Bagpipes và đàn violon uyển chuyển động lòng người, ca khúc như xuyên qua không gian. ...

Niệm Ân lặng lẽ nhắm hai mắt, dùng hai tay phủ lên tai nghe rất to, mở miệng khe khẽ hát theo nhạc đệm.

Hoàng hôn mờ mịt, từng áng mây cô độc bay lượn.

Chim ưng cũng đau thương bay đi.

Tiếng hát bị chìm vào trong gió, đôi cánh bám chặt bầu trời.

Không cách nào ngừng nghỉ.

Tâm tình này là tâm tình của chim ưng.

Cảm giác này là cảm giác đau thương phiêu bạt theo làn gió.

Giọng tự nhiên chưa trau chuốt giống như giọng trời ban, trong trẻo mà ấm áp, như nước thủy triều cuộn cuộn mãnh liệt, trong khi mọi người chưa kịp phát hiện đã an ủi tất cả trái tim đau thương.

Cậu nhớ rõ kiếp trước lúc sinh nhật 17 tuổi, Âu Dương Kiệt chạy khắp phố lớn ngõ nhỏ chỉ để mua con mèo bông màu đen, đó là món quà sinh nhật đầu tiên kể từ khi ra đời cậu nhận được.

Những ngày đó không buồn không lo, tựa như có thể vĩnh viễn hạnh phúc như vậy, mãi đến ngày thay đổi đó... lequydoon

Cá tung tăng dưới mồm đá, đóa hoa nhỏ bên cạnh nở rộ.

Hoa nhất định cũng rất buồn tẻ.

Ráng chiều lấp lánh như ngọc trong mưa cũng không thể khiến cánh hoa có màu hồng được.

Hai tay mang theo tình yêu.

Tâm trạng này là tâm trạng của hoa.

Cảm giác này là cảm giác của khoảnh khắc gió táp mưa sa.

Cậu nhắm hai mắt lắng lẽ hát, khuôn mặt xinh đẹp ngược nhìn về phía trước... Những ngày tháng kia đã từng vui vẻ vô lo, ký ức đời này vốn thế, dù cho sau này gần như mâu thuẫn điên cuồng, cũng từng có nụ cười rất dịu dàng, sẽ vì An mà mua chocolate rất đắt đỏ, còn thức trắng đêm không về cố gắng làm thêm giờ đến sáng.

Con người là sinh vật khó hiểu nhất, đã từng có ngày tháng vui vẻ và khổ đau, hai trạng thái cực đoan phức tạp như thế nhưng lại không cách nào giải thích rõ được.

Âu Dương Kiệt nhẹ giọng nói, Niệm Ân, để anh chăm sóc em.

Hạ Tư Tư nhìn chàng trai trên giường cười nói, An An, con là bảo bối của mẹ.

Hạ Minh Vũ đứng trước cổng bệnh viện ôm lấy An An, dịu dàng nói ba đón con về nhà.

Niệm Ân tiếp tục hát, dùng hết sức lực toàn thân, tập trung tất cả ý chí nghị lực... Con người lúc nào cũng dễ dàng nhớ tới niềm đau, còn nhớ tới những niềm vui quá ngắn ngủi và cảm động cùng hạnh phúc, nhưng thật sự rất tốt đẹp... Cho nên, cậu vĩnh viễn không quên những ngày tháng tốt đẹp như vậy, chính cậu cũng từng có, cho dù ngắn ngủi đi chăng nữa thì cũng không cách nào xóa bỏ....

Cậu muốn nỗ lực ca hát... Không phải là không oán trách, không phải là không oán hận, không phải là không đau khổ, nhưng bởi vì từng có cho dù ngắn ngủi, cho dù trong cuộc sống sau này bị đau thương sâu sắc cỡ nào, cũng không cách nào nói ra lời oán thán.... A Kiệt, mẹ của kiếp này, còn có Hạ Minh Vũ... Bọn họ cũng đã từng là nguồn ấm áp của mình.

Cuộc sống nếu chỉ như lúc mới gặp... Bỗng dưng thay đổi lại thành cố nhân....

Vết chân người trên đồng hoang ít người tới cùng ta làm bạn mà đi.

Bạn nhất định cũng rất cô đơn mà bước.

Mặc dù chỉ có tiếng côn trùng trên đồng cỏ cùng bạn đi về phía trước.

Quay đầu lại nhưng chưa từng mờ lờ.

Loại tâm tình này là tâm tình một mình lang thang.

Loại cảm giác này là cảm giác một thân một mình cô đơn lẻ bóng.

Edward dựa vào vách tường chăm chú nhìn dáng vẻ chàng thiếu niên ngồi trong phòng thu âm ca hát, vì tuổi hầy còn nhỏ thân thể còn chưa nảy nở, mang theo sự ngây thơ của đứa trẻ ngoan ngoãn ngồi đó. Người có vẻ yếu ớt lại nhỏ nhắn, nhưng giọng hát sao trong trẻo, có sức phá vỡ bầu trời, kiên định như vậy, dừng cảm quyết không lay chuyển được.

Là chim ưng cô độc bay lượn trong hoàng hôn mênh mông, là đóa hoa cô độc nở rộ trong trời mưa gió, là vết chân độc hành của con người giữa cánh đồng hoang vu...

Chợt âm nhạc hơi trầm xuống, Niệm Ân từ từ mờ mắt, đôi tròng mắt như pha lê đen nhấp nháy, cậu lẳng lặng mỉm cười, kết thúc ca khúc phần nhạc đệm cuối vẫn còn vọng về trong phòng, cách cánh cửa thủy tinh cậu nhìn về phía Edward.

Trên đồng hoang vu ít dấu chân người... Em nhất định rất cô đơn!

Edward ngừng thờ nhìn thẳng vào cậu, sau đó hai người không nhận được mỉm cười.

Âm nhạc trong phòng dần dần biến mất, chốc lát yên tĩnh lại.

....

“Tốt, thật tốt quá!” Thầy ở phòng thu âm đột nhiên vỗ tay một cái, ấn nút dừng lại, “An, thật là quá tuyệt vời! Lần này ca khúc này quả thực dẫn đầu rồi!”

Edward cả kinh dứt khoát quay đầu, mới ý thức được phản thu âm thế mà đã kết thúc.

Khi anh quay đầu lại lần nữa thì phát hiện Niệm Ân đã cúi đầu lấy tai nghe xuống, trên gương mặt trắng nõn hơi ửng đỏ, đứng lên đi ra bên ngoài... Trong lúc nhất thời trong lòng thế nhưng không tự chủ có chút cảm giác buồn bã mất mát.

“Như vậy là được rồi sao?” Niệm Ân đi tới hỏi. LÊ*Quý_Đôn

“Ừ rất không tệ, nhưng chỗ này... Còn có chỗ này... Hiệu quả chưa tốt lắm, có chút khuyết điểm nhỏ, còn chỗ này lúc chuyển tông chưa được tự nhiên... Đúng rồi, mấy câu mới vào đầu còn thiếu chút tình cảm, lần đầu tiên thu âm như vậy là đã rất tốt, phần còn lại buổi chiều chúng ta thu tiếp!” Thầy trong phòng thu âm vừa mở lại phần ca khúc mới thu âm, vừa gần như nghiêm khắc chỉ ra mỗi một chỗ chưa tốt, rồi lại không quên khích lệ Niệm Ân một câu.

“Cảm ơn thầy.” Niệm Ân cười áy náy.

“Không sao.” Thầy giáo tốt tính kia cười cười, rất có cảm tình với chàng thiếu niên nghiêm túc lại rất cố gắng này, “Được rồi, buổi sáng đã kết thúc, phần còn lại buổi chiều rồi hãy nói sau, các người đi ăn cơm trước đi!”

“Được ạ.” Niệm Ân đưa tay kéo tay Edward, ngẩng đầu lên, “Edward...”

“À, Edward, cậu ở lại chút đã, An, tự cậu đi ăn cơm trước không thành vấn đề chứ?”

Hai người vừa muốn ra cửa lại bị gọi lại, Niệm Ân mở to hai mắt: “Ồi, tìm Edward có chuyện gì sao?”

“Chút chuyện tuyên truyền ấy mà, còn sắp xếp hành trình tương lai của cậu nữa...”

“Hiểu rồi.” Edward đồng ý, sau đó quay đầu nói, “An, em đi ăn cơm trước đi, lát nữa anh tới phòng ăn tìm em.”

Niệm Ân gạt đầu thả lỏng tay ra đi ra khỏi phòng thu âm.

Mặc dù ca hát là chuyện ưa thích, nhưng luôn tập trung toàn bộ tinh thần để hát, hơn nữa dù sai sót một chút vẫn muốn hát tiếp, một ca khúc hát lặp đi lặp lại rất nhiều lần, cho dù rất ưa thích lúc này cũng có chút mệt mỏi và chán ngán.

Niệm Ân nhìn thoáng qua bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ, khẽ cười đi về phía phòng ăn, bước chân không tự chủ nhẹ nhàng thoải mái hơn một chút.

Mặc dù là công ty giải trí nhưng tỉ lệ gặp được ngôi sao trong phòng ăn thật ra thì không lớn lắm, ngôi sao nổi tiếng sẽ không tới phòng ăn dùng cơm. Cho dù tới cũng có phòng riêng biệt, cho nên trong phòng ăn phần lớn là nhân viên của công ty hoặc nghệ sĩ mới vừa ký hợp đồng còn chưa ra nghề.

Niệm Ân đi tới trước cửa sổ xếp hàng, vì vốn chưa trưởng thành hơn nữa vóc dáng có phần thiếu dinh dưỡng, đứng giữa đám người lớn tựa như một đứa trẻ. Lúc xếp hàng được rất nhiều nhân viên nữ cười đẩy tới hàng phía trước, cậu đỏ mặt lên, vừa ngượng ngừng lại vừa khó xử, không thể làm gì khác hơn là vội gọi một phần ăn rồi vội vàng chạy tới trong góc.

“Em là An đúng không?” Mấy nhân viên nữ mới vừa xếp hàng hồi nãy bùng mầm cơm đi tới, một người trong số đó cười hỏi.

Niệm Ân gạt đầu một cái, ánh mắt có chút nghi ngờ.

Các nhân viên nữ hi hi ha ha ngồi xuống, ồn ào nói, “Chỉ xem ‘Yêu như gió thoảng’ rồi, rất hay nhé!” “Đúng vậy, An hóa trang rất đáng yêu!” “Lúc ở studio, có phải Shere rất tuần tú hay không?” “Đúng thế, hai đối thủ các em diễn rất xuất sắc...”

“Chờ cơm nước xong ký tên cho chị đi!”

“Gian xảo quá, chị cũng muốn.”

“Ha ha, mọi người đưa giấy ra đi, An, thế nào? Thỏa mãn nguyện vọng của bọn chị, chị mời em ăn đùi gà nhé!”

Niệm Ân bị vây kín ở giữa, kinh ngạc nhìn mấy người phụ nữ vô cùng náo nhiệt cười nói, không nhận được trọn to hai mắt, miệng mở rộng, bộ dạng không biết làm sao đáng yêu muốn chết, khiến người ta không nhận được muốn hôn.

“Hừ!” Theo tiếng hừ lạnh, bên cạnh bàn có một gã đàn ông rất tuấn tú đột nhiên đứng lên, tức giận nói, “Các người ồn ào chết đi được!”

Gã vừa lạnh lùng liếc nhìn Niệm Ân, thả mạnh cái mâm com xuống bàn rồi xoay người rời khỏi phòng ăn.

Mấy nhân viên nữ vừa rồi còn chơi đùa không dứt không hện mà cũng dừng nói lại, có chút lúng túng nhìn nhau.

Niệm Ân ngây người, nhẩn mây, ánh mắt người đàn ông kia rõ ràng là trợn lắt khinh thường và coi rẻ, còn có chút oán hận, rõ ràng là người xa lạ không quen biết, sao vậy chứ?

“Hắn ta sao vậy?” Nghĩ tới đây cậu không tự chủ mở miệng hỏi.

Mấy cô nhân viên nữ cười mĩa một lát, nhưng tất cả đều không lên tiếng.

Niệm Ân cắn môi dưới cúi đầu im lặng dùng bữa chốc tới chốc lui trong đĩa com.

“Ngu ngốc!” Giọng nói mang ý cười vang lên, đầu bị tay to lớn vuốt ve, Niệm Ân kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Người đàn ông đứng trước mặt mình dùng giọng điệu như đinh chém sắt để tả chuyện cười, “Tên kia là đang ghen tỵ vẻ đẹp của em đó!”

Làm sao có thể chứ!

Niệm Ân đầu đầy vạch đen, sao mình có thể tự kỷ như vậy? Cậu bất đắc dĩ kêu, “Shere!”

Shere chớp đôi con ngươi màu lam, gian xảo cười một tiếng, một tay chống trên bàn cúi người xuống, khuôn mặt tuấn tú gần như áp sát vào mặt Niệm Ân, hoàn toàn coi nhẹ mấy nhân viên nữ cười rộ lên hơn nữa về mặt nhiệt tình nhìn hắn, dùng ánh mắt vô cùng chuyên chú dịu dàng nhìn chằm chằm vào Niệm Ân nói, “Là tôi nói thật đó, không tin chúng ta cùng đi hỏi tên kia xem.”

Niệm Ân sợ hết hồn, đi hỏi người ta như vậy không bị xem thành bệnh thần kinh mới là lạ, không thể làm gì khác hơn là vội đỏ mặt nói rằng cậu tin rồi.

“Ha ha, như vậy cũng tin, em thật là đáng yêu!” Người đàn ông không kiêng kỵ chút gì cười lớn trong phòng ăn, “Không xong rồi, đau bụng quá!”

“Anh...” Lần đầu tiên Niệm Ân tức giận như vậy, nói không ra lời.

“Được rồi, không trêu em nữa!” Shere vừa cười vừa lau nước mắt, “Đưa điện thoại cho tôi.”

“Ồ!”

Shere đoạt lấy điện thoại trong tay Niệm Ân, trực tiếp lưu số điện thoại của mình vào, “Nhớ có rảnh thì hẹn tìm tôi, không rảnh thì phải điện thoại cho tôi!”

“Hả?”

“Ngu ngốc, tôi chính là tình nhân trong mộng đứng hàng thứ nhất của tạp chí T đó, cho em cơ hội thì phải nắm lấy.”

“Ai... Ai mà muốn cơ hội như thế chứ?”

“Thật không muốn sao? Vậy em kích động như thế làm gì?”

“Tôi không có...”

“Được rồi, tôi hiểu rồi.”

“Tôi thật sự không có.”

“Tôi hiểu, tôi hiểu.”

“Anh... =#### ”

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Quyển 2 - Chương 6

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

sau ba tháng chiếu liên tục cuối cùng hạ màn. Lúc mới bắt đầu phản ứng cũng không tốt như trong dự đoán, nhưng không nghĩ tới bộ phim này rất có sức ngầm về sau ngoài dự tính, rất nhiều người sau khi xem xong phim, cách mấy ngày lại không thể kiềm chế đi mua vé xem lại một lần nữa. Có rất nhiều nam thanh nữ tú yêu nhau thề nguyện thì sẽ tay trong tay đi vào rạp xem một lần, cuối cùng kết quả thống kê một bộ phận nhỏ người yêu điện ảnh thể mà đứng đầu bảng phòng bán vé năm nay, đây là kỷ lục chưa từng có. lequydion

Cùng lúc đó diễn viên trong phòng rối rít vì có fan yêu thích. Kết thúc phim Grace nhận được vô số kịch bản và lời mời, còn diễn viên chính hoặc nói là linh hồn trong phim nhân vật Shere, trở thành ảnh đế nhân vật đặc biệt trong lòng quần chúng nhân dân, hai người được khen là cặp đôi xứng đôi nhất trên màn ảnh.

Vậy mà, trên internet lại truyền ra một ý kiến khác.

Bởi vì yêu, mặc dù lấy tình yêu giữa công chúa Minna và hoàng tử Anderson làm chủ đề chính, trong đó còn xen lẫn sự hưng thịnh và suy tàn diệt vong của một nước đối địch. Nhưng hấp dẫn nhất người ta nhất trong phim là cảnh nói chuyện dưới đêm trăng, trận hòa loạn giữa biển hoa hướng dương... Những người thích cảnh này không ai có thể bỏ qua cái bóng dáng nhỏ nhỏ, bất kể là gương mặt cô đơn hay là sự kiên cường cuối cùng bị nhuộm máu bởi giáo dài.

Điều này khiến các cô gái vừa lau nước mắt vừa chú ý tìm tin tức hình ảnh của chàng thiếu niên này, sau đó kinh ngạc phát hiện, An và Shere là đối thủ diễn thế mà xuất sắc như vậy. So sánh tương đối, cho dù Grace và Shere ôm hôn thì tựa như cũng không có cuộc lãng lãng trò chuyện ăn ý hoặc là ánh mắt lần lượt thay đổi càng thêm cuốn hút và khiến người ta rung động.

Các cô gái sôi sục, “Đây là chuyện tình yêu của hoàng tử và công chúa ư, đây rõ ràng là tình yêu cấm kỵ giữa hoàng tử và hoàng tử... Cái gì, tôi nói nhầm à? Bạn cẩn thận xem lại đi! Hoàng tử Shere đẹp trai phong độ như vậy, chỉ có lúc nhìn về phía An mới có mùi phần như tình như thế!”

Những cô gái này phóng to một vài bức ảnh sân khấu trên màn hình desktop, hai tay hợp thành hình chữ thập, hai mắt phóng ra những ngôi sao nhỏ li ti, si mê nhìn hai hoàng tử, về mặt mấy người đàn ông ghen tỵ, chua xót nói mấy câu: “Hai người đàn ông thế này, đó không phải là biến thái sao?”

“Anh nói gì? Biến thái? Anh ngu ngốc quá! Ghen tỵ người ta đẹp trai, đáng yêu hơn anh hả! Anh cái đồ mặt như con khỉ, tôi nguyện rửa anh cả đời không cưới được vợ, lại còn dám nói xấu Shere và An nhà tôi, tôi muốn kêu gọi tất cả các cô gái không thêm đề ý đến anh! Tôi không phân rõ phải trái ư? Tôi chính là không phân phải trái đây!”

Các cô gái vén tay áo trở thành bộ dạng người đàn bà chanh chua, đám con trai đầu đầy vạch đen rút lui giải tán.

Mặc dù đây chỉ là tin tức trên mạng, hơn nữa phần lớn là kết quả của fan mê điện ảnh tự sướng, nhưng sau đó người bình luận điện ảnh chuyên nghiệp nhất thời cao hứng, nghiên cứu lại bộ phim lần nữa, không nhịn được cũng kết luận một câu, “Trong bộ phim này khi Shere gặp An, kỹ xảo biểu diễn đúng là phát huy tài nghệ hết khả năng!”

Lập tức các cô gái như chiến thắng, bắt đầu làm ra vô số video, biển hoa hướng dương mỹ miều, hai người dưới đêm trăng, như thơ như vẽ, như đồng thoại mộng ảo.

Trời sinh Shere có hứng thú gian ác chỉ sợ thiên hạ chưa loạn, nhưng lần này cũng bị kích thích không kiềm chế được.

Buổi sáng hôm ấy hân nhàn rồi không có chuyện gì làm mở trang web chính thức của mình ra xem, trên trang đầu là bộ ảnh sân khấu kinh hoàng, qua hiệu quả (Photoshop) về mặt hân lạnh lùng cầm giáo dài xuyên qua ngực thiếu niên, máu nhỏ xuống từng giọt, những giọt máu này vẫn còn cháy... Đây nếu không phải mình không nhập sai địa chỉ trang web, thì chắc chắn cho rằng mình đã vào diễn đàn phim kinh dị hoặc tội phạm giết người.

“Hoàng tử, đừng bắt nạt An!” Giọt máu chảy biến thành bảy chữ to khiến hân dờ khóc dờ cười.

“Sao tôi lại bắt nạt cậu ấy?” Shere cờ cảm nghĩ, “Ngày hôm qua tôi còn giúp đỡ cậu ấy đây!”

Không đợi hân nghĩ chuyện gì xảy ra, người đại diện của hân đã dùng vẻ mặt như bị người ta chém chết cả nhà, đôi mắt đầm lệ mờ mịt thù hận, như bị chồng ruộng bỏ tổ cáo nói: “10h30’ có một cuộc phỏng vấn phải tham dự, cậu còn chưa thay quần áo, chưa đi rửa mặt?”

Có điều loại phỏng vấn sáo rỗng đó, có gì đáng để gấp gáp?

Shere oán thầm trong lòng, song nhìn thấy bộ dạng người đại diện của mình sốt ruột như vậy, cứ yên lặng vuốt cánh tay đang nổi da gà, chấp nhận bị người đại diện đuổi vào phòng rửa mặt, sau đó đứng trong phòng mười phút chỉnh sửa ổn thỏa, rồi bị xách lên xe chạy thẳng tới chỗ phỏng vấn.

“Thật cao hứng, lần này có thể mời được Shere tới chương trình của chúng tôi... Ở đây, tôi cũng không muốn nói nhiều, được rồi, trở về chủ đề chính.” Người nữ chủ trì cười khẽ dùng giọng điệu rất nhẹ nhàng, giới thiệu qua quá khứ kinh nghiệm phim ảnh của Shere một lần, sau đó sơ lược chuyển qua: “Xin chào mọi người, đạo diễn Ronny vẫn có thể được xưng là cây đại thụ trong giới điện ảnh chúng ta, nhưng chút thành tựu nhỏ làm ra tác phẩm điện ảnh tình yêu thuần khiết lại là lần đầu tiên. Dĩ nhiên, bộ phim thành công lần nữa chứng minh thực lực của đạo diễn Ronny, nhưng giờ ở đây tôi muốn hỏi Shere, tâm tình lúc nhận được kịch bản là như thế nào?”

Shere thoải mái giang hai tay, “Lúc ấy tôi không suy nghĩ nhiều như vậy, tôi cảm thấy kịch bản rất hay, đạo diễn rất giỏi, mọi người trong đoàn làm phim rất tốt, hơn nữa Grace rất đẹp...” Hân ngịch ngợm chớp mắt mấy cái, “Vì vậy tôi quyết định nhận kịch bản.”

“Ha ha.” Người chủ trì bật cười, phụ họa khen ngợi nói, “Đúng vậy, cô Grace là người phụ nữ rất có sức hấp dẫn, nếu cô ấy nghe được những lời này của anh nhất định sẽ rất vui vẻ.” Cô dùng một lát rồi nói tiếp, “Lại nói, tôi cũng xem bộ phim rồi, thật sự xem rất hay, không thể không thừa nhận đạo diễn Ronny ‘Hóa mục nát thành điều kỳ diệu,’ cũng rất bội phục kỹ thuật diễn của cô Grace và Shere, nhưng với bản thân mà nói, kịch bản hấp dẫn cậu ở chỗ nào?”

“À... Có lẽ là tình cảm?” Shere như đang suy tư.

“Tình cảm?”

“Đúng vậy, rất nhiều người đều cho rằng hoàng tử Anderson vì vương vị và sự nghiệp vứt bỏ công chúa Minna, được xem là hành vi phụ bạc, nhưng theo tôi hiểu, bản thân hân ta cũng trải qua sự đấu tranh và lột xác Niết Bàn mới từ từ trở thành người đàn ông chân chính, hân chịu trách nhiệm không chỉ là tình yêu mà còn có cả đất nước! Tôi cảm thấy từ bắt đầu phim và kết thúc thì hoàng tử Anderson hoàn thành sự lột xác của mình và trưởng thành. Mâu thuẫn trong lòng trong chuyện này và đau khổ cùng với do dự dao động cũng tương đối thử thách kỹ thuật diễn của người ta. Ví dụ như tất cả mọi người rất quen thuộc nói chuyện dưới đêm trăng, mặc dù chỉ là mấy câu ngắn ngủi, trên thực tế lúc thể hiện nội tâm Anderson bản khoả luống cuống, lúc ấy tôi đang tìm sự đột phá...”

Nói tới chỗ này Shere khẽ cười, “Nếu như nói trước kia diễn hoa hoa công tử, bây giờ chính là diễn một hoa hoa công tử biến thành một hoàng tử! Tôi hi vọng kỹ thuật diễn của mình có thể tăng thêm một bước. Nguyên nhân chủ yếu khác chính là, tôi tin tưởng sự lựa chọn của đạo diễn Ronny, kịch bản này là ông ấy chọn... Ha ha.”

“Câu trả lời thực sự rất khá!” Người chủ trì không nhịn được cũng nở nụ cười, “Nhưng khiến tôi có cái nhìn khác về nhân vật Anderson này! Bộ phim này thành công quả thật khiến chúng ta thấy được kỹ thuật diễn tuyệt vời của Shere, chúc mừng anh!”

Shere cười hì hì gật đầu, không nói gì thêm.

Người chủ trì tiếp tục hỏi một vài câu hỏi, Shere cũng bày ra bộ dạng tao nhã lễ độ, dựa theo bộ dạng đối phó truyền thông như trước, có hỏi ắt sẽ trả lời, thậm chí có mấy câu hỏi về vấn đề tương đối riêng tư, ví dụ, “Có yêu cầu gì đối với bạn gái” vân vân, hân ta cũng cười hì hì đáp trả theo tài liệu chính thức của công ty đưa ra, bộ dạng thờ ơ như không.

Cho đến khi chương trình kết thúc thì người chủ trì đột nhiên cười nói, “Thật vui khi Shere phối hợp như vậy, hai câu hỏi cuối cùng nhất định phải trả lời đấy nhé.”

Shere không khỏi cảm thấy là lạ, hân vẫn cười gật đầu: “Được, câu hỏi nào.”

“À... Cái này là khán giả hỏi...” Người chủ trì cười cười, lấy một tờ giấy nhỏ ra, hỏi: “Đối với ý kiến của mọi người hiện giờ đang hi vọng anh và cô Grace ở cùng một chỗ, anh cảm thấy thế nào?”

“Ha ha, Grace xinh đẹp như vậy, nếu như là thật...” Shere cười to, “Tất nhiên tôi sẽ vô cùng vui vẻ, nhưng khả năng không lớn đâu! Hai chúng tôi có thể hợp tác ăn ý, nhưng giữa hai bên có cảm giác là người thân nhiều hơn.”

“Như vậy,” người chủ trì tiếp tục mỉm cười hỏi, “Đối với ý tưởng của mọi người hi vọng anh và An ở chung một chỗ thì cảm thấy cảm thấy thế nào?”

Shere...

“Đây là cam chịu sao?” Người chủ trì hứng thú, tiếp tục hỏi.

“Đùa gì thế hả!” Cuối cùng Shere lấy lại bình tĩnh, sắc mặt vẫn luôn ung dung thản nhiên lộ ra mấy phần lúng túng, “An nhỏ tuổi nhất trong đoàn làm phim, cho nên giống như em trai vậy.”

“Tôi nghe nói quan hệ của Shere và An rất tốt?” Người chủ trì vẫn luôn theo khuôn phép lễ độ đột nhiên bùng nổ nhiệt tình, trong 10 phút sau cùng hết sức nhiều chuyện hỏi tới.

“Quan hệ thực sự rất tốt, vì có nhiều cảnh phải phối hợp diễn...”

“Đúng vậy đúng vậy, lúc Shere và An ở cùng một chỗ kỹ thuật diễn thật diễn hùng, rất nhiều người đều nói như vậy.” Người chủ trì kích động cắt đứt lời của hân.

Shere cảm thấy đầu đầy vạch đen, “Thật ra thì...” Hân thờ dãi một hồi, trong con mắt màu lam tràn đầy thâm tình, “Thật ra thì, cái này là có nguyên nhân.”

“Ôi trời, nguyên nhân gì?” Người chủ trì càng thêm kích động, không nghĩ tới cuối cùng chương trình lại có một tin tức lớn như vậy. Mặc dù trong phim An biểu hiện xuất sắc như vậy, nhưng dù sao vẫn là người mới không được coi trọng, lần này không phải là người chủ trì thì cũng là một thành viên khác trong đội quân trên internet cần câu trả lời hợp lý, còn không sẽ hỏi tiếp vấn đề này.

Người đại diện xuất sắc của Shere nhìn thấy một màn này, lại một lần nữa có xúc động muốn can lại, nếu như không phải là chương trình truyền hình trực

tiếp thì anh ta thật sự muốn cầm súng tiểu liên bùm bùm vào tên Shere khốn kiếp này! Người này rốt cuộc đang trả lời quái gì vậy hả! Đầu tiên là Grace sau đó là An, anh ta đã có thể tưởng tượng được trên trang nhất tạp chí giải trí ngày mai là: Ảnh đế không kiêng kỵ trong tình yêu, nói thẳng nam nữ đều ăn hết!

Bên kia, Lee^Quys*Đôn

“Edward, giúp em rót ly nước đi!” Niệm Ân từ trong phòng thu âm đi ra ngoài, trên mặt có chút mệt mỏi.

Edward đang xem chương trình TV ngắn ra, trực tiếp dùng điều khiển TV ấn sang kênh khác rồi mới xoay đầu lại, cung chiêu đứng lên rót một ly nước ấm, đưa ly qua nhỏ giọng khuyên nhủ, “Nghỉ ngơi một lát rồi hãy tiếp tục!”

Niệm Ân lắc đầu một cái, “Công ty nói tốt nhất thừa dịp tình hình bộ phim lần này, nhanh chóng phát hành album, em cố gắng thêm tý nữa là được.”

“Như vậy hả.”

Edward gật đầu không nói gì, nhìn Niệm Ân đi trở lại vào phòng thu âm, đeo tai nghe rất to lên đầu, vẻ mặt nghiêm túc như vậy. Anh đang xem chương trình quảng cáo trong TV nhẹ nhàng thở dài một hơi, rốt cuộc vẫn không mở lại kênh lúc nãy, xoay người đi ra khỏi phòng thu âm, từ chối hết mấy lời mời quảng cáo.

Trong phòng phỏng vấn,

“Khụ khụ...” Shere hắng giọng, trông mắt màu lam giao hoát xoay chuyển, đưa tay vuốt ngực, “Rất lâu trước kia tôi cũng là bé trai rất ngây thơ trong sáng lương thiện như vậy, nhưng rất kỳ lạ chính là, lúc tôi đi học thể mà không ai phát hiện ra...:”

“A.” Về mặt người chủ trì đực ra.

“Oe.” Về mặt buồn nôn của người đại diện.

“Tôi cảm thấy đùa nhỏ là tôi lương thiện như vậy, đáng yêu như vậy, thuần khiết như vậy sao lại không có ai thích? Điều này thực sự rất thâm...” Tới chỗ này Shere nghiêm túc nói, “Sau đó tôi nhìn thấy An, quả thực xinh đẹp đáng yêu lương thiện giống như tôi, hơn nữa tất cả mọi người đều thích, dĩ nhiên tôi cảm thấy còn kém tôi một tý, đó là nguyên nhân có quan hệ tốt.”

“Anh tiếp tục bịa đặt đi!” Người chủ trì bất mãn, lời nói tính trẻ con như vậy vừa nghe đúng là giả dối.

Shere chớp mắt mấy cái, đột nhiên nở nụ cười, mắt màu lam giống như một vũng nước, tràn đầy dịu dàng cung chiêu, hần khê cười: “Thiệt là, cô gái thông minh sao có thể dễ dàng vạch trần lời nói dối của đàn ông đây?”

Trên mặt người chủ trì không tránh khỏi có chút ửng đỏ, ngờ ngác nhìn hần ta.

“Nếu như tôi nói tôi với An đơn thuần là quan hệ bạn bè, các người chắc không tin chứ!”

Shere chống tay, trên khuôn mặt anh tuấn tràn đầy vui vẻ, hần chợt vươn ngón tay khê chạm lên trán nữ chủ trì, thấp giọng cười nói, “Ngốc, giữa đàn ông và đàn ông, cô cho rằng sẽ có gì sao?”

Cuối cùng...

Chương trình lấy hình ảnh “Hai mắt nữ chủ trì toát ra hình trái tim màu đỏ” kết thúc.

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Quyển 2 - Chương 7

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Vào lúc sáng sớm, Edward bò dậy khỏi giường tưới nước cho bồn hoa bên cửa sổ, ném mấy viên thức ăn cho cá vào trong bể cá, lẳng lặng nhìn hai con cá đuôi vàng nổi lên mặt nước đón thức ăn mỉm cười. lequydion

Anh đi tới phòng rửa mặt xử lý qua loa cho mình, rồi đi tới phòng bếp làm đồ ăn sáng sau đó mới đi gọi Niệm Ân rời giường.

Thiếu niên vẫn còn ôm chăn to đùng chìm trong mộng đẹp, gương mặt khi ngủ say rất trẻ con mà bình thường hiếm khi chứng kiến, giờ không trằm mặc

nội tâm giống như ngày thường, có lẽ lúc ca hát hào quang tỏa ra bốn phía, ngược lại có cảm giác như đứa bé vừa mới sinh ra không buồn không lo. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên trên khuôn mặt cậu, từng tiếng hít thở nhẹ nhàng khiến người ta cảm thấy vô cùng bình an yên ổn, tựa như vào gọi cậu tỉnh dậy như thế này quả thực là một việc rất tàn nhẫn.

Edward đứng bên mép giường rất lâu mới khe khẽ đẩy cậu, nhẹ giọng nói, “An, nên dậy thôi.”

Thân thể thiếu niên cuộn trong chăn nhẹ nhàng di chuyển, vùi đầu vào trong gối khẽ cọ cọ giống như một chú mèo con đáng yêu, tóc đen bay là tả một bên, tay cậu không tự chủ cuộn thành nắm đấm, vô ý thức giờ lên xoa đôi mắt, sau đó phát ra giọng nói mềm mại chưa tỉnh ngủ: “Edward, trời đã sáng rồi sao?”

“Đúng vậy.” Edward cười trả lời, ghé sát vào tai cậu nói nhỏ như đang dỗ một đứa bé, “Trời đã sáng, An, nhanh tỉnh dậy nào.”

Nhìn bộ dạng thiếu niên lảo đảo bò dậy, con người màu lam nhạt của Edward ẩn chứa sự thâm thúy. Vốn có thể không cần như vậy... Ở trong lòng anh đứa bé này nên được người ta cưng chiều, không cần mỗi ngày dậy sớm luyện ca, không cần mỗi ngày phải tuân theo sự sắp xếp của công ty huấn luyện gian khổ, không cần cố gắng kiên trì cho dù là phải thức đêm cũng phải thu âm cho đúng thời gian... Anh vẫn hi vọng An có thể ngủ nướng mỗi ngày, sau đó nằm phơi nắng tự do tự tại, cuộc sống vui vẻ thoải mái. Nhưng An lại lựa chọn cho mình một con đường khó khăn.

Cũng không phải chưa từng phản đối, nhưng đúng như Niệm Ân đã nói, “Edward, anh lấy thân phận gì mà nói với em?” Cho dù thân thuộc như cha con anh em cũng không có tư cách quyết định định hướng người khác, huống chi mình và đối phương không quen không biết đây.

Cho nên mình làm người đại diện, mình chỉ có thể cố gắng đuổi theo cậu đi trên con đường của cậu, mình chỉ có thể đi sau lưng cậu một tấc cũng không rời, mình chỉ có thể âm thầm lo lắng cậu càng ngày càng chạy xa mình...

Edward suy nghĩ tới scandal gần đây, suy nghĩ tới người đàn ông sáng chói trong chương trình giải trí tối hôm qua – Shere, trong lòng lại có chút chua xót.

Buổi trưa,

Niệm Ân từ trong phòng thu âm đi ra ngoài, ngồi trên ghế ngoài hành lang nghe đi nghe lại bài hát đã thu âm của mình, trên mặt vẫn còn vẻ mệt mỏi chưa tan đi, những ngày qua đều ở trong nhà, phòng thu âm, phòng ăn, rồi lại phòng thu âm... Ba chỗ đó tuần hoàn lặp đi lặp lại, cho dù đầy tinh lực, nhiệt tình yêu thích ca hát cũng dần cảm thấy mệt mỏi... Niệm Ân nhắm mắt lại, ngón tay nhịp nhẹ nhàng theo tiết tấu âm nhạc, suy nghĩ từng đoạn nhịp thay đổi nên làm thế nào để diễn tả tình cảm mình muốn biểu đạt ra và đạt được hiệu quả...

Edward đưa tới một ly nước ấm, vừa ngồi xổm xuống trong đôi mắt màu lam nhạt tràn đầy ân cần, “An, không sao chứ? Có muốn nghỉ ngơi thêm một lát không?”

Niệm Ân mở mắt, con người màu mực có vẻ áy náy, nhận lấy ly nước rồi cười khẽ, “Không cần phải lo lắng, Edward, hiện giờ em rất tốt.”

Chưa bao giờ Edward thúc giục mình tham công tiếc việc.

Niệm Ân gương mặt nhìn bộ dạng vẫn còn chút lo lắng của anh, không nhận được lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Mặc dù đối với phần lớn người đại diện mà nói, vì tiền lương của bọn họ đều kiếm được từ tiền của nghệ sĩ, nghệ sĩ kiếm càng nhiều bọn họ càng nhận được nhiều. Cho nên sự nghiệp của nghệ sĩ thường không thể nào tách rời với sự nghiệp của bọn họ. Nhưng ngay cả như vậy vẫn có rất nhiều người đại diện vì tư lợi cá nhân mà không để ý tương lai phát triển của người nghệ sĩ, nhận nhiều quảng cáo hoặc hoạt động sự kiện khiến công việc nghệ sĩ bù đầu bù cổ, liều mạng kiếm tiền, dùng cái này với mục đích kiếm tiền vào túi riêng cho mình.

Nhưng Niệm Ân nhớ rõ, trong khoảng thời gian này ngoại trừ thù lao nhận được khi quay bộ phim kia thì không tham gia vào bất kỳ hoạt động nào nữa, còn trong bộ đó mình chỉ là vai phụ cộng thêm là người mới xuất hiện nên thù lao cũng không cao là mấy. Từ đó có thể biết trong khoảng thời gian này Edward gần như là làm không công, chẳng những không lấy được tiền mà còn phải chi tiền ngược lại, nhưng Edward chưa từng than thở một câu.

Điều này ẩn chứa sự giúp đỡ trong đó, Niệm Ân mơ hồ hiểu ý, nhưng mình vẫn không dám thật sự tin tưởng!

Niệm Ân ngẩng đầu lên, ánh mắt ân cần nhìn về phía Edward, lần nữa lắc đầu tỏ vẻ mình không sao, lại hiếm khi dùng ngón tay kéo nhẹ vạt áo của Edward, nhẹ nhàng lắc lư, cúi đầu không lên tiếng tựa như đang tự hỏi.

Trong lòng Edward có chút vui mừng, động tác này nhìn như bình thường nhưng trên thực tế, động tác xấu hổ lệ thuộc lại kèm theo chút làm nũng, là chuyện trước kia chưa bao giờ xảy ra ở trên người thiếu niên lúc nào cũng có vẻ thành thực. Edward há miệng, đang muốn mượn cớ nói gì đó, chợt một tiếng động ồn ào truyền tới.

Bên ngoài hành lang phòng thu âm ầm ỉ, Niệm Ân đứng lên kéo vạt áo Edward, từ phía sau anh thò đầu ra nhìn xung quanh, kính ngạc phát hiện là người đàn ông ngày đó ào ào chỉ trích bọn họ mà cậu nhìn thấy trong phòng ăn, đáng vẻ thoát nhìn rất tàn bạo cũng rất mode, nhưng bây giờ rất phá hư hình tượng kêu to hét lớn.

“Kevin, đây là quyết định của công ty, xin lỗi tôi không thể giúp cậu.” Người phụ trách phòng thu âm cau mày đứng bên góc hành lang, kiên nhẫn giải thích, “Công ty này một quý chỉ có thể cho ra đĩa của ba người mới, tiềm lực của cậu rất tốt, lần sau...”

“Đừng có nói với tôi những lời này!” Tên đàn ông kia kích động quơ chân múa tay, cắt ngang lời đối phương, “Nếu quả thực có tiềm lực mà nói, tại sao không để tôi ra đĩa nhạc? Nếu quả thực công bằng mà nói, tại sao không thể để mọi người so tài một lần? Chọn lựa người giỏi nhất? Tại sao tôi đây khó

công luyện tập, cuối cùng lại bị loại bỏ, hai người kia mạnh hơn tôi chỗ nào? Ông nói đi!”

Hai người đàn ông đứng bên cạnh gã ta bị tay gã quơ quơ gần như đánh trúng, rõ ràng về mặt lưng tưng, trong đôi mắt thoáng hiện vẻ tức giận.

“Thật là người xấu tính xấu nết.” Niệm Ân không nhịn được nghĩ, nói lung tung như thế này cho dù có cơ hội ra đĩa nhạc, quản lý cấp cao của công ty cũng sẽ vì nguyên nhân “Quyết định ngu ngốc” này của gã mà đóng băng gã.

“Cậu đủ rồi! Kevin!” Một trong hai người đàn ông không nhịn được mở miệng, “Không lựa chọn cậu chứng tỏ cậu kém hơn chúng tôi, cậu nói nhiều như vậy cũng chỉ là tự rước lấy nhục!”

“Tôi kém hơn so với các người?” Người đàn ông tên Kevin tròn tròn mắt cười lạnh, “Tôi mà hát kém hơn hai người các cậu? Không biết ai là em trai vợ nhà quản lý, ai là em rể nhà sản xuất?”

“Cậu...” Về mặt hai người đàn ông tức giận thờ hồn hèn, “Cậu nói lung tung gì đó?”

“Kevin, đủ rồi!” Quản lý phòng thu âm cũng hoảng sợ vội vàng lên tiếng ngăn gã nói tiếp, có chút bất đắc dĩ lại có chút tức giận nhẹ giọng khuyên nhủ, “Đừng làm rộn Kevin, cậu muốn bị đóng cửa đuổi giết sao?”

“Tôi sợ cái gì?” Kevin cắn răng nói xong, đột nhiên quay đầu chỉ vào Niệm Ân đang đứng ở cửa la lớn, “Còn cậu ta nữa!”

Niệm Ân nhất thời giật mình, không hiểu tại sao đề tài lại chuyển tới trên đầu mình.

“Tôi đào tạo trong công ty bảy năm, tôi có chỗ nào không mạnh bằng cậu ta? Không phải chỉ là diễn hay một bộ phim thôi sao? Ra đĩa nhạc chẳng lẽ nhất định cần phải diễn phim tốt mới được? Làm như vậy sau này dứt khoát phải làm diễn viên mới tới ca hát được! Hừ, còn nói là...” Trong đôi mắt của Kevin thoáng hiện vẻ khinh thường và coi rẻ, hung hăng gây sự nói, “Hay là nói giống như cậu ta tìm người đàn ông lợi hại gây scandal là có thể?”

Niệm Ân tròn tròn mắt, tạo scandal cùng đàn ông? Đây là ý gì?

“Tôi không cùng đàn ông tạo scandal.” Niệm Ân mắt hững hờ nói, “Tôi cũng không muốn cùng đàn ông tạo scandal.”

“Không có, tạp chí lớn nhỏ bay đầy trời, hừ, chỉ biết nói thật dễ nghe...” Kevin không chút do dự phản bác, đột nhiên gã ác ý quan sát Niệm Ân một lát, “Giả vờ bộ dạng rất thuần khiết, có bản lĩnh cậu nói với mọi người đi, sao đạo diễn Ronny không chọn người khác mà lại chọn cậu? Dù sao lòi lòi kéo kéo ở trên hành lang cùng người khác cũng không phải là tôi!”

Niệm Ân cắn môi dưới, nhất thời không nói ra lời. Xưa nay cậu không thích cãi vã với người khác, hơn nữa có thói quen dùng hành động để diễn tả ý của mình, có lòng muốn giải thích nguyên nhân, nhưng lần đó đạo diễn Ronny nhìn thấy mình thì vừa lúc cậu mới quen biết Shere. Vừa đúng khi đó không biết khi đó Shere nổi điên cái gì, hành động giữa hai người quả thực có chút mập mờ, tệ hại hơn chính là bị rất nhiều người nhìn thấy, mình vốn không cách nào phản bác được.

Kevin cười lạnh, về mặt giễu cợt, ngay cả hai người vừa bị chỉ trích cũng dùng vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên nhìn Niệm Ân, biểu cảm giả vờ đồng tình.

Trong hành lang nhất thời yên tĩnh, đám người vây xem vốn là muốn xem náo nhiệt, còn có một số diễn viên ca sĩ rất khó ra nghề, ở dưới chỉ chỉ chỗ chỗ xì xào bàn tán. Bọn họ không có ngại nổi tiếng, thấy mấy người có hi vọng nổi tiếng trong công ty gây lộn, tất nhiên xem náo nhiệt trong lòng vui sướng khi người khác gặp họa.

“Cái vấn đề này không phải cậu nên đi hỏi đạo diễn Ronny sao?” Edward đột nhiên mở miệng, “Đối với một người đạo diễn mà nói, lựa chọn một diễn viên phù hợp với ý mình có cái gì không đúng hả?”

Niệm Ân kinh ngạc nhìn Edward đột nhiên chắn trước mặt mình, lấy tư thế gần như che chở để xuất hiện.

Từ trước tới giờ cậu luôn cảm thấy mình đủ thành thực và độc lập, có thể ứng phó với tất cả mọi chuyện, cho dù sau này hơi lệ thuộc vào Edward nhưng cũng chỉ cho rằng “Là do sống chung thời gian dài nên sinh ra chút tình cảm yếu mềm, là bất cứ lúc nào cũng có thể kiềm chế,” đây là lần đầu tiên cậu ý thức được rõ ràng, Edward đang bảo vệ mình. lqydon

Quả thực ngay cả do dự cũng không có, lập tức đứng chắn trước mặt mình, lưng không phải là rất rộng lớn nhưng cứ như vậy bảo vệ chắn trước mình, tựa như có thể ngăn cản tất cả gió mưa trước mặt, giữ lại sự an toàn cho mình...

Cổ chấp che chở như vậy là từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ cậu được hưởng thụ qua, cho tới bây giờ cũng không có một ai từng hỏi cậu, có phải đau lòng hay không, cũng chưa từng có người chú ý tới, cậu có cảm thấy khó chịu hay không, cậu xấu hổ và lúng túng.

Niệm Ân đứng phía sau anh, ánh mắt bỗng nhiên sáng rực, cả người trong nháy mắt đầy sức sống, giống như kim cương dưới ánh sáng mặt trời, phát ra tia sáng chói mắt.

Edward không quay đầu lại, anh chỉ đứng thẳng người chắn trước mặt Niệm Ân, giữa hai hàng lông mày ẩn chứa sự bất mãn, vẫn lễ phép mà cứng rắn như cũ, nói: “Tính tình của An phù hợp với tính tình nhân vật trong phim, điểm này rất nhiều người từng xác nhận, cũng diễn như vậy ở trong phim, như vậy điều này đủ chứng minh An có năng lực đảm nhiệm nhân vật này. Về phần những lời đồn đại khác, chỉ có những người tâm tư bất chính mới không keo kiệt dùng ý nghĩ hiểm ác để suy đoán hành động của người khác. Cũng chỉ có những người trong lòng có ghen tỵ và tâm địa tối tăm mới tin tưởng, tôi cho rằng mặc dù là chuyện cũ nhưng rất có đạo lý, lời đồn dừng lại ở người khôn ngoan, Kevin, cậu không cảm giác hiện giờ mình có chút thất lễ sao?”

Kevin á khẩu không trả lời được, đầu tiên Edward dùng sự việc chứng minh năng lực thực tế của Niệm Ân, tiếp đó khó hiểu chỉ ra người tin tưởng vào những lời đồn đại là người vốn có lòng dạ khó lường. Trong lúc nhất thời gã không dám nói một câu phản bác, nếu tiếp tục níu lấy vấn đề này không buông, thì ngược lại lộ về mình là người hẹp hòi.

Gã im lặng không nói, nhưng bướng bỉnh đứng im trong hành lang, chỉ là trong con người tràn đầy vẻ u ám.

Edward lắc đầu một cái tựa như còn muốn nói gì đó, Niệm Ân đột nhiên kéo anh, cười nói, “Edward đừng nói nữa, em đói bụng.”

“À, được, chúng ta đi ăn cơm.” Edward cúi đầu, nhìn Niệm Ân lúc này đang lộ ra nụ cười rực rỡ có chút ngây ngốc và không hiểu, nhưng vẫn lập tức dùng lại không nói thêm gì nữa, anh cung chiêu vuốt tóc thiếu niên, dẫn cậu đi về phía phòng ăn.

Hai người cùng nhau rời đi, trên mặt đều mang theo nụ cười, tựa như bất kể lời đồn gì cũng đều không thể hãm hại bọn họ được, có sự ăn ý không cách nào nói ra lời.

“Đúng vậy đúng vậy, tất cả mọi người đều đói bụng, nhanh đi ăn cơm trưa thôi! Ha ha.” Quản lý phòng thu âm đột nhiên lấy lại tinh thần, vội vàng lên tiếng giảng hòa, cười kêu mọi người rời đi.

Đám người vậy xem dần dần tản đi, hai người đàn ông kia nhìn Kevin một cái, cười lạnh một tiếng rồi cũng rời đi, chỉ còn lại một mình Kevin đứng đó.

Kevin cắn môi dưới, nói tự rước lấy nhục chính là như vậy đúng không! Gã cảm giác mình mất thể diện cực điểm, tay khẽ run rẩy, đột nhiên hung hăng nện một quyền lên tường, không chút do dự quay đầu rời đi.

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Quyển 2 - Chương 8

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Jenny tới công ty trước mười phút như thường lệ, sau khi quẹt thẻ vào phòng làm việc cô ta khẽ ngẩng đầu, theo thói quen liếc qua chỗ mà Edward từng ngồi, trong nháy mắt chợt ngẩn ngơ, sau đó mới lấy lại tinh thần. Ồ, quý, đồn

Cô ta không nhận được lắc đầu cười khổ, có lẽ thói hư tật xấu của con người chính là như thế, thứ không có được mới là tốt nhất, cho dù lúc ấy thoải mái buông tay, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi sự phiền muộn.

Tính tình cô rất kiên cường, lúc còn trẻ cũng không có ai khuyên nhủ, một mình học hành bên ngoài, trưởng thành vẫn quật cường như cũ không chịu về nhà, cố chấp muốn ở lại trong thành phố lớn. Vậy mà số tuổi mỗi năm một lớn, tuy nói người theo đuổi rất nhiều nhưng người để gửi gắm cả đời thì lại không mấy ai, một lần duy nhất động lòng thì bị từ chối. ...

Nghĩ tới nghĩ lui trong lòng cũng có chút uất ức. Tâm tình thay đổi như phần lớn phụ nữ khác, Jenny không cách nào kiềm chế được suy nghĩ những chuyện mất hứng kia, nhất thời nhìn cái gì cũng không vừa mắt, ngay cả công việc lặp đi lặp lại hàng ngày, hôm nay xem ra cũng có vẻ vô cùng nhàm chán và phiền não.

Cô thở than thở trong lòng, đỡ trán, cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình.

“Sớm thế, Jenny!” Một cô nhân viên nữ đột nhiên từ phía sau lưng cô đi qua, không chú ý tới vẻ mặt cô lúc này hơi u ám, vừa đi về phía bàn làm việc của mình vừa bắt chuyện, “Lần nào cô cũng đến sớm như vậy nhỉ!”

Jenny thu hồi đủ loại suy nghĩ, theo thói quen cong môi cười, gật đầu cho có lệ nói: “Cô cũng không muộn mà!”

Nhân viên nữ cười hi hi đi tới trước bàn mình, vừa mở máy tính vừa tùy ý phát tay nói, “Ừ, tôi không tán dóc nữa, hôm nay chỉ là ngoại lệ, tối hôm qua ngủ hơi sớm khiến sáng nay không ngủ được, dứt khoát đi tới công ty... À, đúng rồi, cách giờ làm chính thức còn mấy phút nữa, Jenny yêu dấu không ngại tôi mở nhạc nghe trước khi bắt đầu đây chứ! Vừa lúc hôm nay tập chỉ T tặng CD!”

Tạp chí T là một tạp chí âm nhạc rất nổi tiếng, từ trước đến giờ bất kể là bình luận vui hay đề cử âm nhạc đều rất hay, có lẽ chưa đủ cấp kinh điển những mỗi lần nói đều có những ý hay, có chút độc đáo khiến công chúng dễ tiếp nhận, cho nên từ đó đến nay danh tiếng cũng rất tốt.

Trước kia Jenny cũng từng đặt tạp chí T, vừa nghe nói như thế nhất thời bị phân tán tư tưởng, cuối cùng cũng giảm bớt chút bệnh trạng suy nghĩ lung tung vừa rồi, vì vậy cô nhún vai một cái nhẹ nhàng đáp: “Tùy ý cô.”

Nhân viên nữ kia là một cô gái hoạt bát, thấy Jenny không phản đối liền cười hi hi giờ tay làm tư thế cảm ơn, hăng hái bưng bưng xé bọc tạp chí T ra, lấy CD nhét vào máy tính, sau đó vừa chờ âm nhạc vang lên vừa sửa sang lại đồ đạc lộn xộn trên bàn.

Khi Jenny đang xoay người đi về phía bàn làm việc của mình thì tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên trong bóng tối, trong lòng cô nghĩ bài hát này nghe cũng không tệ lắm, quả nhiên không hổ là ca khúc do tạp chí T đề cử, khiến người ta có cảm giác rất bình yên.

Đoạn dạo đầu tiết tấu nhẹ nhàng khe khẽ trôi qua, sau đó giọng hát trời ban trong trẻo đột nhiên xen lẫn nào, phối hợp với tiếng nhạc nhưng không có cảm giác đột ngột chút nào, hai bên rất dễ dàng dung hợp vào với nhau, tự nhiên như vậy. Âm thanh tựa như có thể chậm rãi rót vào trong lòng mọi người, mang cho mọi người sự ấm áp, khiến cho lòng người ta hòa tan từng chút một....

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào bên trong, Jenny đang cầm tài liệu trên tay chợt ngừng lại, một khắc đó cô cho là mình đã trở lại quê nhà, một địa phương nông thôn nhỏ rất bình thường, sự yên tĩnh và không khí trong lành, còn có tiếng chim tước hót, mùi hương cỏ cây, còn có cả tiếng mọi người hoan hô vui vẻ...

Cô kinh ngạc đứng đó, cảm giác phồng ngực trong lòng dần sụp đổ, nhiều năm bốc đồng phấn đấu đến tột cùng có ý nghĩa gì không? Chấp nhất muốn đi tới chỗ cao nhất như vậy tột cùng có phải đã làm sai rồi không?

Cô đột nhiên che mặt lẳng lặng ngồi xuống. lê*Quý&Đôn

Lúc này trong phòng làm việc im ắng khác thường, bất kể là người mới vừa tới hay là người đã tới sớm và đang bắt đầu làm việc, nhưng lại không hên mà cùng dừng lại tất cả công việc trong tay, hoặc đứng hoặc ngồi nghe tiếng nhạc từ trong máy vi tính phát ra. Bởi vì công việc cần dùng máy tính không có loa, âm thanh rất nhỏ cũng rất không rõ ràng, âm thanh rất kém nhưng cho dù như vậy, giọng hát trong trẻo tinh khiết hơi lộ vẻ non nớt vẫn có thể an ủi tâm hồn người ta như cũ.

Thành phố bận rộn, đường phố tiếng động ồn ào, tiếng nhạc trong suốt như vậy mang người ta trở lại cố hương xa xôi, linh hồn loài người bắt đầu nguồn từ quê, gột rửa đau khổ trong linh hồn, chỉ còn lại bình yên và điều tốt lành, khiến người ta không nhận được rơi lệ.

Cũng trong lúc đó, Edward đứng trên hành lang lầu năm chờ một người hẹn hôm nay muốn quay phim, bên tai tựa như còn vang vọng bài hát kia của Niệm Ân.

Vì lúc ghi âm rất gấp rút, cộng thêm tính cách Niệm Ân đã tốt lại càng muốn tốt hơn, đến lúc hết hạn vẫn chưa thu đủ một album nhạc. Mặc dù quản lý công ty có chút không hài lòng nhưng nhìn vào tiềm lực đối phương vẫn điều chỉnh lại, album kéo dài sau một tháng nữa mới chính thức ra, trước chọn một ca khúc đơn làm thành đĩa CD đơn, tặng theo cuốn tạp chí âm nhạc bán rất chạy, sản xuất một đĩa phát hành tặng phẩm kèm theo đó, coi như là triển khai tiến công tuyên truyền giai đoạn đầu.

Edward làm người đại diện, đương nhiên nhận được một phần hàng mẫu, tối hôm qua anh đã nghe cả một tối, đây không phải là lần đầu tiên anh nghe Niệm Ân hát, nhưng bất kể là nghe bao nhiêu lần, anh đều có cảm giác cảm động và cả rung động, giọng trong trẻo cao ngút tinh tế tràn đầy tình cảm như vậy, quả là giống như giọng thiên sứ từ trên thiên đường.

Chưa bao giờ anh hoài nghi thực lực của Niệm Ân, người như vậy có lẽ trời sinh nên đứng chỗ trên cao!

Lúc này Niệm Ân đang chụp hình cho mấy tờ tuyên truyền trong phòng chụp, đèn pha chiếu vào rất chói mắt, cậu không tự chủ cắn môi, cảm giác nóng bỏng và không được tự nhiên, nhiếp ảnh gia không ngừng yêu cầu, “Mím cười, cười e thẹn một chút,” “Ngẩng vai về phía sau đi,” “Ngẩng đầu lên, đừng cúi đầu,” “Ánh mắt đừng nhấp nháy,” “Cổ đừng rút lại”....

Vì kinh nghiệm, bất kể nhiếp ảnh gia nói gì Niệm Ân cũng nghiêm túc làm theo, vừa bắt đầu cậu rất hướng nội khiến người ta có cảm giác không dễ tiếp xúc. Nhưng vào công việc chụp hình, dáng vẻ đứa trẻ ngoan ngoãn, ngay cả nhiếp ảnh gia cũng chụp thêm mấy tấm, không nhận được hỏi mấy câu quan tâm linh tinh, “Có muốn nghỉ ngơi một lát hay không?” “Có muốn uống chút nước hay không?”

Niệm Ân chỉ biết lắc đầu cười một cái, sau đó bị nhân viên làm việc không nhìn nổi nữa đuổi xuống thay quần áo, trang điểm bổ sung, mượn thời gian này nghỉ ngơi một lát, khiến mỗi nhân viên làm việc đều dờ khóc dờ cười, đây rốt cuộc là ai có vẻ mệt mỏi, ai cần nghỉ ngơi vậy?

Bận rộn mãi cho đến tận trưa, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, cảnh quay cuối cùng cũng kết thúc.

Niệm Ân tới phòng rửa tay tẩy trang, lúc đi ra nhìn thấy Edward đứng trước cửa, bên cạnh là một người đàn ông, cậu hoài nghi nhìn về phía Edward.

“Tôi là Thomas, nhiếp ảnh gia do công ty ủy nhiệm, sắp tới phải quay tình hình cuộc sống của cậu, sau đó cho lên trang web công ty để tuyên truyền, sau đó cùng phát hành với album...” Thomas lễ phép giới thiệu mình nhưng vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Niệm Ân tròn tròn mắt, nhất thời không nhận được bật cười, “Thế nào, không hoan nghênh tôi sao?”

Vừa mới kết thúc chụp hình, mặc dù bề ngoài rất điềm tĩnh, thật ra trong lòng phiền não rối rắm, rất lâu sau Niệm Ân cắn môi dưới nhìn về phía Edward nhờ giúp đỡ, nhỏ giọng nói: “Tôi không muốn quay cảnh sinh hoạt.”

Trong lòng Edward cũng có chút bất đắc dĩ, nhưng chuyện này là bên tuyên truyền quy định, hơn nữa còn được công ty phê chuẩn, cho dù không muốn cũng không thể không thực hiện, anh cúi đầu trấn an nói, “À, nhẫn nhịn đi, chỉ có hai tuần lễ thôi mà.”

Thomas rất hứng thú nhìn hai người, không nhận được mỉm cười nói, “Đây, hai người các cậu cho tôi là đám chó săn sao? Tôi chỉ chụp tình hình sinh hoạt trong phạm vi các cậu cho phép, nếu như lúc ấy cảm thấy khó, thì có thể diễn trò mà. Nhưng tôi không đồng ý điều này, bởi vì làm như vậy có vẻ mất tự

nhien, hơn nữa cũng không phù hợp với đạo đức nghề nghiệp của tôi. Song, tôi đồng ý với các cậu, lúc kiểm soát phần hậu đài, nếu như có cảnh không muốn lộ ra ngoài ánh sáng thì có thể cắt bỏ, thế nào?”

“Được rồi!” Niệm Ân nói, trên mặt vẫn còn chút mất hứng, cậu không chú ý tới bây giờ mình hoàn toàn không còn đáng về nhấn nại giống như hồi nãy vừa mới quay chụp, ngược lại toát ra cảm xúc thật sự. Cậu kéo tay Edward lắc lắc, cố ý không để ý tới câu hỏi của Thomas, “Edward, chúng ta đi siêu thị mua thức ăn đi!”

Edward áy náy liếc mắt nhìn nhiếp ảnh gia, đáp ứng ý muốn của Niệm Ân như ngày thường, “Tôi nay muốn ăn món gì?”

Thomas khẽ cười, lặng lẽ đi phía sau hai người, cố gắng tạo bối cảnh, lấy máy quay phim nhỏ ra bắt đầu quay.

Trường C,

“Dany, cậu đang nhìn gì vậy?” Một đám nam sinh cầm bóng rổ đi qua một quầy báo.

Dany đột nhiên dừng bước, nhìn về phía quầy tạp chí treo trên quầy, tặng phẩm là một chiếc đĩa CD, trên CD có hình ảnh thiếu niên mơ hồ không rõ nét.

“Trời ơi! Tôi giờ thể dục còn không nhanh đi ra? Này này! Không thể nào! Từ lúc nào thì cậu cảm thấy hứng thú với âm nhạc vậy hả? Còn là nhạc nhẹ nữa chứ, nếu là Rock and Roll mình còn hiểu, chứ thứ nhẹ nhàng này rất không có ý nghĩa. Còn CD gì đó, mặc dù là quà tặng nhưng có lẽ rất vô vị!”

Dany không trả lời đối phương, chỉ cúi đầu lật quầy tạp chí.

Vì mới ra nghề, phần giới thiệu người mới rất ít, như một miếng tàu hũ nhỏ, có một tấm ảnh nhỏ chụp phần đầu, phía dưới là một dòng chữ nhỏ nhỏ, “Với giọng đặc biệt thể hiện rõ đúng là giọng hát trời ban.”

“Dany, đi thôi! Loại tạp chí này có gì hay mà xem?” Bạn bè bên cạnh thúc giục.

Đúng là không có gì đẹp mắt!

Dany xé CD và tờ giới thiệu người mới kia ra, cẩn thận bỏ vào trong túi xách của mình, sau đó tiện tay cầm cuốn tạp chí ném vào trong thùng rác, nhàn nhạt nói, “Được rồi, đi thôi!”

“Này, cậu thật sự rất kỳ cục, không thích tại sao lại muốn mua, mua rồi lại muốn ném?”

“Đúng vậy, Dany, thời gian gần đây cậu trở nên rất lạ, vẫn còn giận chuyện ở buổi gặp mặt lần trước sao? Cùng lắm thì mình giới thiệu giúp cậu một bạn gái nữa.”

“Hi hi, bạn học, mình đã nói với cậu rồi, ngày hôm qua mình mới biết một cô nàng, cup D đấy! Ha ha, dùng tay nắm cảm giác cứ được gọi là thoải mái!”

“Cắt, vậy được xem là gì, bạn gái trước kia của mình...”

Một đám nam sinh khoe khoang với nhau, bla bla nói cả hồi lâu mới quay đầu nhìn về phía Dany, hài hước hỏi, “Mình nói này Dany, không phải bây giờ cậu vẫn còn một mình đấy chứ?”

“##### các cậu không cảm thấy các cậu nói quá nhiều sao?” Trần Dany nổi gân xanh, không nhịn được đáp lại.

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Quyển 2 - Chương 9

Edit: Ngọc Hân –

Liên tiếp một tuần bấm gót quay phim, Niệm Ân đều tròn mắt, bộ dạng khí thế hung hăng nhìn Thomas, đáng về rất không phối hợp.

Lúc đầu Thomas có chút tức giận, nhưng càng về sau càng phát hiện đối phương không phải giờ trò ngôi sao, chỉ đơn giản là sinh ra oán hận đối với chuyện mình xâm nhập cuộc sống của cậu, sau đó thì không để vào trong lòng. Xét đến cùng đây cũng chỉ là đứa bé mười mấy tuổi, phân cao thấp với đứa bé quả thực không phù hợp với phong độ trước sau như một của mình. lèquydoon

Hơn nữa, cho dù tức giận nhưng cậu cũng không làm chuyện gì quá đáng. Ví dụ như trước kia gặp mấy ngôi sao lớn, sẽ cố ý đi bậy khắp nơi khiến mình

không máy quay bốn ba đi theo khắp chốn, hoặc có lúc sẽ dùng phương thức đối xử như với người làm, nghênh ngang kiêu ngạo gây khó khăn cho người khác.

Cho dù thiếu niên không hài lòng, cũng chỉ dùng cặp mắt xinh đẹp tự cho là hung tợn nhìn mình lom lom, chút biện pháp hữu hiệu cũng chẳng có. Rất giống động vật nhỏ bị xâm phạm lãnh thổ, rõ ràng không cách nào đuổi kẻ địch đi được nhưng vẫn muốn xù lông lên, từ trong cổ họng phát ra loạt âm thanh ô ô, để tỏ rõ sự bất mãn và uy hiếp của mình, khiến người ta rất buồn cười, cũng không nhận được phát hiện ra chút hứng thú gian ác nho nhỏ.

Vì vậy trong lòng Thomas mơ hồ có một suy nghĩ, ông cảm thấy quay một đứa trẻ chừng chạc đang hoảng, thành thực giống như một người trưởng thành thì có gì thú vị nữa, còn không bằng cố ý quay cảnh đối phương có dáng vẻ tức giận, thật sự là đáng yêu vô cùng.

Ngày hôm đó Niệm Ân dậy sớm hơn bình thường, đầu óc còn chưa tỉnh táo hẳn, nhưng vì nằm mơ thấy chính mình cho nên lúc từ trên giường thức dậy vẫn còn đang khó chịu. Sau đó vừa mở mắt đã đối mặt với ống kính to đùng.

Cũng may tối hôm qua có mặc đồ ngủ, nhưng quần áo ngủ của mình là kiểu gấu Pooh mà Edward mua cho, thoát nhìn ngây thơ chết đi được, nhất thời cậu có chút xấu hổ, bực bội dùng bàn tay che ống kính, “Không cho quay, phải xóa cảnh này.”

Thomas cười hi hi, “Tôi cảm thấy rất đáng yêu mà!”

“Không cho, chính là không cho!” Niệm Ân tức giận xông tới đánh ông.

Thomas vừa né tránh vừa hào hứng tràn đầy tiếp tục quay Niệm Ân, “Ha ha, được rồi, cứ như vậy... cười một cái nào, ôi trời, chậm một chút...”

“Khôn khiếp!” Niệm Ân lửa giận phun trào, giơ gối lên muốn đập chết ông.

Một tiếng ho nhẹ vang lên, hai người đồng thời dừng lại, cùng nhau nhìn về ngoài cửa sổ.

Edward quần tạp dề đứng trước cửa, gương mặt dờ khóc dờ cười, với hành động nhiếp ảnh gia đáng chết thừa dịp mình còn trong phòng bếp, len lén chạy tới phòng ngủ quay loạn xạ anh rất tức giận. Nhưng trong lòng lại rất cao hứng vì bộ dạng đứa trẻ nhà mình hiện giờ hoạt bát nhảy lên nhảy xuống, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Edward, ông ta bắt nạt em!” Niệm Ân đột nhiên nhào tới nắm quần áo Edward, dùng tay chỉ Thomas kêu lên.

Edward ngẩn ra, bộ dạng đứa bé tìm ba mẹ tốt cáo khi bị bắt nạt như bây giờ không giống Niệm Ân làm được, anh có chút không kịp phản ứng.

Thomas đã sớm cười ngã ngổ trên đất, trong ngày thường về mặt lúc nào cũng như người lớn, bộ dạng thành thực vô cùng, không nghĩ tới trêu chọc ngược lại phản ứng quá mãnh liệt, thật sự rất đáng yêu!

Quả nhiên suy nghĩ của mình là chính xác, chụp cảnh tức giận, lại đùa giỡn, thiếu niên sẽ càng đáng yêu hơn, gần sát với cuộc sống thực tế hơn, mà không phải là tạo hình hoàng tử nhỏ cao cao tại thượng, mặc dù làm người ta yêu thích nhưng sẽ cảm thấy xa cách.

Niệm Ân dần khôi phục giữa tiếng cười của ông, đầu óc tỉnh táo lại ý thức được mình làm gì, trên mặt lập tức đỏ au, cậu buông lỏng tay đang kéo quần áo ra, theo thói quen cúi đầu che giấu biểu tình trên khuôn mặt, nhỏ giọng nói, “Xin lỗi, tôi... Chỉ là có phần chưa tinh ngủ.”

“Không sao.” Edward có chút buồn cười nhưng nhận được, anh nhẹ giọng an ủi thiếu niên đang hơi áy náy, “Anh làm xong bữa sáng rồi, đi đánh răng sau đó tới dùng cơm!”

Niệm Ân đáp ứng một tiếng, ngoan ngoãn đi về phía phòng rửa mặt.

Thomas ngồi dưới đất cười hi hi nhìn động tác giữa hai người với nhau, máy quay còn đang vận hành không ngừng.

“Cảnh mới vừa quay, tốt nhất ông nên xóa đi.” Edward xoay người nghiêm nghị nói, “Nếu An không thích bị người ta nhìn thấy, tôi hi vọng ông đừng làm ra chuyện để tất cả mọi người đều phải khó xử.”

Thomas thu lại sự vui vẻ, nghiêm túc đáp trả, “Cậu yên tâm, mới vừa rồi chẳng qua chỉ là có chút tò mò, hơn nữa chỉ đùa thôi, tôi sẽ cắt nó, và lại tôi cũng đã nói rồi, chuyện riêng tư gì đó khi làm hậu kỳ sẽ cắt bỏ.”

Nói tới chỗ này ông cười khở giờ hai tay lên làm ra vẻ đầu hàng, “Thiệt là, các cậu không cần phải đề phòng tôi như đề phòng cướp!”

Edward ngẩn ra, không khỏi áy náy cười một tiếng, những ngày qua bám theo quay phim anh ý thức được, bất kể là tố chất chuyên nghiệp hay là đạo đức nghề nghiệp Thomas là một người rất đáng được tin tưởng, chỉ là Niệm Ân lúc nào cũng nhìn ông như nhìn kẻ thù, thật sự có chút thất lễ.

Nhưng vì đây là lần đầu tiên thiếu niên bộc lộ cảm xúc của mình, mà không phải luôn trầm mặc với người trước mặt như lúc trước, cho tới giờ không đành lòng nhắc nhở cậu nên có thái độ nhẫn nại như ngày trước, không tự chủ được mà cưng chiều cậu.

“Xin lỗi, tôi sẽ đi nói chuyện với An, bảo cậu ấy xin lỗi ông.” Edward suy nghĩ một lát vẫn nói lời xin lỗi.

Thomas làm ra vẻ không sao cả, ông đứng dừng lắc đầu một cái, “Không việc gì, An là đứa bé rất đáng yêu, cho dù tức giận cũng không có lực sát thương gì. Hơn nữa...” Ông ý vị sâu xa cười cười, “Tôi cảm thấy cậu ấy tức giận là rất tốt! Búp bê tinh xảo tới đâu cũng phải vui vẻ mới khiến người ta

động lòng, tôi lấy tư cách chuyên nghiệp của tôi ra thế, tác phẩm lần này tuyệt đối sẽ khiến cậu và khiến mọi người kinh ngạc.”

Edward mỉm cười, “Cảm ơn.”

.....

“Shere, cậu lại đang làm gì đấy!” Về mặt người đại diện hung dữ chạy vọt vào khu biệt thự, “Tại sao lại từ chối lời mời chương trình ATC, ông đây ngày ngày chết một là vì ai hả! Từ sáng đến tối toàn mang cục diện rồi rầm tới cho tôi, tôi cảnh cáo cậu! Lần này không nói rõ với tôi, tôi không để yên cho cậu đâu!” Lê.Quý.Đôn

Shere đang đeo mắt kính, nằm trên ghế dựa ở ban công, bộ dạng nhàn nhã phơi nắng ngủ trưa, chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng đơn giản.

Hắn nghe người đại diện kêu lên thì hơi lật người, lộ ra xương quai xanh tinh tế và cổ trắng nõn thon dài dưới cổ áo, tháo mắt kính trên sống mũi xuống, nháy mắt mấy cái bộ dạng ra vẻ vô tội, “ATC nào, tôi không nhớ rõ.”

“Cậu cái tên khốn kiếp này!” Người đại diện hít sâu một hơi, mắng từng chữ từng chữ một, nhưng anh ta cũng biết cũng chỉ có thể mắng hắn như vậy cho hả giận mà thôi, chẳng có biện pháp nào bắt hắn, “Nếu như cậu làm loạn tiếp nữa sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng, cậu có biết không hả.”

“Được rồi được rồi, đừng tức giận nữa, anh cũng không phải không biết, người phụ nữ ATC mời lần này mê trai cỡ nào, vẫn luôn mơ ước về đẹp của tôi, tôi làm sao có thể ngu ngốc tự đi chui đầu vào lưới như vậy được. Về phần anh nói vấn đề danh tiếng...” Shere nửa ngồi dậy, làm tư thế đẹp mắt, tràn đầy tự tin cười nói: “Mọi người sao bỏ được tôi! Tôi đây anh tuấn đẹp trai như vậy.”

Người đại diện cảm thấy đầu đầy vạch đen, người này thật quá tự luyện! Hơn nữa gì mà mơ ước về đẹp, người ta chẳng qua có cảm tình với cậu mà thôi, mức độ theo đuổi bình thường mà thôi.

“Quên đi, tôi không so đo việc đó kia với cậu nữa, cậu nhanh chóng chọn kịch bản cho tôi nhờ! Cậu rảnh rồi cũng gần một tháng rồi.” Người đại diện buồn bực móc một đồng kịch bản từ trong ngăn kéo ra, “Kể từ sau khi, có rất nhiều đạo diễn coi trọng cậu, cậu cũng nên thừa cơ hội này quay một bộ phim hay nữa. Những bộ này là tôi đã so sánh chọn lựa xong rồi, cậu xem một chút có thích hay không. Mặt khác, mấy ngày trước tôi thay cậu nhận một hợp đồng quảng cáo, cái này là kế hoạch do bọn họ bày ra, cậu tốt nhất nên xem qua đi, nếu không tôi không để yên cho cậu đâu.”

Shere nhìn một xấp kịch bản, biểu tình trên mặt trong nháy mắt có vẻ dờ dẫn, đột nhiên hắn lại nằm xuống đeo mắt kính lên, làm bộ như ngủ.

Người đại diện tức giận nổi gân xanh, anh ta xông tới, tổn hơi thừa lời u ám nói, “Shere!”

“Tôi muốn nghỉ phép!” Shere nhắm mắt lại nói.

“Nghỉ phép cái quỷ nhà cậu ấy!” Người đại diện nghe tim mình đang rí máu, có nghệ sĩ nào giống như hắn không cơ chứ, suốt một tháng không có công việc còn dám nói nghỉ phép! Anh ta đưa tay kéo cổ áo tên kia, tháo mắt kính hắn xuống, gắt gao nhìn chằm chằm cặp mắt tràn đầy giao hoạt kia, uy hiếp nói, “Tôi cảnh cáo cậu! Nếu không làm việc nữa, cậu đợi được sẽ là tiền gửi ngân hàng biến thành con số 0, sau đó mãi cho đến khi chết đói!”

Con người màu lam của Shere thoáng hiện sự vui vẻ, đột nhiên thay đổi sắc mặt, học cô gái nhỏ trong phim hoạt hình giả vờ khóc lóc, “Anh rất quá đáng rất quá đáng. Thế mà dám uy hiếp người ta.”

Người đại diện nổi da gà đứng thẳng lên, hiện giờ anh ta chỉ muốn nhìn lên bầu trời than khóc: Thượng đế ở đâu! Ai cứu tôi cứu tôi! Cho Thiên Lôi đánh chết hắn đi!

“Cậu nào loạn đủ chưa!”

“Còn thiếu chút nữa!”

"= =!!!"

“Được rồi, được rồi, tôi biết rồi, anh yên tâm, đừng nóng vội, tuần này tôi nhất định sẽ nghiêm túc làm việc, hôm nay để cho tôi nghỉ ngơi một ngày đi!”

“Thật sự?” Người đại diện nghi ngờ nhìn hắn ta.

“Thật!” Shere cong môi cười khê, mặc dù vẫn là bộ dạng lười biếng, nhưng trong đôi mắt nghiêm túc không cho người ta nghi ngờ.

Người đại diện thỏa hiệp thở dài, nếu như không phải quan hệ cá nhân hai người rất tốt, cộng thêm lúc người này đôi mắt với công việc hết sức cố gắng, hơn nữa kiếm tiền cũng nhiều mà nói thì mình thật sự muốn đi ăn mắng khác.

Shere cười hi hi nhìn người đại diện đi ra ngoài, một lần nữa nằm trở lại trên ghế dựa, ATC thích mời một số nam nữ diễn viên ghép thành đôi giúp đỡ lẫn nhau. Nếu là lúc trước có lẽ hắn sẽ đồng ý, nói một ít hoặc nhiều câu nói mập mờ, nhưng mà bây giờ hả! Lê*Quý(Đôn

Hắn nhắm mắt lại, trước mắt như xuất hiện bộ dạng thiếu niên đứng trong biển hoa hướng dương, trong không khí có mùi hoa nhàn nhạt, làn da trắng nõn dưới ánh mặt trời lộ vẻ óng ánh trong suốt. Một bên gò má có tầng mỡ hơi mỏng và đỏ hây hây, đầu ngón tay mình tựa như còn lưu lại cảm xúc mềm mại của sợi tóc đen nhánh, thật là xinh đẹp tới cực điểm, khó trách chỉ diễn qua một bộ phim mà được mọi người yêu mến như vậy.

Thời gian gần đây có chút miễn cưỡng chẳng muốn hoạt động, nhưng nếu như cuối tuần bắt đầu công việc, nhớ không nhầm thì album đĩa bé kia cũng phát hành, có lẽ nên nhắc về quá khứ một chút, nếu có vận may, có thể hẹn cậu ra ngoài được cũng nên, một cuộc hẹn chỉ có hai người...

Shere cong môi híp mắt cười trộm, trong lòng không ngừng nảy sinh các loại mưu ma chước quỷ.

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Quyển 2 - Chương 10

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Dường như trong một đêm các studio và phòng thu âm đều bày đĩa nhạc mới An lên trên kệ, bìa mặt không có hoa văn gì chỉ có hai màu trắng đen, nhưng không lộ vẻ tầm tối. Giữa hai màu trắng đen mờ mờ có gò má của một người, bên phải góc phía dưới có chữ ký điệu đà nghiêng nghiêng, một chữ “An” đơn giản được Niệm Ân viết như bị gió thổi, mang theo cảm giác bay bổng. leuquydon

Tối hôm qua, Niệm Ân nhận được hàng mẫu thì cảm thấy trong trái tim từ trước đến nay luôn trống vắng như có gì đó lấp đầy. Từ khi ra đời đến mất đi rồi lại được sống lại, đây là lần đầu tiên cậu thông qua sự nghiêm túc cố gắng của mình đạt được thành tựu, mà không phải nhẫn nại chán ghét xã giao, hoặc là ngu muội hoặc mờ mịt không biết như ngày trước.

Nhìn bìa đĩa, có cảm giác thật sự rất kỳ diệu, tựa như thứ gì đó hư ảo chợt biến thành chân thật, có thể đến gần có thể chạm tới, giống như nằm mơ vậy. Đặt VCD vào đầu đĩa, nghe hoàn toàn không giống như giọng của mình truyền tới, thật sự có cảm giác kỳ lạ, vừa hưng phấn lại vừa có chút thấp thỏm không yên.

Edwaed thông cảm cho sự bối rối của cậu, sau đó đặt bữa tiệc ăn mừng lớn ở khách sạn, rượu vang nên, hoa hồng, ánh mắt chân thành thâm tình khiến Niệm Ân bật cười, cho rằng đây là bữa ăn chúc mừng theo phiên bản dưới ánh nến.

Buổi sáng vừa vào công ty thì chạm phải hương thơm của hoa hồng, Shere ôm một bó hồng lớn đỏ tươi đứng trước cổng, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc và thỉnh thoảng có ánh đèn flash chớp tắt, sắc màu rực rỡ, nhồn nhua nhồn nháo, vốn khuôn mặt tuấn tú vào giờ phút này thế nhưng lại khiến người ta có cảm giác kinh diễm (Đẹp đến kinh ngạc).

Niệm Ân không nhận được thăm than trong lòng: Chẳng lẽ đầu năm nay thịnh hành chúc mừng cũng tặng hồng đỏ sao?

“Chúc mừng!” Shere giầy tây, anh tuấn tiêu sái đi tới, mắt nhìn thẳng, vô số trái tim vỡ vụn, cổ tình trong trông mắt màu lam của hắn vẫn như một vũng nước như cũ, ẩn chứa đầy thâm tình, khiến Niệm Ân lần nữa cảm thán kỹ thuật diễn của anh để thần kỳ vô đối.

“Còn chưa biết kết quả...” Niệm Ân nhẹ nhàng giải thích nói.

Dù sao đĩa nhạc mới vừa phát hành, ai có thể đảm bảo sẽ không bị vùi dập giữa chợ, cổ tình có một vài người lại vội chạy tới chúc mừng mình, khiến Niệm Ân có chút không hiểu. Nhưng lại đủ cảm nhận được người khác có thiện ý và chân thành chúc mừng, không thể nào từ chối chỉ có thể đón nhận, vì vậy cậu cũng chỉ đơn giản giải thích một câu, sau đó thật lòng thật dạ nhẹ giọng nói, “Cảm ơn.”

“Nếu như là An mà nói, điều này tuyệt đối không thể nghi ngờ!” Shere dùng ánh mắt vô cùng tin tưởng không bất cứ kẻ nào có thể so sánh được nhìn Niệm Ân, chợt cười một tiếng, tiêu sái vỗ tay: “Không ngại chúng ta đánh cược đi!”

“Hà?” Niệm Ân kinh ngạc nhìn hắn.

“Thi đánh cược đĩa nhạc này của em, nếu như thành công em mời tôi ăn cơm!” Tròng mắt màu lam của Shere xoay chuyển, cười hi hi nói: “Nếu như thất bại thì tôi mời em ăn cơm, tiện thể an ủi em.”

Niệm Ân ngần ra, không nhận được buồn cười, “Như thế thì tôi cũng mong thấy anh có thể thắng.”

Shere không nói lời nào, mặc dù rất chắc chắn nhất định sẽ thắng, nhưng cảm giác e rằng bàn về thắng hay thua mình cũng chiếm tiện nghi, dương dương tự đắc nhưu này.

“An!” Edward đột nhiên mở miệng, từ này đến giờ anh vẫn đứng sau Niệm Ân, thấy Shere tới đây tặng hoa trái tim vốn giận sôi người, thế nhưng thâm hiểu, nếu lúc này từ chối hay là tranh giành cuối cùng xui xẻo cũng là Niệm Ân, vì vậy cố gắng nhẫn nhịn một chút mới mở miệng, nhưng chỉ đưa cổ tay nhìn đồng hồ, thấp giọng ra hiệu nói: “Đã đến giờ rồi.”

Niệm Ân nhớ ra hôm nay quả thực còn phải chụp mấy poster, hơn nữa lúc xế chiều còn có một chương trình phải tham gia, cậu quay đầu muốn nói lời tạm biệt với Shere thì cảm thấy không bình thường, không nhận được khó hiểu liếc mắt nhìn Edward. Rõ ràng là giọng điệu thường ngày, nhưng tại sao

cảm thấy khoanh khắc đó trên người Edward như có sự u ám?

Cậu cũng không nghĩ gì thêm nữa, “Shere, tôi phải đi.”

Shere mở to tròn mắt màu lam, nâng bó hồng lên bên cạnh, làm ra vẻ đáng yêu: “Giờ phải đi rồi hả?”

Niệm Ân thiếu chút nữa bật cười, suy nghĩ một chút lại nói tiếp: “Có thời gian có thể lên lầu chín tìm tôi, tôi chụp poster bên kia.”

Tròng mắt màu lam của Shere lóe sáng, hần gật đầu không quản mặt Niệm Ân đỏ lên, nhét hoa hồng vào trong ngực cậu, “Nhất định sẽ đi.”

Niệm Ân bất đắc dĩ cười cười, xoay người kinh ngạc nhìn về phía Edward đột nhiên kéo tay mình, cậu đột nhiên không chút phản kháng, ngược lại cầm tay anh rồi vẫy tay với Shere, theo Edward rời đi.

“An, nếu như không cần thiết...” Edward thấp giọng nói, “Thì đừng tiếp xúc với người kia nhiều quá!”

“Ôi trời! Tại sao, Edward?” Niệm Ân nghiêng đầu hỏi.

“Sẽ có scandal...” Edward trả lời hết sức bình tĩnh.

“Nhưng cho dù không tiếp xúc em vẫn sẽ có scandal mà!” Niệm Ân cảm thấy rất nghi ngờ khó hiểu, nếu như ngôi sao trong làng giải trí mà không có scandal, thì có lẽ là một chuyện khó mà tin được! Hơn nữa cậu và Shere đều là con trai, cho dù tạo scandal cũng sẽ không quá lớn.... Dù sao, tình yêu đồng tính cũng ít ỏi, cho dù đời trước mình thích người cùng giới, nhưng cũng không tự luyện đến mức nghĩ rằng tiếp xúc với đàn ông, sẽ xuất hiện chuyện mập mờ gì đó.

Edward cảm thấy có chút chật vật, tròng mắt màu đen mắt xinh đẹp trong suốt thấy đấy, cứ như vậy mang theo sự nghiêm túc nghi ngờ nhìn chăm chăm vào mình, tương phản lại nội tâm âm u của mình khiến mình tựa như không thể lẩn trốn. Ánh mắt anh có chút tự ti mặc cảm, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt kia, gần như gian nan giải thích, “Không có gì, là anh suy nghĩ quá nhiều.”

“Edward, đừng lo lắng.” Niệm Ân cầm tay anh lắc lắc, cố gắng an ủi đối phương.

Đối với người đàn ông trước mắt này, cậu vẫn ôm một loại tình cảm lệ thuộc và xen lẫn là cảm kích, khi cậu bị người yêu kiếp trước phản bội, khi bị ba vứt bỏ ở kiếp này, khi cậu hi vọng nhận được sự cảm thông, khi cậu chờ đợi nhận được tình cảm thì đều là người đàn ông này cho cậu, là làm người bạn người yêu, sự bao dung của người ba....

Thậm chí khi mình không để ý lời anh khuyên đi làm nghệ sĩ thì anh trả lại cậu là, từ chức công việc của mình để cùng cậu tiến vào thế giới mà đối với hai người mà nói đều rất xa lạ.

Từng chút từng chút một, Niệm Ân đều nhớ.

“Xin lỗi, An!” Edward cười khổ nói xin lỗi, vì giây phút tự lợi của mình.

“Hoa hồng này...” Niệm Ân buồn rầu suy nghĩ.

“Giao cho anh đi!” Edward không thể từ chối nhận lấy.

Niệm Ân vừa đi vào chỗ làm việc nói chuyện cùng nhiếp ảnh gia, Edward liền giờ bó hoa hồng lên về mặt ghét bỏ nhấc nắp thùng rác dùng sức nhét bó hoa hồng đỏ tươi vào đó.

Trong phòng nghỉ, Shere đang ngồi trên ghế salon về mặt trầm tư.

Hắn không chú ý tới Edward vì bên cạnh một người nghệ sĩ sẽ có một người đại diện, mà bình thường người đại diện thì có thể xem nhẹ, ví dụ như hiện tại người đại diện tên Kiệt đang giậm chân trước mặt hắn.

Kiệt cắn răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn hắn, người đàn ông ngồi tùy ý dựa vào ghế salon, hai chân dài ưu nhã bắt chéo lên nhau, con ngươi màu lam nhìn một chỗ trên trần nhà, tựa như đang vào khoảng không xa xăm, rõ ràng là biểu tình như đi vào cõi tiên.

“Cậu nói cho tôi biết, hôm nay cậu tới công ty rốt cuộc là làm cái gì!” Kiệt gầm thét hỏi.

Ánh mắt Shere mơ màng màng, bình thường thiếu niên mặc quần jean thân hình rất nhỏ yếu, áo sơ mi trắng ống tay xắn lên đến khuỷu tay, lộ ra cổ tay trắng nõn, quả thực khiến người ta yêu thích không buông tay, “Không ổn!” Hắn thấp giọng cảm thán.

“Cậu cũng biết cậu tiếp tục như vậy là không ổn hả!” Kiệt tiếp lời nói, “Là ai lừa tôi sáng nay nhất định sẽ làm việc!”

“Quá gầy!” Shere ung dung thờ dãi.

“Hả?” Kiệt giật mình, “Cậu nhẹ cân? Không thể nào? Trước đây không lâu không phải còn nói muốn giảm cân sao?”

Shere lấy tay vòng thử một vòng, thắt lưng thiếu niên kia rất nhỏ, có lẽ có thể ôm cả người cậu vào trong ngực.

Loáng thoáng nhớ rõ bộ dạng lần đó mời cậu đi uống cà phê, cậu ngồi trước cửa sổ, cổ tay trắng nõn nhẹ nhàng cầm thìa khuấy tròn trong ly, ánh mắt màu mực say mê nhìn vòng nước xoáy trong ly kia, hoàn toàn ném người khác ra sau ót, một mình đắm chìm trong thế giới của mình. Bộ dạng xinh đẹp khiến người ta muốn lập tức phá vỡ thế giới của cậu, kéo cậu trở về với nhân gian, sau đó ôm vào trong ngực khóa bên cạnh mình, hân suy nghĩ tới cảnh đó, ngu ngốc si mê cười khúc khích.

Người này bị ma nhập hả!

Kiệt run rẩy khoe môi nhìn Shere.

Rốt cuộc là vì tình cảm trong phim làm hại, hay trên thực tế mình thật sự động tình, Shere lần nữa khôi phục vẻ mặt anh tuấn, tay cuộn chặt, con ngươi mau lăm âm trầm, quả nhiên vẫn nên thử một lần mới có thể phát hiện chân tướng!

Kiệt không thể nhịn được nữa muốn nổi nóng.

Shere đột nhiên đứng lên, cười rực rỡ như ánh mặt trời, vừa đi ra ngoài vừa nói, “Kiệt, chúng ta đi tìm đạo diễn Morris! Tôi nhận kịch bản của ông ta.”
Truyện LÊ*Quý(Đôn

“Hả?” Kiệt có chút khó hiểu mờ mịt, giống như muốn vung lên quả đấm có sức mạnh kết quả lại như đấm vào gối bông, anh ta hít sâu một hơi, lại một lần nữa hồi hận chọn lựa làm người đại diện cho người này.

Anh ta nhanh chóng chính xác tìm thông tin về Morris trong một đồng tài liệu trên bàn, là một đạo diễn mới ra nghề, trước mắt trong tay cũng chưa có tác phẩm tiêu biểu nào. Bộ phim lần này là tình yêu vườn trường, nam chính đẹp trai nhiều tiền, nữ chính bình thường lương thiện, giống như chuyện Cô bé lọ lem diễn đi diễn lại vô số lần, ngoại trừ phân đoạn lãng mạn ngọt ngào hạnh phúc đủ dọa người ra, không còn ưu điểm nào đáng nói.

“Sao lại chọn kịch bản này?” Kiệt nhủ mảy, mặc dù mình không hài lòng với người này, nhưng anh ta vẫn sẽ thực hiện chức trách người đại diện của mình, nghiêm túc khuyên bảo nói: “Kịch bản này thù lao cũng không cao, cũng không rèn luyện thêm kỹ thuật diễn, quay xong sợ rằng còn không được ủng hộ, nói chung là không có phản ứng tốt gì.”

“À.” Shere đi tới cửa cảm thán, gương mặt đẩy cửa ra, con mắt màu lam chuyển động, mê man nhìn vô số cả trai lẫn gái trên hành lang, hân cười thấp giọng, nửa thật nửa giả nói: “Kiệt, chỉ là tôi muốn yêu!”

Hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Niệm Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Quyển 2 - Chương 11

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Lucy – Cậu lại lên mạng trong giờ làm việc!” Jenny ôm một thùng giấy nhỏ đi về phía bàn làm việc, liếc mắt thì thấy nhân viên nữ nhỏ tuổi nhất trong phòng làm việc lúc nào cũng hoạt bát lại đang lướt web giải trí, không nhận được cười trừ, nói: “Cô cái người này, cũng không sợ bị trừ tiền lương sao?”
Lê:Quý(Đôn

“Vi hoàng tử nhỏ của chúng ta, đành liều mạng vậy!” Lucy nắm quyền làm động tác hăng hái sôi nổi, nhưng về mặt nhanh chóng thay đổi, kéo ống tay áo Jenny lắc lắc, về mặt cười nịnh hót: “Lại nói Jenny rất tốt sẽ không đi tố cáo, đúng không!”

Jenny bật cười, sau khi Edward rời đi Lucy mới tiến vào công ty, nhỏ tuổi lại hoạt bát, cộng thêm làm việc nghiêm túc, người cũng cần cù, khuyết điểm duy nhất chính là rất thích những ngôi sao, trừ điểm đó ra, tất cả mọi người đều rất thích em gái nhỏ này.

“Không phải tôi nói cô chứ, những ngôi sao kia là gì chứ, đều là đồ giả dối, vốn không có gì hay ho!” Jenny không nhận được khuyên một câu, “Cho dù cô nhìn thấy người trên màn ảnh hoàn mỹ cỡ nào, có thể trong cuộc sống thực tế họ rất kém cỏi.”

“Yên tâm! Yên tâm! Em còn chưa ngu ngốc như vậy... Những điều này em cũng biết mà!” Lucy phát tay một cái nói: “Thật ra thì thay vì nói rõ ngôi sao sau khi hóa trang mới đối diện với công chúng, chúng ta không phải cũng giống vậy sao, thần tượng của chúng ta thật sự đúng là người kia sao? Không phải đâu! Thần tượng của chúng ta thật ra là do chúng ta tưởng tượng ra, có khuôn mặt tình tình giống như người chúng ta tưởng tượng, thích không phải là người kia, mà là giấc mơ về tình cảm tốt đẹp của cá nhân thời thiếu nữ chúng ta gửi gắm mà thôi!”

“Ồi chào!” Jenny mở to mắt kinh ngạc nói: “Không nghĩ tới cô lại có quan điểm này?”

“Nghe qua dường như rất tàn khốc nhỉ!” Lucy nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, “Cho nên, em đã nói rồi! Nói tóm lại, em vẫn rất thích bọn họ.... Gần đây Grace mới làm kiểu tóc rất xinh đẹp, hình như Shere lại nhận một bộ phim, hóa trang siêu cấp đẹp trai... Hoàng tử nhỏ ra đĩa nhạc rồi... Ồi? Đây là?”

Jenny thấy cô ấy nhìn màn hình, vẻ mặt như mê muội, bắt đầu đi lắc đầu một cái, cô do dự một chút dừng bước, đứng sau lưng Lucy mang theo chút tò mò nhìn màn hình.

Lucy mới vừa mở một đoạn video, vì chỗ làm việc nên không có âm thanh.

Dưới chiếc chăn màu trắng trong đêm khuya có một vật cuộn thành một cục tròn vo, nơi góc chăn lộ ra vài sợi tóc màu đen, từ trong ống kính một vật thể hình dáng cây gậy bằng nhựa chậm rãi chìa ra, đâm vào vật cuộn tròn kia, vật hình tròn kia giật mình... Cây gậy đâm xuống tiếp, vật hình tròn kia lại động đậy.... Cây gậy cứ đâm chọc, đột nhiên vén chăn lên lộ ra một cái đầu, tóc màu đen rối bù xốc xếch.... Trên khuôn mặt xinh đẹp của thiếu niên còn có dấu vết bị cắn của gối đầu, vẻ mặt buồn ngủ mông lung, ôm chăn to nửa ngồi đó. Xương quai xanh mảnh khảnh thoát nhìn nho nhỏ, bộ dạng rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ, đầu nhỏ gục xuống, ngáp ngủ từng cái, khóe mắt rịn ra nước mắt sinh lý, thoát nhìn rất đáng thương...

Qua mấy giây cậu lần nữa nhắm hai mắt lại... Cây gậy lại thò ra đâm chọc, thiếu niên cố gắng mở mắt rồi lại nhắm, cây gậy lại đâm tiếp.... Ánh mắt cậu hé ra nho nhỏ, chép miệng, bộ dạng rất không vui, lại một lần nữa nhắm chặt mắt.

Cây gậy lại cứ đâm tiếp đâm tiếp....

“Thomas đều!” Trên màn hình hiện lên dòng chữ phụ đề màu đỏ như trên. Thiếu niên đột nhiên tròn tròn mắt, miệng há to quát, tay nắm chặt quả đấm, kéo chăn và đánh về phía người cầm máy quay, phịch một tiếng, toàn cảnh đen lại!

Sau đó vô số ngôi sao nhỏ màu trắng được làm đặc biệt bay múa trên màn hình máy tính!

Lucy ôm bụng cười, ngay cả Jenny cũng không nhận được, “Đây là hoàng tử nhỏ ưu nhã nội tâm mà lúc trước cô nói?”

“À, trên diễn đàn giới thiệu nói là phim về cuộc sống của cậu ấy... Ha ha... Mặc dù tạo hình không phù hợp với hoàng tử nhỏ ưu nhã trước sau như một... Ha ha... Nhưng đáng về bây giờ như thế này thật là... Đáng yêu chết đi được!” Lucy xem giới thiệu vắn tắt trên diễn đàn, cười không thờ nổi nói: “Nghe nói phim ngắn này phát hành cùng lúc với đĩa nhạc... Ái chà! Còn khi bán sẽ ký tên nữa!” Lucy kích động nhảy lên, “Jenny, em nhất định phải đi, chị đi cùng với em nhé!”

“Đi cùng?” Jenny ngần ra, đây là lần đầu tiên cô nhận được lời mời kiểu này, trước kia có người con trai mời cô đi xem ca nhạc, có cô gái mời cô đi tham gia tiệc rượu, duy chỉ không có ai mời cô tham gia hoạt động mà nhìn qua chỉ có nữ sinh mới thích này như Lucy. Cô suy nghĩ về đoạn video kia, không biết tại sao nhớ tới bộ dạng ngủ chập vật của người thiếu niên đó, không nhận được cười, đồng ý nói, “Được! Khi nào?”

.....

Trong ký túc xá trường C,

“An, là cậu sao?” Dany ngạc nhiên kêu lên, quyển sách trên tay rơi xuống đất.

“Ừ, chào Dany.” Niệm Ân quay đầu, không có biểu tình gì, nói.

“Cậu... Cậu...” Dany lắp bắp không biết nên nói gì, đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng hỏi: “Cậu vào bằng cách nào, không bị ai nhìn thấy chứ?” Lê Quý>Đôn

“Không có, mình trùm mũ.” Niệm Ân ngoan ngoãn đưa mũ cho cậu ta nhìn, “Hơn nữa Edward đeo cho mình cặp mắt kính, thật ra thì anh ấy quá khoa trương, vốn không có người nào nhận ra mình.”

Dany cười khỏ khi nghe lời bất mãn oán trách giống như đứa trẻ, mặc dù chỉ quay một bộ phim nhưng đặc biệt được hoan nghênh! Nếu như không hóa trang mà đi ra đường, kết quả chính là bị mọi người vây quanh xem!

“Cậu nghĩ quá đơn giản.” Dany không nhận được, nói: “An rất được các cô gái chào đón.”

Niệm Ân ngẩng đầu, con ngươi màu đen như ngọc lưu ly nhìn chằm chằm vào cậu ta, dùng giọng điệu rất nghiêm túc lạnh nhạt nói: “Là Dany suy nghĩ quá nhiều, vì các cậu biết mình cho nên không tự chủ cho rằng chuyện các cậu biết thì mọi người đều biết. Thật ra thì suy nghĩ một chút, mình vừa chưa từng đóng nhân vật chính, vừa chưa ra nghề bao lâu, dựa vào kinh nghiệm của mình mà nói, lo lắng đi ra đường sẽ bị nhận ra gì đó thật sự là quá sớm, mặc dù mình cảm giác mình cũng không tệ lắm, nhưng cũng không tự luyện đến mức này.”

“Gi chứ!” Dany hơi trầm lặng nhìn cậu, không nhận được trong lòng thâm châm chọc, cái người này một chút tự giác cũng không có, còn nói gì mà kinh nghiệm, người mới mười mấy tuổi làm gì có kinh nghiệm chứ!

“Sao hôm nay có thời gian trở về trường học?” Dany ngồi trên ghế salon nhìn cậu hỏi.

Niệm Ân ôm một bọc khoai tây chiên, đang nằm trên thảm lông cừu trong phòng khách, xem một quyển tạp chí, “Ừ, hôm nay Edward giúp mình làm thủ tục xin tạm nghỉ học tiếp... Thật ra thì cũng không tính là vậy, cuối kỳ mình vẫn sẽ về dự thi, chỉ là bình thường thì không đi học.”

“À... Chuyện học tập...” Dany thấy cặp mắt kia lập tức nhìn sang, ánh mắt xinh đẹp còn mang theo sự nghi ngờ, không nhận được vỗ ngực một cái nói: “Nếu như chuyện học tập có gì đó, có thể tới hỏi mình, phụ đạo miễn phí!”

Niệm Ân buồn cười nhưng nhin được, mặc dù những chương trình học bình thường như thế này đối với một sinh viên tốt nghiệp trường đại học xuất sắc mà nói thì quá dễ dàng, nhưng người có thiện ý như vậy cũng rất ít gặp. Trước kia cậu quá mạnh mẽ, thế cho nên không ai tự mình làm mất mặt mình nói gì đến giúp cậu phụ đạo học bài, vì vậy cậu không nhin được có chút cảm động cười một cái, cúi đầu, vì nằm nên giọng hơi khàn khàn, mang theo chút âm mũi, nghe mềm mại dịu dàng đáng yêu: “Cảm ơn Dany!”

“Không... Không cần cảm ơn!” Dany thấy nhịp tim tăng mạnh.

Mặc dù không biết có phải làm thủ tục tạm nghỉ học rất rườm rà hay không, mà Edward đi nửa giờ rồi vẫn chưa quay lại.

Vì rất vất vả mới xin nghỉ được nửa ngày để tới giải quyết những chuyện này, Niệm Ân không cần phải làm việc cảm thấy khó có được khi nhàn rỗi, cậu rất thanh thản nằm chỗ này, nghiêm túc xem cuốn tạp chí thời trang.

Dany giả vờ chăm chỉ cầm một quyển sách chuyên ngành, xem hồi lâu nhưng một chữ cũng không xem nổi, cậu ta len lén nhìn Niệm Ân, thời gian dài không gặp, nhìn thế nào cũng thấy dường như không lớn lên, vẫn là vóc người quá mức mảnh khảnh, nhưng vẫn có sự thay đổi...

“An...”

“Cái gì?”

“Dường như An có chút thay đổi?”

Im lặng.

Im lặng.

Nếu là trước kia tuyệt đối An sẽ không giải thích gì với mình, chỉ biết cúi đầu không nói lời nào bước đi! Nếu là trước kia An tuyệt đối sẽ không ở trong phòng khách, mà là một thân một mình ở trong phòng ngủ của mình, lúc nào cũng có thái độ thoái thác; Nếu là trước kia mà nói, sẽ không dễ dàng để lộ nụ cười nhạt nhẽo nhưng xinh đẹp như vậy, mà là vẻ mặt không chút thay đổi, bóng dáng phía sau lưng dường như cũng rất đau thương, như hình với bóng không cách nào thoát ra được...

Dany nghĩ vậy nhưng vẫn không nói ra, bất kể thay đổi vì lý do gì cũng không phải là chuyện của mình.

Nhưng cậu ta thờ dãi mang theo chút thỏa mãn, có thể thấy An vui vẻ như vậy cũng rất tốt, thật sự hi vọng sẽ mãi nhìn thấy cậu ấy như vậy.

“An, ký tên giúp mình đi!” Dany đột nhiên từ trên ghế salon đứng dậy, cao hứng bưng bưng nói: “Ký mấy tờ nhé, để mình làm quà sinh nhật tặng người ta.”

Niệm Ân có chút mờ mịt nhìn cậu ta chạy vào trong phòng ngủ của mình, sau đó ôm một đồng poster đi ra.

Dany để poster trên mặt đất, xếp ngăn nắp từng tấm một, có mấy tấm được bán, có mấy tấm dùng cho quảng cáo, thậm chí còn có cả hình trên tạp chí cắt xuống...

Niệm Ân kinh ngạc nhìn cậu ta, cảm giác hình như mấy tấm hình từ lúc mình bắt đầu ra nghề đều có hết ở chỗ này, hơn nữa có mấy tấm hoàn toàn không bán ra, hình như là dán ở đầu đường, việc này... Sẽ không phải là bản thân cậu ta tự mình xé xuống đấy chứ! Còn thiếu cả một góc!

Niệm Ân không nhin được kêu lên: “Sao nhiều như vậy?”

Dany ngăn người, tay đang trải poster ra hơi dừng lại, cậu ta cúi đầu vành tai đỏ lên: “A... Vi... Mình thích người nổi tiếng, khó có được bên cạnh có...”

“À.” Niệm Ân nhẹ nhàng nói, không nói gì thêm, chỉ cầm lấy cây bút bình thường, nhiu mày bắt đầu ký tên của mình.

Dany cũng ngồi trên sàn nhà ngơ ngác nhìn Niệm Ân, điểm này và trước kia cũng không giống nhau. Nếu là lúc trước cậu ấy tuyệt đối sẽ đồng ý, sau đó mặt không biểu tình gì ký tên. Mà không phải nhiu mày lại, bộ dạng không muốn... Nhưng, nếu như trước kia là con nít ngoan ngoãn, hiện tại có cả tâm hồn trẻ thơ, càng chói mắt người khác.

Một lát sau,

“Này này, An, cậu không nên ký tên lên trên mặt mình vậy chứ!” Dany cúi đầu không nhin kêu thảm thiết, khuôn mặt xinh đẹp bị mấy chữ ký tùy tiện vạch lên, thoạt nhìn hết sức thê thảm, “Đây đâu gì cũng là mặt của cậu mà.”

Niệm Ân nháy mắt mấy cái, vẻ mặt rất vô tội, nghiêm túc trả lời: “Vi chỉ có chỗ này tương đối trắng.”

Dany sùng sốt, lúc này mới phát hiện bối cảnh những tấm hình này quả thực tương đối tối màu, màu xanh thẫm, màu đen, màu xám tro, hơn nữa bút trong tay Niệm Ân không phải là bút chuyên dùng để ký tên... Dường như chỉ có ký lên mặt mới có vẻ tương đối rõ nét... À, không đúng, đây là logic gì vậy hả hả hả!

“Cậu không thích bộ dạng mình trong hình?” Dany thử hỏi.

“Minh ghét chụp hình!” Niệm Ân trả lời, lại một lần nữa dùng bút hùng hăng vẽ qua mặt mình trong hình.

Dany dờ khóc dờ cười đề tay cậu lại: “Minh đi tìm cây bút ký tên, cậu chờ một chút nhé.”

“Oh!” Niệm Ân nâng cằm, bộ dạng không thèm quan tâm, quay đầu tiếp tục xem tạp chí thời trang.

Dany kinh ngạc nhìn cậu, bộ dạng miễn cưỡng mang theo chút vui vẻ này, so sánh với trước kia thật sự là khác biệt một trời một vực....

Niệm Ân lại ký thêm mấy tờ thì tiếng gõ cửa vang lên, cậu lập tức nhảy dựng chân trần chạy tới mở cửa, sau đó nhào vào trong lòng một người đàn ông.

Dany duy trì tư thế vừa rồi không nhúc nhích, sợi tóc rũ xuống che phủ vẻ mặt lúc này.

Rất lâu sau nghe giọng Niệm Ân nói tạm biệt, và giọng của người đàn ông cùng tiếng đóng cửa. Lê:Quý:Đôn

Trong ký túc xá lập tức trở nên rất yên tĩnh.

Lúc này cậu ta mới đứng lên cầm xấp hình trên mặt đất đi vào trong phòng ngủ của mình, đứng trước cửa sổ nhìn hai người nơi xa bên ngoài cửa sổ, dùng giọng rất nhẹ nhàng nói: “An, mình thích cậu.”

Ngoài cửa sổ, chàng thiếu niên mang theo mũi lưỡi trai tay trong tay cùng người đàn ông, đang thân mật trò chuyện gì đó với nhau, có thể loáng thoáng thấy nụ cười nhàn nhạt trên gương mặt chàng thiếu niên.

Dany cười khẽ, cúi đầu hôn lên xấp hình.

Hết chương 11

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Quyển 2 - Chương 12

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Hôm nay là ngày ký tên lên đĩa nhạc phát hành, sáng sớm Edward đã mang theo Niệm Ân ngồi lên xe, tài xế lái xe rất vững tay, Niệm Ân hơi ngái ngủ dựa vào Edward ngủ gà ngủ gật. L:quý:đôn.

“Vẫn còn buồn ngủ? Có muốn ngủ một lát không?” Edward nghiêng đầu nhìn cậu, nhẹ giọng quan tâm hỏi.

“Không cần, chỉ là... Edward.” Niệm Ân hạ giọng mở miệng, “Anh nói xem, có thể chẳng có ai tới hay không?”

Edward ngẩn ra, không nhìn được bật cười, thì ra cho dù bình thường cậu thoát nhìn rất thành thực, nhưng khi gặp phải chuyện như vậy, vẫn cảm thấy lo lắng!

“Em yên tâm, tuyệt đối sẽ có người tới.” Edward nở nụ cười, mặc dù Niệm Ân yếu đuối như thế rất đáng yêu, nhưng mình vẫn không nhẫn tâm để cậu lo lắng, vội giải thích: “Tất cả những trường hợp như thế này, công ty sẽ liên lạc với mấy fan hâm mộ tới tham gia ghi hình trực tiếp.”

Niệm Ân ngờ ngác nhìn Edward, ánh mắt phức tạp: “Edward, anh thật sự là đang an ủi em sao? Em cảm thấy còn chưa kém đến mức phải dựa vào công ty tìm người giữ thể diện mà? Đúng không?”

“Đúng vậy...” Edward cười to, “Nếu em đã nói như vậy, còn lo lắng cái gì nữa? Anh rất có lòng tin ở An, hơn nữa...”

Anh vén ống tay áo lên, làm bộ dạng chuẩn bị chiến đấu, rõ ràng là người sắp 30 tuổi rồi, mà lại toát ra nụ cười rực rỡ như đứa trẻ, nhưng cực kỳ đẹp trai.

Trong con mắt màu lam của Edward tràn đầy hăng hái bùng bùng, nói: “Nhưng đã chuẩn bị đầy đủ rồi, dự định đảm nhiệm vai ký sĩ cứu công chúa từ đám người vây quanh như lang sói ra ngoài đây!”

“Em mới không phải là công chúa.” Niệm Ân nhỏ giọng nói, không nhìn được cười rất vui vẻ, trong đôi mắt màu mực sáng lấp lánh, lập đi lập lại trong lòng: “Em mới không phải là công chúa, nhưng .... Nếu như Edward làm ký sĩ của em mãi mãi thì tốt quá!”

Địa điểm được chọn chính là cửa của cửa hàng ghi hình và ghi âm rất lớn, vốn chỉ là một ngôi sao nhỏ mới ra nghề, ngoại trừ trước mắt lượng tiêu thụ đĩa nhạc vô cùng hot ra, ông chủ cửa hàng ghi âm và ghi hình cũng không cảm thấy có gì đặc biệt. Từng chứng kiến rất nhiều ca sĩ phát hành album nhạc, hôm nay bán rất nhiều ngày mai bị vùi dập giữa chợ, cho nên đối mặt với loại chuyện như vậy vẫn rất bình tĩnh.

Vậy mà hôm nay khi ông ta mở cửa cửa hàng ghi âm và ghi hình ra, vô số nam thanh nữ tú chen chúc đi vào, chật ních cả cửa hàng, ông ta kinh ngạc há to mồm, nhìn cảnh tượng này mơ hồ ý thức được, hình như lần này không giống vậy!

Lúc này, sớm đã có nhân viên chuyên nghiệp chạy tới duy trì trật tự, tổ chức mọi người xếp hàng.

Lần ký bán đĩa này của Niệm Ân mọi người đã mong chờ rất lâu. Dù sao mọi người cũng kỳ vọng vào cậu lâu như vậy rồi, nhưng hoàng tử nhỏ trời sinh tính hay xấu hổ mọi người đều biết, dĩ nhiên trong đó bao gồm cả bộ phận tuyên truyền hậu cần của công ty. Nhưng trong lòng đại đa số fan hâm mộ, chàng thiếu niên sợ hãi đứng trong bóng tối có thể sử dụng giọng hát như tiếng hát trời ban cất lên bài hát, lần nào cũng khiến người ta chỉ muốn đứng đây, có cảm giác trái tim run rẩy, trong lòng cảm thấy đau nhói.

Sáng sớm con đường này đã sớm chật ních người, kích động giờ hình trong tay, quơ quơ bức tranh trong tay, và cả tác phẩm thư pháp, hét to tên Niệm Ân. Có một số người lớn tuổi thì chỉ ôm xấp đĩa nhạc lẳng lặng chờ đợi, có một số người nhiệt tình giúp nhân viên bảo vệ duy trì trật tự, đi tới đi lui trên đường phố. Giữa bầu trời có vô số bong bóng đủ màu sắc trời lơ lửng, người xếp thành một hàng dài như rồng rắn uốn lượn kéo dài.

Lái xe đi vào ngõ nhỏ bên cạnh cửa hàng ghi âm và ghi hình.

Xuyên thấu qua cửa sổ xe Niệm Ân chứng kiến cảnh tượng này kinh ngạc không thôi, trái tim trong ngực nhảy kịch liệt, tròn tròn mắt giọng có chút kích động, “Edward, em không nằm mơ đấy chứ?”

“Tất nhiên.” Edward hết sức bình tĩnh trả lời, trong lòng cảm xúc lẫn lộn, vừa cao hứng vì đứa nhỏ nhà mình được hoan nghênh, nhưng có chút không vui, tựa như bảo bối độc nhất của mình bị buộc phải bày ra trước mặt quần chúng, nhưng anh vẫn làm tròn bốn phận mỉm cười trả lời, sửa sang lại cổ áo cho Niệm Ân, hôn lên trán thiếu niên một cái, thấp giọng nói, “An, em là giỏi nhất!”

Niệm Ân cười ngai ngừng, ôm anh rồi nhảy xuống xe, theo nhân viên làm việc từ cửa bên hông đi vào trong cửa hàng ghi âm và ghi hình.

Một lát sau: “Hoàng hôn mệnh mông, từng áng mây cô độc bay lượn.

Chim ưng cũng đau thương bay đi.

Tiếng hát bị chìm vào trong gió, đôi cánh bám chặt bầu trời.

Không cách nào ngừng nghỉ. ...”

Theo tiếng hát trong trẻo kỳ ảo vang lên, âm thanh ồn ào huyền ảo trên đường chợt yên tĩnh lại, tất cả mọi người dừng động tác của mình. ... Bài hát này bắt kể nghe bao nhiêu lần, cũng đều cảm nhận dường như có thể tẩy sạch linh hồn người, có sức hấp dẫn khiến người ta say mê không thể tự kiềm chế được.

Sau đó, tiếng nhạc đệm vang lên, mọi người như ý thức được gì đó, không hẹn mà cùng nhìn về phía âm nhạc truyền tới, hoàng tử nhỏ của bọn họ lặng lẽ đứng trước cửa hiệu ghi âm và ghi hình, ánh mắt màu đen trong suốt đang nhìn mọi người.

“An!!! Hoàng tử nhỏ!”

Ở hiện trường tiếng hét chói tai lập tức bộc phát, tất cả mọi người chen chúc tiến về phía trước, quơ cánh tay la hét, hình tượng thực nữ thường ngày cũng bị ném mất không còn một mống.

Trong nháy mắt Niệm Ân cảm thấy như ngừng thờ, mỗi người trước mắt cậu, trong ánh mắt đều kích động như thế, ánh mắt nhìn về mình hoặc là sùng bái, hoặc là yêu thích, giống như chính mình là thứ tồn tại tốt đẹp nhất trong lòng bọn họ, cậu cảm thấy kích động tới cực điểm, vui vẻ tới cực điểm, tựa như cả đời. ... Không, hạnh phúc cả hai đời đều được Thượng đế ban cho cậu vào một ngày này.

“Xin chào mọi người, tôi là An!” Niệm Ân lộ ra nụ cười rực rỡ trước nay chưa từng có, nụ cười không phải ngai ngừng nhặt nhều như ngày trước, là nụ cười toàn thân tràn đầy vui vẻ.

Tất cả đám người ngây ngốc nhìn, chỉ có một tên phóng viên phản ứng kịp, ánh đèn flash chợt lóe lên, sau này lúc tấm hình được đăng lên, mọi người kinh ngạc phát hiện, có một khoảnh khắc mặt trời mọc sáng sớm, là vì tạo ra bối cảnh thiên nhiên cho hoàng tử nhỏ của bọn họ.

Nụ cười dưới ánh mặt trời như phát ra ánh sáng, khiến người ta không để ý tới dáng vẻ xinh đẹp bề ngoài, trái lại chú ý tới sự vui sướng chân thành trong đôi mắt, vì những fan ham mê ca hát trước mắt này. Điều này khiến mọi người cảm thấy ấm áp trong lòng.

Tấm hình này sau đó được mệnh danh là “Thiên sứ giáng trần.”

Cho dù sau này trong làng giải trí xuất hiện vô số ngôi sao thiếu niên lấy tên thiên sứ, nhưng không có ai có thể vượt qua tấm hình này của An.

Nếu như mới vừa rồi chỉ là đam mê ca sĩ, vào giờ khắc này thì thật sự chân chính yêu thích thiếu niên trong suốt như thủy tinh này.

...

“Từ từ, chậm đã nào, đừng chen, từng người một.” Nhân viên làm việc khó khăn giữ gìn trật tự ở hiện trường. lê&quý*Đôn

An ngoan ngoãn ngồi trước chiếc bàn nhỏ, thoát nhìn như một học sinh giỏi chuẩn bị học bài trong trường học, cậu mở mắt, rất vui vẻ nhìn mọi người.

Bong bóng được thả lên bầu trời, từng tác phẩm thư pháp tranh chữ cũng bay lơ lửng, fans âu yếm ôm đĩa nhạc, trong đôi mắt lóe lên bong bóng màu hồng, lần lượt tiến lên cho Niệm Ân ký tên.

“An, chị yêu em!” Một fan nữ thổ lộ nói, đưa quà tặng mang mới tặng Niệm Ân.

Niệm Ân ngẩng đầu nhìn cô ấy, sợi tóc màu đen dưới ánh mặt trời chiếu xuống rất có cảm xúc, cậu mỉm cười giống như một vị hoàng tử thật sự, chân thành nói, “Là niềm vinh hạnh của tôi.”

Fan nữ cười khúc khích nhận lấy đĩa nhạc đã được ký tên, tâm hồn lâng lâng bay bổng đi thật xa mới phát ra tiếng thét chói tai, hăng hái bùng bùng lại vọt trở về xếp hàng lần nữa.

“Chúc mừng em... Hoàng tử nhỏ, chị hi vọng em luôn hạnh phúc.” Cô gái có chút căng thẳng, gấp gáp nói mấy lời.

“Vâng.” Niệm Ân rất vui vẻ, nhưng cậu không biết đáp lại như thế nào, những cô gái này thẳng thắn bày tỏ khiến cậu đỏ mặt mấy lần rồi, cậu cắn môi dưới có phần lắp bắp nói, “Cảm ơn, tôi cũng chúc chị hạnh phúc.”

“A----” “Cô gái vui vẻ hét lên, ôm đĩa nhạc chạy ra ngoài.

Niệm Ân không hiểu quay đầu nhìn Edward.

Edward vẫn đứng bên cạnh cậu, giúp cậu cản những người kia chen tới đây, hoặc là mấy fan chen tới gần, nhìn vẻ mặt mờ mịt của cậu không nhận được khe cười, dùng ngón tay chỉ vào những fan kia, ý bảo cậu lo công việc trước đã.

Niệm Ân không thể làm gì khác hơn là tiếp tục ký tên, trong lòng thầm nói: Con gái thật là rất kỳ quái.

Suốt một buổi sáng Niệm Ân ngồi đó ký tên mình, cậu thấy vô cùng may mắn ban đầu mình muốn đổi tên thành Niệm Ân, sau lại vì ngại phiền phức nên không đổi.

An, cái tên này thật tốt! Thật tốt! Chỉ cần vài nét bút là có thể ký xong, nếu mà viết Niệm Ân thì... Vậy thì quá bị kịch.

Vừa mới bắt đầu hưng phấn và kích động, sau đó dần lắng xuống, cuối cùng về mặt Niệm Ân rất đau khổ, biết ký tên sẽ không có chuyện gì tốt, viết mãi tới bùn rùn tay, nhưng đội ngũ xếp thành hàng dài dường như một chút cũng không ngừng đi, việc này... Quá kinh khủng.

Edward có chút đau lòng nhìn vẻ mặt đã hơi mệt mỏi của Niệm Ân, đưa một ly nước ấm sang.

Niệm Ân quay đầu nhìn anh, mắt đen có chút uất ức, vẻ mặt giống như động vật nhỏ dễ bị bắt nạt, cuối cùng dưới vẻ mặt bất đắc dĩ của Edward, thì hiểu chuyện chấp nhận quay đầu trở lại tiếp tục ký tên.

Edward nhìn đồng hồ, nghĩ nếu như bây giờ không được thì bảo nhân viên làm việc đi thu đĩa nhạc cầm lên đây. Đến lúc đó mình có thể bắt chước nét chữ của cậu tới giúp một tay, nhưng mà... Anh liếc nhìn Niệm Ân, mặc dù nhìn mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười... Cậu rất thích những fan này! Nếu không cũng sẽ không kiên trì như vậy.

Cho nên, điều duy nhất mình có thể làm là đứng sau lưng cậu, luôn... Luôn ủng hộ cậu.

....

Buổi trưa,

“Trời ơi! Sao nhiều người như vậy chứ! Đã nói là tan việc trước giờ rồi.” Lucy kéo tay Jenny, tròn tròn mắt há hốc mồm nhìn một hàng dài trên đường phố.

“Thế mà lại được hoan nghênh như vậy sao?” Jenny cũng cảm thấy có chút rung động, tuổi mình thật sự lớn rồi, cho nên thoát khỏi giai đoạn thiếu nữ quá lâu rồi ư? Sao có thể có nhiều người thích một người không quen không biết, thậm chí là xa lạ như vậy?

“Không được, nhất định em phải đích thân nhận đĩa nhạc từ trong tay hoàng tử nhỏ!” Lucy nắm tay thành quyền, tinh thần phấn chấn nói. “Jeny, xin nghỉ buổi chiều giúp em nhé!”

Jenny không dám tin nhìn cô ấy một cái, Lucy người này không phải mỗi ngày đều đến sớm không về muộn, cố gắng kiếm hết tiền thưởng chuyên cần sao? Hơn nữa từ lúc được nhận vào công ty đến nay còn chưa tới một năm! Thời điểm như vậy càng phải cẩn thận, dốc sức tạo tương lai cho mình sao? Loại chuyện chạy theo ngôi sao như vậy, thực sự có sức hấp dẫn như thế sao?

“Lucy, đừng hồ đồ.” Jenny nhún mày khiển trách, “Vi chuyện như vậy mà xin nghỉ, thật sự là quá ngu xuẩn rồi.”

“Jenny, chị không hiểu!” Lucy vừa xếp hàng vừa nghiêm túc nói, “Công việc gì đó, mỗi người đều đã vất vả hàng ngày rồi, vì tiền lương vì tiền thuê phòng vì sinh tồn. Nhưng bận rộn tất bật như vậy, cuộc sống tái diễn là màu trắng đen, em từng cho rằng mơ ước lúc còn nhỏ, ảo tưởng khi còn nhỏ theo chúng

ta lớn lên sẽ biến mất không còn một móng, nhưng may mắn thay...”

Cô quay đầu, trên khuôn mặt không phải là rất đẹp, thậm chí có thể nói là bình thường, đột nhiên tỏa ra chút ánh sáng khiến người ta kinh ngạc, giọng điệu vui sướng nói: “Nhưng may mắn thay, may mà em vẫn còn mơ ước, cho dù mơ ước màu hồng thời thiếu nữ.”

“Có lẽ chị sẽ cảm thấy nực cười, nhưng chỉ có em tự mình biết. ... Chỉ có điên cuồng như vậy, không so đo lợi ích được mất, giống như một đứa ngốc thích thần tượng xa lạ, em mới cảm thấy cuộc sống của mình trở nên muôn màu muôn vẻ. Em mới có thể tự nói với mình: Thì ra trong lòng của em vẫn còn mơ ước không thực tế như thế này! Em không phải là nhân vật lớn nào, không thể làm gì đó cứu vớt hòa bình thế giới, hoặc là cống hiến sức lực của mình cho xã hội. Em thích một thần tượng, dùng sức lực yếu ớt của mình ủng hộ cậu ấy. Chỉ có lúc này em mới có thể rũ bỏ tất cả phiền muộn trong lòng, tận tình buông lỏng hết thảy để đuổi theo giấc mộng trong lòng thuộc về chính mình.”

Jenny lẳng lặng nhìn Lucy chậm rãi nói, không biết đột nhiên tại sao lại nhớ tới ngày Edwrad quyết định từ chức, cũng là vẻ mặt không chùn bước như thế này, kiên quyết bước đi trên con đường mà tất cả mọi người đều biết là sẽ khó khăn, không chút do dự!

Đột nhiên cô thấy không chừng có lẽ mình là người ngu xuẩn nhất.

“Xin lỗi, nói nhiều như vậy rất không đúng, Jenny có lẽ sẽ cảm thấy em rất khó bảo!” Lucy cười cười, lần nữa giống như cô gái hoạt bát thường ngày, cười: “Được rồi được rồi, cô coi như trong lòng tôi không có thói quen này! Bắt đầu từ bây giờ tôi nên cầu nguyện để sớm có thể nhìn thấy hoàng tử nhỏ.”

Đám người xung quanh lại thét chói tai một lần nữa, vô số fan chen lấn lên phía trước, Lucy cũng vội vã chạy tới, đi theo số đông về phía trước.

Jenny sợ hết hồn, trực giác muốn rời khỏi chỗ này, chỗ vô cùng điên cuồng.

Công việc gì đó, mỗi người đều đã vất vả hàng ngày rồi, vì tiền lương vì tiền thuê phòng vì sinh tồn. Nhưng bận rộn tất bật như, cuộc sống tái diễn là màu trắng đen...

Lời Lucy vừa nói vang vọng bên tai, không biết tại sao Jenny đột nhiên cảm thấy mình theo nề nếp cũ đã rất nhiều năm, làm cô gái đoan trang thực nữ tao nhã đã nhiều năm, cuối cùng nhận được chút gì? Cô nhớ lại ca khúc vang vọng trong phòng làm việc: Cánh đồng hoang đã không vết chân người tới làm bạn cùng tôi mà đi... Chắc có lẽ bạn cũng rất cô đơn! Lê!^QuysĐôn

Cô nhắm chặt hai mắt nhớ tới phòng trọ trống vắng của mình, nhớ tới một thân một mình ăn mì tôm, nhớ tới tâm tình lúc đi trên đường cái nhìn mọi người xung quanh ào ạt đùa giỡn...

Thì thoảng buông thả một lần đi, Jenny!

Cô thầm nhủ.

Cô nhìn bóng dáng Lucy theo đám đông dần đi xa, đột nhiên tháo búi tóc trên đầu, để mái tóc như gợn sóng xõa xuống vai, cài áo vest âu phục thoát nhìn không thích hợp với chỗ này cầm trên tay, chạy trên đường phố, lập tức cô có cảm giác dường như mình trẻ ra mười tuổi.

Giờ phút này tâm tình phiền muộn trước đây biến mất, cô không kiềm chế được nhẹ nhàng nở nụ cười, không hề bận tâm tới ánh mắt của người khác, giống như một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, cười lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Thì ra gông cùm xiềng xích gì đó, cho tới bây giờ đều là do mình tự tạo cho mình.

Cô bước nhanh về phía trước đuổi theo Lucy.

Hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Quyển 2 - Chương 13

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Ký tên bán đĩa vẫn tiến hành thuận lợi, nhưng đến buổi chiều lúc sắp kết thúc thì lại xảy ra chuyện.

Fan hâm mộ nhiệt tình đứng chật trên đường không chịu rời đi, khiến Niệm Ân bị vây ở giữa cũng không có cách nào chen đi ra bên ngoài. lèquidon

Việc này dường như thật sự rất ngoài dự đoán của mọi người, dù sao đối với một người mới ra nghề mà nói, mà có thể có lực thu hút như vậy, thật sự là khiến tất cả mọi người kinh ngạc không thôi.

Còn công ty rất rõ ràng không dự đoán được chuyện này, đưa nhân viên làm việc đến không đủ, ngăn chặn những fan này rất khó nhọc.

Cho nên vốn chỉ bốn năm giờ, giày vò như vậy đến tận bây giờ.

Đến cuối cùng fans bắt đầu dần dần tản đi, mọi người không khỏi suy nghĩ: Chỉ cần kiên trì một chút nữa là có thể kết thúc.

Ai biết đúng lúc này...

Một hồi còi vang lên, có tiếng động cơ của xe hơi.

Tất cả mọi người không tự chủ dừng động tác trên tay nhìn sang, đèn xe chói lóa sáng ngời khiến người ta mở mắt không được.

“Ở thời điểm này, dưới tình hình rối loạn như vậy, còn ai có tâm tình chạy xe thể thao xa hoa tới đây vậy? Người điên à?” Edward đang cố gắng ngăn những fan nữ không ngừng muốn chạm vào Niệm Ân, có chút không vui thấp giọng nói, rất rõ ràng lẫn lộn cả một ngày, ngay cả người luôn chứng chặc như anh cũng có chút phiền não.

Đèn xe chiếu rọi dọc theo đường đi, còn không ngừng ầm ầm như chỉ sợ người khác không nghe thấy, thật sự quá kiêu ngạo rồi.

Đây là suy nghĩ của toàn bộ nhân viên làm việc.

Khi cửa xe mở ra một người đàn ông đi xuống, quần da màu đen bó sát người phác họa hai chân thon dài bước ra, đường phố tựa như sáng bừng lên, tất cả mọi người không tự chủ bị hấp dẫn.

Trông mắt màu lam đeo mắt kính đen che phủ lên dường như ẩn chứa nụ cười hài hước, để lộ đôi môi kêu gọi, vón tóc hơi xoắn bị cột thành bím ghim phía sau ót, người đàn ông xuống xe, đứng lại ngẩng đầu nhìn xung quanh.

“Shere----!!!” Mọi người hét ầm lên, có phần còn kịch liệt hơn cả lúc Niệm Ân vừa xuất hiện.

Thậm chí còn có một số hét lên, “Nếu ai đó biết hôm nay Shere cũng tới nhất định sẽ khóc hối hận!” “Đại nhân Shere, em yêu anh!” “Hôm nay có thể nhìn thấy Shere, tôi thật sự quá hạnh phúc!” “Đại nhân Shere hôm nay thật sự quá đẹp trai!”

Nếu như nói phải bầu bằng phiếu trong làng giải trí người đàn ông đẹp trai nhất, hoặc là người được ông trời thiên vị, cuối cùng không có cách nào cho ra kết quả. Nhưng nếu muốn nói chọn một người khoe khoang nhất, như vậy chắc chắn là Shere rồi. Người đàn ông này từ lúc ra nghề đã bắt đầu làm theo ý mình, tùy hứng làm cần, cho dù không cố ý tạo scandal nhưng trang đầu tạp chí giải trí đa số thuộc về hắn ta, khiến người ta bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể phủ nhận chuyện thực tế, ví dụ như ngày hôm nay....

Giây phút hắn ta xuất hiện kèm theo tiếng hét chói tai của các cô gái, không thể bỏ qua chính là ánh đèn màu trắng loang loáng gần như không ngừng nghỉ.

Còn hắn vẫn thờ ơ như cũ đứng đó, biểu tình duy nhất chính là cong khoe môi, kêu gọi mê người.

Hắn cũng không vội đi về phía trước, ngược lại dựa vào bên cạnh xe, thông thả ung dung móc gói thuốc từ trong ngực ra, rút một điếu đập đập mấy cái rồi châm lửa hít sâu một hơi, một chuỗi động tác liên hoàn như nước chảy mây trôi, đẹp trai mê người tới cực điểm.

Trái tim các cô gái đang lâng lâng, hai mắt tràn đầy tim hồng, hắn không chút kiêng kỵ gửi nụ hôn gió gửi đến đám người kia, rồi nhìn về phía người thiếu niên đang đứng trong đám người làm khẩu hình miệng “Tôi tới rồi.”

“A-----!!!” Các cô gái nhốn nháo, “Chúng ta nhìn thấy cái gì vậy? Tình hữu nghị thuần khiết của đại nhân Shere và hoàng tử nhỏ!!!”

Hiện trường gần như không khống chế được, nhân viên làm việc đã sắp không ngăn được những fan ca nhạc và điện ảnh này rồi.

Hơn nữa, hôm nay biết được tin tức Shere xuất hiện, càng lúc càng nhiều người tràn vào chỗ này, thậm chí mấy fan vừa rời đi đã quay trở lại.

“Làm ơn Shere, anh nhanh rời đi đi! Tiếp tục như vậy tất cả mọi người không cách nào giải tán!” Một nhân viên làm việc vịn bất đắc dĩ chạy tới cầu xin nói.

“Tiên sinh Shere, xin anh đừng gia tăng thêm gánh nặng cho đám người chúng tôi nữa!” Nhân viên cảnh sát chịu trách nhiệm bảo vệ cũng có chút tức giận, vốn đã bận rộn một ngày cho rằng cuối cùng có thể kết thúc, kết quả còn xảy ra loại chuyện như thế này.

Shere nhàn nhã đứng ở nơi có khoảng cách an toàn, nghe mọi người yêu cầu như vậy hắn tháo mắt kính xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn tú, dùng ngón tay nhẹ nhàng miết lên đôi môi, khẽ cười một tiếng, đột nhiên đáng vẻ nói chuyện lần này hết sức thành khẩn, gật đầu nói: “Được, các anh đã nói như vậy thì tôi rời đi đây!”

Mọi người nhất thời thờ phào nhẹ nhõm.

“Nhưng...” Shere nhìn đáng vẻ khuôn mặt của những người xung quanh, không nhịn được cười khê: “Nhưng, tôi còn muốn mang một người đi nữa!”

“Ôi trời, là ai?”

Hắn đứng thẳng người ném điều thuốc vào thùng rác, không để ý tới người khác nữa mà bước về phía trước.

“Tiên sinh Shere, anh không thể đi qua đâu!” Một nhân viên cảnh sát chợt phản ứng được suy nghĩ của hắn, vội vàng ngăn lại, trời mới biết một ngôi sao đã bị làm cho sứt đầu mẻ trán, nếu là hai người mà cùng bị vây lại, thì phải làm sao mới tốt bây giờ?

Shere gạt tay đang ngăn cản hắn, không có chút cổ kị nào sai bước đi về phía trước, lời khuyên nhủ lúc này của nhân viên cảnh sát và nhân viên làm việc bị hắn bỏ lại sau lưng hết thảy. Ngay cả những fan đứng trước cửa muốn hắn ký tên, nhưng sau khi thấy ánh mắt kiên định của hắn, không hẹn mà cùng nhường ra một đường đi cho hắn.

Hắn đi thẳng đến tới trước mặt Niệm Ân thì dừng bước.

Niệm Ân vẫn lẳng lặng đứng giữa đám đông, được nhân viên làm việc bảo vệ, trên khuôn mặt còn mang theo vẻ mệt mỏi hoàn toàn không chú ý tới Shere. Cậu vừa buồn ngủ vừa mệt, đầu óc hoàn toàn ở trạng thái trống rỗng, cho đến khi Shere xông tới trước mặt cậu, cậu mới chậm chạp nâng đầu lên, trong con ngươi màu mực mang theo chút nghi ngờ, cậu nhẹ nhàng gọi: “Shere?”

Shere vươn tay cười tủm tỉm nhìn cậu, tao nhã lười nhác, trong giọng nói kèm theo sự nhẹ nhàng, “À, là tôi.” Bộ dạng hắn miễn cưỡng, cười nói: “Tôi đặc biệt chạy tới thu chuyển lợi phẩm đánh cược!”

“Trời ơi!” Niệm Ân kinh ngạc nhìn hắn.

Shere không chờ Niệm Ân đáp lại, vươn tay túm tay cậu, trong con ngươi màu lam thoáng hiện vẻ gian xảo, cúi đầu nói khẽ bên tai Niệm Ân: “Nắm chặt lấy!”

Khoảnh khắc đó khoảng cách giữa hai người hết sức gần gũi, thậm chí Niệm Ân có thể ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người đàn ông này, vì ký tên bán đĩa đầu óc đã lơ mơ, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp ý tứ của lời hắn ta nói.

Đột nhiên bị hắn cầm tay, cũng không nghĩ tới việc từ chối, ai ngờ ngay sau đó cả người đã bị người đàn ông kia kéo chạy.

“Shere?” Bên tai mơ hồ có tiếng gió vù vù, Niệm Ân vừa kinh ngạc kêu lên vừa bị hắn dắt chạy về phía trước.

“Đưa ngực, lúc này đừng nói gì!” Shere quay đầu lại phê bình nói, sau đó cố sức chạy về đằng trước.

“Shere! An!” Fan đứng ở cửa bắt đầu đuổi theo phía sau.

“Buông ra, Shere.. Ed... Khụ khụ...” Niệm Ân vừa kêu lên một tiếng liền bị sặc ho khan liên tiếp, không thể làm gì khác hơn là im lặng, vừa chạy theo vừa phía trước vừa không ngừng quay đầu lại nhìn bốn xung quanh.

Edward tức giận muốn chết, vốn là anh và bốn nhân viên làm việc vây thành một vòng, bao bọc Niệm Ân ở giữa, liều mạng ngăn chặn những fan hâm mộ chen chúc tới, thật vất vả đợi được fan dần dần tản đi, cuối cùng cũng thấy hi vọng bình minh rồi. Cố tình tên Shere đó lại chạy tới gây thêm phiền phức, khiến hiện trường hỗn loạn, còn lừa dối Niệm Ân đi!

Anh sắp đuổi kịp thì lại bị đám fan cản lại phía đằng sau, chỉ có thể nhìn Niệm Ân bị tên kia lôi kéo chạy càng lúc càng xa.

Vì vậy anh vừa cố gắng chen ra khỏi đám đông, vừa nghiêng răng nghiêng lợi hạ giọng nỉm: “Cái tên đàn ông lẳng lơ chết tiệt.”

.....

“Dừng lại... Khụ... Dừng...” Thân thể Niệm Ân vốn không khỏe, bị kiên quyết dắt chạy hai con đường gần như không thở nổi, trong cổ họng thậm chí có mùi ngai ngái, cậu vịn vách tường thở liên tục.

Shere cười to, nhìn thấy không có một bóng người phía sau lưng thì dừng lại, hai tay ôm ngực tựa lên vách tường, bộ dạng ung dung tùy ý không coi ai ra gì, chờ Niệm Ân bình thường trở lại hắn mới cười trêu chọc nói: “Này này, thân thể em cũng kém quá đi! Nên rèn luyện thêm. Con gái tuyệt đối không thích con trai ốm yếu đâu!”

Niệm Ân đỏ mặt, không biết là vì tức giận hay là thẹn thùng, ánh mắt tròn trĩnh tròn xoe.

Trong lòng Shere khẽ động liền giả vờ cười không thèm để ý, dùng ngón tay trỏ chạm nhẹ lên gương mặt cậu, da trắng nõn quả nhiên cảm xúc tinh tế như tượng tượng, hắn cười hi hi nói, “Được rồi, An! Đừng tức giận. Em không cảm thấy không khí bây giờ rất tốt sao? Có muốn hẹn hò với tôi không?”

Niệm Ân ngẩn ngơ, người này thật quá tùy tiện! Cứ như vậy lôi kéo mình chạy đi, hoàn toàn không để ý tới sự lo lắng của mọi người, bây giờ lại còn có tâm tình nói những lời này.

Cậu không nhận được thờ dài, bất kể lúc nào nhìn thấy người đàn ông tên Shere này thì có thể thấy bộ dạng ung dung làm càn, bộ dạng thoải mái tự tại, bộ dạng vĩnh viễn không có kị gì, tựa như chuyện gì khó khăn cũng có thể dễ dàng làm được. Cho nên chưa bao giờ biết cái gì gọi là buồn lo, cái gì gọi là suy sụp, khiến người ta hâm mộ nhưng cũng khiến người ta muốn cách xa, vì chung sống cùng với người như vậy, chỉ sẽ cảm thấy là người luôn bị buộc thỏa hiệp, đáng buồn cỡ nào chứ.

“Sao vậy? Nhìn tôi đến ngây người sao? Tôi đúng là siêu cấp đẹp trai đúng không! Có bị mê hoặc không?” Shere cười tủm tỉm nói, rõ ràng vô cùng tự luyến nói, hần nói tự tin mười phần như vậy, giống như trăm phần trăm là sự thật.

Bị tâm tình hần cảm hóa, Niệm Ân cũng không nhịn được lộ ra nụ cười nhàn nhạt dù bất đắc dĩ, nhưng vẫn là nụ cười nhẹ nhõm, mặc dù như thế, Niệm Ân xưa nay trầm tĩnh ít nói vẫn áy náy từ chối: “Thật xin lỗi, hôm nay tôi mệt quá.”

“Vậy thì quyết định ngày hôm nay đi! Ngày mai xin nghỉ!” Shere nói như chuyện đương nhiên vậy, hần kéo tay đối phương lần nữa, dùng phương thức gần như bá đạo bắt lấy Niệm Ân, bộ dạng như tên lưu manh nói: “Này này! Nói xin lỗi gì đó sau này hăng nói, tôi không muốn nhận lời từ chối đâu.”

Tại sao có thể như vậy?

Niệm Ân tròn tròn hai mắt lần nữa.

“Đừng rồi đừng quên, em còn thua cá độ với tôi đấy.” Lời nói của Shere lại mềm nhũn, tựa như lời bá đạo vừa rồi không phải thốt ra từ miệng hần, con người màu lam đảo quanh, hần giả vờ đáng thương nói: “Rõ ràng đã đồng ý với tôi, thua sẽ mời tôi ăn cơm, hiện giờ tôi không muốn ăn cơm, chỉ cần em đi theo tôi một lát, cũng không được sao?”

“Tôi tình nguyện mời anh ăn cơm!” Niệm Ân ngáp một cái, cúi đầu mang theo nét ngây thơ kháng nghị.

“Vậy ăn cơm trước đã!” Shere nhìn người vừa rồi vì chạy hơi có tinh thần, hiện giờ tựa như vì mệt mỏi lần nữa kéo đến, bộ dạng có vẻ đặc biệt buồn ngủ, trong lòng âm thầm tiếc hận cho cơ hội tốt lần này hai người đơn độc ở chung một chỗ, hần thăm thò dài, ngoài mặt rất hào phóng thỏa mãn yêu cầu của đối phương, thừa dịp Niệm Ân ngái ngủ, mượn cơ hội nói: “Lát nữa đi ăn cơm, nhưng em còn thiếu tôi một cuộc hẹn!”

“À... Hả?” Niệm Ân tròn tròn hai mắt, đây được tính là gì?

“Cứ quyết định như vậy đi!” Shere kéo tay Niệm Ân lần nữa, “Có muốn đi ăn chỗ nào không?”

Niệm Ân do dự một lát, “Tôi... Tôi còn muốn nói với Edward... Người đại diện của tôi một tiếng...”

“Cũng không phải là đùa bét!” Shere mất hứng lắm lắm, nhưng nhìn thấy Niệm Ân tròn trĩnh đôi mắt đen láy thì ngậm miệng lại.

Hần móc điện thoại ra đưa tới, vẫn không nhịn được mở miệng oán trách nói: “Em trai, em chẳng gọi điện thoại cho tôi lần nào, rất quá đáng!”

Niệm Ân không để ý tới hần, nhận điện thoại ấn số Edward, gần như vừa mới vang lên một tiếng thì có người nghe máy.

“Edward!”

Niệm Ân vừa gọi một tiếng liền bị một chuỗi lời nói của anh cắt ngang, cậu nghe Edward bên kia lo lắng nói: “An, là em à? Em ở đâu? Anh lập tức tới đón em”

“Không cần, Edward.” Niệm Ân nói, “Đã không còn bị fan vây nữa, em đang cùng Shere...” Cậu do dự một lát, nói: “Shere nói...”

Không đợi Niệm Ân nói xong một cái tay đột nhiên thò ra, điện thoại bị Shere cướp vào trong tay, “Này, An và tôi đang ở cùng nhau, các anh đừng chờ cậu ấy, lát nữa tôi sẽ đưa cậu ấy về!”

“Shere!” Niệm Ân thở hổn hển cướp lại di động nhưng chỉ nghe âm thanh tút tút, cậu còn muốn gọi lại lần nữa.

Dưới ánh mắt không thể tin của Niệm Ân, Shere không nhịn được tiện tay ném di động vào thùng rác phía sau, sau đó mặc kệ Niệm Ân giãy dụa, ôm lấy cậu, “Đừng quan tâm những chuyện nhảm chán kia, tập trung toàn bộ tinh thần lên trên người tôi, chú ý tới tôi! Để ý tôi!”

...

Edward gọi một lần lại một lần vào số máy kia, vẫn không có ai nghe máy, anh tức giận ghê gớm, quay đầu gọi điện thoại cho người đại diện của Shere.

Đáng thương cho Kiệt, vốn là vì Shere mất tích nên đi tìm rất lâu, sau khi nhận được điện thoại chuyện gì cũng không biết.

Mới vừa trả lời một câu “Không biết Shere ở đâu!” liền bị Edward nặng to một trận, nào là “Shere là tên đàn ông hão sắc,” nào là “Anh là người làm việc hư nhiều hơn thành công, thân là người đại diện thế mà lại không biết hành tung của nghệ sĩ,” nào là “Shere vô si hạ lưu, người đại diện cũng không khá hơn chút nào,” nào là “Nổi giáo cho giặc.”

Nói thật, nếu như không phải dính líu đến mình, Kiệt thật muốn vui sướng phụ họa cho đối phương: Mắng rất hay, thật sự là rất hả giận, tên Shere kia quả thực thiếu ăn mất.

Nhưng mà bây giờ Kiệt chỉ có thể một lần lại một lần nguyên rủa: Thượng đế ơi, tại sao người không thu cái tên gieo tai họa đó về đi!

Hết chương 13

Chương 27: Quyển 2 - Chương 14

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Đã từng có một khoảng thời gian, Niệm Ân vẫn sống trong hồi ức.

Những yêu thương và tổn thương, với phương thức không cách nào ngăn lại được, như nước chảy đá mòn trôi qua đáy lòng, sau đó để lại dấu vết không thể nào xóa nhòa. Cậu thường nhớ tới Âu Dương Kiệt... Lê Quydon

Một năm kia lúc nhập học, ánh mặt trời sáng ngời, cậu đứng trước cửa trạm xe điện ngắm giờ bảng tên rất to, vóc dáng rất cao vô cùng nổi bật, sau đó cậu đi trước dẫn đường, quay đầu lại đôi mắt tràn đầy vui vẻ.

Con người lúc nào cũng không thể quên được lần đầu tiên, ví dụ như lần đầu tiên nắm tay, lần đầu tiên ôm, lần đầu tiên hôn môi, lần đầu tiên yêu, lần đầu tiên nhận được sự quan tâm chăm sóc, lần đầu tiên nhận được sự ảm áp... Cho dù có muốn liều mạng phủ nhận cũng không được, ba chữ Âu Dương Kiệt này không cách nào dễ dàng xóa đi trong lòng.

Hơn nữa, cho tới bây giờ cậu cũng không phải là một người dễ thông suốt mọi chuyện.

Ký ức quá nặng nề!

Trước đây rất lâu, khi ông cụ nhà họ Cổ còn sống đã từng cho cậu một lời khuyên khi còn nhỏ, ngay lúc đó Niệm Ân còn cho là mình biểu hiện khoa trương quá mức thế nên dẫn tới sự đổ kỵ, sau đó làm việc cố ý thu liễm lại, càng cẩn thận hơn.

Nhưng hôm nay nghĩ tới những lời nói này, đáy lòng không khỏi tránh được cảm giác chua xót nhàn nhạt.

Rõ ràng đã sống đến nửa đời nhưng cậu vẫn không quên mình từng sống một đời với cái tên An An, vẫn là Cổ Niệm Ân mặt ngoài lạnh lùng, trong xương quật cường cố chấp.

Cho nên lúc ở nhà họ An, từ đầu đến cuối cậu vẫn luôn duy trì thái độ tĩnh lặng, không chán ghét không oán hận, chỉ có lạnh nhạt, cậu dùng tâm tình một môi tới cực điểm nhìn cái thế giới này, nó hoàn toàn xa lạ.

Có lúc cảm thấy thực sự quá mệt mỏi, cậu cũng lén suy nghĩ: Nếu như có người có thể đối xử tốt với tôi, có lẽ sẽ cố gắng quên đi quá khứ!

Đáng tiếc chính là, người ba kiếp này của cậu, An Minh Vũ không cách nào cho cậu thứ tình cảm đó, vì đối với một nhà ba người hạnh phúc mỹ mãn nhà họ An mà nói, sự tồn tại của Niệm Ân như một quả bom, nhìn như chôn giấu rất sâu, nhưng chỉ cần đập lên là sẽ nổ tung.

Sau đó cậu gặp Edward. Cậu bắt đầu học tập, bắt đầu ca hát, bắt đầu học cách đi dạo phố giống như người bình thường, chơi game, ăn đồ ăn vặt, ngủ nướng. Từ từ cậu phát hiện thật ra thì không có thứ gì có thể ngăn được thời gian, hình ảnh tươi đẹp trong lòng không biết từ lúc nào đã chậm chậm phai nhạt, cuối cùng chỉ còn lại cái bóng mờ hồ mộng lung.

Cậu đưa mắt nhìn mình trong gương, trên khuôn mặt tinh xảo hơn kiếp trước rất nhiều có vẻ tự tin mà trước nay chưa từng có.

Thì ra là, mọi thứ đã sớm không giống nhau.

.....

Những ngày qua Edward bận rộn muốn chết, vừa bận thảo luận hợp đồng với công ty quảng cáo, vừa bận hẹn với những nhà phê bình âm nhạc nổi tiếng hoặc là bậc đàn anh, mang theo Niệm Ân đi chào hỏi, hi vọng có thể xây dựng được một mối quan hệ tốt, để giúp tương lai phát triển.

Trừ lần đó ra, còn phải sắp xếp mấy phóng viên tới phỏng vấn, sau đó chính là vắt hết óc trốn tránh vấn đề “Rốt cuộc Shere và An là quan hệ như thế nào,” mập mờ nhiều chuyện này.

Mặc dù Niệm Ân không giỏi giao thiệp với người khác lắm, nhưng cho tới nay dưới sự chăm của Edward, cuối cùng cũng không có chỗ hờ nào. Hỏi gì đáp đó, bộ dạng ngoan ngoãn, mặc dù không nói nhiều, đáng vẻ trầm lắng, nhưng vẫn có rất nhiều người trong chương trình nguyện ý nói chuyện, thậm chí còn khen ngợi tài ba của cậu. Trên thực tế, trong vòng luân quần này nếu không ảnh hưởng lợi ích được mắt giữa hai bên, đa số mọi người vẫn thích giúp đỡ người khác làm điều tốt, có rất ít người làm ra chuyện đắc tội với người khác. Huống chi hôm nay Niệm Ân đang trong giai đoạn thành công, ai không rồi việc lại tạo thêm rủi ro! Đám đông đều mở miệng khen, Niệm Ân trở thành một ngôi sao mới, trong lúc nhất thời tình hình vô cùng tốt đẹp.

Bộ phận truyền truyền của công ty lên kế hoạch theo tình hình ‘Rèn sắt khi còn nóng,’ rồi một lần nữa đề xuất dự án triển khai buổi hòa nhạc sau hai tháng nữa.

Ai biết, thầy giáo vừa mới được điều phụ trách hiệu quả sân khấu dạy Niệm Ân nhảy, lúc đối mặt với máy quay phim, thầy kia còn chưa kịp phát huy sở trường giảng bài đã nhũn mỳ, vừa nhìn thấy Niệm Ân thì gọng găng đứt khoát hỏi, “Em cân nặng bao nhiêu?”

Khi Niệm Ân nói chừng 100 cân (=50kg), thầy giáo kia đen mặt xoay người đi tìm người phụ trách.

“Thế lực đứa bé này quá kém, một buổi hòa nhạc đừng nói không nhảy, chỉ hát thôi cũng khoảng 3 tiếng đồng hồ! Nếu cộng thêm nhảy chỉ sợ một bài hát thôi là đã gục trên sân khấu rồi.” Anh ta giải thích nói, “Hiện giờ dưới tình huống này, cho dù người học mau cho dù thông minh đi chăng nữa cũng vô dụng, thế lực không theo kịp, hoàn toàn không được.”

Mọi người đều không lên tiếng, nhưng bộ phận tuyên truyền đã bắt đầu ý kiến, lúc này tạm thời hoãn lại, làm sao có thể chứ?

Không còn cách nào, mọi người lần nữa bận việc lu bù, nào là chuyên gia dinh dưỡng, huấn luyện viên thể lực... Một đám người lộn xộn, bắt đầu điên cuồng lộn xoay quanh Niệm Ân, chỉ cầu mong có thể khiến cậu đủ điều kiện hoàn thành hai giờ trong buổi hòa nhạc hai tháng nữa.

Edward vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ, vội vàng tìm lý do thoái thác tất cả công việc đã sắp xếp xong, mặc dù lần này không ít lần tự anh đi tới cửa chịu nhận lỗi, nhưng mỗi lần nhìn Niệm Ân trong phòng huấn luyện, bộ dạng lòng không vướng chuyện gì khác mà chỉ nỗ lực luyện tập, vẫn cảm thấy tự mình làm là chính xác vô cùng.

Trong thời gian này Shere cũng tới nhiều lần, đều bị Edward tìm lý do đuổi đi.

Kể từ sau khi ký bán đĩa nhạc, Edward phòng bị hẩn quả thực ở mức báo động SSS (Cấp cảnh báo đặc biệt).

Dưới tình huống bình thường Edward cũng không làm chuyện gì quá phận, anh chỉ cầm chiếc Notebook, bắt đầu đọc liên tục một loạt sắp xếp hành trình trong ngày cho Shere, sau đó dùng ánh mắt khinh thường quan sát người đàn ông hạo sắc ‘Không học vẫn không nghề nghiệp, cả ngày không chịu làm gì cả,’ này.

Lúc đầu Shere còn không kịp phản ứng, cảm thấy lúc mình mới ra nghề... Tựa như... Tựa như cũng rất nhiều chuyện, nhưng khi đó mình rất thích thú, không cảm thấy có chuyện mệt mỏi này nọ. Dĩ nhiên, đó cũng là vì thế lực của hẩn rất tốt, lúc này đột nhiên nghĩ tới thân thể nhỏ bé của Niệm Ân, cuối cùng mới hiểu ra: Thì ra không phải ai cũng có tinh lực dồi dào như quái vật giống mình.

Vì vậy hẩn đổi phương pháp, bắt đầu thì đưa ít quà tặng, kèm thêm bức thư ở trong đó, nhờ Edward đưa cho.

Edward cười nhạt, mặc dù không đẹp trai bằng Shere nhưng động tác ưu nhã lễ độ, thân sĩ phong độ đều có, trước tiên anh nói cảm ơn, sau đó trả lời nói: “Niệm Ân có thời gian rảnh, tôi sẽ đưa cho cậu ấy.”

Nhưng, lúc nào Niệm Ân có thì giờ rảnh đây?

Không biết đạo này người ta bận rộn luyện tập à! Làm sao có thời gian rảnh chứ!

Về phần những món quà kia, mua mà vứt thì quá đáng tiếc, quyền tặng thứ tai họa kia cho quần chúng đi!

Liên tiếp mấy lần, một chút đáp lại cũng không có, tựa như bất kể là lời nhắn hay quà tặng cũng như đá ném vào biển rộng. Shere có chậm lụt nữa cũng kịp phản ứng: Hình như người đại diện này rất không vừa mắt với bộ dạng của mình!

Tại sao chứ? Tội cướp nhà của anh à? Shere buồn bực. Nhưng, trước mắt người này hoàn toàn không nghĩ đến tình địch gì gì đó. Vì giữa người đại diện và nghệ sĩ quá quen thuộc, mập mờ vẫn có, nhưng thật sự ở chung một chỗ thì vẫn còn ít thấy. Vì vậy hẩn không nhận được nhớ tới về mặt thường xuyên dữ tợn của người đại diện của mình, nghiêm túc tự hỏi: “Chẳng lẽ mình xung khắc với nghề nghiệp người đại diện sao?”

Nhưng Edward cũng không ngăn cản được mấy chỗ khác, ví dụ như những thầy giáo dạy Niệm Ân, đa số là bậc cha chú trong công ty, Shere rất quen, vì vậy đường Edward không đi được thì đổi đường khác, có câu nói: Tất cả các con đường đều dẫn tới La Mã.

Lúc đầu Niệm Ân thường xuyên nhận được quà tặng nhỏ, có đôi khi là một đóa hoa, có đôi khi là một hộp socola, có đôi khi là món đồ chơi trẻ em, có đôi khi là đồ trang sức nhỏ tinh xảo nổi tiếng và quý giá.... Lê:Quydon

Trong lòng Edward gầm thét sôi sục cuộn cuộn như con sông sâu, trên mặt vẫn mang nụ cười dịu dàng như gió xuân. Anh và Niệm Ân cùng nhau ngồi sóng vai trên sân nhà, nghiền cứu những món quà tặng kia, thỉnh thoảng lên tiếng bình luận mấy câu, “À, sao hoa này lại héo thế? Không phải tiệm bán hoa vứt đi rồi đấy chứ! Socola này vừa nhìn đã biết quá hạn sử dụng! Món đồ chơi này không tệ, chúng ta cùng nhau mở ra xem một chút đi! Đồ trang sức này nếu bán trị giá không ít tiền đâu!”

Niệm Ân nhìn xe đồ chơi bị biến thành từng linh kiện một, không nhận được cười, lần đầu tiên cậu cảm thấy... Cảm thấy Edward thật sự là một người tính tình rất trẻ con.

Vì vậy cậu rất hào phóng, cả một phòng quà tặng của fans giao cho Edward xử lý, kiểng mũi chân sờ đầu Edward, có chút xấu hổ cười nói: “Xin lỗi, gần đây bận luyện tập không có thời gian ở cùng anh, mấy món đồ chơi gì đó anh tùy tiện bỏ đi.”

Edward im lặng, anh có chút rối rắm nghĩ: Mình bị đứa bé dụ dỗ sao?

Sau đó Niệm Ân kết thúc huấn luyện, mặc dù thân thể thoát nhìn vẫn rất gầy yếu, nhưng dù sao cũng có thể duy trì một buổi hòa nhạc.

Edward tiếp tục đề nghị: “Thời gian nghỉ giữa buổi, bảo người chủ trì nói làm nhầm nhiều một chút, sau đó Niệm Ân có thể nhân cơ hội này nghỉ ngơi nhiều hơn tý.”

Vì vậy, chuyện buổi hòa nhạc tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn.

Còn Shere lúc này đang quay bộ phim tình yêu ngọt ngào kia, bộ phim thần tượng thuần khiết, quay rồi tuyên truyền. Nữ chính là một người mới, là học sinh mới tốt nghiệp học viện điện ảnh, tên là Gina, bộ dạng không phải là rất đẹp, nhưng được cái có nét đẹp của tuổi thanh xuân, hoạt bát đáng yêu.

Cô đóng vai một nữ sinh rất bình thường nhưng tâm địa lương thiện rất thích hợp, giống như hình tượng thiếu nữ thời xưa, lập tức được đón nhận. Lúc quay phim cô và Shere ngọt ngào, lúc không quay cô chạy theo Shere, công khai bày tỏ tình yêu, hai mắt sáng lấp lánh ánh sao.

Thiếu nữ tuổi thanh xuân xinh đẹp thẳng thắn bày tỏ tình yêu, ảnh đế Shere lại truyền Scandal.

Trang đầu tạp chí giải trí lại lần nữa náo nhiệt hẳn, đối với Shere, đám chó săn cảm động đến rơi nước mắt, cảm ơn hắn lúc nào cũng tạo ra scandal nhanh chóng! Cảm ơn hắn để mọi người lúc nào cũng có nhiều chuyện để đào bới, không cô đơn!

Tiếp đó, tin tức buổi hòa nhạc của Niệm Ân chính thức công bố, áp phích xinh đẹp dán đầy ngoài đường.

Trời chiều mỏng manh, gian phòng nhuộm một tầng màu vàng nhạt, hoàng tử nhỏ đứng trước Piano, tao nhã khiến lòng người say đắm.

Vốn cảm thấy vô cùng tốt đẹp, nhưng ai biết có một số báo tạp chí lá cải, thế nhưng thừa cơ hội này ghép áp phích hiện giờ của cậu và hình ảnh của Gina chung một chỗ, viết lung tung gì mà chuyện tình yêu cũ niềm vui mới của ảnh đế, yêu hận tình thù... Phía dưới còn kèm theo mấy tấm hình, có hình trong phim trước kia, có hình Shere và Niệm Ân chạy trốn lúc ký tên bán đĩa; còn có hình Gina và Shere ngồi bên nhau nói chuyện, hình Gina và Shere hôn nhau trong phim.

Shere vừa ăn sáng vừa lật xem tin tức giải trí, không để ý tới gương mặt xanh xao của Kiệt, cười không nhận được: “Ha ha, không được rồi, những tin tức này thật sự quá buồn cười.”

“Cười cái gì mà cười! Cậu có thể thỉnh thoảng cũng nên coi trọng hình tượng của mình, có được không vậy!” Kiệt không thể nhận được nữa đập bàn, kêu lên.

“Đừng lo lắng, đừng lo lắng! Trong lòng tôi có tính toán.” Bộ dạng Shere bình chân như vại, đột nhiên hắn cười nhạt một tiếng, trong đôi mắt màu lam có sự khinh miệt nhanh chóng bị xóa đi, “Chỉ là cô bé kia đang mượn hình ảnh tôi lăng xê mình một tý, ngược lại cái này...” Hắn gõ vào phần bài viết “Niềm vui mới tình yêu cũ,” khẽ cười một tiếng, “Thật đúng là vui sướng bất ngờ mà!”

Bên kia,

Niệm Ân ngồi trước bàn ăn, đang rất nghiêm túc quét mứt việt quất lên bánh mỳ, trên bàn để một tờ báo.

Cậu tuyệt đối là người có kiến thức hẹp hòi nhất trong làng giải trí, vì cậu chưa bao giờ chú ý tới chuyện vớ vẩn, bình thường cậu chỉ xem tạp chí kinh tế và tài chính, ví dụ tờ báo bày trên bàn hiện giờ là tạp chí kinh tế hàng ngày, thói quen này từng khiến Edward kinh ngạc rất nhiều.

Nhưng kể từ khi Niệm Ân bắt đầu ca hát, Edward trở thành người đại diện thì bắt đầu đổi đặt một đồng tạp chí giải trí, ngày ngày nghiền cứu. Có lúc anh thậm chí xót xa nghĩ, nói riêng về tin tức làng giải trí thì sợ rằng bây giờ mình còn nhiều chuyện hơn cả phụ nữ rồi.

Còn thời gian buổi sáng, bình thường anh sẽ miệng cắn bánh mỳ, một tay giờ tạp chí giải trí ra xem.

Cho nên anh lập tức phát hiện đứa bé nhà mình lại bị tên khốn Shere dính líu đăng lên báo, anh không nhận được một lần nữa nghiêng răng nghiêng lợi âm thầm thề: Sau này tuyệt đối không để tên khốn kia tiến từng bước tới gần An nữa!

Niệm Ân đưa tay khẹp tạp chí kinh tế và tài chính trên bàn, cắn bánh mỳ mắt đen sáng rực, cậu có chút khó xử nhưng cảm thấy hơi thích thú. Dù sao tính tình người đàn ông kia lúc nào cũng hòa nhã hiếm khi toát ra nhiều cảm xúc kịch liệt như vậy, thật đúng là hiếm thấy.

Edward hung hăng cắn bánh mỳ, đáng vẻ có chút trẻ con.

“Edward!” Niệm Ân khẽ gọi, giọng nói hơi do dự.

“Hả?” Edward ngẩng đầu lên lập tức dịu dàng hỏi: “Sao vậy?”

“Trúng ngụy rồi!” Niệm Ân chỉ vào đĩa của anh nói.

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Quyển 2 - Chương 15

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Haizzz, dường như những ngày tháng vui vẻ luôn trôi qua nhanh như vậy, thời gian này mỗi khi Shere thỉnh thoảng chạy tới quầy rầy còn Edward thì thường xuyên tròn mắt cộng thêm thấp giọng nguyên rủa, lặng yên trôi qua từng ngày. Lequydion

Rốt cuộc Niệm Ân cao thêm mấy cm, vốn là người dậy thì muộn hơn bạn cùng lứa tuổi, hiện giờ vóc người thoát nhìn cuối cùng cũng đã có đường nét của thiếu niên, vậy mà khuôn mặt lại không thay đổi gì nhiều. Không giống với những nam thanh niên khác càng lúc càng nghiêng về dáng vẻ thô lỗ, dường như được ông trời chiếu cố, cậu vẫn là dáng vẻ nho nhã như vậy, tóc ngắn mềm mại, ánh mắt đen nhánh sáng ngời, khi cậu mỉm cười dịu dàng qua thực chính là bạch mã hoàng tử tốt đẹp nhất trong lòng các cô gái.

Thời gian thay đổi không ngừng, trong nháy mắt đã một năm trôi qua.

Bộ phim tình yêu cuồng nhiệt của Shere cũng sắp kết thúc, trong đó có vô số cảnh ngọt ngào lãng mạn, mặc dù không thành công như năm đó, nhưng tuần nam nữ vẫn hấp dẫn vô số ánh mắt của nam thanh nữ tú, tỷ lệ người xem coi như không tệ.

Còn nữ chính, khi phim kết thúc lần nữa lại bày tỏ tình yêu trước mặt mọi người, bị Shere lấy lý do “Minh đã có người trong lòng” từ chối. Đoạn này vừa chiếu, đồng đạo fan mê điện ảnh xôn xao: Hoàng tử đã có người trong lòng? Vậy là ai? Sao chúng ta không biết? Không phải là lừa gạt mọi người chứ?

Nhưng lúc Shere nói những lời này, đôi mắt màu lam thật sự quá mức dịu dàng, thâm tình chân thành không giống với khi diễn trò ngày trước, hoàn toàn là một thứ tình cảm sâu sắc, yên ổn, nội liễm mà lại sâu lắng, khiến người ta xúc động.

Fan điện ảnh bắt đầu hành động, đầu tiên bọn họ xác định độ chuẩn xác của nguồn tin, sau đó liền bắt đầu điên cuồng kiểm tra: Rốt cuộc là ai khiến hoàng tử chúng ta động lòng? Gina, chắc chắn là không phải, nếu không cũng chẳng từ chối! Nào là Lily, Anna, Julie, Annie... Mọi người lật tung hết những người phụ nữ đã từng có lịch sử yêu đương hay là quan hệ mập mờ với Shere lên, thế mà vẫn không chọn được người khả nghi nào, hay là nói, ai cũng rất khả nghi, nhưng dường như chẳng một ai có khả năng đó.

Cuối cùng đám người trên mạng cho ra một đáp án tương đối hoang đường nhưng lại gần với sự thật nhất: Là hoàng tử nhỏ! Chỉ có đẹp như

An mới xứng với hoàng tử đẹp trai độc nhất vô nhị!

Đối với lần này Shere cười bỏ qua, hần đứng trước ống kính lúc lắc ly rượu đỏ, bộ dạng phóng khoáng tự nhiên, cười như không cười, nói: “Mọi người vất vả rồi!”

Vô số fan điện ảnh ngã lăn dưới nụ cười này, gào lên dưới ánh trăng: Hoàng tử, nụ cười của anh càng ngày càng có lực sát thương!

Người đại diện của Shere là Kiệt lần nữa nổi giận, nghệ sĩ tự mình nói ra lời vui mừng như thế này mà nói, thật sự khiến người ta đau đầu. Cũng may với sức hấp dẫn trước mắt của Shere hình tượng không giảm mà ngược lại tăng lên, quản lý công ty mới không ra quyết định không tốt nào. Nhưng từ trước tới giờ Shere rất hay làm theo ý mình, quanh năm suốt tháng scandal lớn nhỏ không ngừng, trong bộ phận quản lý cấp cao đã có cảm xúc không vừa lòng.

Kiệt thấy, trong lòng gấp gáp vô cùng. Dù sao một người nghệ sĩ cho dù được hoan nghênh lợi hại cỡ nào đi chăng nữa, nếu như một khi bị công ty đóng băng vài năm, hào quang ngày trước lập tức biến thành hư không.

Anh ta rất đau đầu, không thể làm gì khác hơn là liều mạng thuyết phục Shere quay một bộ phim có sức ảnh hưởng cao, dùng để gia tăng giá trị của mình. Lê:quý don

Trong lòng Shere hiểu nỗi băn khoăn của Kiệt, nhưng hần chỉ xem thường. Bởi hần có một sự tự tin không bất kỳ kẻ nào có thể phá hủy: “Chỉ cần để cho tôi đứng trước ống kính, bất kể là nhân vật nào, không ai có thể hơn tôi được.”

Từ nhỏ hần đã đam mê nghề diễn, thích đứng ở chỗ cao để đám fan mê điện ảnh tung hô hần, khiến hần mê muội. Vậy mà hần hưởng thụ loại cảm giác này đồng thời cũng bỏ ra cố gắng và mồ hôi của mình. Sau mấy năm cân nhắc, nếu như nói rất nhiều diễn viên chỉ đơn thuần là vì diễn trò mà diễn, cho dù kỹ thuật biểu diễn của họ có đẳng cấp cỡ nào cũng chỉ tương tự như là sử dụng tốt công cụ mà thôi. Còn Shere là dùng kỹ thuật diễn biến thành nghệ thuật, mỗi một động tác mỗi một vẻ mặt của hần đều có thể đại biểu cho ý nghĩa sâu xa và tâm tình khác nhau. Mỗi một nhân vật mà hần diễn đều khiến người ta cảm thấy chân thật, giống như người nọ thật sự tồn tại trong khắp ngõ ngách trên thế giới này.

Cho nên đối với công ty mà nói, hiện giờ Shere là người không thể nào bị thay thế.

Mặc dù Shere thích bắt nạt người đại diện của mình, nhưng phần lớn thời gian rất dễ nói chuyện, vì vậy đáp ứng yêu cầu của Kiệt, nhận một kịch bản trước kia từng chưa từng nhận. Sau khi hần xem xong kịch bản về mặt hơi rối rắm. Đây là kịch bản phim kinh dị, lúc phim sắp kết thúc hần sẽ gửi lại hi vọng sống sót cho nữ chính, sau đó mình bị cá sấu cắn nát thân thể thành hai khúc....

“Kiệt, không phải anh đang trả thù tôi đấy chứ?” Shere cười khổ, chỉ tưởng tượng bộ dạng mình máu bắn tung tóe đã cảm thấy ghê tởm rồi.

Kiệt giả vờ như không nghe thấy, tiếp tục nói hành trình tiếp theo.

Trùng hợp chính là, nữ chính trong bộ phim lần này lại là Grace cùng hợp tác trong năm đó.

Công chúa nhỏ ngây thơ biến thành nhà thám hiểm dũng cảm, còn Shere luôn anh tuấn phong độ phóng khoáng đóng vai dã nhân trong rừng... Đây là một bộ phim vừa mới tuyên bố muốn bấm máy đã đưa tới chấn động xôn xao.

Thêm vụ scandal lần trước của Shere, fan mê điện ảnh bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ đây mới là sự thật, người hoàng tử thích là Grace?

Lần này, vì Niệm Ân vẫn tỉnh lặng nghiên cứu âm nhạc của mình, công việc hàng ngày cũng rất bận rộn, cộng thêm hiện giờ Edward vô tình hay cố ý chạy lên tòa soạn mấy tạp chí là cái kia mấy lần, vậy cuối cùng scandal cũng không bị dính vào nữa.

Album phát hành rất thuận lợi, có rất nhiều nhà phê bình âm nhạc đánh giá rất tốt, dưới sự sắp xếp của công ty lại quay một MTV nữa, sau đó tuyên truyền thêm. Mọi người nhắc tới Niệm Ân thì mặc dù còn nghĩ tới hình tượng hoàng tử nhỏ, nhưng đã không còn giống như ngày trước, chỉ nó lên mấy từ xinh đẹp tinh xảo gì đó, ngược lại giờ sẽ bàn về âm nhạc của cậu, tài hoa của cậu, cùng với giọng trong trẻo giống âm thanh tự nhiên khiến người ta ngạc nhiên kia.

Tất cả đều tiến triển thuận lợi như vậy, Niệm Ân thường có cảm giác không chân thật, mỗi lần nghỉ ngơi đều chạy về chỗ ở của mình, theo sát bên cạnh Edward người luôn mang theo nụ cười và ánh mắt cưng chiều, còn cả những fan mê ca hát nhiệt tình kia nữa, hạnh phúc tới quá nhanh.

Lúc Edward từ bên ngoài trở về đã nhìn thấy Niệm Ân ngồi ngẩn ngơ trên bậc cầu thang trước nhà.

Trong miệng cậu ngậm một cây bút, tron tay có một tờ giấy trắng, ánh mắt đen thui không biểu cảm nhìn về phía trước.

Edward lắc lắc tay trước mắt cậu, lông mi dài chớp động, vẻ mặt có chút mê mang, bộ dạng ngẩn người thật sự đáng yêu tới cực điểm. Anh không nhịn được bật cười, sờ mái tóc mềm mại trên đầu, nhẹ giọng hỏi: “Có phải mệt quá hay không?”

Album đầu tiên của Niệm Ân có rất nhiều bài hát là của người khác, một mặt là vì cậu là người mới ra nghề, hát mấy bài của đàn anh khả năng hấp dẫn lực chú ý của fan hơn; mặt khác có thể nói, trước khi chưa có tên tuổi có mấy ca sĩ là nhà thơ hoặc là nhạc sĩ đâu.

Nhưng hôm nay không giống vậy, album lần này của Niệm Ân, có mấy ca khúc là do nhạc sĩ nổi tiếng của công ty giúp điền lời và viết bài hát, có thể nói là hoàn toàn sáng tác riêng cho cậu, thậm chí bọn họ còn đề nghị Niệm Ân có thể tự mình thử sáng tác, tự mình làm là thích hợp nhất.

Vì vậy Niệm Ân cứ như vậy liên tục nhiều ngày đều ở nhà khổ cực suy nghĩ.

“Có muốn nghỉ ngơi một chút không?” Edward không đành lòng nhìn bộ dạng cau mày của cậu, an ủi nói: “Lần đầu tiên em sáng tác, chậm cũng là rất bình thường.”

Niệm Ân ngẩng đầu lên, giữa hai hàng lông mày vẫn còn chút buồn rầu, nhưng vẻ mặt dịu hơn đi rất nhiều, “Edward, nói không chừng là em không có thiên phú, lời và nhạc gì đó, một chút cũng không có linh cảm.”

“Linh cảm có thể ngộ chứ không thể cầu, như vậy đi!” Edward mỉm cười, “Chúng ta ra ngoài đi dạo một lát! Có lẽ sẽ có thu hoạch.”

Niệm Ân suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu lên: “Tôi hôm qua Shere gọi điện thoại cho em, bảo em rảnh rồi thì đi tới trường quay, lúc Shere quay phim rất có hứng thú, nếu không chúng ta cùng đi xem đi!”

“Em cái đồ ngu ngốc này!” Edward cứng người, không khỏi thấp giọng nguyên rủa một tiếng, nhìn về mặt Niệm Ân dường như có chút mong đợi, bắt đầu đi thờ dài: “Em muốn đi thì đi thôi!”

.....

Hiện giờ Shere rất đau buồn phần nộ, trời mới biết hắn chú trọng nhất là hình tượng, nhưng bây giờ quanh thân trên dưới chỉ có một mảnh da thú rách rưới vây quanh, tóc trên đầu bị biến thành hình tổ chim, mặc dù có thể phơi bày thân thể cường tráng của hắn, thế nhưng loại hình tượng này! Hình tượng này! Hình tượng này! Đây là vườn Gorila! Đây mới thật sự là tình yêu và tình thân can đảm với văn chương gì đó, thám hiểm phim kinh dị gì đó sao? Đây thật sự không phải là phục chế vườn người sao?

Grace mặc quần cụt màu xanh biếc, trên người là T-shirt màu đen, cắt tóc ngắn gọn gàng theo phong cách riêng biệt, thoát nhìn hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng. Nhưng lúc này đang che miệng, nhìn bộ dạng có chút há hê cười không ngừng, phá hư hình tượng tốt đẹp vào khoảnh khắc này của cô.

Rừng rậm, dã thú, người đẹp!

Đạo lý quan trọng chính là giai đoạn trước mắt.

Đạo diễn là một người rất ngay thẳng phóng khoáng, ông nhìn Shere, đầu tiên là vỗ lên ngực Shere một cái, sau đó vẻ mặt khinh bỉ: “Cậu có phải là đàn ông không thể, sao lại không có lông ngực!”

Shere nghiêng răng, hai mắt phóng lửa.

Đạo diễn không để ý tới cậu xoay người rống to: “Thợ trang điểm, thợ trang điểm, TMD đã chạy đi đâu vậy! Chuẩn bị trang điểm thêm lông trên người này đi, màu đen!”

Grace cười đập tay xuống đất.

Shere có xúc động muốn tự sát, hẳn nghĩ thà chết chứ không chịu khuất phục, nhưng bị thợ trang điểm kéo một mạch ra phía sau, cuối cùng bị trấn áp khuất phục.

Vừa lúc đó Edward lái xe dẫn Niệm Ân tới đây thăm thú trường quay.

Niệm Ân ngơ ngác nhìn tạo hình bây giờ của Shere, đưa tay kéo lông ngực màu đen của hắn, quay đầu hỏi Edward: “Đây là... Lông con gấu?”

Edward liếc nhìn bộ dạng đau buồn phần nộ của Shere, dịu dàng mỉm cười: “Lông con gấu tương đối khá đắt, chắc đây là lông chó đen rồi!”

“À!” Niệm Ân tán thành gật đầu.

Shere cắn uất muốn chết, đang muốn phản bác thì đạo diễn lại bắt đầu kêu: “Dã nhân đâu? Dã nhân đi đâu rồi! Shere! Dã nhân! Bấm máy!”

Hết chương 15

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Quyển 2 - Chương 16

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn

Thật ra thì nói dã nhân gì đó có phần khoa trương, hàng năm Shere đều ra vào phòng tập thể thao nên vóc người không tệ lắm, có bắp thịt, làn da cũng rất đẹp, bộ dạng da thú vây xung quanh rêu rao như vậy, rất hấp dẫn.

Niệm Ân ngồi bên lề chống cằm xem Shere quay phim, Edward đi tới bên cạnh gọi điện thoại. quydoon

Shere bị treo ngược giữa không trung, một lát sau hắn sẽ phải nhảy từ trên ngọn cây này sang ngọn cây khác trước ống kính, rồi lại nhảy đến một cái cây khác.... Làn nữa hắn cảm phẫn: Đây thật còn không phải là vượn người sao?

Đạo diễn vẫn còn la hét phía bên kia: “Các người nghiêm túc một chút cho tôi! Nghiêm túc một chút! Thực hiện một lần là qua.”

....

“Mỗi lần nhìn thấy Shere đứng trước ống kính chị sẽ có cảm giác mình vô cùng kém cỏi.” Grace đứng bên cạnh Niệm Ân, thấp giọng nói.

“Grace, chị.”

Mỗi lần Niệm Ân gọi chị sẽ hơi ngượng ngùng, nhưng mỗi lần gặp Grace, cô thật sự chăm sóc mình giống như một người chị. Cho nên cũng không ngại gọi chị, nhưng quả thực thật sự rất hiếm khi nghe thấy người luôn vui tươi lại nói lời chán chường như vậy.

Vì thế cậu nghiêng đầu nhìn về mặt Grace như đưa đám ngồi chồm hổm trên mặt đất, dùng lời không mấy lưu loát an ủi “Kỹ thuật diễn của chị Grace cũng rất tốt.”

“So với người đàn ông kia mà nói thì vẫn còn kém xa.” Grace nhìn Shere lắc đầu một cái, nghiêng răng nói: “Thiệt là, mới vừa rồi ngoài miệng còn oán hận hình tượng dã nhân gì đó rất đáng ghét, nói gì mà diễn loại nhân vật này quả thực là đau khổ, nhưng vừa lọt vào ống kính, tên đáng chết này lại giống dã nhân hơn so với bất kỳ ai.”

Niệm Ân bật cười ngắc đầu nhìn qua, chợt thấy Shere đang diễn cảnh: Dã nhân thoát ẩu thoát hiện trong cánh rừng, thân thủ nhanh nhẹn, cười rục rờ lộ ra hàm răng trắng như tuyết với đám động vật nhỏ, thậm chí trong con người có thần thái của một đứa trẻ ngây thơ không nhiễm bụi trần.

Ánh mắt, động tác tay chân, động tác chạy, mỗi một động tác đều linh hoạt diễn tả tính cách nhân vật trong phim, lúc này vẫn chưa có lời thoại, cũng không có âm nhạc tuyệt vời, nhưng cảm giác sinh trường trong rừng sâu núi thẳm, sinh tồn tự do tự tại như gió, rất động lòng người.

Người đàn ông này thật sự rất kỳ lạ, kỹ thuật diễn tựa như sớm trở thành một phần thân thể của hắn, sự tự nhiên tiêu sái hắn có thể sử dụng bất cứ lúc nào như đôi tay hắn.

Để nhận thấy đạo diễn rất hài lòng, bảo Grace quay một cảnh khác.

Shere đứng bên cạnh cầm khăn lông lau mặt, trên trán lấm tấm có một giọt mồ hôi rơi xuống. Mới vừa rồi có mấy cảnh phải quay treo ngược trong không trung, trước sau đều không có chỗ nào dựa vào, vô cùng đau khổ. Nếu như đôi lại là một diễn viên khác đã sớm yêu cầu diễn viên đóng thế hoặc là nghỉ ngơi một lúc rồi mới quay tiếp, nhưng cố tình tính tình hắn ta rất cố chấp, rất nghiêm túc, không để ý tới diễn tốt nhất, mặc dù đúng là chỉ một lần là qua, nhưng một mình không chịu được.

Niệm Ân suy nghĩ một lát, cầm nước suối đi tới có chút ân cần hỏi: “Rất khó chịu sao?”

“Không có.” Khăn lông che khuôn mặt tuần tú, không nhìn ra vẻ mặt, giọng của Shere nghe buồn buồn, lại mang theo vẻ trêu chọc: “An ở bên cạnh tôi, thật sự một chút cũng không cảm thấy mệt.”

Niệm Ân cắn môi dưới, có chút đã quen người đàn ông thỉnh thoảng nửa thật nửa đùa nói, cũng không trả lời hắn.

“An, hãy nói thật với tôi.” Shere đột nhiên kéo khăn lông xuống, vẻ mặt nghiêm túc, dáng vẻ nghiêm túc, hoàn toàn không giống bất cần đời như trước, có thể khiến người ta có cảm giác bị áp bức.

Niệm Ân gật đầu một cái, “Được.”

“Có phải tôi vẫn rất đẹp trai không?” Một dã nhân mặc váy da thú, hắn xoay một vòng.

“Hả?” Niệm Ân há to mồm, tròn tròn mắt.

Shere sờ cằm, “Quả nhiên, cho dù tôi là dã nhân, cũng đẹp trai nhất.”

Niệm Ân bật cười.

Shere cười hi hi không nói đùa với cậu nữa, ngược lại nghiêm túc chỉ vào đám diễn viên đang tụ tập phía bên kia, nhỏ giọng giới thiệu bên tai Niệm Ân, thuận tiện bình luận kỹ thuật diễn của những người đó, còn có một số chi tiết cần chú ý lúc diễn, còn đủ loại kinh nghiệm trước kia hắn ta diễn kịch.

Mặc dù Niệm Ân quyết định phải cố gắng hát, nhưng trong tiềm thức vẫn có một chút hướng về đối với nghề diễn viên, cho nên không nhận được trọn to hai mắt lắng nghe, còn nghe rất vui vẻ, ánh mắt lúc nhìn về phía Shere không nhận được mang theo chút sùng bái nhỏ nhỏ.

Shere càng thêm đắc ý, liền đưa tay cười mới nói: “An, sau này có muốn hợp tác với tôi một lần nữa không?”

“Trời ơi!” Niệm Ân có chút kinh ngạc.

“Giống như bộ phim, tiếp tục hợp tác lần nữa.” Shere cười nói, trên mặt có vẻ như đang nhớ lại, than thở nói: “An, mặc dù là lần đầu tiên nhưng không có ai để tôi tán thưởng hơn em.”

Niệm Ân cười có chút ngại ngùng, nhìn bộ dạng Shere rất chân thành tha thiết, cũng không nói lời khiêm tốn. Cậu cúi đầu nghiêm túc suy nghĩ một lát, đưa tay tới bắt tay hắn, đồng ý nói: “Được, nếu như có cơ hội.”

.....

Edward nói chuyện điện thoại xong đi tới thì nhìn thấy hai người đứng chung một chỗ, bộ dạng nói chuyện rất vui vẻ.

Bởi vì Shere bình luận kỹ thuật diễn của diễn viên trong đoàn làm phim với Niệm Ân, cho nên vì không để người ta nghe thấy liền hạ thấp giọng nói bên tai đối phương. Khoảng cách giữa hai người khó tránh khỏi gần gũi, thoạt nhìn giống như đang tựa sát vào nhau.

Edward đứng tại chỗ không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn hai người kia.

Ánh mắt, nụ cười, còn có lúc nói chuyện, Niệm Ân luôn có thói quen chớp lông mi dưới.

Không ai quen thuộc đứa bé kia hơn anh, cho nên rất rõ ràng nhìn ra được hiện giờ Niệm Ân đang vô cùng vui vẻ.

Không muốn tiến lên quây rầy khoảnh khắc vui vẻ, cho dù trong lòng rất không thoải mái. Vậy mà khi Niệm Ân đưa tay bắt tay Shere, trong đầu Edward cảm thấy “Đông” một tiếng. Người đàn ông luôn trầm ổn, cho dù đối mặt với đám chó săn vô lại, giáo hoạt ác liệt kia, vẫn có thể duy trì phong độ, ưu nhã giải quyết tất cả mọi chuyện, thế nhưng vào lúc này cảm thấy luống cuống.

Đột nhiên anh chợt ý thức được: Anh không cách nào xông lên ngăn lại, cũng không cách nào phản đối bất kỳ quyết định nào của Niệm Ân.

Có lẽ vị trí của người đại diện khiến anh một tác cũng không rời đối phương, nhưng từ đầu tới cuối không thể giúp mình có được trái tim đối phương.

Ánh mặt trời buổi sáng rực rỡ xuyên qua đỉnh đầu hai người, hắt tới dưới chân Edward. Anh đột nhiên lùi về sau mấy bước, lấy điều thuốc từ trong túi ra

đặt trên miệng chảo lửa, khói lượn mù mịt dâng lên che giấu vẻ mặt đau đớn giãy dụa. lê*quý)ĐỒn

Sau đó anh đột nhiên tựa trên thân cây, lẳng lặng nhìn bầu trời.

Bắt đầu từ khi nào nhỉ, đứa trẻ xinh đẹp đứng trong đại sảnh sân bay đã từ từ trưởng thành!

Như vậy, có phải có nghĩa là mình càng già thêm rồi không?

Anh lo lắng thờ dài, trong lòng có tâm tình một chút cũng không muốn buông tay.

.....

Bên kia đoàn làm phim bấy mồm tám mỗ chõ vào, Shere nhẹ nhàng như thường hoàn toàn khác biệt với lúc quay phim, đạo diễn háng giọng chửi mắng, các diễn viên vừa cười khổ vừa cố gắng gập bội để diễn.

Shere vừa nghỉ ngơi vừa trò chuyện với Niệm Ân, con người màu lam dịu dàng nhìn chăm chú vào thiếu niên đang mỉm cười trước mặt.

So với năm trước, cuối cùng cũng trưởng thành hơn rồi.

Shere vừa nghĩ vừa cười, nhớ tới lúc mới gặp mặt rõ ràng vẫn còn con nít, nhưng về mặt lại cô đơn khiến người ta nhìn vừa buồn cười lại cảm thấy đau lòng. Sau đó lại nhìn thấy bộ dạng cậu đứng trong màn đêm mờ ảo, khiến người ta không nhận được muốn kéo cậu ra dưới ánh mặt trời.

Tình cảm khi đó, là không nở buông sao?

Đã sớm nên biết.

Người giỏi diễn xuất phân ra hai loại, một loại đối với tình cảm biến hóa của bản thân mình sẽ cực kỳ nhạy bén phát hiện ra; một loại chính là lúc nào cũng chìm trong vai diễn, cuối cùng không phân rõ được tình cảm của mình.

Vậy mà, Shere tin mình thuộc về dạng người trước, chỉ là có một khoảng thời gian bị thứ tình cảm chưa từng trải qua che mắt lại, không nhìn rõ chân tướng.

Gió thổi qua rừng cây phát ra tiếng xào xạc nho nhỏ, còn có tiếng động của máy quay phim. ...

“An!” Đột nhiên Shere kêu lên, hần cúi đầu, một màn kia như dừng lại ở trong đôi mắt màu lam kia, hần nhẹ nhàng nói, “An, chúng ta quen biết hơn một năm rồi nhỉ!”

Niệm Ân sững sốt ngẩng đầu lên, trên trán người đàn ông còn giọt mồ hôi trong suốt, ánh mặt trời màu vàng chiếu xuống, người trước mắt này có sức hấp dẫn khiến người ta thét chói tai. Cậu lại nghĩ tới lần đầu tiên thấy Shere trong hành lang, người đàn ông có nụ cười hấp dẫn như đóa anh túc, trong lòng không khỏi khẽ động, tựa như có thứ gì đó đang thay đổi, cậu thử thăm dò kêu: “Shere?”

“Mặc dù ở chỗ này không thích hợp cho lắm, bầu không khí cũng không được tốt cho lắm. ...” Người đàn ông vẫn luôn tự nhiên phóng khoáng nhỏ giọng oán giận một câu, con người màu lam chớp chớp, mang theo chút trẻ con, xoa dịu không khí có chút khẩn trương, hần nhẹ nhàng nói, “Nhưng tôi không đợi được nữa, An, tôi cảm thấy. ... Tôi cảm thấy, tôi chắc là yêu em.”

“Hả?” Niệm Ân ngẩn ra, hoài nghi mình nghe lầm.

“An, chúng ta kết giao đi!” Shere lặp lại một lần, vừa lúc đoàn làm phim bên kia giải tán, giọng nói của hần quanh quẩn trong không gian yên tĩnh của hai người.

Niệm Ân không tự chủ quay đầu muốn tìm Edward giúp đỡ.

“Chúng ta ở cùng một chỗ, thế nào?” Trong đôi mắt màu lam của Shere tràn đầy niềm vui và chờ đợi, “An!”

“Anh. . . Sao anh cảm thấy anh yêu tôi?” Niệm Ân không tìm thấy Edward, không thể làm gì khác hơn là lần nữa quay đầu đối mặt với Shere, cậu do dự hỏi ngược lại.

“Trước kia bất kể là diễn phim hay trên thực tế, cho dù tình yêu sâu đậm nhất tôi cũng cảm thấy trong lòng vẫn trống rỗng như cũ, có lúc còn khó chịu lợi hại. Có lẽ vì tôi tự biết rất rõ những thứ kia đều là giả, không phải thật. Cho đến khi gặp em, mặc dù tôi không dám chắc nhưng mỗi lần ở bên cạnh em, tôi đều cảm giác nơi này rất ấm áp.”

Shere nghiêm túc trả lời, hần dùng tay phủ lên ngực, “Nơi này, cũng không còn khó chịu khó chấp nhận như trước kia.”

Niệm Ân im lặng lúc lâu, cậu cúi đầu, lông mi dài run rẩy như bị giật mình, trong lòng cậu có chút mờ mịt, một trận gió thổi qua lá cây dưới chân bị gió thổi bay lên.

Cậu nhắm mắt lại nhớ lại rất nhiều năm trước, mình sợ hãi tỏ tình với Âu Dương Kiệt.

“An?” Giọng Shere lại lần nữa vang lên, mang theo chút gấp gáp: “Thật sự sau khi biết em, lúc nào tôi cũng cảm thấy ấm áp, cũng không còn cảm thấy trống rỗng và hít thở không thông. Điều này chứng minh cái gì? An, tôi...”

“Shere...” Niệm Ân mở mắt, cắt ngang lời tỏ tình của đối phương sau đó do dự mở miệng muốn trả lời hẳn.

Đột nhiên một bàn tay đè vai cậu xuống, Edward ngăn cậu phía sau lưng, biểu tình trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt và sự lạnh lẽo, có chút giễu cợt mở miệng. “Shere tiên sinh, chúc mừng cậu, điều này chứng minh hiện giờ bệnh tim của cậu đã khỏi.”

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Quyển 2 - Chương 17

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Edward kéo Niệm Ân đi ra khỏi trường quay, sau lưng còn tiếng kêu gào của Shere.

Niệm Ân có chút bất an quay đầu lại, nhỏ giọng nói: “Edward, Shere đang gọi em” lequydion

Edward dừng bước, là người lúc nào cũng tốt tính nhưng vào lúc này lại khiến người ta có cảm giác là người gây sợ, trong con ngươi màu lam nhạt phảng phất như có một luồng gió lốc nước xoáy, mang theo sự đè nén, “Em muốn quay lại đồng ý với hắn sao?”

“Cái gì?”

“Em muốn quay lại đồng ý với hắn sao?” Edward một lần nữa hỏi tới, “Cùng hắn lui tới, ở chung với hắn, sau đó chữa khỏi nụ cười và tâm hồn trống rỗng của hắn? An, em làm vậy sao?”

“Edward? Ý của anh là... Không muốn em đồng ý với hắn sao?” Về mặt Niệm Ân có chút rung động, trông mắt trong suốt đen nhánh tựa như phản chiếu bầu trời đầy sao, sáng ngời, trong lòng cậu tựa như cũng hiểu ra, có thể tưởng tượng nên hỏi tiếp cái gì, rồi lại cái gì cũng không nói ra.

Edward chật vật quay đầu không trả lời.

Giây phút đó tâm tư sâu kín vì xúc động nhất thời lộ ra trên nét mặt, khiến anh cảm thấy có chút khó chịu. lquydoon

Niệm Ân tế nhị không hỏi tiếp nữa.

Hai người im lặng lên xe, Edward cảm thấy trong lòng rối loạn không dứt, dù mọi suy nghĩ tới dồn dập, hoàn toàn không biết nên xử lý như thế nào. Chưa từng có sự luống cuống như vậy, vì thế anh nghiêng đầu liếc về mặt đối phương, trong lòng có chút thấp thỏm cũng có chút đau xót.

Niệm Ân ngồi trên ghế lái bên cạnh, tư thế ngồi rất tùy tiện. Cậu nhìn ngoài cửa sổ, dùng ngón tay vẽ tới vẽ lui trên cửa kính giống như một đứa trẻ, tựa như bất kể là lời tỏ tình của Shere vừa này, hay là sau khi Edward và hắn tranh chấp đều không thể ảnh hưởng đến cậu, đôi mắt xinh đẹp đen nhánh vẫn trong suốt sáng ngời như vậy.

Edward nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, yên lặng tự an ủi mình trong đáy lòng: An vẫn còn là đứa trẻ, đừng nghĩ quá nhiều, cậu vẫn chưa rõ ràng, chưa hiểu hết...

Lúc đi vào trong phòng.

Niệm Ân bước vội mấy bước ngồi xuống thảm lông dê trên sàn trước sofa trong phòng khách, gấp đầu gối dùng hai tay ôm lấy đầu gối, sau đó chống cằm lên đầu gối, dáng vẻ thoát nhìn rất ngoan ngoãn rất đáng yêu, cậu nhìn ra cửa: “Edward, em muốn uống nước trái cây.”

Người đàn ông đóng cửa đi vào ngăn ra, sau đó miễn cưỡng cười dịu dàng xoay người đi làm nước trái cây cho cậu.

Rất bình tĩnh, tựa như tất cả mọi chuyện chưa từng xảy ra.

“Edward, anh nói chuyện với em một chút được không?” Niệm Ân nhận nước trái cây uống một hớp, đột nhiên nhẹ giọng hỏi.

“Nói chuyện gì?” Edward kinh ngạc nhìn cậu.

“Thì là chuyện mới vừa rồi.” Niệm Ân để ly xuống sàn, lần nữa ôm lấy đầu gối nghiêm túc nói.

“Không có gì hay mà nói.” Edward lăm bắm một câu, anh mở TV tùy tiện nhấn điều khiển vài cái, trong phòng lập tức tràn đầy tiếng người nói chuyện huyên náo.

“Edward!” Niệm Ân cất cao giọng gọi.

Người đàn ông ngồi trở lại trên ghế sofa, trong tay nắm chặt điều khiển TV, giống như đang chăm chú xem phim truyền hình trên TV, làm ra vẻ như không nghe thấy.

Niệm Ân tròn tròn mắt, không thể tin được người đàn ông này lại dám giả vờ làm ra vẻ “Chuyện chưa từng xảy ra” như thế này! Cậu bị chọc tức, vốn không phải quá am hiểu trao đổi với người khác, trong lúc nhất thời một lần nữa lại không biết nói gì.

Trong phòng lại yên tĩnh.

Năm phút đồng hồ, mười phút, mười lăm phút, nửa giờ... Đồng hồ trên bàn phát ra âm thanh tích tắc báo giờ...

Cuối cùng phim truyền hình trên TV cũng kết thúc, cảnh cuối vang lên một ca khúc tình ca rất du dương.

Edward nắm điều khiển trong tay, trong ánh mắt màu lam có vẻ mờ mịt. Anh nghe nhạc, khoe môi hiện lên nụ cười khổ. Trên thực tế đối với đứa bé Niệm Ân này, từ vừa mới bắt đầu tình cảm của anh đã rất vi diệu, lúc mới gặp ở sân bay, thân thể gầy yếu nhỏ nhắn như vậy cùng với phong thái đa cảm vượt qua số tuổi trưởng thành sớm, lập tức khơi gợi sự yêu thương trong nơi sâu nhất tận đáy lòng anh.

Thậm chí anh đã nghĩ: Nếu mình cũng có đứa bé, có lẽ cũng chính là như thế này! Sau đó chăm sóc cậu hàng ngày, bảo vệ cậu không bị uất ức, hi vọng cậu khỏe mạnh lớn lên, cầu nguyện cậu mãi mãi vui vẻ hạnh phúc!

Nhưng, vì sao tình cảm lại thay đổi?

Tiếng nhạc thâm tình triền miên bộc lộ tình yêu say đắm và đau buồn.

Tầm mắt Niệm Ân rơi xuống đường phố phía xa xa, từ từ xuyên qua cửa sổ, lần nữa quay trở về trên mặt người đàn ông kia, cậu dùng tầm mắt nhìn đối phương rất lâu, giọng trong suốt không có chút run rẩy hay cảm xúc bất an chờ điềm xấu, ngược lại mang theo sự yên tĩnh thấu hiểu, “Edward, anh tính mãi xem em như không tồn tại sao?”

Người đàn ông cười khổ ngẩng đầu, “Không có!” Anh nói, vẻ mặt chính là hết sức duy trì điềm đạm và bình tĩnh, anh cong môi cười nói tiếp: “Không có, An, anh chỉ cảm thấy bộ phim này đóng không tệ!”

“Phim truyền hình? Không tệ?” Niệm Ân tròn to hai mắt, lông mi dài chớp động, “Em cảm thấy, chúng ta cần nói chuyện!” Cậu lập lại: “Edward, chúng ta cần nói chuyện!”

Tiếng nhạc nồng nàn say đắm một lần lại một lần vang vọng trong phòng.

Niệm Ân để ly nước trái cây xuống, đầu quay về phía sau, gối đầu lên chân đối phương, thân thể dựa vào sofa, bộ dạng ngồi bên chân Edward giống như một động vật nhỏ nào đó đang tựa sát vào, khuôn mặt tinh xảo dưới ánh đèn có chút hoảng hốt.

Trong phòng hai người gần sát nhau như vậy, thoát nhìn thân mật khăng khít.

“Edward, anh thích em không? Thích giống như Shere thích em vậy? Có không?”

Edward kinh ngạc ngẩng đầu lên, anh không nghĩ tới An sẽ dùng phương thức thẳng thắn như vậy để chọc thủng tầng cửa sổ này, anh cảm thấy một vị trí ẩn sâu nhất trong đáy lòng vì một câu nói này mà sụp đổ trong giây lát, mạnh mẽ kịch liệt như vậy, thế nên anh hoàn toàn không có cách nào phản ứng kịp.

Niệm Ân bật cười, trên mặt thậm chí còn mang theo vẻ xấu hổ trước sau như một và trưởng thành sớm, cậu một chút cũng không nôn nóng sau câu nói kia. Cậu chỉ yên lặng ngồi đó nhìn ánh mắt màu lam nhạt của Edward, đó là một đôi mắt màu lam giống như bầu trời, rất sạch sẽ, rất ấm áp.

Cậu bình tĩnh, bắt đầu nhớ lại, sau đó cẩn thận xem xét tình yêu mình đã từng có.

Trong trường đại học có trồng một cây hoa quế, vừa đến mùa nở hoa, hương thơm tung bay mười dặm, giống như bình nước hoa cực phẩm bị đổ. Khi đó cậu thường ngồi dưới tầng cây đọc sách, xem một lúc mệt mỏi liền ngẩng đầu là có thể nhìn thấy trong sân thể dục đối diện, bóng dáng mạnh mẽ của Âu Dương Kiệt lúc chơi bóng.

Sau nửa lúc kết giao cậu vẫn thường ngồi dưới tầng cây đọc sách, sau đó chờ đối phương chơi bóng xong sẽ dắt tay nhau cùng rời đi.

Trong nháy mắt đầu ngón tay chạm vào nhau, lòng bàn tay ấm áp.

Cho là như vậy chính là cả đời.

Lúc chia tay cậu từng trở lại trường học, cây hoa quế kia vẫn sum suê như cũ.

Có thể thấy, thay đổi nhanh nhất vĩnh viễn đều là lòng người.

Rất nhiều trong buổi tối, cậu cũng từ trong mộng tỉnh lại, nhưng một chữ cũng không cách nào nói ra... Thứ tình cảm giấu giếm không cách nào thổ lộ ra như vậy, cảm giác tủi thân đau khổ đó.

Khi ấy cậu đã từng mơ mộng hão huyền rằng: Có lẽ, chuyện chia tay kia chỉ là một cơn ác mộng.

Nhưng sau đó, rất nhiều ngày đêm của kiếp trước và kiếp này nói cho cậu biết: Cuộc sống vốn chính là một cơn ác mộng vĩnh viễn không ngừng.

Niệm Ân ngẩng đầu lên, Edward lấy tay bưng kín mặt né tránh cái nhìn chăm chú của cậu, thoát nhìn có vẻ yếu ớt và luống cuống, trong phòng ánh đèn chớp tắt. truyện chính chủ bên lê *quý*Đôn

Trong ánh trăng mờ ảo có gì đó chợt lóe lên, dắt tay nhau đi qua cánh rừng, lúc cô gái mặc dạ phục lộng lẫy đi xuống cầu thang, phòng nhỏ cũ rách, vách tường màu xám tro, chai rượu ngổn ngang, tiếng thét chói tai của người phụ nữ, cam kết hứa hẹn trong bệnh viện, còn có ánh mặt trời sau giữa trưa ngày chủ nhật ....

Việc đòi hỏi đảo lộn như nước chảy, cậu chỉ lặng lẽ nhìn chăm chú vào Edward.

“Em nghĩ yêu, thật ra thì rất đơn giản.” Niệm Ân nhẹ nhàng nói, tất cả mọi người có thể không chút kiêng kỵ nào theo đuổi tình yêu, tựa như chỉ có cảm giác ngọn lửa cháy bỏng mới có thể cảm nhận được tình cảm mãnh liệt, chỉ có mình không giống vậy.

Không thể nào tin nổi lời hứa hẹn, vì mọi người thường có thói quen phá vỡ cái gọi là hứa hẹn đó.

Cậu không muốn thất vọng thêm một lần nữa, cũng không muốn một lần nữa lại biết được chuyện “Ở trên thế giới này, không ai cần mình.”

Cậu lặng lẽ cúi đầu, hồi lâu sau: “Em chỉ muốn tìm một người, theo em lâu một chút, lâu một chút.”

Rõ ràng yêu nhau như vậy nhưng có thể thay đổi trong nháy mắt.

Nhưng ngay cả khi như thế, cũng không muốn buông tha cơ hội có thể được hạnh phúc!

Bởi vì không muốn một thân một mình bước đi trên con đường cuộc sống gập ghềnh này.

Cậu nhớ tới thời gian một thân một mình cố gắng học tập cũng không có người khen ngợi; nhớ tới thời gian sau khi mất đi tình yêu chỉ có thể cô độc liếm láp vết thương; nhớ thời gian cậu ở nhà họ An bị mọi người bài xích xem như không tồn tại; nhớ tới vô số lần một mình đi trên con đường...

“Anh thích em không, Edward?”

Em nghĩ yêu, thật ra rất đơn giản!

Em chỉ muốn một người đi theo em lâu một chút, lâu một chút!

Cuối cùng... Không bao giờ... Muốn cô đơn một mình nữa!

Edward giật mình nhìn anh, anh cứ tưởng mình đã đủ hiểu đứa bé này, đứng trong sân bay trăm tình ngấm ngấm chịu đựng, cho dù là đợi chờ mình muộn gần nửa tiếng cũng không thấy cậu có chút gì oán hận và trách móc. Yên tĩnh, có lẽ phép hiểu chuyện, chỉ có đôi khi mới thể hiện ra chút tính khí trẻ con, thích ôm đồ ngủ, thích cọ chấy; thích ăn đồ kẹp nứt trái cây, đủ loại ô mai, táo, cam sành, quả việt quất...

Anh tận mắt chứng kiến đứa trẻ gầy yếu trầm mặc hướng nội từng chút lớn lên thành bộ dạng như bây giờ, biết cười biết nói đùa, dùng giọng nói dễ nghe biểu đạt ý kiến của mình, tựa như một viên kim cương, sau khi trải qua mài dũa tỉ mỉ, từng chút một để lộ ánh sáng chói mắt của bản thân mình.

Nhưng anh chưa từng nghĩ tới có một ngày như hôm nay, đứa bé này đứng trước mặt mình, chủ động phá vỡ hẹn ước ngầm giữa hai người, dũng cảm nói ra tâm tình của mình như vậy.

Anh từng cho rằng, người đầu tiên không nhận được, người đầu tiên nói ra phải là mình, mà không phải là An - người hướng nội ẩn nhẫn trước sau như một.

“Anh thích em không, Edward?”

“Thích!” Anh nhỏ giọng trả lời, giọng nghe rất bông bênh, tựa như là từ phía chân trời rất xa xôi truyền tới.

“Là thích giống như Shere vậy?” Niệm Ân hỏi tới.

“Đúng vậy, là thích giống như hấn ta.” Edward nhắm mắt lại, giùng giàng trả lời.

“Bắt đầu từ khi nào?”

“Rất lâu rồi, rất lâu rồi.”

“Như vậy, vừa rồi muốn em từ chối Shere, là bởi vì anh đang ghen phải không?”

“... Phải.”

“Em có thể tin tưởng anh sao?”

“Có thể!”

“Edward, anh có thể đồng ý với em, cố gắng thích em một khoảng thời gian lâu nhất có thể không?”

“Anh sẽ luôn thích em”

“Như vậy, chúng ta ở chung một chỗ đi!” Niệm Ân tuyên bố.

“...” Trong đôi mắt màu lam nhạt của Edward có đau khổ giãy dụa, anh mở miệng, mấy lần muốn nói lại nuốt xuống, cuối cùng vẫn phải khó khăn mở miệng, giọng khàn khàn: “An, anh rất xin lỗi!”

“Tại sao?” Mắt đen của Niệm Ân có cảm xúc bị thương, con ngươi sáng lấp lánh như ngọc có tầng sương mù mỏng bao phủ: “Tại sao? Edward, tại sao?”

Edward kinh ngạc nhìn cậu, vẻ mặt từ từ toát ra sự đau đớn, đôi mắt với lời chất vấn như vậy, trong nháy mắt lại có cảm giác hít thở không thông.

Anh nhắm mắt lại hồi lâu, đợi hô hấp thoáng bình tĩnh mới chậm rãi nói: “An, anh lớn hơn em 12 tuổi, em có nghĩ tới không, lúc em 30 tuổi anh đã hơn 40 tuổi, đợi đến lúc em 40 tuổi, anh cũng đã 50... Thời gian không phải là chuyện đơn giản như vậy, từ từ anh sẽ già đi, biến dạng, bắp thịt mềm ra, sẽ phải chịu đủ chứng bệnh người già. Có lẽ sẽ có một ngày anh nằm trên giường mà không đứng dậy nổi, em còn muốn ở cùng anh không? Lúc anh già phục vụ anh, hầu hạ anh không? An, anh hi vọng chăm sóc em, mà không phải được em chăm sóc.”

Quả đấm của anh chọt nắm chặt, trong phòng yên ắng có thể nghe tiếng động rất nhỏ của khớp xương, “An, em còn trẻ, cho dù mười năm sau em vẫn có thể tận tình hưởng thụ tình yêu, mà không phải ở chung một chỗ với một người già gần như bằng tuổi ba em...”

“Nếu như em nói, có thể thì sao?” Niệm Ân bình tĩnh nói: “Nếu như em nói em không sợ anh già, em nguyện ý chăm sóc anh thì sao?”

Edward cười khô, tình yêu của người trẻ tuổi luôn mang theo chút cuồng nhiệt không thực tế và kiên trì, anh thử dùng giọng nhẹ nhàng để xoa dịu bầu không khí vô cùng căng thẳng lúc này, “Như vậy, anh phải cảm ơn em, An!”

Niệm Ân trầm mặc lúc lâu, ngược đầu nhìn người đàn ông kia, trông mắt màu đen thoáng hiện vẻ đau khổ, “Edward, em chưa bao giờ biết anh là người như thế... Vô tư như thế!”

“Không, anh rất ích kỷ.”

Edward cứng đờ, nói.

Hết chương 17

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Quyển 2 - Chương 18

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn

Mấy tháng sau, Edward tặng vé xem phim lần đầu công chiếu cho Niệm Ân, chỉ có một tấm.

Niệm Ân một thân một mình đi tới rạp chiếu phim, lúc cậu đứng ở cửa mạng giấy quay đầu nhìn sang, Edward ngồi trên ghế sofa xem báo, không có phản ứng gì. lequydion

Cậu cúi đầu đi trên con phố quen thuộc, nơi góc đường có một đài phun nước, một đôi thanh niên yêu nhau đang hôn môi, người xung quanh huyt sáo vỗ tay. Cô gái thẹn thùng đỏ mặt, chàng trai ôm chặt cô, nhỏ giọng nói gì đó bên tai cô gái, hai người cùng nhau cười rộ lên, trên mặt tràn ngập hạnh phúc, thoạt nhìn rất đẹp đôi.

Niệm Ân dừng bước, nhìn trong chốc lát sau đó từ từ rời đi.

Trước cửa rạp chiếu phim các cô gái cầm bóng ngô đang xúm lại ríu ra rít rít thảo luận về bộ phim, Niệm Ân rào bước đi qua bọn họ vào bên trong tìm tới chỗ ngồi của mình.

Chỗ ngồi của cậu ngoài dự đoán là một góc nhỏ, cậu còn tưởng rằng với tính tình Shere như vậy thì sẽ cho mình vị trước đằng trước hoặc ở giữa cơ đấy! Cậu ngồi dựa vào tay vịn suy nghĩ xuất thần.

Có rất nhiều người đi vào, mang theo tiếng động ồn ào ầm ĩ, một lát sau đó đèn tắt, màn hình lớn hơi tối xuống, rồi lại sáng lên, Niệm Ân lấy lại tinh thần, cậu nhìn chăm chú vào màn hình, tựa như đó là thứ của mình cậu, tiếp nữa xuất hiện phụ đề, xuất hiện âm nhạc.

Cậu mơ hồ nghe tiếng ma sát quần áo bên cạnh, một người ngồi xuống chỗ trống bên cạnh, khoảng cách rất gần, nơi cô có hơi thở ấm áp, trong bóng tối đặc biệt mập mờ, sau đó một cái tay duỗi tới.

“Shere, đừng náo loạn.” Niệm Ân nhỏ giọng nói, tránh cái tay kia ra, “Tôi muốn xem phim.”

Người bên cạnh đầu tiên là giọng điệu hung hăng lắm lắm một tiếng, “Quay xấu chết đi được, đừng nên xem!” Sau đó lại cười lên: “An, làm sao em biết là tôi?”

“Đoán được.” Niệm Ân thành thật trả lời, vẫn còn không quên an ủi đối phương một tiếng, “Thật ra thì không xấu.”

“Không phải không xấu, là bởi vì tôi quá đẹp trai.” Giọng điệu Shere lười nhác tự luyến như cũ, mang theo chút vui vẻ nói.

“Ừ, là rất đẹp trai.” Niệm Ân đồng ý, quay đầu không biết nói gì nữa, cậu dùng tay chống cằm nghiêng người ra đằng trước, hết sức ngoan ngoãn chăm chú xem phim.

Shere cười, quay đầu liếc nhìn bộ quần áo bằng da thú của mình trên màn ảnh, vẫn có chút rối rắm nhỏ, có chút lúng túng, vì vậy hắn nghiêng đầu nhìn thiếu niên kia, đột nhiên cảm thấy trái tim yên ổn.

Trong màn đêm đen tối, ánh đèn mờ ảo trên màn hình chiếu lên trên khuôn mặt người, ánh sáng lần lượt thay đổi, đen tối không rõ, thiếu niên có khuôn mặt tinh xảo và bộ dạng chăm chú, lông mi rất dài khẽ rung động, giống như một con bướm Nam Mỹ nhẹ nhàng vỗ cánh bay trong rừng mưa. Thoạt nhìn yếu ớt mà lại xinh đẹp như vậy, khiến người ta nguyện ý dón hết mọi thứ chỉ để đổi một ánh mắt của cậu, thế nên bộ dạng người kia nghiêm túc nhìn màn ảnh khiến Shere cảm thấy ghen tỵ.

Tình tiết bộ phim tiến vào cảnh nam nữ chính gặp nhau, nữ chính cầm bình nước khoáng giống như lấy lòng đã nhân trong rừng rậm, Shere biểu diễn cảnh đã nhân rừng rậm dùng răng cắn nát bình nhựa....

Trong rạp chiếu phim cười ồ lên.

Shere cảm thấy có chút ngượng ngùng, lúc diễn hắn hết sức chăm chú, toàn tâm toàn ý tập trung tinh thần vào trong đó, hoàn toàn không có chuyện bần khoản hình tượng gì gì đó. Vậy mà, lộ ra hình tượng thoát nhìn không mấy hoàn mỹ trước mặt người mình thích, bây giờ có chút lúng túng.

“Ách... An, thật ra thì...” Shere cười ngượng ngập muốn giải thích mấy câu.

“Thật ra thì răng của anh không chắc chắn như vậy!” Niệm Ân quay đầu nhìn về phía hắn cười khẽ, “Anh muốn nói cho tôi biết điều này sao?”

“Không...” Shere cũng cười, tâm tình thoáng cái thoải mái hơn nhiều. Hắn lẳng lặng cầm tay Niệm Ân trong bóng tối, lần này không gặp phải sự từ chối, hắn tiến sát vào nhẹ nói bên tai chàng thiếu niên, “Hàm răng của tôi rất tốt, thật đấy.”

Niệm Ân chỉ cười mà không nói lời nào.

Giọng ấm áp của Shere hạ thấp xuống, mang theo khàn khàn khêu gợi. Hắn cầm tay đối phương đưa lên môi mình, hắn dùng giọng điệu không đứng đắn, bắt đầu cười nói, “An, em có muốn tự mình kiểm tra một chút không?”

Niệm Ân nhìn hắn, trong lòng bàn tay có hơi thở nóng rực của người đàn ông, cậu không nói gì.

Cảnh phim trên màn ảnh là một bãi thực vật xanh, từng cánh rừng rậm nguyên sinh rộng lớn không bờ bến....

Chợt Niệm Ân ngẩng đầu lên, ánh đèn sáng rực chiếu vào trên mặt, cậu nhẹ nhàng mỉm cười, nụ cười kia cực kỳ giống hoa quỳnh nở rộ vào ban đêm, thoáng chốc mang theo vẻ đẹp và sự đau thương.

Trong nháy mắt nụ cười này khắc sâu tận đáy lòng Shere.

Shere cảm giác mình sắp điên rồi, bắt đầu từ năm 17 tuổi hắn đã không cảm nhận được loại tình cảm mãnh liệt như thế này, muốn yêu, muốn hoàn toàn ôm trọn vẹn một người nào đó, hắn ngờ ngác nhìn Niệm Ân, lại có chút ngây dại.

“Shere, tôi muốn.”

“Cái gì?”

“Tôi muốn kiểm tra một chút!”

Shere giật mình nhìn cậu.

Trong đôi mắt màu đen của Niệm Ân có ánh nước, cậu khẽ cười nhẹ nhàng.

Nữ chính bị rần không lồ rừng rậm đuổi giết, không ngừng chạy trốn trong rừng rậm ngoằn ngoèo, đã nhân rừng rậm từ trên thân cây nhảy qua, trong đó có một cảnh quay bay trên không, tóc xỏa trong gió bay bay, khuôn mặt tuần tú, vẻ mặt dã tính (Nghĩa là tính chất hoang dã), đẹp trai có sức hấp dẫn giống như xe hơi thể thao, hân ôm cổ nữ chính, cầm một cây dây leo, hai người hôn nhau giữa không trung.

Cảnh tượng lãng mạn tới cực điểm.

Về mặt các cô gái si mê, trong rạp chiếu phim vang lên tiếng thét chói tai và tiếng huýt sáo.

Trong bóng tối, Niệm Ân ngẩng đầu lên nhẹ nhàng hôn Shere.

.....

Edward lái xe vút nhanh trên đường phố, trong con mắt màu lam nhạt có chút mờ mịt.

“Em nghĩ yêu, thật ra thì rất đơn giản... Em chỉ muốn tìm một người, theo em lâu một chút, lâu một chút!” Anh suy nghĩ bộ dạng Niệm Ân lúc nói chuyện này, đáng vẻ mang theo chút cô đơn và yếu ớt, khiến lòng người ta vỡ vụn.

Anh nhớ tới về mặt cậu lần đầu tiên mời mình đi xem ca nhạc, vừa không yên lòng lại vừa chờ mong, sau khi mình đáp ứng thì cười xinh đẹp dưới ánh mặt trời.

Có tiếng còi “Tin tin” của xe hơi truyền tới, Edward đạp chân ga, vô số cảnh bay vút qua cửa kính xe.

“Muốn cùng Edward xem mở màn bộ phim, muốn cùng Edward cùng nhau ăn mừng...” Đứa trẻ kia đã nói như vậy.

Xe đột nhiên dừng lại.

Edward gục trên tay lái, lấy hai tay che mắt mình, không phát ra tiếng động gì, chỉ là rất lâu vẫn không nhúc nhích.

“Cốc cốc!”

Cửa kính xe bị gõ hai tiếng, Edward ngẩng đầu lên sau đó hạ cửa kính xuống.

“Tiên sinh, nơi này không thể dừng xe.”

“Xin lỗi.” Edward cười khẽ, giọng có chút khàn khàn, “Tôi lái đi ngay đây.”

.....

Phim kết thúc, Shere và Niệm Ân muốn trốn đi, đi nửa đường lại bị Grace và đám người trong đoàn làm phim chặn lại. Hai người không còn cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là bị mọi người kéo cùng nhau đi liên hoan.

“An, bữa tiệc liên hoan lần trước em cũng không tham gia, lần này cùng nhau đi đi!” Grace không để ý tới ánh mắt căm tức của Shere, kéo Niệm Ân vào trong ngực ôm, cô cười hi hi vừa quan sát đối phương vừa nói, “Lần trước em tới trường quay chị không ngắm kỹ, quả nhiên vẫn đáng yêu như vậy! Chị nhớ em muốn chết!”

Niệm Ân đỏ mặt, có chút ngượng ngùng, “Grace!”

Shere thì tên đạo diễn ngay thẳng phóng khoáng kéo đi nói chuyện.

Đạo diễn vỗ vai hân, dùng giọng vô cùng vui sướng khen ngợi hân, “Mời cậu diễn bộ phim này là quyết định chính xác của tôi, cậu là người đầu tiên trong tất cả những diễn viên, diễn vai dã nhân tuyệt vời như vậy.”

Ông thật sự là đang khen tôi sao? Tôi và ông không có thù oán gì chứ?

Khóe miệng Shere giật giật, oán thầm trong bụng.

Hân vừa nói mấy lời khách sáo cho có lệ, khóe mắt vừa nhìn vào Niệm Ân, chỉ là cái nhìn đơn giản như vậy mà trong lòng đã cực kỳ cao hứng, những chuyện phiền lòng khác hân không muốn nghĩ tới. Con người màu lam của hân đặc biệt sáng ngời, cuối cùng có thể ở cùng một chỗ.

Trong bữa tiệc chúc mừng, Shere đi vào liền bị một đám người vây lại, hân vừa giằng giằng trong đám người gào thét “Có vấn đề gì thì đi tìm người đại diện của tôi mà nói!” Vừa dùng cặp mắt đáng thương nhìn Niệm Ân.

Niệm Ân cười khẽ mặc kệ hấn, khiêm tốn vòng qua đám người chạy đến bên ban công nói chuyện với nhiếp ảnh gia.

Trùng hợp nhiếp ảnh gia trong đoàn làm phim lần này là người quen, chính là Louis trước kia từng chụp ảnh cậu, lần đó sau khi bị Shere lường gạt, anh ta chẳng những rửa một bộ hình cho Shere, mà còn thuận tay gửi một bộ qua đường bưu điện cho Niệm Ân.

“Bị cố chấp kéo qua hả!” Nhiếp ảnh gia cười cười, cái đứa trẻ này ngay cả bữa tiệc chúc mừng mình cũng không thích tham gian, từ khi tiến vào làng giải trí tới nay, cũng rất ít khi nghe thấy cậu tham gia yến tiệc gì đó, hôm nay lại xuất hiện ở đây, rất dễ dàng có thể đoán ra kết quả này.

Niệm Ân gật đầu một cái, “Louis, đã lâu không gặp.”

“Nếu cậu chịu đổi làm nghề diễn viên, chúng ta nhất định sẽ thường xuyên gặp mặt.” Louis cười nói, “Đạo diễn Ronny rất khen ngợi cậu, chỉ cần cậu chịu nói, tuyệt đối sẽ có kịch bản cho cậu quay.”

Niệm Ân lắc đầu một cái, nói: “Ông ấy còn thiếu em một ca khúc, ông ấy nói để cho em hát ca khúc chủ đề.”

Louis bật cười, đưa tay xoa nhẹ mái tóc thiếu niên, “Yên tâm, tôi giám sát ông ấy thay cậu.”

Đột nhiên “Bụp” một tiếng, dọa mọi người giật mình.

Chợt nhìn thấy Shere cười lớn, một tay cầm chai Champagne còn bốc sương khói, chạy xung quanh, lúc rượu phun ra đã bắn tung tóe trúng không ít người, hấn vẫn chưa dừng lại, đuổi theo mọi người, nâng ly vẩy lung tung, bữa tiệc chúc mừng bị hấn làm thành lễ tạt nước... Không, lễ tạt rượu! Lê quý(đôn

Đám người trong đoàn làm phim đầu tiên là la hét né tránh, cuối cùng không cam lòng yếu thế phản kích lại, trong đại sảnh loạn thành một đoàn.

Nhiếp ảnh gia cười cười, cúi đầu uống một ngụm rượu, trong đôi mắt tràn đầy thần sắc vui vẻ: “Tôi đã gặp rất nhiều diễn viên, nhưng chỉ có cậu và Shere gây ấn tượng sâu sắc nhất cho tôi, tên Shere kia bất kể ở chỗ nào cũng làm cho không một ai có thể coi nhẹ ánh sáng chói mắt, còn cậu...” Anh hơi dừng lại, “Bình thường cậu hay bị xem nhẹ, cậu luôn đứng một chỗ, thoát nhìn không có gì khác với bối cảnh, cậu vốn có thể rất hòa hợp với hoàn cảnh xung quanh, nhưng một khi cậu bị chú ý tới, rất cả mọi người sẽ bị cậu thu hút... An, có cơ hội thì đóng một bộ phim đi, tôi thích bộ dạng đứng trước ống kính của cậu.”

Niệm Ân kinh ngạc nhìn Louis, không nghĩ tới mình lại nhận được sự đánh giá cao như vậy, cho nên có chút ngại ngùng nhỏ giọng nói. “Em... Em muốn nói, em cảm thấy em không có tài biểu diễn thiên phú!”

“Cái gì là tài biểu diễn thiên phú hả?” Louis cười to, “Những người đáng vẽ kịch côm, dùng hành động có được khi học ở các trường, diễn rạp khuôn có thể gọi là thiên phú sao? Tôi cho rằng, thiên phú chân chính là có thể xâm nhập vào linh hồn nhân vật trong phim, sau đó diễn chân thật cuộc sống của vai diễn đó, đây mới là thiên phú.”

“Đừng tự coi nhẹ mình, An!” Đột nhiên anh làm động tác lau nước mắt, cười nói: “Nếu không, vô số diễn viên nhỏ không có thiên phú sẽ khóc đấy.”

Niệm Ân nở nụ cười, “Cảm ơn anh, Louis.”

“An, An, tới khiêu vũ!” Shere giờ vạt áo sơ mi lên chạy tới, vì cuối cùng khiến nhiều người tức giận, nên bị cả đám dùng Champagne tưới cả người ướt đầm, áo sơ mi trong suốt có thể lộ mờ nhìn thấy làn da trắng nõn nà, chính hấn lại không quan tâm, “Nhanh lên, theo anh nhảy một bản, sau đó anh đi thay quần áo.”

Niệm Ân tròn tròn mắt, vẻ mặt ghét bỏ, dùng ngón tay chọc chọc hấn, “Ướt đầm dề, đều là mùi rượu, rất khó ngửi.”

Shere sững sốt, “Ách...”

Grace bật cười, không biết từ chỗ nào nhô ra đột nhiên nhân cơ hội đưa tay kéo Niệm Ân qua, chạy vào giữa đại sảnh sàn nhảy, “Shere, hôm nay An là bạn nhảy của em, đừng nên tranh cướp người cùng một cô gái chứ! Hay là anh đi tìm cô gái khác đi!”

“Này này! An, Grace! An!” Shere kêu lên mấy tiếng, không nhận được câu trả lời hấn cười cười, chạy vào trong phòng thay đồ thay quần áo.

Khi hấn đi ra trong đại sảnh là tràn đầy tiếng nhạc, tất cả mọi người đang vui đùa trong đại sảnh.

Hấn chạy tới bên cạnh sàn nhảy, cười hi hi nhìn Niệm Ân, mắt màu lam thâm tình chăm chú.

....

Lễ chúc mừng này mọi người chơi thẳng đến ba bốn giờ sáng.

Shere lái xe đưa Niệm Ân về nhà, trên đường phố không có một bóng người, hết sức yên tĩnh.

Trên bầu trời có mấy ngôi sao lẻ loi, phát ra ánh sáng yếu ớt.

Lúc tới nơi, Niệm Ân xuống xe.

“An!” Đột nhiên Shere gọi cậu lại.

“Hà?” Niệm Ân quay đầu.

Shere ngoắc tay với cậu.

Niệm Ân cúi đầu.

Shere hạ cửa kính xe xuống, rướn người lên hôn trộm một cái, “Ngủ ngon.”

Niệm Ân ngẩn ra, mới nhẹ nhàng nói, “Ừ, ngủ ngon.”

Shere nhếch miệng cười, quay đầu xe rồi đi.

Đèn trong phòng đột nhiên sáng lên, cửa mở ra Edward đứng ở cửa.

Niệm Ân dừng bước.

Dưới ánh sao, hai người lẳng lặng nhìn vào mắt nhau.

Hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Quyển 2 - Chương 19

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn

Thời gian chưa bao giờ vì chuyện gì mà dừng lại, từ khi Niệm Ân chuẩn bị album mới, thời tiết càng ngày càng lạnh. lquydoon

Sáng sớm lúc thức dậy, Niệm Ân từ trong chăn thò đầu ra ngoài, cậu nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, trên đường phố lá cây đã úa vàng rồi.

Cậu từ từ mặc quần áo vào, đi ra phòng khách.

Trên bàn sớm đã có điểm tâm nóng hổi chuẩn bị sẵn, Edward vẫn ngồi bên cạnh bàn, cầm tạp chí giải trí nghiên cứu.

Đáng tiếc Niệm Ân cảm giác dường như có lẽ mình đã không còn muốn xem tạp chí kinh tế tài chính gì đó nữa, hoặc nói là, đã có một khoảng thời gian rất dài mình làm chuyện gì cũng không có hứng thú nữa.

“Chiều này em có một buổi buổi diễn ca nhạc quy mô nhỏ!” Edward đột nhiên mở miệng nói, đẩy đĩa trứng tới gần Niệm Ân, “Ăn nhiều một chút.”

“Vâng.” Niệm Ân lẳng lặng nghe lời gật đầu.

“Hôm nay, buổi trưa thu âm ở công ty, một giờ chiều biểu diễn ca nhạc tầm khoảng hai tiếng, lúc 3 giờ thì có một tiết mục truyền thanh, 4 giờ có một quảng cáo phải quay, 5 giờ có hẹn với phóng viên phỏng vấn, 7 giờ tối có một bữa tiệc...” Edward nhẹ nhàng nói hành trình trong ngày, giọng nói chậm rãi mà cẩn thận, thậm chí vì đề đối phương nghe rõ, thỉnh thoảng ngắt câu còn dừng lại.

Niệm Ân cắn bánh mỳ, nghe những lời này đột nhiên cảm thấy mút trái cây chẳng còn ngọt chút nào cả.

“Còn có một việc...” Edward do dự một chút rồi lấy ra cuốn sổ nhỏ, “Đây là kịch bản tối hôm qua mới nhận, đạo diễn Ronny mời em tham gia diễn phim mới của ông ấy. Bởi vì sau thành công của bộ phim kia, công ty cũng không phản đối em phát triển ở phương diện này. Hơn nữa trong mắt của anh, hiện giờ ranh giới giữa ca sĩ và diễn viên đã sớm không còn rõ ràng nữa, em có thể thử xem. Anh xem kỹ kịch bản đó rồi, là một đề tài truyền cảm hứng rất tốt, nếu như thành công, đối với hình tượng của em rất có lợi ích, cho dù không thành công, cũng sẽ không khiến người ta ghét được.”

Niệm Ân không nhận lấy kịch bản, cậu chỉ nuốt ngụm nước trái cây trong miệng, ngẩng đầu lên lẳng lặng nhìn Edward, nói: “Anh có muốn em nhận không?”

“Từ góc độ người đại diện mà nói, anh đồng ý nhận diễn bộ này.” Edward bình tĩnh đáp.

Niệm Ân cúi đầu, im lặng một hồi lâu mới nói: “Vậy thì nhận đi!”

“Không xem kịch bản sao?” Edward hỏi.

Niệm Ân lắc đầu, không lên tiếng.

Rõ ràng trước đây không lâu, đối với việc diễn phim còn có chút hứng thú như thế, nhưng tại sao bây giờ lại cảm thấy không vui?

Com nước xong hai người một trước một sau đi ra cửa, Edward vẫn không quên cầm chiếc áo khoác đưa cho Niệm Ân, bảo cậu mặc vào.

Ngoài trời hơi có gió, trong không khí có chút lạnh lẽo.

Niệm Ân mặc một chiếc áo khoác, trên người thấy ấm áp hơn.

Giống như tất cả mọi thứ đều không thay đổi, Niệm Ân ngồi trên ghế lái bên cạnh, nhìn cảnh vật trôi nhanh ngoài cửa sổ. Edward vẫn quan tâm mình, giúp mình không nhận những chuyên mục và quảng cáo không mấy hay ho, sẽ nghĩ hết biện pháp để mình nghỉ ngơi nhiều hơn một chút.

Phải biết rằng trong công ty những nghệ sĩ khác không có được may mắn này, bọn họ không cách nào có thể lựa chọn hoạt động nào muốn tham gia hay không, cũng không cách nào gạt bỏ công việc để nghỉ ngơi.

Niệm Ân ngẩng đầu lên nhìn bầu trời phía bên ngoài cửa sổ xe, bầu trời mùa thu rất xinh đẹp, là bầu trời màu lam nhân nhật trong suốt, tựa như màu ánh mắt của Edward, sạch sẽ khiến người ta cảm thấy sự dịu dàng.

Nhưng mặc dù là dịu dàng nhưng không biết từ lúc nào có chút trong trẻo lạnh lùng... Là bởi vì, mùa thu đã tới?

“Edward!”

“Cái gì?”

“Em chỉ muốn gọi vậy thôi.”

“À.”

“Edward!”

“Anh đây.”

Niệm Ân nhắm hai mắt lại, âm thanh có tin nhắn vang lên, cậu cúi đầu nhìn là Shere gửi tới, muốn mình chờ hán cùng nhau ăn cơm trưa.

Niệm Ân nghiêng đầu liếc mắt nhìn Edward, ngón tay nhẹ nhàng ấn “Ok,” sau đó ấn nút gửi đi.

Chúng ta dựa vào gần như vậy, nhưng tại sao lại thấy dường như khoảng cách rất xa xôi?

Niệm Ân yên lặng ngồi trong phòng thu âm, mang đôi tai nghe rất to, đáng vẻ cả người rất nhỏ nhắn.

Cậu nghe nhạc đệm, uống một hộp nước, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn đánh nhịp, tìm kiếm cảm giác.

Hôm nay phải thu âm bài hát chính của album mới, cho nên cậu phải luôn điều chỉnh tâm trạng cho đến lúc cảm thấy không tệ nữa, cậu mới giờ tay lên ý bảo có thể bắt đầu.

Trong suốt, sạch sẽ, ưu thương!

Trong giây phút ấy tất cả mọi người đều yên tĩnh lại, bất kể nghe bao nhiêu lần cũng đều cảm giác giọng của chàng thiếu niên này đúng là từ trên thiên đường truyền tới.

Vừa mới bắt đầu âm nhạc, chậm rãi, êm ái lại vừa mơ màng, phảng phất như đang bước chậm chậm trong đám mây, có cảm giác bay bổng. Tiếp đó âm nhạc vút cao từng chút một, trong trẻo không vướng bận, có thể khiến người nghe mong chờ, thanh âm cao vút mà to rõ, tràn đầy sức mạnh, lại ẩn chứa sự dịu dàng, khiến lòng người hòa tan từng chút một.

Chúng ta bước chậm chậm trên không trung, chúng ta đi xuyên qua không trung... Chúng ta trôi lơ lửng dưới ánh trăng chiếu rọi, lúc chúng ta bay lượn phía dưới mọi người đang ngủ say... Chúng ta ôm rất chặt, chúng ta rong ruổi dưới bầu trời màu lam đêm khuya...

“Âm thanh thật sự đẹp, tròn trịa.” Chuyên gia thu âm không nhận được cảm thán, anh ta quay đầu nhìn Edward, “Đứa nhỏ này, không nhìn dung mạo, chỉ nghe âm thanh cũng tuyệt đối có thể thành công.”

Edward bật cười, trong đôi mắt thoáng qua vẻ kiêu ngạo nhân nhật, “An, lúc nào cũng tuyệt vời.”

Chuyên gia thu âm quan sát anh một lúc, cười, “Ừ, anh là một người đại diện rất giỏi.” Lequydonn

“Đúng vậy, tôi chỉ là người đại diện giỏi.” Edward lặp lại, trong nụ cười có chút khổ sở.

....

Lúc nghỉ trưa.

“Lucy, gần đây có ca khúc nào mới ra hay không?”

“Oh... Trên diễn đàn công cộng có tuyên truyền album mới, nhưng dường như chưa có ca khúc nào mới.” Cô gái nằm úp sấp trên bàn bộ dạng không có sức sống, “Jenny, gần đây công việc nhiều quá nhỉ! Album của hoàng tử nhỏ chậm như vậy, em không kịp chờ.”

“Ha ha, chậm một chút mới có sản phẩm tinh tế ra mắt!” Jenny cười cười, vuốt đầu Lucy, “Kiên nhẫn chờ một chút đi!”

“Đúng rồi, có đồ đẹp cho chị xem...” Lucy lại như sống lại từ trên bàn bò dậy, hăng hái bưng bưng gỗ bàn mấy cái, “Jenny chị xem mấy hình ảnh này đi, là hình ảnh nội bộ của An trong diễn đàn công cộng, phải có cấp bậc nhất định mới có thể xem, hôm nay em cố gắng gửi bài viết, cuối cùng cũng đạt tới cấp này, chị xem, siêu cấp đẹp trai.”

“Em cái người này, lúc làm việc không làm cho nghiêm chỉnh!” Jenny ngoài miệng nói xong nhưng vẫn đi tới nhìn màn hình máy vi tính, là tấm hình chụp cuộc sống hàng ngày, thiếu niên nằm úp trên bàn sách rất rộng, trên sống mũi đeo một chiếc kính lão, thoạt nhìn có chút tức cười, nhưng cực kỳ đáng yêu.

Jenny không nhịn được cười, trước kia cũng đã từng thấy rất nhiều ngôi sao tuần tú, nhưng không có ai khiến cô thích như đứa trẻ này.

Lúc mới nhìn mà không để ý thì có thể sẽ xem nhẹ, nhưng chỉ cần chú ý tới cậu, sẽ càng lúc càng bị thu hút, bởi vì bề ngoài thoạt nhìn rất ngây ngô mà lại thành thực, còn có cảm giác yếu ớt mà khí chất lại vô cùng vững vàng...

Khiến người ta cảm thấy, bất kể con đường phía trước gian khổ cỡ nào, chỉ cần nhìn thấy nụ cười của cậu là có thể gọi lên tất cả dũng khí, tiếp tục kiên trì.

Rất nhiều năm sau, khi thân thể Niệm Ân không còn bí ẩn gì nữa, Jenny mới nhớ tới cảm giác của mình ngay lúc này, cũng không nhịn được rơi nước mắt: Thì ra khí chất thoạt nhìn kiên cường như thế, lại là do trải qua vô số cực khổ mới tạo thành.

Còn lúc này đây Jenny và Lucy chỉ nhìn hình ảnh cười nói, bọn cô cùng nhau suy đoán scandal, thảo luận chút chuyện vớ vẩn, cảm thấy rất vui vẻ.

Buổi trưa, Shere kéo Niệm Ân đi ăn Buffet, theo lý thuyết bình thường nghệ sĩ của công ty sẽ có một thực đơn riêng của mình, có rất ít người sẽ ăn lung tung, dù sao giữ gìn vóc dáng cũng không phải là chuyện một sớm một chiều.

Cố tình xưa nay Shere lại không để những quy củ kia ở trong lòng, không chỉ kéo Niệm Ân đi ăn cơm, còn bung một mâm lớn, không ngừng gấp đồ ăn bỏ vào trong đó, “Em nên ăn nhiều một chút, buổi chiều còn làm việc.”

Niệm Ân cúi đầu nhìn mâm thức ăn chất như núi nhỏ, hoa cả mắt, cậu kéo cánh tay Shere, khóc không ra nước mắt nhỏ giọng nói, “Shere, còn dư lại sẽ bị phạt tiền, em ăn không hết!”

“Không sao, em ăn thừa anh sẽ ăn!” Shere rất không quan tâm nói.

Hai người ngồi ở bàn dài trong góc, Niệm Ân chỉ nhìn một đồng thức ăn đã muốn ăn không vào, cậu cảm nĩa chọt mấy cái, nhìn thấy đối diện có một cô gái nhỏ không biết là ai, trước mặt cô ấy xếp một chồng đĩa không, bây giờ thì tay trái cầm pizza, tay phải cầm sushi, trái phải đều hoạt động, ăn không biết trời đất gì nữa.

Ánh mắt Niệm Ân nhìn mãi, quá thần kỳ, chẳng lẽ dạ dày có thể thông đến không gian khác sao?

Shere bật cười, dùng ngón tay gõ lên đầu cậu một cái, “An, chẳng lẽ sức ăn của em không sánh bằng một cô gái sao?”

Mặc dù nói như vậy nhưng Shere vẫn gấp thức ăn trong đĩa của Niệm Ân sang đĩa của mình, “Như vậy được chưa! Còn dư lại nhất định phải ăn hết.”

Niệm Ân khó xử nhìn hán một cái, sau đó mới miễn cưỡng gật đầu, cố gắng ăn hết.

“An, anh thích em” Shere khẽ nói.

“Ừm, em biết.” Trong miệng Niệm Ân đầy thức ăn, mắt đen xinh đẹp nhìn hán dò hỏi.

Shere bật cười, đột nhiên đưa tay tháo dây chuyền trên cổ hán vẫn thường đeo xuống. Dây chuyền màu bạc, có mặt dây chuyền hình thoi nho nhỏ.

Hán cầm tay Niệm Ân, cúi đầu chuyên chú quán từng vòng dây chuyền lên trên cổ tay cậu, “An, như vậy, như vậy...” Hán làm trong chốc lát, dây chuyền xinh đẹp cố định trên tay cậu xong mới lần nữa ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười sáng lạn, trẻ con tuyên bố nói, “An, anh quán chặt lấy em!”

Niệm Ân ngây người, lại cúi đầu, cậu chưa từng chứng kiến Shere cười vui vẻ đến như vậy, tựa như lấy được bảo bối tốt nhất trên thế giới, điều này khiến cậu có chút quần bách và mờ mịt.

Từ trước tới bây giờ Shere đều không để ý tới ánh mắt của người khác, hẳn không chút kiêng kỵ hôn lên cổ tay thiếu niên, cười hỏi: “Nhìn rất đẹp chứ?”

Niệm Ân do dự một lát rồi gờ tay lên quơ quơ, có âm thanh leng keng vang lên, dây chuyền màu bạc quấn trên cổ tay trắng nõn hết sức rực rỡ, dây chuyền rất dài quấn chùng bốn năm vòng, mặt dây chuyền hình thoi đóng đưa qua lại, thoát nhìn có cảm giác hài hòa đến kỳ lạ.

Lúc Shere đeo, phối hợp với phong cách thường ngày của hắn có vẻ rất cuồng dã hấp dẫn, vậy mà lúc quấn quanh cổ tay Niệm Ân, lại nổi bật lên thêm sự tinh xảo.

“Khó chịu.” Niệm Ân khẽ nói.

“Khó chịu cũng không cho phép tháo xuống, An!” Shere bá đạo yêu cầu, hắn cúi đầu nói bên tai Niệm Ân. “Anh muốn dây đưa quấn chặt em, cả đời.”

Niệm Ân ngẩn ra, khẽ nở nụ cười, “Shere, cả đời người quá dài, quý trọng hiện tại như vậy là đủ rồi.”

Hết chương 19

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Quyển 2 - Chương 20

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Niệm Ân nói lời tạm biệt với Shere, từ từ đi về phía phòng thu âm.

Edward đứng trên hành lang bên ngoài phòng thu âm chờ cậu, sau khi nghe tiếng bước chân liền dùng một cánh tay chống lên vách tường, đứng thẳng người. *lê*quý&Đôn*

Niệm Ân từ khúc cua đi tới, Edward lộ ra nụ cười theo thói quen.

- Về rồi à?

- Vâng.

- Ăn ngon không?

- Rất ngon.

Lời nói lập tức dừng lại, trong đôi mắt màu lam nhạt của Edward thoáng hiện vẻ đau thương, anh không biết nói tiếp gì nữa đây.

- Vậy... Muốn tiếp tục ghi âm không? Hay là nghỉ ngơi một lát?

Niệm Ân gật đầu một cái, cúi đầu nhìn mũi chân.

Edward im lặng một lúc, xoay người đẩy cửa ra đi vào trước.

Niệm Ân vẫn không nhúc nhích, chỉ dùng đôi mắt màu đen xinh đẹp lặng lẽ nhìn theo bóng lưng anh.

Edward phát hiện ra cậu không đi theo mình, anh nghiêng người bộ dạng như nghi hoặc, nhẹ giọng hỏi, “An?”

Ánh mặt trời buổi trưa chiếu rọi vào có chút chói mắt.

Niệm Ân hạ mí mắt, một khắc kia có thể nhìn thấy bóng dáng mỏng manh của người đàn ông kia. Không biết tại sao cậu đột nhiên nhớ tới trước đây rất lâu lắm rồi đã từng xem một bức tranh: Trên một hòn đảo đơn độc, tượng đá to lớn như đang ngửa mặt nhìn bầu trời, tựa như đang chờ đợi điều gì đó.

Rõ ràng là tảng đá đúc thành mặt người, đường nét rất thô lỗ, nhưng bất kể ai lần đầu tiên nhìn thấy, sẽ cảm giác được thứ tình cảm phức tạp hết sức trực tiếp.....

Ngắm ngòm chịu đựng đau thương, khát vọng, cô đơn, còn có cả sự dịu dàng.

.....

Trước khi tham dự bữa tiệc chiêu đãi buổi tối, Niệm Ân bị thợ trang điểm kéo qua một bên vẽ loạn lên mặt, đối với một người nghệ sĩ mà nói, lúc nào

cũng phải giữ vững hình tượng của mình, lộ ra bên ngoài bộ mặt xinh đẹp nhất, đã trở thành một quy tắc.

Hơn nữa Niệm Ân cũng biết, theo tính tình không thích giao thiệp với người ta của mình, nếu như bị Edward liệt bữa tiệc vào hành trình của mình, nhất định sẽ là bữa tiệc quan trọng không thể không tham gia, cho nên nhất định phải chú trọng.

Quả nhiên, trong buổi tiệc gặp được rất nhiều nhà phê bình nổi tiếng, cùng rất nhiều tiền bối nổi danh trong giới.

Niệm Ân bị Edward lôi kéo đi xã giao, cậu vẫn luôn lễ phép mỉm cười, bộ dạng ngoan hiền rất biết điều.

Qua một lúc thì có chút mệt mỏi.

Edward chú ý tới vẻ mệt mỏi trên gương mặt cậu đầu tiên, có chút đau lòng, anh suy nghĩ một lát, dù sao cũng đã chào hỏi những người này, Niệm Ân lại vẫn luôn rất có lễ phép, thay vì lôi kéo cậu gắng gượng đứng chỗ này đối phó với những thứ hư vô mờ mịt cái gọi là ấn tượng đấy, không bằng để cho cậu đi nghỉ ngơi.

Vì vậy anh cười khẽ, dịu dàng nói, “Quên đi, bây giờ nếu mệt quá thì qua bên phòng kia nghỉ ngơi tránh đi một lúc! lát nữa lúc kết thúc, anh gọi em.”

Ánh mắt sáng rực của Niệm Ân hạ xuống, xoay người muốn đi lại dừng lại, vì cậu cảm thấy mình vứt bỏ Edward một mình ở đây có chút áy náy.

Edward bật cười, đưa tay xoa tóc cậu: “Không sao, em đi đi! Hôm nay anh không đi lại nhiều như em, bây giờ chẳng thấy mệt chút nào.”

Niệm Ân cười cười, xoay người đi về phía phòng nghỉ.

Từ trước tới giờ cậu không rõ, những bữa tiệc thế này có lợi gì, có lúc kéo dài thời gian, thường nhìn thấy trên khuôn mặt trang điểm của những cô gái xinh đẹp bị mồ hôi rơi xuống, chỉ có thể nhanh chóng chạy vào phòng rửa mặt trang điểm lại, thoát nhìn rất phí sức cũng rất phiền toái. Còn những người đàn ông ngày thường áo mũ chỉnh tề, bộ dạng uống say mềm, hết sức mất mặt. Trong không khí trộn lẫn mồ hôi và mùi nước hoa, khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Cậu bước nhanh về phía phòng nghỉ, trên đường đi còn gặp mấy người trước kia từng hợp tác, cậu chỉ dừng bước lại cười chào hỏi, vừa nói chuyện vừa đi, cuối cùng cũng tới phòng nghỉ, cậu mở cửa đi vào.

Bởi vì cách ly tiếng ồn ào của đám người kia, rốt cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Niệm Ân đóng cửa lại hít sâu một hơi ngửi không khí trong lành, đang muốn xoay người đi tới sofa ngồi, không nghĩ tới trong phòng nghỉ còn có người khác, lúc xoay người lại đột nhiên đụng phải một người.

Hình như trong tay đối phương đang cầm ly, bị đụng như vậy phát ra âm thanh leng keng, ly rượu đỏ trong tay vẩy lên toàn thân hai người.

“Này, cậu nhìn đường kiểu gì vậy hả?”

Niệm Ân đang muốn nói xin lỗi, lại cảm thấy trên vai có một sức mạnh đẩy tới, cậu bất ngờ không kịp phòng bị, lập tức không đứng vững ngã nhào xuống đất.

Tên đàn ông đẩy ngã cậu cau mày, không ngừng cầm khăn giấy lau quần áo trên người, giọng hung ác nói, “Mày là đồ ngu à? Có nói xin lỗi hay không hả! Đụng vào người mà không biết nói xin lỗi sao?”

Niệm Ân vốn thầm nói xin lỗi, nhưng nhìn thấy bộ dạng này tâm tình lập tức tồi tệ, cậu mím môi một câu cũng không thèm nói.

Tên đàn ông kia không nghe câu trả lời kinh ngạc ngẩn đầu, quan sát Niệm Ân một lát, đột nhiên nói: “Mày là diễn viên... Lần trước đóng trong phim của đạo diễn Ronny?”

Niệm Ân không để ý tới gã ta, từ dưới đất đứng dậy tùy tiện lau quần áo hai cái, xoay người muốn đi ra cửa, trong lòng không khỏi buồn bực nói thầm “Thật là xui xẻo, trong phòng nghỉ cũng không thể yên tĩnh.”

Một sức mạnh bỗng nhiên kéo tay Niệm Ân lại, kéo cậu trở về, “Này, giả vờ cái gì mà giả vờ, không phải theo chân tôi đi vào sao? Lúc này giả bộ thuần khiết cũng vô dụng!”

Niệm Ân tròn tròn hai mắt, có chút nghi hoặc, cũng có chút căm tức nhìn tên đàn ông tự cho là đúng này, “Buông tay!”

“Bộ dạng cũng không tệ lắm, trước tiên hãy dùng miệng làm tôi thoải mái đã, hôm nay sẽ bỏ qua cho cậu! Nhớ sau khi bữa tiệc kết thúc tới tìm tôi, có lợi cho cậu.” Gã đàn ông nắm chặt tay Niệm Ân, một tay khác lấy danh thiếp ra nhét vào trên tay Niệm Ân.

Niệm Ân cúi đầu nhìn tấm danh thiếp kia, lúc này mới mơ hồ hiểu, gã đàn ông trước mắt này là một nhà sản xuất rất nổi tiếng. Edward từng có lần giới thiệu rồi, còn báo cho mình là ít tiếp xúc với gã, mặc dù lúc đấy dùng từ tương đối không rõ ràng nhưng Niệm Ân vẫn hiểu. Nghe nói nhà sản xuất này nam nữ không chừa, scandal liên tục, có rất nhiều diễn viên từng có giao dịch với gã ta, đã xảy ra quan hệ.

Gã đàn ông thấy Niệm Ân xem danh thiếp bộ dạng suy tư, cho là đối phương cũng giống như những người trước tới tìm mình, muốn trở thành diễn viên nổi tiếng, nhất thời nở nụ cười khinh thường, đưa tay phải sờ mặt cậu.

Niệm Ân lấy lại tinh thần, vẻ mặt chán ghét, cậu vung tay tránh tay hắn ra, bị hắn nắm chặt cổ tay, tay bị nắm cứng gầy trốn tránh, ném danh thiếp xuống đất, tính trẻ con đập một cước, lùi về sau mấy bước nói: “Ông tìm nhầm người rồi, tôi chỉ tới đây để nghỉ ngơi.”

Gã đàn ông vốn không tin, chỉ cho rằng muốn từ chối lại diễn trò bịp bợm, tiến lên mấy bước giữ chặt Niệm Ân, ôm chặt cổ muốn cưỡng hôn.

Niệm Ân cắn môi dưới, cố gắng tỉnh táo lại nhìn xung quanh một lượt, lần nữa khó khăn lùi về sau mấy bước, thừa dịp khi gã đàn ông hôn xuống cảm bình hoa bên cạnh lên, không chút khách khí dùng sức đập xuống.

“Loảng xoảng,” một tiếng động vang lên, máu chảy xuống!

Gã đàn ông kia kêu gào thảm thiết một tiếng.

Động tĩnh lớn như vậy nếu bên ngoài không nghe được thì đều là người điếc cả rồi.

Cửa phòng nghỉ mở ra, mọi người ngơ ngác nhìn một màn trước mắt.

Tên nhà sản xuất kia quỳ một chân trên đất, lấy tay che trán đầy máu, ánh mắt độc ác nhìn Niệm Ân.

Niệm Ân lùi về sau mấy bước, không nói một lời.

Giữa hai người là bình hoa vỡ nát.

Không khí tựa như ngừng lại.

“Ái chà, Johnny, sao ông không cẩn thận như vậy, uống say hả! Thế mà đụng vào bình hoa. Ha ha! Không có chuyện gì, tất cả mọi người đi ra ngoài đi! Tiếp tục chơi đùa!” Người tổ chức bữa tiệc đi tới, phá vỡ sự yên tĩnh quá khó xử giờ khắc này, ông ta cười lớn, cho mọi người bậc thang đi xuống. Ông ta quay đầu lại, mặt lạnh lùng hét lên với bồi bàn đang đứng ngăn người bên cạnh, “Bác sĩ đâu? Còn không mau tìm bác sĩ, đứng ngăn ở đây làm cái gì!”

Mặc dù vừa nghe mấy lời này cũng biết là lấy cớ, nhưng đủ ngăn cản lòng tràn đầy hiếu kỳ của những người khác, có thể tới tham dự bữa tiệc có mấy ai là ngu ngốc, phần lớn mọi người đều chọc mấy câu, nói gì mà “Johnny, tư lượng của anh không tệ, sao bây giờ đã say rồi.” “Lần sau uống rượu với nhau nhé,” mấy câu linh tinh nhảm nhí, rồi thức thời tản đi, chỉ là bí mật xì xầm bàn tán là không tránh khỏi rồi.

Lúc này Edward từ trong đám người chen lấn tới, vội chạy lên phía trước, tỉ mỉ cẩn thận dò xét Niệm Ân, ân cần hỏi han, “Có bị thương không?”

Niệm Ân đứng thẳng tắp, cậu lắc đầu, chỉ lạnh lùng nhìn nhà sản xuất tên là Johnny kia.

Gã đàn ông được bác sĩ riêng băng bó vết thương, lúc này ngẩng đầu lên nhìn cậu một cái, cười lạnh một tiếng, bỏ lại một câu, “Chuyện này chúng tôi không để yên đâu.” Rồi đẩy bác sĩ ra đứng lên rồi đi.

Edward tức giận tới cực điểm, rất muốn xông lên đánh tên kia một trận nhưng nhịn xuống, anh biết lúc này không thể gây chuyện, một mặt là ở trên địa bàn người khác, mặt khác là nếu như chuyện nào loạn âm ỉ nhất định sẽ bị người bên ngoài biết. Đến lúc đó không biết scandal truyền ra thành dạng gì nữa, cũng may Niệm Ân không bị tổn thương gì.

Người tiến hành tổ chức bữa tiệc cũng rất tốt tính, đưa nhà sản xuất kia đi ông ta trở lại nhìn Niệm Ân và Edward, không nhìn được thờ dài, “Quên đi, chuyện này trách nhiệm cũng không phải của cậu, trong vòng luẩn quẩn này chuyện như thế không hiếm thấy, nhưng phản ứng kịch liệt như cậu vậy là tương đối ít thấy.” Ông ta cười cười, rồi do dự một chút, vẫn nhìn Niệm Ân nói, “Sau này cậu chú ý tới mình nhiều một chút nhé!”

Niệm Ân gật đầu, nhỏ giọng nói lời cảm ơn.

Trên đường về nhà, lửa giận trong lòng Edward vẫn không tiêu tán đi được, lái xe rất nhanh.

Niệm Ân tựa như đã quên mất chuyện vừa mới xảy ra, thờ ơ điều chỉnh kênh truyền thanh trên xe, rất hăng hái bưng bưng nghe tiết mục truyền thanh.

Edward hơi tức giận, nhìn thấy bộ dạng thoải mái của Niệm Ân không nhìn được có chút bất lực, không tiện mở miệng hỏi thăm gì, không thể làm gì khác hơn là nhàn nhạt nói, “Mới vừa rồi...”

“Không có chuyện gì.” Niệm Ân cười an ủi anh, “Em ổn.”

Edward miễn cưỡng cười, thả chậm tốc độ xe, “Có sợ lắm không?”

“Không biết.”

Edward kinh ngạc.

Niệm Ân cúi đầu, gương mặt có chút đỏ, cậu dùng tay ngón tay trái không ngừng vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay bên phải, hồi lâu sau mới nhỏ giọng nói, “Sẽ không, Edward, vì em biết anh đang ở bên ngoài, cho nên không sợ.”

Bởi vì biết, không còn một thân một mình nữa.

Trên thực tế Niệm Ân chưa bao giờ là một người mềm yếu. Cậu cũng không phải không hiểu, không phải là sẽ không phản kháng, cậu chỉ là đang đứng đây đợi, đợi một người có thể đứng bên cạnh cậu. Có thể dựa vào sự quan tâm cố gắng của cậu, có thể vì anh đứng bên cạnh cậu không hề có nguyên nhân, tin tưởng cậu, nói cho cậu biết: Đừng sợ, có anh ở đây.

Chỉ cần có người này ở bên, như vậy cho dù đối mặt với chuyện gì cũng đều không sợ hãi.

Trong lòng Edward mềm nhũn ra, anh không kiềm chế được bật cười, tăng tốc độ xe, lúc sắp về đến nhà anh đột nhiên mở miệng, “Àn, tối nay em đập bình hoa, rất tuần tú!”

Niệm Ân nhú mày.

Hai người nhìn nhau, nhớ tới bộ dạng nhếch nhác của người nọ, cùng nở nụ cười.

This is my moment, This is my perfect moment with you, This is what God meant, This is my perfect moment with you... (Bài hát: Perfect Moment. - Martine McCutcheon)

Nghĩa: Đây là khoảnh khắc của tôi

Đây là khoảnh khắc hoàn hảo của tôi với bạn

Đây là những gì Chúa Trời đã nói

Đây là khoảnh khắc hoàn hảo của tôi với bạn.

Hết chương 20

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Quyển 2 - Chương 21

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Niệm Ân xem qua kịch bản Edward mang về một lần, rất kinh ngạc phát hiện, lần này đạo diễn Ronny lại muốn mời mình tham gia làm nhân vật chính. Lê*Quý(Đôn

Phải biết rằng, mặc dù rất thành công, nhưng trong giới này từ trước đến nay đều là những người từng trải, rất nhiều diễn viên đều từng là một nhân vật nhỏ, tích lũy kỹ thuật diễn từng chút một, cuối cùng mới đạt được thành công. Giống như Niệm Ân mới chỉ diễn vai phụ một lần, lần thứ hai đã có thể nhận được kịch bản đóng vai chính, thật sự là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Niệm Ân chống cằm suy nghĩ rất lâu.

Sau đó cậu đột nhiên nhớ tới lần quay trước thì mặc dù đạo diễn Ronny rất nghiêm nghị, nhưng vẫn rất chú ý mình, hướng chỉ giữa hai người còn có phần on tri ngộ (chỉ được thưởng thức hoặc được trọng dụng).

Nghĩ tới đây, trong lòng cậu không còn do dự nữa, quyết định đồng ý lời mời này.

Nhưng lần này không giống với lần trước, mặc dù đạo diễn Ronny gửi kịch bản tới đây, hơn nữa có chút thiên về bộ dạng của cậu, nhưng dưới áp lực lựa chọn vai diễn trong phim, còn cần trải qua một cuộc diễn thử nghiêm túc trước đã, mọi người thông qua kiểm tra mới được công nhận.

Mấy hôm nay album của Niệm Ân vừa mới thu âm xong, còn cần phải xử lý một đồng chuyện tuyên truyền quảng bá, ngày nào cậu cũng bận rộn không ngừng nghỉ. Hôm nay vừa vận kết thúc buổi gặp mặt fan nhỏ, còn chưa kịp nghỉ ngơi chút nào đã bị Edward vội vã kéo lên xe chạy tới chỗ diễn thử. Mặc dù như vậy, lúc cậu tới nơi cũng đã khuya lắm rồi, vội vã liếc nhìn xung quanh, phát hiện trước cửa chỉ còn mấy người.

Lúc này, cửa phòng làm việc đột nhiên mở ra, một tên nhóc nhìn rất trẻ tuổi mang về mặt như đưa đám đi ra ngoài, phía sau cậu ta là đạo diễn Ronny và bên cạnh là trợ lý Tô San. Cô ấy vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Niệm Ân ngồi trên ghế dài trong hành lang, liền sờ cằm, sau đó tiếp tục cầm danh sách đọc tên.

Rất nhanh, mấy người thử vai cũng kết thúc.

Lúc này Tô San mới vẫy tay bảo Niệm Ân đi vào.

Edwrad cầm tay cậu, nói khẽ bên tai cậu: “Cố gắng lên!”

Niệm Ân gật đầu sau đó nhỏ giọng nói: “Lúc em ra tới, Edward phải mời em uống trà sữa.”

Edward cười gật đầu.

Vừa vào cửa Niệm Ân sợ hết hồn, không nghĩ tới lại có nhiều người như vậy, trước mặt có bốn chiếc bàn, năm người ngồi. Xung quanh còn mấy nhân viên làm việc, trong đó cậu cũng biết mấy người, ví dụ như nhiếp ảnh gia, chuyên gia ánh sáng, còn cả chuyên viên trang điểm nữa.

Đạo diễn Ronny vừa thấy cậu đi vào, ánh mắt sáng lên, nhưng rất nhanh lại nghiêm túc như thường, đưa tay ý bảo nói: “Ngồi xuống trước đã!”

Niệm Ân có chút căng thẳng, loại cảm giác này không giống như thử vai, mà giống như thăm vấn vậy.

“Đừng căng thẳng, trước tiên chúng tôi chỉ muốn hỏi một số vấn đề nhỏ rất bình thường, không có ác ý, dĩ nhiên, nếu bây giờ không muốn trả lời thì cũng có thể từ chối.” Không biết người phụ nữ tên gì, mở miệng ra giành nói trước.

Niệm Ân gật đầu một cái, hơi ngượng ngùng cười khẽ.

“Trước kia từng yêu chưa?” Nhìn thấy đối phương gật đầu, người phụ nữ kia hăng hái bưng bưng hỏi.

Niệm Ân có chút kinh ngạc, trông mắt màu đen hiện lên vẻ nghi hoặc, “Tại sao thử vai nhân vật lại muốn hỏi vấn đề này?” Trong lòng cậu nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng lại không nói ra, chỉ rất thành thật trả lời, “Có.”

“Trời ơi! Nhỏ như vậy?” Người phụ nữ kia dĩ nhiên không đoán được câu trả lời này, bộ dạng bị giật mình.

Niệm Ân vẫn cười xấu hổ, cũng không giải thích gì thêm.

“Từng học Piano không?” Người phụ nữ kia tiếp tục hỏi.

“Từng học ạ.” Niệm Ân trả lời, “Nhưng lâu lắm rồi không đàn lại.”

“Cái này cũng không sao.” Người phụ nữ kia cười cười, “Hiện giờ, đứng lên đi vài bước thử xem, được không?”

Niệm Ân có chút mờ mịt, nhưng vẫn nghe lời đứng lên đi vài bước.

“Ừ... Tượng mạo... Khí chất...” Mấy người chủ khảo bắt đầu xì xào bàn tán, vừa thảo luận vừa quan sát Niệm Ân, biểu hiện trên mặt thì thì thoảng cười vui, thì thoảng lại cau mày, Niệm Ân thấy có chút luống cuống, không biết hiện tượng như vậy là tốt hay xấu. Nhưng, cậu chú ý về mặt đạo diễn Ronny tựa như có chút không vui.

“Được rồi.” Đạo diễn Ronny đột nhiên vỗ tay ngăn mọi người đang bàn luận. Ông quay đầu nhìn Niệm Ân, vẻ mặt nghiêm nghị mở miệng ra lệnh, “An, bây giờ cậu hãy bắt đầu tưởng tượng tình cảnh: Giả thiết, có một việc tất cả mọi người đều muốn cậu từ bỏ nó, nhưng chỉ có mình cậu vẫn cứ kiên trì, vậy cậu sẽ biểu hiện như thế nào trong tình cảnh đó? Bắt đầu suy nghĩ, một phút đồng hồ sau biểu diễn cho tôi xem!”

Niệm Ân ngẩn ra, cậu không giống với diễn viên chuyên nghiệp, chưa từng tiếp nhận đào tạo về phương diện này, hơn nữa là lần đầu tiên gặp phải cảnh thử vai, biểu diễn trước mặt những người xa lạ... Cậu hoàn toàn không biết ứng phó biểu diễn như thế nào.

Cậu chỉ có thể dốc sức nhớ lại, trong trí nhớ chưa từng gặp chuyện như vậy!

Nhất định kiên trì, trong lòng cậu suy nghĩ... Trong lúc bất chợt có chút mờ mịt, mình từng kiên trì sao?

Một phút đồng hồ sau, đạo diễn Ronny dùng tầm mắt sắc bén nhìn chăm chú vào cậu, giọng điệu tuyệt đối không dụ dỗ, hỏi: “Đã đến lúc, có thể không?”

Niệm Ân cúi đầu im lặng một giây, mặc dù cảm thấy mất thể diện nhưng vẫn có chút khó khăn mở miệng nói, “Xin lỗi, cháu không biết.”

Trong phòng yên tĩnh lạ thường, rất nhanh tiếng thảo luận gay gắt lại vang lên, vẻ mặt đạo diễn Ronny thất vọng và không vui, vẻ mặt ông bình tĩnh ngồi bên cạnh không nói lời nào.

Còn dư lại bốn vị giám khảo thì thăm hỏi lâu mới xoay đầu khách sáo nói, “Được rồi, An đúng không? Trở về chờ tin đi! Có kết quả chúng tôi sẽ thông báo cho cậu ngay lập tức.”

Niệm Ân gật đầu một cái, trong lòng cũng có chút tiếc nuối, bởi vì cậu biết bình thường nếu nói chờ thông báo tin tức, hơn phân nửa là không được diễn, nói những lời này chỉ là vì khách khí một chút mà thôi.

Trong lòng có chút mất mát, nhưng Niệm Ân vẫn lễ phép chào tạm biệt mọi người, sau đó ngoan ngoãn đi ra ngoài.

“Tuyển diễn viên sao không gọi tôi!” Một giọng nói rất lớn đột nhiên vang lên, cửa bị đẩy ra đụng vào vách tường phát ra tiếng vang ầm ầm.

“Johnny tiên sinh tôi cho rằng chúng ta đã hẹn thời gian là 9 giờ sáng.” Trong nháy mắt sắc mặt đạo diễn Ronny trầm xuống, lạnh lùng nói.

“Vậy sao?” Gã đàn ông đi vào tựa như không nghe ra trong giọng nói của đối phương có sự châm chọc, bình chân như vại đi tới trước mặt Niệm Ân, “Cậu tới diễn thử?”

Niệm Ân nhìn gã ta một cái, không phản ứng gì, là gã đàn ông ngày đó bị mình dùng bình hoa đập bị thương.

“Johnny tiên sinh, hiện giờ thử vai đã kết thúc, nếu ông có chuyện gì thì giải quyết trước đi!” Người phụ nữ hỏi mấy câu lúc này khách khí mở miệng nói.

“Tôi thật sự muốn mau chóng rời đi.” Johnny cười lạnh, “Nhưng mà nếu như tôi không tới, thì dạng người không đứng đắn nào cũng có thể xuất hiện trong phim sao?”

“Johnny tiên sinh!” Tất cả mọi người nhủ mày, mơ hồ có chút bất mãn: Đây là ý gì, chúng tôi đau khổ cực nhọc tuyển diễn viên lại bị ông nói thành như vậy.

Nhưng một nhà sản xuất quả đúng là có quyền quyết định chính chọn diễn viên chính, cho dù mọi người bất mãn nhưng cũng không thể nói gì, không thể làm gì khác hơn là nói: “Lần thử vai này quyết định thí sinh cuối cùng vẫn chưa có, chúng ta có thể...”

“Tôi mặc kệ cuối cùng các người chọn ai, tôi chỉ nói một câu.” Johnny không kiêng kỵ chút nào mở miệng, cắt ngang lời mọi người, chỉ vào Niệm Ân nói: “Cậu ta, tuyệt đối không thể!”

Niệm Ân chột ngắc đầu lên, trong lòng có chút nổi khùng, tại sao lúc nào cũng có người đáng ghét như vậy, thoát nhìn mình dễ bắt nạt như thế sao?

Đang lúc cậu muốn nói gì đó, tiếng động “Rầm!” vang lên, đạo diễn Ronny đập bàn đứng dậy.

Về mặt ông nặng trĩu: “Nếu như có ai muốn nhúng tay vào chuyện quay phim... Như vậy xin lỗi, người đạo diễn, mời các người chọn người khác!”

Tất cả mọi người đều im lặng.

Dường như Johnny cũng bị kinh hoàng, gã không nhịn được do dự một chút, mặc dù gã là nhà sản xuất, trong tay có quyền hạn rất lớn, nhưng điều kiện tiên quyết là gã có thể thông qua phim ảnh để kiếm tiền, nếu không chính gã cũng không cách chịu trách nhiệm với nhà đầu tư.

Mà mấy năm nay, bốn chữ đạo diễn Ronny có lẽ đã trở thành từ đại diện cho phòng bán vé, gã không dám tùy tiện gây sức ép với đối phương, vốn chỉ là một diễn viên nhỏ không tên tuổi, không coi vào đâu, không nghĩ tới sẽ gây nên cục diện như bây giờ. Lềquydion

Nhưng lúc này nếu như tỏ ra yếu thế thì mặt mũi không biết để đi đâu, trong phúc chốc gã lọt vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan (Tiến lùi đều khó).

“Được rồi, được rồi, mọi người đừng kích động như thế, bình tĩnh lại một chút xem nào. Ronny, ông cũng đừng nóng giận, Johnny cũng là vì để làm ra bộ phim hay nhất thôi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta cũng là vì lựa chọn người tốt nhất thôi, bình tĩnh chút đi!”

“Hơn nữa mười vừa rồi không phải chúng ta đã bàn sao! Khí chất An không phù hợp với yêu cầu của chúng ta lắm, vốn cũng chỉ là đang suy nghĩ mà thôi.”

Mấy người mồm năm miệng mười nhao nhao giải hòa, mở miệng khuyên giải nói.

Ronny cười lạnh, vốn quyết định chọn diễn viên chính của mình bị mọi người nghi ngờ đã rất khó chịu, kết quả phát hiện vì nhà sản xuất thế mà lại nói ra những lời này!

Tĩnh tĩnh ông vốn kiêu ngạo, không chịu được người khác quơ chân múa tay trước mặt mình, nếu như nói vốn trong lòng có chút do dự, nhưng giây phút Johnny xuất hiện liền kiên định hơn, về mặt càng thêm nghiêm nghị hơn so với ngày thường lúc trước, ngoài dự đoán của mọi người, ông mở miệng như đinh chặt sắt: “Nếu để tôi đạo diễn, diễn viên chính phải là An.”

Niệm Ân ngây dại, cậu vốn đang tức giận, vì mấy người này cứ như thế thảo luận những chuyện đó ngay trước mặt mình, làm như mình không tồn tại.

Nhưng cậu kinh ngạc nhìn đạo diễn Ronny, hai người bọn họ chỉ từng hợp tác một lần, cậu chưa từng nghĩ tới sẽ được vị đạo diễn nổi tiếng này khen ngợi, hơn nữa không màng đắc tội với nhà sản xuất, ủng hộ mình làm vai diễn chính.

“Ronny, ông đừng hơn thua nữa, mới vừa rồi ông cũng thử qua, An không thích hợp, chúng ta cần chính là một thiếu niên có sự kiên trì, có chút cổ chấp, mà không phải là một đứa bé ngoan ngoãn biết nghe lời.” Mọi người ríu rít khuyên can, bọn họ đều cho rằng Ronny đang kèn cựa cùng với nhà sản xuất.

Lúc Johnny nghe lời đó cũng nghe ra có lối thoát, gã cười đắc ý, liếc xéo Niệm Ân một cái, cố làm ra vẻ nhã nhặn mở miệng nói, “Ronny, ông đừng so đo với tôi, tôi cũng chỉ là vì để làm ra bộ phim hoàn hảo nhất! Ông xem, tất cả mọi người đều nói không thích hợp, tôi đề cử người khác cho ông...”

“An là thích hợp nhất, tôi là đạo diễn, tôi cũng tin vào mắt mình.” Ronny cắt ngang lời gã ta, chán ghét nhìn gã một cái.

Johnny bị chen hòng, sắc mặt gã lạnh xuống, cười kiêu ngạo, làm ra vẻ như rất hào phóng, “Được, mặc dù ông không nể mặt tôi nhưng tôi không phải là người không hiểu đạo lý. Hôm nay, trừ phi ông làm cho tất cả mọi người công nhận cậu ta, nếu không muốn làm vai chính, vậy thì nằm mơ đi!”

Ronny nhú mày, đột nhiên đứng lên đi tới trước mặt Niệm Ân, “Muốn diễn không?”

Niệm Ân suy nghĩ một chút, nếu đi tới đây để thử vai, nhất định là mình muốn, vì vậy cậu khẽ gật đầu.

Sắc mặt đạo diễn Ronny vẫn không dịu đi như cũ, tiếp tục hỏi: “Có lòng tin diễn tốt tình cảnh kia không?”

Trong đôi mắt Niệm Ân có chút mờ mịt, nhưng vẫn gật đầu, “Có.”

Ronny bắt kè phản ứng của cậu, tiếp tục truy vấn, “Họ họ đều nói cậu diễn không tốt, cậu muốn vứt bỏ sao?”

Niệm Ân ngẩn ra, nhìn thoáng qua vẻ mặt hoài nghi của mọi người, rồi nhìn về mặt tiểu nhân đắc chí có chút hả hê của Johnny, dường như giờ khắc này bầu không khí bị lây nhiễm, cậu không nhìn được lác đàu, “Không muốn.”

“Như vậy...” Đạo diễn Ronny nghiêm nghị quát lên, “Hiện giờ nói cho tôi biết, lòng tin của cậu! Quyết tâm muốn diễn của cậu.”

Niệm Ân có chút không biết làm sao, “Đạo diễn...”

“Cậu muốn diễn sao? Cậu có lòng tin sao? Cậu muốn vứt bỏ sao?” Đạo diễn Ronny chất vấn liên tục, trên khuôn mặt luôn lạnh nhạt hiện lên mấy phần cảm xúc kịch liệt, ông lớn tiếng hét lên, “Nhìn tôi, nói cho tôi biết!”

Niệm Ân cắn môi dưới, trong lúc bất chợt cậu hiểu vát và tâm sức của Ronny, nhịp tim càng đập kịch liệt hơn.

Cậu nhớ lại kịch bản, hai tay không khỏi nắm chặt thành quyền, từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn còn chút ướt nước, cố gắng nhìn thẳng về phía trước, mang theo chút quật cường và không cảm lòng yếu thế, lớn tiếng giống ông trả lời, “Cháu muốn diễn, cháu có lòng tin diễn tốt, cháu sẽ không buông bỏ!”

Ánh mắt rất đẹp.

Mấy vị giám khảo trong phòng sợ ngây người, một khắc kia trong đôi mắt màu mực xinh đẹp nở rộ ánh sáng lấp lánh như ngọc gần như khiến mọi người hoảng sợ.

Còn ai dám nói đứa bé này không hiểu thế nào là kiên trì? Đó là ánh sáng lóa mắt phát ra từ trong linh hồn.

“Bây giờ...” Ronny từ từ xoay người, vẻ mặt nghiêm túc cuối cùng hơi dịu xuống, ông chỉ bình tĩnh lạnh lùng hỏi, “Bây giờ còn ai cảm thấy cậu ấy không thích hợp nữa không?”

Không ai dám lên tiếng.

Về mặt đạo diễn Ronny vẫn nhàn nhạt như cũ, “Như vậy bây giờ tôi tuyên bố, An chính là diễn viên chính của tôi!”

Trong phòng yên lặng như tờ, nhưng không có người nào nói lời phản đối.

Nhiếp ảnh gia Louis cười sang sảng đầu tiên, không nói gì chỉ giơ ngón tay cái lên với Niệm Ân.

Nữ trợ lý Tô San cũng nhẹ nhàng cười, mở miệng nói, “Chúc mừng.”

Về mặt những người khác thì lúng túng, ngại mất thể diện cũng không nói gì thêm.

Chỉ có về mặt Johnny tràn đầy lửa giận, đột nhiên đẩy cửa rời đi.

“Trời ơi! Tên kia bị làm sao vậy?” Edward vốn đứng ở cửa suýt chút nữa bị đụng vào, trên tay anh còn cầm ly trà sữa mua về cho Niệm Ân, cho nên tránh quá vội, bộ dạng có chút chật vật.

Anh nhìn thấy cửa lại được mở ra lần nữa, vội xoay đầu lại, trong mắt màu lam còn lửa giận nhưng giọng nói vẫn rất dịu dàng, “An, tên ngớ ngẩn kia không phải là bị em đánh cho ngu rồi đấy chứ?”

Niệm Ân cúi đầu nhìn mũi chân, mới từ trong phòng đi ra chợt nghe thấy những lời này. Cậu ngẩng đầu lên cười cười nhận lấy trà sữa, miệng nhỏ hút một ngụm, chỉ cười không nói lời nào.

Một lát sau, cậu mới giờ tỉnh trẻ con nhỏ giọng nói, “Edward, sau này cách xa gã ta một chút, gã có bệnh chó điên.”

Hết chương 21

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Chương 22

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Tối cuối tháng, album mới của Niệm Ân đã chuẩn bị phát hành. Còn bộ phim kia của đạo diễn Ronny cũng cũng sẽ bấm máy vào tháng sau. Khoảng thời gian đó vừa đúng lúc có một chủ nhật rảnh rỗi, thời gian qua Edward luôn che chở cho cậu, cũng không sắp xếp công việc cho cậu, ngược lại khuyên cậu nghỉ ngơi thêm mấy ngày. lequydon

Vì vậy cuối tuần này Niệm Ân ngủ một giấc đến trưa thì bị chuông điện thoại âm ỉ đánh thức, lúc tiện tay kéo rèm cửa sổ ra, ánh mắt trời chói mắt rực rỡ.

“An, nghe nói hôm nay em nghỉ phép?” Trong điện thoại là giọng lúc nào cũng tràn đầy tinh thần và sức lực của Shere, hơn nữa rất hào hứng.

“Vâng.” Niệm Ân từ trên giường bò dậy, đi dép lê rót nước uống cho mình.

“Ha ha, thật tốt quá, anh cũng có ngày nghỉ của mình...” Bối cảnh âm thanh trong điện thoại có chút hỗn loạn, hình như là người đại diện của Shere đang quát, nhưng Shere vẫn là bộ dạng vô cùng cao hứng như cũ, “Em cũng biết gần đây hai chúng ta có chút bận rộn, không gặp mặt nhau.” Hắn chậm rãi tỏ khổ, cố gắng muốn làm đôi phương xúc động. “Anh có một ngôi nhà gỗ nhỏ ở bên núi vùng ngoại thành, gần đó có một hồ nước rất đẹp, em cảm thấy chúng ta cùng tới đó nghỉ ngơi thì thế nào?”

Niệm Ân bật cười, “Shere, ngày nghỉ của em chỉ có hôm nay và ngày mai, nói cách khác chỉ còn lại một ngày rưỡi thời gian nghỉ phép, điều này cũng không quá phù hợp với thực tế rồi. Hơn nữa sao em không biết anh nghỉ phép? Em cảm thấy chỉ là ý nghĩ muốn nghỉ phép của anh cũng đủ cho Kiệt cao hứng muốn bóp chết anh rồi.”

“An!” Shere gào khóc một tiếng, “Thiệt là, tại sao em có thể đã kích anh, anh chỉ muốn gặp em thôi mà.”

Một tay Niệm Ân cầm di động, một tay cầm bàn chải đánh răng trên bàn, không để ý tới lời thì thầm buồn bực của Shere trong điện thoại, vô cùng nghiêm túc đánh răng.

“An, em yên tâm, anh không thành vấn đề, chỉ cần em có thể xin nghỉ thêm mấy ngày!” Trong điện thoại Shere hết sức khuyên nhủ, “Đã rất nhiều ngày anh không gặp em”

“Không được!” Niệm Ân nhỏ nước trong miệng ra, rất kiên định nói, “Thời gian biểu của em Edward đã sắp xếp xong, không thể tùy tiện phá hỏng”

“Edward, Edward, anh ta chỉ là một người đại diện!” Shere mất hứng kêu lên, sau đó lại hạ giọng điệu mềm xuống, “Được rồi An, bây giờ em đi ra cửa, chúng ta liên tới đó một buổi chiều đi, chơi một ngày, ngày mai anh sẽ đưa em về, có được không? Coi như là theo anh đi!”

“Rất xin lỗi, Shere.” Niệm Ân nói.

“...” Người bên kia điện thoại hồi lâu không trả lời, cảm giác tựa như đang hờn dỗi.

“Nhưng, hôm nay em muốn đi xem triển lãm nhiếp ảnh, anh có muốn đi cùng không?” Niệm Ân rất bình tĩnh nói.

“Cái gì? Dĩ nhiên là muốn đi cùng nhau.” Giọng Shere vừa hưng phấn, nhưng rất nhanh lại trở nên có chút vô lực, “Mới vừa rồi em đùa bỡn anh sao?”

“Shere, em phải rửa mặt, lát nữa hãy nói!” Niệm Ân không trả lời hắn, chỉ dứt khoát cúp điện thoại. Suy nghĩ một lát lại gửi một tin nhắn, bảo hắn lúc một giờ rưỡi đi tới quán cà phê gần nhà chờ mình.

....

“An... Em, em phải đi ra ngoài hả?” Edward đang hết sức chăm chú nghiên cứu nhiệt độ bình cà phê, nghe tiếng vang biết là Niệm Ân rời giường. Anh quay đầu vừa định chào hỏi thì kinh ngạc thấy đối phương ăn mặc chỉnh tề, bộ dạng chuẩn bị lên đường, không nhận được đối lời chào hỏi thành lời dò hỏi.

Niệm Ân khẽ gạt đầu một cái, cúi đầu uống sữa tươi, vừa dùng khóe mắt liếc nhìn Edward vừa khẽ nói, “Shere hẹn em cùng đi ra ngoài.”

Ánh mắt trời buổi trưa rất rực rỡ, lúc này Edward mặc áo sơ mi trắng, ống tay áo được vén ngược lên, thoát nhìn hết sức gọn gàng sạch sẽ. Anh nghe thấy câu này động tác trên tay dừng lại, vốn là bầu không khí tươi đẹp thế mà thoáng cái ảm đạm, nhưng chỉ một khắc luống cuống như vậy, anh lần nữa ngẩng đầu lên, bộ dạng như không có chuyện gì, dịu dàng mỉm cười dạn dò. “Trên đường chú ý an toàn, có muốn ăn chút gì rồi đi không?”

Niệm Ân cũng ngẩng đầu lên nhìn anh, cái nhìn thực sự nghiêm túc.

Người đàn ông trước mắt không sáng chói mắt như Shere, gần như tuấn tú lợi hại, nhưng cũng rất tài năng xuất chúng. Quanh người anh mang theo khí chất khác biệt, cũng không phải là nhiệt tình, ngược lại đối với chuyện người khác có một phần lạnh nhạt mà không ai phát hiện ra, bằng không năm đó khi hai người mới gặp gỡ đã đi trễ nửa giờ để thể hiện anh rất tức giận. Nhưng được sự giáo dục lại khiến anh không tốn chút sức lực nào để duy trì hình tượng ôn hòa. Hơn nữa người xử sự khiến giọt nước không lọt, chung sống cùng người khác thì có thể dễ dàng khiến người ta cảm thấy có tình cảm vững bền với anh ta, nhưng nghĩ tới nghĩ lui thì thật ra chỉ là quan hệ hời hợt.

Niệm Ân lệ thuộc vào anh, tin tưởng anh, nhưng dường như chưa từng cẩn thận quan sát anh.

Edward có chút không được tự nhiên, không thể làm gì khác hơn là mở miệng hỏi: “À, em đang nhìn gì vậy?”

Niệm Ân lắc đầu một cái, trông mắt màu đen thoáng hiện tâm tình phức tạp, nhẹ giọng trả lời: “Em đang nhìn anh.”

“Anh có gì đẹp mà nhìn?” Edward bật cười.

“Anh rất kỳ cục.” Niệm Ân nghiêm túc trả lời.

“Kỳ cục?” Edward kinh ngạc nhướn mày, anh không nghĩ tới lại nhận được sự đánh giá như vậy.

“Đúng vậy, rất kỳ cục.” Niệm Ân lặp lại lần nữa, cũng không nói thêm gì.

Chuông điện thoại reo lên, cậu đứng dậy ném hộp sữa tươi đã uống hết vào trong thùng rác bên cạnh, vai mang túi xách, đeo mũ và cặp kính râm, “Hôm nay muốn đi xem triển lãm nhiếp ảnh, em đi ra ngoài, Edward, tạm biệt.”

“À... A, tạm biệt.”

Đến địa điểm từ xa Niệm Ân đã nhìn thấy Shere đứng trước cửa quán cà phê, vóc người rất cao, tư thế đứng yên rất thoải mái, có thể nhìn ra là đã trải qua huấn luyện, bởi vì hần chỉ đứng đó cũng thu hút vô số ánh mắt nhìn. Kiểu tóc hơi chỉnh sửa một tý, đẹp kính đen che giấu khuôn mặt, nhưng thoát nhìn vẫn rất đẹp trai.

Hần nhìn thấy Niệm Ân đi tới hơi cong môi, tiến lên mấy bước kéo tay đối phương, sau đó mới mở miệng hỏi, “Sao em mặc đồ này?”

Niệm Ân nhìn mình, quần jean như bình thường, áo len mỏng màu trắng, “Đây đường mọi người đều mặc như vậy, kỳ quái chỗ nào?”

Shere thấy ánh mắt nghi ngờ của cậu không nhìn được bật cười, chưa nói cho cậu biết mẫu chốt chính là mấy lời “Đây đường mọi người đều mặc như vậy.”

Làm người nghệ sĩ mà nói quan trọng nhất là chú ý hình tượng của mình, theo đuổi thứ độc nhất vô nhị, còn nghiêm trọng hơn không cẩn thận đụng quần áo của người khác thì cảm thấy cả ngày không may mắn. Cho dù không đặc biệt, không muốn làm cho người khác chú ý, trước lúc ra cửa cũng sẽ thay đổi quần áo hàng hiệu.

Còn Niệm Ân nổi tiếng đã sắp hơn một năm vẫn còn dùng giọng như chuyện đương nhiên nói trang phục của mình giống như “Đây người ngoài đường,” thật sự khiến người ta kinh ngạc.

Hần lắc đầu một cái, không nói tiếp đề tài này nữa, ngược lại hỏi: “Triển lãm nhiếp ảnh cách đây có xa không? Nếu không xa chúng ta đi bộ qua!”

“Đi qua, anh xác định?” Niệm Ân cũng bỏ qua đề tài mới vừa rồi, ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Ặc? Làm sao?” Shere không hiểu hỏi.

“Không có gì, vậy thì đi thôi! Khoảng chừng 30’ đi bộ.” Niệm Ân lấy một tấm bản đồ từ trong túi ra, cúi đầu nghiên cứu, chỉ vào một chỗ nói, “Thuận tiện tới chỗ này ăn bữa cơm, thế nào?” “Được!” Shere cười, thật ra thì hắn muốn ở chung một chỗ với Niệm Ân nhiều một chút, cho nên mới có ý không lái xe tới.

Nhưng rất nhanh hắn liền hiểu rõ ý tứ vừa rồi của Niệm Ân là gì.

Chỉ mười phút đi bộ, Shere nhận được không dưới mười cô gái tới gần, thậm chí lúc ăn cơm còn được nữ phục vụ tặng một bàn, nói là cái gì mà hoạt động thúc đẩy tiêu thụ thực phẩm của cửa hàng... Nếu đổi lại lúc trước, hắn sẽ rất tự hào cho dù mình nguy trang thế nào cũng vẫn được đón chào như vậy, thế nhưng khi thích người trước mặt này, hắn lúng túng.

Niệm Ân rất nghiêm túc ăn đồ ăn, trong đôi mắt lại hiện lên sự vui vẻ.

Shere rất vất vả chờ cậu ăn cơm xong, tính tiền rồi lôi kéo cậu đi ra ngoài.

Người đến xem triển lãm nhiếp ảnh cũng không nhiều lắm, Shere không có hứng thú đối với những chuyện này, hắn chỉ một mực đi theo bên cạnh Niệm Ân, mới thuận tiện quét qua những tác phẩm kia.

Sau khi đi qua mấy phòng triển lãm Niệm Ân đột nhiên nhẹ giọng nói, “Thật ra thì, ngay từ trước khi làm ca sĩ, em muốn làm nhiếp ảnh gia hơn.”

“May mà em không có.” Shere nói, “Nếu nói như vậy, anh cũng sẽ không gặp em rồi.”

“Cảm ơn anh chăm sóc từ trước đến nay, Shere.” Niệm Ân đứng trước một tác phẩm, dừng bước lại, không nhìn về mặt của Shere, chỉ là rất chân thành biểu đạt sự cảm kích của mình.

“Giữa anh và em còn cần nói cảm ơn sao?” Trong lòng Shere có chút bất an, nhưng vẫn nghiêm túc nhìn cậu, trong đôi mắt màu lam là tình yêu không che giấu.

Niệm Ân im lặng một lát, cậu không quen đối mặt với tình cảm trực tiếp như thế.

“Anh thích em, An!” Shere cúi đầu, lại một lần nữa nỉ non tỏ tình bên tai cậu.

Niệm Ân nhìn tác phẩm ảnh chụp trước mắt xuất thần: Trong thiên đường tên là Ladakh, một lữ khách đang bước một mình đi dọc theo sông kết băng Ska, đây là một vùng băng tuyết hoang vu trên thế giới, tầng mây hạ xuống rất thấp, chỉ có chút ánh sáng chiếu rọi.

Nhiếp ảnh gia để lời tựa bên dưới tác phẩm: Thật may là ở chỗ như vậy, ánh mặt trời vẫn xuyên qua được như thế.

“Shere, em thừa nhận rất có cảm tình với anh, nhưng mà em biết mình không thích anh.” Niệm Ân nhẹ giọng nói.

Ánh mắt màu lam ảm đạm một chút, nhưng lập tức Shere liền lộ ra nụ cười rục rờ không ai có thể địch lại được, giọng khẳng định nói, “Anh sẽ làm em thích anh.”

Niệm Ân im lặng, cậu chuyên chú nhìn tấm hình kia: Người khách độc hành trên băng, ánh mặt trời phá vỡ mây mù chiếu xuống dưới.

“Anh sẽ không ép em, An!” Shere đưa tay sờ gương mặt cậu, “Từ lần đầu tiên anh nhìn thấy em đã suy nghĩ, nếu em có thể cười lên thì tốt quá! Từ trước đến nay anh cũng là lần đầu tiên muốn thật lòng chăm sóc một người, em đừng suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần đón nhận là có thể, vì đây là anh lựa chọn cho mình.”

Hắn cầm tay Niệm Ân lên, cúi đầu hôn xuống, cổ tay trắng nõn có sợi dây chuyền trước đây không lâu hắn quấn lên, cười nói: “Anh nói rồi, sẽ dây dưa em cả đời!”

“Em muốn suy nghĩ thêm.” Niệm Ân nhỏ giọng nói.

“Được!” Shere đồng ý.

Hai người tiếp tục đi dạo xung quanh khu vực triển lãm nhiếp ảnh, Niệm Ân cũng không chỉ lo tự mình xem như vừa rồi, ngược lại nhỏ giọng giảng giải cho Shere.

Lúc này Shere mới kinh ngạc phát hiện An thế nhưng thật sự rất nghiêm cứu về nhiếp ảnh mà không phải yêu thích suông, kiên nhẫn, nghiêm túc lắng nghe cậu giảng giải, dần dần cũng cảm thấy thú vị.

Lúc vui vẻ thời gian luôn trôi qua rất nhanh, triển lãm nhiếp ảnh sắp phải kết thúc, hai người đã thỏa nguyện mong ước.

“An, anh đưa em về nhà.” Shere mở miệng nói.

“Không cần.” Niệm Ân nhìn xung quanh, “Em bắt xe buýt đi về.” Cậu dừng một lát, cắt ngang lời tiếp theo Shere muốn nói, nghiêm túc nói, “Em muốn suy nghĩ cho kỹ càng.”

Shere bắt đầu dĩ thỏa hiệp: “Trên đường chú ý an toàn, sau khi về đến nhà thì điện thoại cho anh.”

Niệm Ân cổ quái nhìn hắn, “Shere, em đã không làm học sinh tiểu học nhiều năm rồi.”

Cậu cố chấp bảo Shere đi trước, sau đó đứng trước trạm xe buýt, bộ dạng chờ xe, nhưng lại không để ý xe buýt đã ghé trạm, chỉ là đứng trong chốc lát đột nhiên cậu bước nhanh đi xuyên qua đường lớn, đi tới trước mặt một chiếc xe thì dừng lại, cong ngón tay gõ lên cửa kính xe,

Hồi lâu, người đàn ông trong xe hạ cửa kính xuống, sắc mặt có chút lúng túng giải thích, “Xin lỗi An, anh chỉ là đứng lúc...”

Niệm Ân không để ý tới anh, kéo cửa xe ra ngồi vào, nhàn nhạt nói, “Nếu không yên lòng, tại sao không nói?”

“Không, chỉ là... Em... Em cùng Shere ra ngoài... Anh...” Edward lắp bắp nói, đột nhiên lại kiêu căng ngay không sợ chết đứng, anh gượng cười nói, “Tên kia quanh năm suốt tháng tin tức ngoài luồng nhiều đến không hết, anh sợ em bị lừa gạt.”

“Cho nên liền theo em? Edward, anh thật sự rất kỳ quái!” Niệm Ân nhìn anh nói.

“Chỉ là nghe em nói triển lãm nhiếp ảnh nên anh lái xe tới xem một chút thôi mà.” Edward ngượng ngùng giải thích, “Anh chỉ dừng ở đây chờ, anh thề, anh không làm chuyện gì khác?”

Niệm Ân tiếp tục nhìn anh, trong đôi mắt màu đen tràn đầy không hiểu và nghi ngờ.

Edward đối diện tầm mắt như vậy, nhất thời tức giận giống như quả bóng đã xì hơi, anh che mắt không dám nhìn thẳng đối phương, có chút chật vật, “Xin lỗi An, anh không nên can thiệp vào cuộc sống của em.”

“Em không ngại!” Niệm Ân nhỏ giọng nói, “Edward, anh biết em không ngại mà.”

Edward cúi đầu, khỏ sở nói: “Cảm ơn em, An.”

“Nếu như em và Shere chính thức qua lại mà nói... “Đột nhiên Niệm Ân nói.

“Anh hi vọng em có thể hạnh phúc.” Edward cắt ngang lời cậu, sắc mặt có chút trắng bệch, kiên định như vậy, phảng phất như muốn cố gắng thuyết phục mình... Có cái gì đó rất lạnh rất lạnh chậm rãi thấm vào trong xương.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 23

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Trong đường hầm tàu điện ngầm, Jenny yên lặng đứng đó, cô vừa nghe nhạc vừa chờ xe tới. lequydion

Mặc dù cô một thân tây trang rất nghiêm chỉnh, nhưng tóc quần dài tùy ý buông xõa xuống bờ vai. Không giống với những người phụ nữ khác, trên cổ cô, trên cổ tay nữa cũng không có đồ trang sức dư thừa nào, chỉ có một đôi bông tai kim cương tinh xảo trên lỗ tai đẹp để như sợi tóc khẽ đung đưa theo gió, thoát nhìn đơn giản phóng khoáng.

Bởi vì mới tan việc, trên mặt cô còn mang theo vẻ mệt mỏi dựa vào trên tường chờ đợi.

Cô hơi nghiêng đầu nhìn về phía chỗ xe sắp chạy tới, cô như thể thoát nhìn vừa yếu ớt lại vừa kiên cường, khiến người ta không nhận được sinh lòng thương tiếc.

Có rất nhiều người nói, ống kính của nhiếp ảnh gia có thể nhìn thấy linh hồn.

Từ trước tới giờ Louis là nhiếp ảnh gia nổi tiếng, dĩ nhiên cũng từng nghe mấy lời này, nhưng đối với chuyện đó anh cũng không nói gì, chỉ là sau khi nghe thì cười nhạt, không công nhận cũng không cãi lại.

Bởi vì anh ta cũng không biết ống kính mình có thể nhìn thấy linh hồn hay không, anh ta chỉ biết ống kính của mình có thể nhìn thấy cái đẹp, vô số cái đẹp.

Ánh sáng phản ngược lúc mặt trời lặn, tia sáng dịu nhẹ không chói mắt, trong trạm xe điện ngầm bình thường, chỉ có một gò má, mặc dù rất mệt mỏi nhưng trầm tĩnh mà xinh đẹp, phải, một người phụ nữ rất xinh đẹp.

Louis thường nói: Chụp người thì tựa như đang nói chuyện với một người, người được chụp chính là ngôn ngữ, mà bối cảnh chính là ngữ điệu (Nghĩa là giọng nói), khi hai người hợp lại làm một, thì chúng ta có thể biết tâm hình đang nói cho chúng ta biết điều gì.

Xuyên qua ống kính chụp anh ta cẩn thận len lén nhìn người phụ nữ kia, đối với một nhiếp ảnh gia nổi tiếng mà nói, kinh nghiệm chụp ảnh kiểu như thế này vốn rất ít.

Nhưng giờ khắc này anh ta cảm thấy là số mệnh, thậm chí anh ta cảm thấy gặp may, tấm ảnh đang tự nói với mình: Tiểu tử, nếu như bỏ qua người phụ nữ này mà nói, thì mi liền cô đơn cả đời!

Vì vậy, anh ta theo tâm ý của mình đi đến gần: “À... Hôm nay trời rất đẹp.”

Jenny ngẩn ra, lấy tai nghe xuống do dự nói: “Xin lỗi, anh vừa nói gì?”

“Tôi bảo thời tiết hôm nay rất đẹp.” Louis cười nói.

Jenny sững sờ một chút, nhưng cô chưa bao giờ thiếu những người theo đuổi, tất nhiên nhanh chóng hiểu được ý của đối phương, vì vậy cô chỉ khẽ cười, thoải mái nói, “Tôi nhớ hôm nay trời đầy mây.”

“À... Tôi...” Louis cà lăm, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Jenny cười nhưng trông mắt không hề có bất kỳ vẻ giấu cợt nào, đột nhiên anh ta bình tĩnh lại, lộ ra nụ cười, tựa như đang nói đùa, lại mang theo sự chân thành, “Bởi vì gặp em, cho nên tôi mới cảm thấy thời tiết rất đẹp.”

Jenny nở nụ cười không trả lời anh ta.

Xe tới, Louis đuổi theo Jenny lên xe, anh ta đứng kể bên cô, vắt hết óc tìm kiếm đề tài.

“Em đang nghe gì vậy?” Anh ta cố làm ra vẻ tò mò hỏi.

Jenny nhìn anh ta, đối với người đàn ông mặc dù đến gần này, nhưng lại không thấy sự lỗ mãng tùy tiện, nên không có ác cảm lắm: “All out of love.”

“Là ca khúc mới của An.”

“Anh cũng thích câu ấy hát?” Jenny kinh ngạc, vì mặc dù là ca khúc mới nhưng album vẫn chưa chính thức tung ra thị trường, đây chỉ là một ca khúc đơn mà trên mạng truyền ra, hơn nữa giới hạn chỉ có hội viên trả tiền mới có thể tải xuống. Còn fan của An phần lớn là phái nữ, không nghĩ tới sẽ gặp được một người đàn ông có cùng sở thích.

Louis cười không trả lời, anh ta cảm giác cuối cùng mình cũng tìm được một đề tài có thể trò chuyện.

“Tôi tên Louis, có thể biết tên của em không?”

“Tôi là Jenny.”

.....

Lúc Edwrad tới phòng tập luyện tìm Niệm Ân, Niệm Ân đang hát.

Không có âm nhạc, thiếu niên đeo tai nghe rất to, một mồi nằm trên thảm lông lật một cuốn tạp chí, rất vui vẻ ca hát. Cảm giác thoải mái tùy tiện đó hoàn toàn khác biệt với vẻ nghiêm túc và cẩn thận ở trong phòng thu âm. Lúc này tiếng hát rất nhẹ nhàng, thỉnh thoảng có mấy âm tiết phát âm không chính xác lắm, quên lời bài hát vãn vãn, cậu cũng chỉ tùy ý lẩm bẩm cho qua. lequydion

Nghe không hoàn mỹ, nhưng vẫn có thể khiến người ta cảm giác được sự tự do và vui vẻ của cậu như cũ.

Edward nghe một lát không nhận được thở dài khe khẽ: Thật ra thì phương thức ca hát như thế này mới hợp với cậu chẳng!

Rất nhiều người cảm thấy thiếu niên này quá may mắn, vì cậu thành danh nhanh như vậy, hơn nữa cho tới nay đều hết sức thuận lợi. Nhưng không có ai biết tới sự cố gắng của cậu, mỗi ngày cậu phải luyện giọng ba bốn tiếng đồng hồ. Còn bận rộn vô số lịch trình, lúc cậu đang ở trong phòng thu âm, mỗi lần hát, mỗi một đoạn, mỗi một câu, mỗi một chữ, không khỏi tinh tế tới cực điểm, có chút tề vết nào sẽ hát lại.

Cậu vẫn chưa tới hai mươi tuổi, thân hình thoạt nhìn cũng nhỏ gầy hơn so với bạn cùng tuổi, lúc đứa trẻ khác đang chơi đùa thì cậu bắt đầu công việc, mọi hoạt động đều bị mọi người nhìn vào.

Nhưng cho dù cố gắng như vậy, vô số người ngu ngốc lại nghi ngờ liệu những gì cậu đạt được có dùng thủ đoạn bất chính nào hay không.

Edwrad cảm thấy đau lòng.

Anh đứng ở cửa, đột nhiên xúc động kêu lên: “An!”

Tiếng hát lập tức dừng hẳn, thiếu niên nằm trên đất xoay người lại, đôi mắt đen láy xinh đẹp tĩnh mịch trước sau như một, “Edward, lại phải làm việc sao?”

Edward do dự một chút, cuối cùng quyết định đẩy hành trình lùi lại một chút, tối thiểu khiến tâm tình hiếm khi bình yên của Niệm Ân tiếp tục duy trì, anh dịu dàng nói: “Không có, em có thể nghỉ ngơi nhiều thêm một chút mà.”

“Ồ.”

“Nếu như... Anh nói là nếu như có cơ hội... An, em có nguyện ý rời khỏi làng giải trí không?” Edwrad đi tới ngồi xuống bên cạnh Niệm Ân, nhẹ giọng hỏi.

“Em không hiểu, hợp đồng của em chưa tới kỳ hạn.” Niệm Ân xếp chân ngồi dậy, trong mắt đen tràn đầy nghi ngờ và khó hiểu: “Edward, ý của anh là... Không muốn em ca hát sao?”

“Không phải vậy.” Edward ngồi chồm hồm xuống, lấy tay vuốt ve gương mặt cậu: “An, anh chỉ muốn để cho em tự do tự tại ca hát, mà không giống như bây giờ, ngày nào cũng bận rộn tới bận rộn lui.”

Niệm Ân cúi đầu rất nghiêm túc suy nghĩ một lát, “Edward, em không thích bận rộn nhưng em thích những fan mê ca nhạc.”

Nói tới chỗ này cậu cười hơi xấu hổ, giơ một xấp bưu thiếp trong tay ra, sau đó lại lần nữa ôm vào trong ngực, “Anh xem, những thứ này đều là lời chúc phúc của bọn họ gửi cho em, em thích bọn họ! Thích bọn họ nói yêu em, quan tâm em, tặng quà cho em... Lúc này, em cảm thấy rất vui vẻ rất ấm áp.”

Giọng cậu dần dần hạ xuống, “Có lúc em rất tham lam, hi vọng tất cả mọi người đều thích em như vậy, reo hò vì em... Bộ dạng của em như vậy, có phải rất ham hư vinh hay không?”

Cậu dừng lại một lát, rồi giải thích nói, “Nhưng, em muốn đáp trả bọn họ, em sẽ hát hay cho bọn họ nghe.”

Edward im lặng một lúc, phức tạp nhìn cậu, hồi lâu mới mỉm cười nói: “An thích là được rồi.”

Niệm Ân lại cúi đầu, liếc nhìn buu thiếp lần nữa.

Một lát sau đột nhiên cậu ngẩng đầu lên nhìn anh, “Edwrad, em hát cho anh nghe được không?”

Edward kinh ngạc, nói: “Được.”

Nằm một mình, đầu tựa vào trên điện thoại, nhớ anh nhớ đến đau lòng... Em muốn anh quay lại mang em về nhà, tạm biệt những đêm dài rất cô đơn... Xin hãy yêu em, nếu không thì hãy dẫn em đi, dẫn em rời đi...

Hai người sống vai ngồi dưới đất, Edward cảm thấy đáy lòng bình yên đến lạ, lần đầu tiên anh biết, không có âm nhạc, chỉ đơn thuần hát chay cũng có thể thu hút mình như vậy, không thuộc về đám người rộn ràng bốc đồng và gây âm ỉ, chỉ yên lặng nhỏ giọng hát, thật sự yên bình!

Anh hi vọng có thể kéo dài mãi, cứ như vậy kéo dài mãi...

Giọng hát dần dần ngừng nghỉ, nhưng tựa như còn quanh quẩn trên nóc phòng.

Hồi lâu sau Edward cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng lắng nghe.

Niệm Ân xoay người lật cuốn tạp chí, tiếng ma sát giữa các tờ giấy phát ra rất lớn phá vỡ sự im lặng trong căn phòng.

Tựa như cậu rất vui vẻ, tiếp tục nhỏ giọng ngâm nga trong miệng: Em muốn anh quay lại mang em về nhà, tạm biệt những đêm dài rất cô đơn... Xin hãy yêu em, nếu không thì hãy dẫn em đi, dẫn em rời đi...

Xin hãy yêu em, nếu không thì hãy dẫn em đi, dẫn em rời đi...

.....

Shere chạy đến phòng làm việc của đạo diễn Ronny làm náo loạn âm ỉ, cũng muốn tham gia quay bộ phim mới này.

Đạo diễn Ronny dờ khóc dờ cười, người khác cầu xin cũng không cầu được ảnh để tham gia, nhưng thế mà ông lại buồn rầu, vì bộ phim lần này không có nhân vật thích hợp với Shere.

Đạo diễn Ronny đen mặt lại nói: “Cút!”

Shere chớp đôi mắt màu lam không để ý tới ông, ngồi bên cạnh rất thanh thản hút thuốc, chính là kiểu ăn vạ không đi.

Đạo diễn Ronny bắt đầu cảm thấy đầu phình to ra, nếu không phải bình thường Shere coi như là người không tệ, cộng thêm kỹ thuật diễn khá đáng khen, ông thật sự muốn gọi bảo vệ ném người này ra ngoài.

“Cậu muốn thế nào?” Ông tức giận hỏi.

“Đóng phim! Dù bất kể nhân vật nào cũng được, tôi chính là muốn tham gia diễn xuất bộ phim này.” Bộ dạng Shere rất bấp chập đạo lý, cười hi hi nói.

Vì vậy đến hôm sau lúc quay phim Niệm Ân kinh ngạc phát hiện Shere thế mà xuất hiện trong đoàn làm phim, mang mắt kính hình bầu dục, vẻ mặt tươi cười lịch sự vẫy tay với cậu.

Bộ phim tên là, chuyện kể về một thiếu niên nhiệt tình yêu Piano, cố gắng phấn đấu cuối cùng giành được sự thành công. Bối cảnh cả phim toàn là âm nhạc, chiếm độ dài rất lớn, đồng thời lại làm nổi bật sự lộn độn và khó khăn mà nhân vật trong phim trải qua.

Niệm Ân phải diễn chính là nhân vật chính đó, một thiếu niên mang theo chút cố chấp và kiên cường, cho dù nghèo khó hay là bệnh tật thậm chí là cái chết, cũng chưa từng buồn tha lý tưởng theo đuổi Piano.

Lúc này Shere đơn giản chỉ là vai phụ, vai diễn là một giáo sư dạy kèm ở nhà, tuy rằng đây là một nhân vật không quan trọng nhưng lại không thể thiếu được, hẳn chính là người hướng dẫn đưa thiếu niên vào thế giới âm nhạc.

Trong màn ảnh, cửa chậm rãi mở ra.

Vách tường trắng như tuyết, đèn treo, cửa sổ kính màu, Piano trang nhã, Shere lẳng lặng đứng bên cạnh Piano, phảng phất như lơ đãng ngẩng đầu lộ ra khuôn mặt tuần tú, hần gió tay nâng mắt kính lên, khoe môi cười nhân nhật.

“Âm nhạc là gì?” Hần ưu nhã cúi người xuống chăm chú nhìn vào thiếu niên, dùng ngón tay linh hoạt đánh một ca khúc đơn giản tươi đẹp luyện bài trên phím đàn, dưới ánh mắt kính ngạc của thiếu niên, hẳn cười nói, “Đây chính là âm nhạc!”

Chương 37: Chương 24

“Mơ ước là gì? Kiên trì là gì? Dũng cảm là gì? Hôm nay rốt cuộc tôi đã hiểu rõ, nếu như tôi có một đứa con trai, tôi hi vọng nó có thể kiên cường giống như An!” Một người trung niên nhìn về phía ông kính nói.

“An, cậu quá tuyệt vời! Tôi hi vọng có một ngày, khi giấc mộng của mình bị tất cả mọi người không ủng hộ thì tôi cũng có được dũng khí, kiên định, tự tin giống như cậu! An, tôi thích cậu!” Một người trẻ tuổi chen trước ông kính hưng phấn nói, mấy tên bạn học đứng bên cạnh thét lên mấy tiếng chói tai.

“Tôi đã sống rất nhiều năm, đã qua cái tuổi liễu mạng vật lộn vì mơ ước, tôi đã sớm có thói quen thỏa hiệp, thói quen thích ứng với cuộc sống thực tế, nhưng đứa bé này khiến tôi thấy được tôi lúc còn trẻ.” Một người đàn ông lớn tuổi thoải mái khôì hài nói trước ông kính, “Phải biết rằng đừng nhìn tôi như bây giờ, năm đó tôi cũng từng rất cố chấp, ước muốn trở thành một nhà khoa học... Ha ha, sau đó tôi phá hủy chiếc xe hơi bảo bối của ba tôi... Dĩ nhiên, đây đều là chuyện đã qua, tôi hi vọng An vĩnh viễn có thể thuần khiết như vậy, tôi cảm thấy cậu là đại biểu cho hi vọng!”

Trong một đêm, tên An lại một lần nữa khiến vô số người say mê.

Rất nhiều người sau khi đi ra khỏi rạp chiếu phim, lại xếp hàng lần nữa, lại mua vé lần nữa, lại đi vào rạp chiếu phim lần nữa.

Không có phong cách nhẹ nhàng giống với , ở trong phim, tình tiết vô kịch vô cùng chặt chẽ, từ đầu tới cuối tràn đầy tình cảm dữ dội. Bất kể là tình hình cuộc sống khốn khó sau khi gia đình phá sản, hay là lúc gian khổ bốn ba đi làm nuôi gia đình, thậm chí là bệnh tật, cuối cùng là chết. Bối cảnh âm nhạc từ đầu tới cuối không hề âm u, từ trước tới sau đều là cậu ngẩng cao đầu, tích cực hướng về phía trước, cho dù thời điểm khó khăn nhất, tiết tấu âm nhạc cũng mau lẹ, phẳng phất như xua đuổi thúc giục người ta đi tới.

Còn thiếu niên nhân vật chính trong bộ phim kia chưa từng buông bỏ tình cảm chân thật nhất đối với sinh mạng của bản thân mà cậu hướng tới, chưa từng buông bỏ niềm đam mê Piano. Cậu học Piano trong thư phòng, cậu đánh đàn trong giáo đường cho trẻ mồ côi, lúc cậu đi làm trong quán rượu len lén chạm vào Piano...

Bất kể có gì khó khăn, bất kể bao nhiêu người yêu cầu cậu buông bỏ. Cậu cũng chỉ cúi thấp đầu, im lặng lắng nghe, sau đó dùng hai tay nắm chặt thành quyền, gian khổ như vậy, giống như núi đè trên người, vẫn còn ngoan cường từng chút một ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt nóng bỏng, một lần lại một lần cố chấp kiên trì nói, “Tôi chỉ muốn... Tiếp tục đánh Piano một lần!”

Sau đó, khi âm nhạc dần dần lắng xuống... Trên màn hình rộng lớn, thiếu niên nằm trên giường trắng toát, sắc mặt tái nhợt, gò má bệnh hoạn đỏ sẫm, bác sĩ đi tới cúi đầu hỏi cậu: “Cậu còn có chuyện gì muốn làm không?”

Thiếu niên giùng giàng cố gắng ngồi dậy, mắt đen xinh đẹp trong suốt giống như thủy tinh, mà lại yếu ớt vừa chạm vào liềm võ, bên trong có một ngọn lửa thiêu đốt, cậu há to miệng, đã không còn sức lực, chỉ nhẹ nhàng nói được: “Tôi chỉ muốn... Tiếp tục đánh Piano một lần nữa!”

Âm thanh của Piano lần nữa kịch liệt vang lên, trong rạp chiếu phim tràn đầy tiếng khóc.

Tôi chỉ muốn... Tiếp tục đánh Piano một lần nữa!

Những lời này, theo từ sinh ra đến khi chết đi!

Khán giả chảy nước mắt, nhìn đứa bé trong phim một lần ngã xuống, một lần bị nghi ngờ, một lần vấp phải trắc trở, một lần thất bại, sau đó lại một lần nữa đứng dậy.

Rất rõ ràng bộ phim này thành công, đồng thời khiến danh tiếng của An đại tới đỉnh cao.

Thiếu niên theo đuổi mơ ước khiến mọi người cảm động.

Bộ phim này trở thành kinh điển, trên một quyển tạp chí điện ảnh uy tín viết như thế này: Nếu như bạn cảm thấy tương lai mờ mịt, xin hãy đi xem; nếu như bạn sợ thất bại, xin hãy đi xem; nếu như bạn còn có mơ ước, xin hãy đi xem; nếu như bạn vẫn quyết định buông bỏ, xin hãy xem một lần, đứa bé trong bộ phim đó cho dù đối mặt với cái chết, cũng không ngừng theo đuổi ước mơ, sau đó hãy ra quyết định!

.....

Ánh mặt trời buổi trưa sáng rực, trên sân thể dục có hai đội thiếu niên đang đá bóng, một tiếng còi vang lên, trận tranh tài kết thúc.

Các thiếu niên đua giỡn với nhau đi vào phòng nghỉ ngơi, còn chưa tới cửa thì...

“Em rất thích học trưởng!” Một cô gái đột nhiên cứ như vậy khóc chạy qua trước mặt bọn họ, mọi người đưa mắt nhìn nhau.

“Ha ha, Dany, đây là người thứ mấy tìm cậu tỏ tình rồi hả?” Một chàng thiếu niên tóc rậm nắng phả vỡ không khí yên tĩnh, trêu chọc nói: “Mình thấy cũng là người đẹp xinh xắn! Vẫn không lọt vào mắt xanh của cậu sao?”

“Đúng vậy đúng vậy! Dany, mình nhớ năm nay nữ sinh tỏ tình với cậu cũng không ít đâu!”

“Thật sự không thích một người nào cả sao?”

“Bạn học, cậu như vậy là không thể được, muốn độc thân cả đời à!” Lê*quy)Đôn

Nghe đám người ồn ào sôi nổi nói như vậy, Dany dờ khóc dờ cười, “Này này, mấy người các cậu đấy, nhất định phải tò mò chuyện riêng của mình sao?”

“Chúng mình đang quan tâm cậu mà!” Mọi người trăm miệng một lời nói.

“Cất, cho là mình không biết các cậu là muốn xem náo nhiệt sao?” Dany bữu môi khinh thường, “Quên đi, dù sao nếu không hoàn thành sự nghiệp học hành trước, mình chưa có hứng thú.”

“Sax, đàn ông chân thật sẽ không nhầm lẫn giữa sự nghiệp và tình yêu!”

“Nhưng mình không cần các cậu xen vào việc của người khác!” Dany bắt đầu đi nói một câu, vội vàng dời đề tài: “Buổi chiều không có tiết, mình muốn đi xem phim, có muốn đi cùng mình không?”

“Xem phim?” Tất cả mọi người dùng giọng kỳ dị đáp lại, “Dany, đầu óc cậu bị hỏng à, không tìm nữ sinh xinh đẹp, tìm bọn mình cùng đi xem phim!”

“Đúng vậy đó, vẫn là nữ sinh đáng yêu một tý đi! Này Dany, cậu không phải là GAY đấy chứ!”

“Khó trách, khó trách cậu vẫn luôn từ chối các cô gái.”

“Mình cảnh cáo cậu Dany, mình không ngại cậu thích đàn ông, nhưng không được yêu mình nhé.”

Dany nhìn đồng đội cao lớn thô kệch của mình, khoe miệng co giật, “Được, nếu các cậu có đạo đức!”

“Ha ha! Nói đùa mà!”

Dany cười khổ, cậu ta cũng không biết rõ mình đồng tính luyến ái hay không nữa, theo lý thuyết thì từ nhỏ mình khẳng định là không thích các cô gái, nhưng tất nhiên như vậy, thì tại sao mình lại điên cuồng say đắm một thiếu niên khác có giới tính giống như mình?

“Được rồi! Thời gian cũng muộn rồi, mọi người nên làm gì thì làm đi!”

“Đúng vậy, đi thôi, hôm nay mình phải về nhà một chuyến!”

“Dany, ngày mai gặp.”

“Hôm nay mình có chuyện, không thể cùng đi xem phim với cậu được, bye!”

Những người kia dọn dẹp đồ đạc một chút rồi rời rít rời đi, Dany cười khẽ, lúc này mới đứng lên thay quần áo.

“Nói thật Dany, cậu vẫn còn theo đuổi ngôi sao sao?” Thiếu niên tóc xù vừa cúi đầu buộc nút giày vừa hỏi.

“Ừ, đúng vậy!” Dany dường như lơ đãng trả lời.

“Cậu thích ngôi sao đó, tên An, hình như là bạn cùng phòng của cậu!”

“Ừ.”

“Cậu ta hát đúng là không tệ, nhưng mình thích phong cách Rock and roll hơn.”

“Oh.”

“Deny, mấy thứ ngôi sao gì đó cách chúng ta quá xa, cho dù trước kia thân mật nhưng vẫn là người của hai thế giới, cậu đừng nghiêm túc như vậy chứ.”

“Mình biết.” Dany cười, không hề nói thêm gì nữa.

“Được rồi, mình đi trước.” Thiếu niên tóc xù thay xong giày đứng lên, quay đầu phất tay với Dany một cái rồi chạy ra ngoài.

....

Lúc Dany từ rạp chiếu phim đi ra sắc trời đã tối xuống, cậu ta mỗi một đi trên đường, khoe mắt thoáng nhìn lập tức bị tầm áp phích bên cạnh thu hút.

Cậu ta kinh ngạc nhìn tấm áp phích rất to, đột nhiên xoay người chạy thực mạng.

Cậu ta chạy một mạch lên lầu, mở cửa ký túc xá ra khỏi động máy tính.

Chữ viết nhảy nhót và hình ảnh lấp lánh trên màn hình, sau đó dừng hình ảnh lại.

Một tấm là chụp ba năm trước lúc Shere tuyên truyền ra nghề, một tấm là ảnh trong phim gần đây của Niệm Ân. lequydoon

Con chuột kích hai lần, phóng to, dừng lại.

Dany lẳng lặng nhìn hai tấm hình trong màn hình máy vi tính: Sợi dây chuyền trên cổ Shere mang và sợi dây chuyền quanh cổ tay Niệm Ân hiện giờ, giống nhau như đúc.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 25

Mấy ngày sau Edward và Niệm Ân nhận được một tấm thiệp cưới, là Jenny và nhiếp ảnh gia Louis. lequydoon

Ngày đó là một buổi sáng, ánh mặt trời rất rực rỡ, cô dâu mặc áo cưới trắng như tuyết, đứng trên thảm cỏ nhân tạo, thoạt nhìn xinh đẹp thánh thiện cực kỳ.

Ngược lại, chú rể Louis thoạt nhìn có chút căng thẳng và luống cuống, nhất là khi chụp hình, rõ ràng nhiếp ảnh gia hạnh phúc này không giỏi ứng phó với ống kính của người khác.

Rất nhiều người tới tham dự hôn lễ, mặc dù Louis là một người mờ côi không có thân thích nào, nhưng anh là một nhiếp ảnh gia xuất sắc, hơn nữa tính tình anh lại lễ phép biết điều, hẳn là nghệ sĩ từng hợp tác với anh, đã số đều trở thành bạn anh. Cho dù không phải là bạn bè cũng nguyện ý tới làm loạn hôn lễ một hồi; ngược lại Jenny nhiều năm rời nhà ở bên ngoài, lần này quyết định lại quá mức vội vàng, còn chưa kịp thông báo cho ba mẹ, cuối cùng chỉ mời một số bạn thân, ví dụ như Edward, ví dụ như Lucy.

Niệm Ân và Edward đi cùng nhau tới rất sớm, hai người đưa tiền và thiệp mừng trước, sau đó mới tới chúc phúc đôi vợ chồng mới cưới.

Lúc này Jenny đã bị kích thích đồ dẫn ra, vì lúc hai người lui tới Louis không nói một chữ tới công việc của mình, cô vẫn cho rằng người đàn ông nhiệt tình theo đuổi mình này cũng chỉ là một tên nhiếp ảnh gia bình thường, chỗ làm việc thì giống như tiệm chụp hình, không nghĩ tới lúc cưới, nhìn thấy vô số diễn viên, ca sĩ thường xuất hiện trên TV....

Cô cứ mãi há hốc miệng kinh ngạc không thôi.

Louis cười ngượng, giải thích với cô: “À... Cái này há! Cái đó... Chỉ là... Trước kia có chụp hình cho bọn họ... Ha ha, cũng không có gì nữa!”

Jenny tức giận vô cùng, ngược lại cười: “Đây chính là điều mà anh nói ‘Là công việc nhiếp ảnh gia bình thường chỉ có thể miễn cưỡng đủ sống tạm’ sao.”

Về mặt Louis lúng túng, nhưng trong mắt lại tràn đầy tình cảm dịu dàng, anh cười nhỏ giọng nói: “Jenny, bây giờ là hôn lễ của chúng ta. Bất kể anh có phải là nhiếp ảnh gia nhỏ hay không, em cũng đã là vợ của anh.”

Trong lòng Jenny chấn động, đang muốn nói chuyện đột nhiên tròn hai mắt, kinh ngạc nhìn hai người đi tới trước mặt mình, lắp bắp nói, “Cậu... Cậu... Cậu là ca sĩ... đó... An!”

Niệm Ân ngăn ra, tiếp theo cười một tiếng, nói: “Vâng, em là An, chúc mừng hai người.”

Edward mỉm cười, thật lòng thật ý nói, “Jenny đã lâu không gặp, còn có, chúc em hạnh phúc.”

Đôi mắt đẹp của Jenny nhấp nháy hồi lâu, trong nháy mắt đầu như chớp điện, cô nhìn Niệm Ân rồi lại nhìn Edward một lát, “Anh... Anh... Bọn anh... Cùng nhau?”

Edward vội cắt ngang lời cô, cười nói: “Chúng tôi đi cùng nhau, tôi bây giờ là người đại diện của An.”

“Các cậu thế mà quen biết à?” Louis cũng có chút ngạc nhiên nói xen vào, anh ta nhìn mấy người, không nhịn được thờ dài nói: “Thế giới này nhỏ thật.”

Jenny tròn trĩnh hai mắt nhìn Edward có chút ngẩn ngơ. Người đàn ông này đứng dưới ánh mặt trời, trên khuôn mặt tuấn tú vẫn mang nụ cười tươi đẹp như cũ, nhưng cô biết dưới bề ngoài như vậy ẩn chứa sự âm áp cố chấp và kiên trì, cô cũng chú ý tới cho dù lúc đối mặt nói chuyện với nhau, ánh mắt vẫn đuổi theo bóng dáng thiếu niên kia như cũ...

Rõ ràng sau giữa trưa rất rục rờ, nhưng vì sao nhìn anh lại cảm thấy sự bi thương.

“Tôi là người đại diện của An.”

Cái này chính là nguyên nhân sao? Là người đại diện, không phải là người yêu sao?

Trước mặt đột nhiên truyền tới tiếng ồn ào lớn, Louis ngẩng đầu lên trên khuôn mặt có chút vui mừng, “Shere, cái người bạn rợn này, tôi cho rằng cậu sẽ không tới.”

Quần áo của Shere trái ngược với sự lộng lẫy hoa mắt, vô cùng cá tính thường ngày, chỉ mặc một bộ tây trang màu đen được cắt may tỉ mỉ, áo sơ mi màu trắng, cà vạt màu xám bạc, không có trang sức dư thừa. Hắn mỉm cười đi tới mắt nhìn thẳng, cử chỉ tao nhã cao quý, phảng phất như hoa hoa công tử ăn chơi trong một đêm thu bớt tính tình, trở nên thành thực nội liêm.

Nhưng ngay cả khi như vậy, hắn vẫn là tiêu điểm gây sự chú ý của mọi người như cũ.

Hắn đi tới tiện tay rút một đóa hoa hồng trên lẵng hoa, đưa cho cô dâu mới, trong con mắt màu lam mang theo sự vui vẻ, “Mỹ nhân xinh đẹp như vậy, rõ ràng là quá tiện nghi cho Louis!”

“Này này, cậu đừng quá rối!” Louis đẩy tay hắn ra đưa tay ôm Jenny, đề phòng hắn như đề phòng cướp.

Shere cười nhàn nhạt một tiếng, lơ đãng nói một câu: “Hai vị, tân hôn vui vẻ!”

Jenny cười nói cảm ơn, ánh mắt vẫn luôn quan sát ba người trước mặt.

Shere quay đầu nhìn về phía Niệm Ân, trong mắt màu lam tràn đầy tình cảm dịu dàng, “An, em cũng tới à.”

Niệm Ân gật đầu, gọi một tiếng, “Shere.”

“Louis, cậu nên đi chiêu đãi khách đi! Còn ngây ngốc đứng ở đây làm gì?” Shere quay đầu rất không khách khí nói với Louis, sau đó hắn kéo tay Niệm Ân, lập tức thay đổi vẻ mặt, cười nói, “An, chúng ta đi qua bên kia một lát.”

Louis tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, lại nghi ngờ quan sát hắn và Niệm Ân, cảm giác có chút kỳ quái.

Edwrad cười nhàn nhạt, im lặng không lên tiếng.

Phía trước người tham gia hôn lễ dần đông lên.

“Louis, Shere tiên sinh nói rất đúng, anh ra tiếp đãi khách trước đi, lát nữa em qua.” Jenny dịu dàng nói, “Edward, anh có thể tới đây một lát không? Em có mấy lời muốn nói với anh.”

Edward đang nhìn Niệm Ân và Shere, nghe thấy Jenny gọi anh, anh ngần ra, sau đó kịp phản ứng, anh im lặng giây lát rồi nhẹ giọng đáp ứng nói, “Được.”

Louis nhìn thoáng qua đám người này, không khỏi cảm thấy bầu không khí có chút quỷ dị. Nhưng dù anh ta và Jenny mới quen nhau một thời gian ngắn, song giữa hai bên có sự ăn ý, cho nên anh ta chỉ mỉm cười với vợ mình rồi rời đi trước.

.....

“Thật không nghĩ tới anh lại đi làm người đại diện.” Jenny xách vạt áo cười rất dài, nhẹ nhàng thờ dài nói. “Tự bản thân tôi cũng không nghĩ tới.” Edward cười khổ.

Jenny cúi đầu nhìn bó hoa ôm trong ngực, thử thăm dò hỏi, “Anh thích người kia cũng không tới!”

Edward cười, trong ánh mắt màu lam nhạt gần giống như màu bầu trời xinh đẹp, “Cậu ấy rất tốt.”

Jenny lắc đầu một cái, “Anh cái người này, thật đúng là không thay đổi chút nào.” Cô nhìn bầu trời, dáng vẻ giống như đang nhớ lại gì đó, “Edward anh biết không? Thật ra thì em thích anh từ lâu lắm rồi.”

“Hả?” Edward kinh ngạc tròn hai mắt, phải biết rằng Jenny nổi tiếng là người đẹp trong công ty, người theo đuổi rất đông đảo, thậm chí lúc đầu trong lòng mình cũng có sự mến mộ. Nhưng lúc đó hai người ở cùng nhau, giữa hai bên từ đầu tới cuối đều có vẻ như bạn bè đồng nghiệp bình thường, anh thật sự một chút cũng không nhìn ra yêu thích gì đó.

Hơn nữa chính anh lúc nào cũng tầm thường tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ, thực sự không có điểm nào đặc biệt xuất sắc, tất nhiên cũng không nghĩ ra Jenny sẽ thích mình.

Sau đó, đồng thời An vừa mới bước vào cuộc sống của mình, Jenny đột nhiên chủ động theo đuổi, anh còn thấy kỳ quái mãi.

Edward suy nghĩ chuyện lúc trước, nhớ tới lần đó từ chối Jenny, trong mắt không nhìn được lộ ra vẻ phức tạp, rõ ràng vốn không biết làm sao xảy ra chuyện không vui, nhưng lúc nhìn vào ánh mắt Jenny không khỏi cảm thấy có chút chột dạ áy náy.

Jenny chú ý tới vẻ mặt của anh, nhất thời bật cười, nói lại lần nữa, “Edward, anh thật sự đúng là không thay đổi.”

“Con người luôn rất khó thay đổi!” Edward buông thông tay, dáng vẻ có chút bất đắc dĩ.

Jenny cười một tiếng, nói: “Anh biết không? Anh có một thứ không biết nên gọi là ưu điểm hay là khuyết điểm nữa, đó chính là từ trước tới giờ anh không cường cầu. Nhớ lúc em mới vào công ty năm đầu tiên, thật ra khi đó em cũng đã rất có cảm tình với anh, anh rất tuần tú, công việc thì mặc dù không phải là rất cố gắng nhưng luôn làm tốt công việc của mình. Anh cũng rất biết hưởng thụ cuộc sống, sẵn lòng dọn dẹp ngăn nắp phòng làm việc, thậm chí còn trồng chậu hoa. Nhưng sau đó...”

Cô dừng một lát cười khổ nói tiếp: “Anh nhớ rõ không? Lần đó lúc mọi người cùng nhau tụ tập, anh mời em khiêu vũ, lúc ấy vì vừa nhảy hơi lâu rồi nên em hơi do dự, anh lập tức bỏ qua.”

Jenny nhẹ nhàng thở dài một hơi, cười nói: “Edward, anh xem, từ trước tới giờ anh là một người đàn ông tốt. Bao giờ anh cũng lịch sự lo lắng tâm tình của người khác, tình duyên mình bị uất ức cũng không muốn để người khác khổ sở.”

“Tôi...” Edward có chút quẫn, một mặt là vì bị người trước mặt nói đã từng rất có cảm tình với mình, cảm thấy lúng túng, mặt khác là vì trong lời nói của đối phương có chút khen ngợi mà lại có chút luống cuống, “Thật ra thì tôi không tốt như vậy đâu.”

“Nhưng sau đó rất nhiều lần em nghĩ, khi đó chỉ cần anh kiên trì thêm một chút, em nhất định sẽ đồng ý với anh.” Jenny lẳng lặng nhìn chăm chú vào anh, nói: “Thậm chí trước khi dạ vũ kết thúc, anh hỏi lại một tiếng, em cũng sẽ đồng ý với anh.”

“Nhưng mà tại sao anh không đến hỏi lại một tiếng nữa đây?” Cô nhẹ nói, giọng khe khẽ như một tiếng thở dài.

Edward nhìn cô, phát hiện trong mắt cô chỉ có sự bình tĩnh mà không phải chất vấn, anh mới thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Khi đó tôi chỉ cảm thấy có lẽ em không muốn, vì vậy nên cũng không miễn cưỡng. Nhưng, những chuyện này đều đã qua rồi.”

Gió nhẹ nhàng thổi tung áo cưới trắng như tuyết, Jenny cười dịu dàng, “Đúng vậy, đã qua rồi.”

Cô nhìn người đàn ông sắp trở thành chồng mình cách đó không xa, trên mặt hiện ra vẻ hạnh phúc, “Louis và em quen biết chưa bao lâu nhưng tính tình anh ấy cũng rất tốt, cũng rất có trách nhiệm, lần này em cảm thấy cần phải chân thật, không có gì cố kỵ để yêu một lần.”

“Chúc mừng.” Edward lần nữa thật lòng thành ý nói.

“Edward, anh vẫn không hiểu.” Jenny mỉm cười lắc đầu, cô bung một ly nước trái cây trên bàn bên cạnh lên, “Tính cách của anh, quả thực giống như một người đi mua bánh bao, anh muốn ăn một chiếc bánh bao nhưng mà người làm bánh bao đột nhiên nói, ‘Làm bánh bao mệt quá’, sau đó anh nói, ‘Vậy ngày mai tôi trở lại mua,’ tiếp nữa anh cả đời cũng chẳng được ăn bánh bao, bởi vì ngày nào người thợ làm bánh cũng làm bánh bao, ngày nào hân cũng mệt chết đi được.”

Edward cảm thấy buồn cười, “Tôi không thấm như vậy chứ.”

“Thôi dừng lại!” Jenny cười nói, “Lúc nào anh cũng có thói quen vì người khác mà uất ức mình, nhưng mà lại không nghĩ tới người khác có nguyện ý để anh tự uất ức mình không. Có lẽ người thợ làm bánh bao tình nguyện mệt mỏi một chút, cũng muốn kiếm được chút tiền bán bánh bao cho anh... Còn em, khi đó tình nguyện mệt mỏi một chút, cũng muốn nhảy với anh một bản.”

Giọng nói Jenny có chút tiếc nuối, cô nói tiếp, “Edward, em không bắt buộc anh thay đổi mình, chỉ là thỉnh thoảng cũng nên chủ động một chút! Thật ra thì, anh hoàn toàn không cần thiết băn khoăn nhiều như vậy, cũng không ai muốn anh băn khoăn nhiều như vậy cả...”

Edward mơ hồ hiểu ám hiệu của cô, trong lúc nhất thời không phản bác được.

Jenny cười gian xảo, “Anh xem như lời khuyên từ một người bạn đi!”

Cô cười dịu dàng, nói thêm: “Nhưng anh cũng đừng quá để ý, phải biết rằng khi một người phụ nữ hạnh phúc, cô ấy hận không thể khiến toàn bộ thế giới cũng sẽ hạnh phúc cùng cô ấy.”

.....

“Xin lỗi Shere, em nghĩ em không thể đồng ý anh được.” Niệm Ân cố gắng cời sợi dây chuyền màu bạc trên cổ tay xuống, trả lại cho đối phương.

Shere chột tiến lên từng bước, đè chặt tay cậu lại, trong đôi mắt màu lam tràn đầy tình cảm nóng bỏng, “Đây là sự lựa chọn của em sao? An, đây là sự lựa chọn cuối cùng của em sao?”

“Thật xin lỗi, Shere.” Niệm Ân chỉ lập lại, “Thật xin lỗi.”

Shere nhắm hai mắt lại, cố gắng bình tĩnh, hân nhớ thiếu niên cô độc lần đầu tiên gặp nhau trong hành lang đó; hân nhớ tới hoàng tử nhỏ đứng trong biển hoa khóc thút thít; hân nhớ tới An vô số lần cười đùa âm ỉ toát ra nụ cười rực rỡ; hân nhớ tới chiếc hôn nhẹ như mưa rơi trong rạp chiếu phim...

Hắn nắm chặt cổ tay Niệm Ân, đột nhiên cảm giác được trong lòng đau đớn, không cách nào kiềm chế nổi.

Niệm Ân ngẩng đầu nhìn hắn.

Hồi lâu sau Shere mở mắt ra, lần nữa chăm chú nhìn vào cậu, đột nhiên hắn cúi đầu hôn lên môi cậu, giọng kiên định nói: “Như vậy, đây cũng là sự lựa chọn của anh, An.”

Niệm Ân kinh ngạc nhìn hắn, người đàn ông lúc nào cũng chói mắt, trong đôi mắt màu lam dường như có tầng sương mù mỏng, khiến người ta không nhìn thấy rõ, chỉ cảm thấy có chút khó chịu.

Hắn nói: “An, anh thế mà bây giờ mới phát hiện, anh thế nhưng thích em nhiều hơn anh tưởng... An, anh yêu em”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 26

Ngày hôn lễ hôm đó, Shere vẫn đi theo sau lưng Niệm Ân cho đến khi kết thúc.

Tâm tư Edward rối loạn như trời tối, hoàn toàn không biết rõ mình nên làm cái gì. Lê#Quý*Đôn

Lúc buổi tối trần trọc trở mình không ngủ được, anh đi ra phòng ngủ vào thư phòng mở máy tính lên, anh tùy tiện lướt web, đột nhiên nhớ tới trước đây rất lâu mình từng dùng một hộp thư gửi cho Niệm Ân rất nhiều email.

Vì vậy anh thăm nhớ lại mở hộp thư đó ra. Anh kinh ngạc phát hiện, bên trong ngoại trừ có rất nhiều quảng cáo ra, thì còn có... Rất nhiều email chưa từng xem...

Edward di chuyển con chuột kéo xuống, đầu mũi tên chỉ vào ngày gần nhất thì dừng lại.

Anh cảm giác nhịp tim mình thoáng cái đập liên tục, mơ hồ ý thức được gì đó, lại như đang mong đợi gì đó, đủ loại tâm tình phức tạp dâng lên như nước thủy triều.

Anh chợt đứng lên, cái ghế lùi ra phía sau phát ra tiếng kêu “Ba ba”, trong phòng ban đêm yên tĩnh đặc biệt vang dội.

Anh nhắm mắt lại đứng một lúc lâu mới ngồi xuống lần nữa, di chuyển con chuột mở email ra.

Edward kinh ngạc nhìn những hàng chữ này, theo bản năng liếc nhìn ngày tháng gửi email.

Anh mơ hồ nhớ tới, tựa như thời điểm gửi là lần đầu tiên anh và Niệm Ân chiến tranh lạnh... Rất dễ đoán ngày tháng, khi đó là ngày kỷ niệm một trăm năm thành lập trường C qua không bao lâu.

Cũng chính là trong buổi kỷ niệm ngày thành lập trường đó, anh phát hiện ra tình cảm của mình, sau đó muốn xa cách.

Sau nữa chuyện xảy ra quá nhanh quá mãnh liệt... Tiếp sau đó, hộp thư này đã lâu không được sử dụng.

Trên sách nói, luôn là có đạo lý... anh nói có đúng hay không, Edward.

Trong hành lang ánh mặt trời quá chói mắt, em không thích.

Mỗi lần em muốn nắm chặt tay lại, thì phát hiện bên trong không có gì cả...

Rất nhiều người thích nói chuyện yêu đương, nhưng đó là cái gì vậy? Tại sao em nhìn không thấy? Từ trước đến giờ không thấy, có lẽ vì tình yêu là chuyện dễ dàng lãng quên như vậy, sau đó rất nhanh biến mất.

Bọn họ nói em là hoàng tử nhỏ! Nhưng em không có tòa thành, không có ngựa trắng, không có hoa hồng.

Bên ngoài tòa thành là từng cánh đồng hoa hướng dương rộng lớn, Edward, anh biết không? Hoa hướng dương còn được gọi là hoa hướng nhật quỳ (Nghĩa là hướng về phía mặt trời), nghe nói người được loại hoa này chúc phúc sẽ rực rỡ trong sáng như ánh mặt trời.

Lúc tổ thiết kế đạo cụ đốt cháy biển hoa hướng dương và tòa thành, em cho đó chính là chân thật.

Ngon lửa thiêu đốt, sáng lạn rực rỡ như vậy.

Tất cả xinh đẹp, sáng sủa đều đốt quách hết đi cho rồi.

No matter what (Không có vấn đề gì)... Edward, cảm ơn anh đã tới bên cạnh em.

Lúc ra cửa gặp được một fan hâm mộ điện ảnh, cậu ấy đưa cho em một chai nước trái cây, nói cho em biết: “Phải cười vui vẻ hơn một chút, hoàng tử nhỏ ạ.”

Lúc xem truyền hình, rất nhiều người cũng nhìn về phía ông kính nói: “Phải hạnh phúc, hoàng tử nhỏ.”

Edward, em không có tòa thành, không có ngựa trắng, không có hoa hồng, nhưng em cảm thấy được, có lẽ em đã bắt đầu có hạnh phúc.

Trên đồng hoang ít vết chân người cùng em làm bạn mà đi.

Anh nhất định cũng rất cô đơn!

..

Em không quan tâm những lời trách mắng hoặc là ánh mắt ghen tỵ, bởi vì bọn họ đối với em, thật sự không quan trọng gì.

Nhưng, em từng cho rằng sẽ không có ai nguyện ý đứng trước mặt em, với một tư thế bảo vệ.

Edward, anh lúc nào cũng khiến em muốn khóc thút thít.

Tương lai sẽ tốt đẹp hơn, có đúng không?

Fan mê ca nhạc tặng rất nhiều quà, một đồng lớn trong phòng em, em ngồi trên sàn nhà, mở từng món một ra xem.

Edward, em cảm thấy em là người giàu có nhất trên thế giới này.

Phải... Là có nhiều tình cảm!

Em có từng nói: “Con mắt của anh rất đẹp” chưa.

Em thích anh luôn nhìn chăm chú vào ánh mắt của em.

Điều này khiến em cảm thấy, em không phải cô độc một mình. Shere nói thích em, fan ca nhạc nói thích em, tất cả mọi người nói thích em, Edward... Anh không thích em sao?

Lúc giúp anh cho cá ăn, không cẩn thận đổ nước trái cây vào.... Thật xin lỗi....

Còn có, hoa thủy tiên càng ngang càng giống cây tỏi tươi, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Trên đường phố lúc nào cũng ồn ào náo nhiệt, ven đường dòng người nhộn nhịp, đèn đuốc sáng bùng và vô số các cửa hàng, nhưng nếu như không có người bầu bạn cùng đi, như vậy cho dù người xung quanh ồn ào qua lại, cũng như một mình đi qua cánh đồng hoang vu, trong lòng tràn đầy sự cô độc khắc cốt ghi tâm.

Edward, anh từ chối em, tại sao anh không đồng ý với em?

Em muốn tìm người cùng đi, tại sao anh không đồng ý với em?

Cảm thấy trong lòng rất yên bình, đi tưới nước cho hoa, sau đó đi mua cá vàng mới giúp anh, rất đầy sức sống.

Shere nói thích em, fan ca nhạc nói thích em, tất cả mọi người thích em, Edward... Anh không thích em sao?

Kêu gào! Edward, chào buổi sáng!

Edward chậm rãi xem email, rất nhiều email, chỉ có đôi câu vài lời, còn có mấy lời bài hát, có những từ ngữ không giải thích được, giống như đang viết văn xuôi, từng bức một, thoạt nhìn lộn xộn lại không theo quy cách nào.

Anh xem từng bức một, nghiêm chỉnh nghiêm túc xem, cho đến khi sắc trời ngoài cửa sổ dần sáng lên.

Trong phòng khách vang lên mấy tiếng vang nhỏ, anh vuốt ve ánh mắt vì thức đêm mà đỏ ngầu, đứng dậy mở cửa thư phòng.

Niệm Ân đứng trước tủ lạnh đang cầm một bình sữa tươi uống, trên mặt còn mang theo vẻ mơ màng chưa tỉnh ngủ.

Thiếu niên có thói quen thường dậy rất sớm, khỏe miệng còn vương một vòng tròn sữa trắng đục nhìn qua rất đáng yêu, cậu nhìn thấy Edward đi ra ngoài liền cố gắng mở đôi mắt vẫn còn buồn ngủ, cười khê, dùng giọng khàn khàn có chút ngái ngủ nói, “*Kêu gào* Edward, chào buổi sáng!”

Bỗng nhiên, khước mắt nước mắt đột nhiên chảy xuống.

“Chào buổi sáng!” Edward nhẹ nói, anh giơ tay lên che kín hai mắt mình, giữa ngón tay có dấu vết ẩm ướt, anh cong khước môi mỉm cười nói: “Anh phải vào phòng rửa tay cái đã.”

.....

Shere lái xe đi lang trên đường một đêm, lúc rạng sáng thời tiết hơi lạnh hần kéo áo khoác lên, dừng xe bên ven đường thân thể ngửa ra sau, lẳng lặng nhìn mui xe, một lúc lâu sau hần cảm thấy thực sự mệt mỏi nên ngủ thiếp đi.

Lúc chuông điện thoại vang lên hần mới vừa tỉnh lại, là điện thoại của Kiệt gọi hần đi tới công ty, chụp trang bìa cho một cuốn tạp chí.

Shere nhìn di động trong tay mà ngỡ ngàng cả người, nhìn đồng hồ phát hiện là năm giờ sáng. Hần khẽ cười, cũng không về nhà mà lái xe đi thẳng tới công ty.

Trên người hần mặc bộ quần áo ngày hôm qua, có chút nhăn nhúm thoát nhìn rất không đẹp mắt.

Nhưng hần không thêm cố kỵ ánh mắt kinh ngạc của một số người, trực tiếp đi tới, cũng không thay quần áo chỉ gọi thợ trang điểm đánh chút phấn lót lên, che đi vằn mắt thâm quầng.

Thần sắc hần vẫn còn chút mệt mỏi nhưng tinh thần thoát nhìn vẫn rất tốt. Chỉ là, người từ trước tới giờ luôn phách lối lên giọng nhưng vào giờ khắc này lại có vẻ đau thương, quả thực khiến người ta kinh ngạc. Nhưng, nếu như nói trước kia nhìn thấy Shere là kim cương sắc sảo, hấp dẫn người ta nhưng cũng khiến người bình thường vì tự ti nên không dám dễ dàng đến gần, thì hôm nay hần như vậy càng giống như một khối ngọc cực phẩm, rũ bỏ hết hào nhoáng, nội liễm càng khiến người ta động lòng hơn.

Những nhân viên phụ trách công việc chụp hình cũng nhìn ngây người.

Shere ngồi trên ghế salon, động tác tùy ý tao nhã, bộ dạng cao ngạo, hần vốn không nghe nhiếp ảnh gia yêu cầu tạo hình như thế nào, hần chỉ đơn giản ngồi chỗ đó, cứ thế suy nghĩ chuyện của mình, trong lòng mất màu lam tràn đầy cảm xúc như có điều suy nghĩ, ngón tay nhịp nhẹ nhàng trên tay vịn, sau đó khước môi chậm chậm cong lên nở nụ cười.

“Tách tách!” Một tiếng động vang lên, nhiếp ảnh gia chính xác bắt được nụ cười trong khoảnh khắc đó.

Hoàn mỹ!

Nhiếp ảnh gia than thở, quả nhiên không hổ danh là Shere.

Sher nhàn nhạt liếc qua một lượt, phát hiện chụp hình đã kết thúc, hần nhìn đồng hồ đeo tay đã gần bảy giờ, hần đứng lên không chào hỏi ai mà đi ra ngoài luôn.

Nhiếp ảnh gia kinh ngạc nhìn hần nhàu mày buông lỏng tay. Hần nhớ mặc dù tính Shere hơi tùy tiện nhưng đối với công việc thì rất nghiêm túc, hoàn toàn không có dáng vẻ như bây giờ, có lẽ thật sự trong lòng có chuyện gì đó. Hơn nữa, hiện tại mà nói hình chụp cũng không tệ.

Shere đứng chính giữa đại sảnh lầu một, mọi người vừa đi vào sẽ nhìn thấy hần đầu tiên. Hần hoàn toàn không để ý tới bởi vì đến giờ làm việc, người ta lui tới trước cửa quảng ánh mắt nghi ngờ cho hần.

Lúc Niệm Ân đi vào cũng liếc mắt là đã nhìn thấy hần, rõ ràng bộ dạng có chút suy sụp, nhưng vẫn lộ ra hào quang có một không hai.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trên sàn nhà giữa hai người.

Niệm Ân cúi đầu đi về phía trước.

Shere lẳng lặng đứng đó.

Gặp thoáng qua.

Shere mơ hồ nói một câu gì đó, Niệm Ân quay đầu, trông mắt màu đen trong suốt sáng ngời, nhưng không trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chương 27

Hôm chủ nhật, Edward ôm một quyển tạp chí du lịch nghiên cứu, anh nhìn tạp chí ngây ngẩn trong một giây, tầm mắt không nhìn được đuổi theo bóng dáng một người đang di chuyển trong phòng. lequydonn

-An!

-Gì ạ?

Niệm Ân ghét uống cà phê, cậu thích trà xanh, cho nên hiện giờ cậu đang tìm kiếm lá trà khắp nơi, kỳ quái, nhớ rõ ràng có mua mấy hộp, tại sao lại không thấy? Rốt cuộc là đi đâu mất rồi?

-Ireland có ngọc bích màu xanh biếc, Sicily (một vùng tự trị của Ý) có truyền thuyết rất đẹp, Tây Ban Nha có hang rồng thần bí, Munich có lễ hội bia vui say chè chén, đảo Bali ở Indonesia nghe gió thổi say ngất trời chiều... Em cảm thấy như thế nào?

Edward mỉm cười, chậm rãi nói.

Lá trà, lá trà, lá trà của tôi ở đâu? Ghét cà phê! Niệm Ân vòng đi vòng lại trong phòng, kiễng mũi chân lên chỗ cao đặt chiếc hộp, cậu quay đầu lại.

-Edward?

Edward đi tới giúp cậu lấy chiếc hộp xuống, đưa cho cậu.

-Những nơi đó phong cảnh rất đẹp, có rất nhiều cảnh xinh đẹp, có cơ hội...

Anh dừng một lát, tựa như đã có quyết định.

-An, chúng ta cùng nhau đi nhé! Em và anh, cùng nhau!

Mở hộp ra, có một cái lon nhỏ màu xanh biếc, trên lon có dòng thơ ý tứ rất rõ ràng, bên cạnh còn có một hàng chữ:

May mắn! Cuối cùng cũng tìm được rồi!

Cậu quay đầu lại nhìn Edward, lộ ra nụ cười sáng lạn.

-Được, chúng ta cùng nhau... Edward, uống trà xanh theo em đi! Đừng uống cà phê đắng nữa.

-Được.

Ngày hạnh phúc thường trôi qua rất nhanh, mỗi ngày bận rộn thu âm, tham gia chương trình, mời tham gia buổi hòa nhạc... Ngày từng ngày cứ như vậy vô bất giác trôi qua.

Hôm nay Niệm Ân đi tham gia một buổi biểu diễn từ thiện để lấy tiền đi cứu trợ, trong chương trình sắp xếp cho cậu hai bài hát.

Edward đi tới tiệm hoa gần đó mua một bó bách hợp.

Lúc gói bó hoa chủ tiệm hoa dùng một dây ruy băng làm từ nước Pháp.

-Á, là đưa cho người yêu phải không?

-Là người yêu.

-Tiểu tử, đưa hoa hồng có vẻ càng nóng bỏng hơn đấy! Nói yêu thương đừng quá kín đáo thế!

Edward cười cười không nói gì.

Anh ôm một bó bách hợp đi ra khỏi tiệm bán hoa, ánh mặt trời sáng ngời chiếu rọi chói mắt người, sau này phải làm sao đây? Vẫn chung sống giống như trước ư?

Rõ ràng chuyện gì cũng chưa xảy ra, nhưng chỉ đơn giản nghĩ tới chuyện như vậy thì cảm thấy nhịp tim đập kịch liệt.

Lúc tặng hoa phải nói gì đó không?

-An, anh rất vui về khi có thể gặp được em!

Thật sự quá kín đáo rồi!

Anh dùng mu bàn tay che ánh mặt trời, bên gò má hơi ửng hồng, có chút xấu hổ, thật là lớn tuổi như vậy rồi, mà vẫn còn giống như nam sinh mới biết yêu lần đầu.

Đột nhiên ánh mặt trời bị che kín hết.

Edward sững sốt ngẩng đầu lên, một người đứng đưa lưng về phía mình không thấy rõ về mặt.

-Có thể nói chuyện một lát không?

Hắn xoay người lại, là Shere, hắn tháo kính xuống, trên khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông nhuốm vẻ lạnh nhạt.

-Có thể nói chuyện một lát không? Lequyd8on

Hắn lặp lại, trông mắt màu xanh biếc nhìn thẳng vào Edward, ánh mắt sắc bén mang theo sự kiên định không thể nghi ngờ.

Edward cau mày, nhưng vẫn gật đầu.

Hai người đi vào trong một quán cà phê, Edward cẩn thận đặt bó hoa lên bàn bên cạnh rồi mới ngẩng đầu lên, “Có chuyện gì không?”

Shere liếc mắt nhìn bó hoa kia, không lên tiếng.

Nhân viên phục vụ đi tới hỏi hai người muốn uống chút gì không.

Shere tùy tiện gọi một ly cà phê, Edward nói, “Vui lòng cho tôi một ly nước lọc.”

Nhân viên phục vụ sững sốt, hồi lâu thấy đối phương cũng không có ý thay đổi, về mặt quái dị rời đi.

“Không thích cà phê?” Shere nhàn nhạt hỏi.

Edward cười khẽ, nghiêm túc nói: “Bây giờ mỗi ngày tôi chỉ uống đủ hai ly cà phê, uống nhiều quá có hại cho cơ thể.”

Về mặt Shere cũng kỳ lạ, nhìn người đàn ông trước mặt từ trên xuống dưới, ngay cả chuyện uống cà phê cũng chú ý tới vấn đề sức khỏe, thật sự là hơi khó tính.

“An...” Hắn mở miệng nhưng dừng lại, trước đây không lâu bị An từ chối, những ngày qua hắn vẫn luôn cố gắng quan sát, quan sát ai mới là người trong lòng An. Cuối cùng cảm thấy người đàn ông này là gần gũi với An nhất, cũng là người có khả năng nhất. Nhưng phát hiện biểu hiện của Edward như vậy, quả thực khiến hắn rối rắm.

Hắn dừng một lát, vốn muốn hỏi chính là “Có phải An thích anh hay không?” Đến khóe miệng lại đổi thành, “Có phải anh thích An hay không?”

Edward sững sốt, không nghĩ tới hắn sẽ hỏi trực tiếp như vậy, anh nhẹ nhàng cười một tiếng, trên mặt nụ cười tự nhiên mang theo chút vô tư không sợ hãi, “Đúng vậy.”

Shere nhìn anh, một câu nói cũng không làm sao thoát ra khỏi miệng được, nếu như hỏi tiếp “Có phải An cũng thích anh hay không?” Không thể nghi ngờ là tự rước lấy nhục. Nếu câu trả lời là phủ định, vậy thì tự mình sao lại soi mói đời tư của người khác, thực sự có vẻ vô cùng tầm thường. Nếu câu trả lời là thừa nhận, thì như vậy hai người vốn lưỡng tình tương duyệt, mình chen chân vào giữa cũng không thể nghi ngờ là tự tìm mất mặt.

Nghĩ tới đây hai tay hắn không kiềm chế được nắm chặt.

Lúc này nhân viên phục vụ bưng khay lên, để trước mặt hai người một ly cà phê và một ly nước lọc.

Edward dường như nhìn thấu tâm tình của hắn nhưng không nói gì, chỉ dùng ánh mắt màu lam nhạt lảng lảng nhìn hắn, mỉm cười nói: “Moka là tình nhân dịu dàng, Latte là người đàn ông kiên định, Ireland là cay đắng say mê, Mandailing là chua xót trong lòng, Cappuccino là tình yêu ngọt ngào, Lam Son là đề nén về ưu sầu, Caramel Macchiato là thâm trầm khổ sở...” Anh uống một hợp nước trong ly, cười khẽ: “Nếu như hôm nay gọi cà phê, thì có lẽ tôi sẽ chọn cà phê Ireland.”

Shere ngẩn ra, hắn nhìn người đàn ông trước mặt không hề có ác ý, chỉ đơn thuần là mỉm cười thân thiện, tay không tự chủ buông lỏng ra, ý thức được ý ở ngoài lời của đối phương, hắn không khỏi giương mắt kinh ngạc hỏi, “Mê say?”

Edward cười thân thiện nói: “Có lẽ trước đây rất lâu, e là lần đầu tiên gặp nhau, An đã khiến tôi mê đắm.”

Đột nhiên Shere thở dài một tiếng nhưng không thấy tức giận, cũng không sa sút tinh thần, hắn chỉ tựa lưng vào phía sau ghế ngồi, lảng lảng uống cà phê không nói thêm gì nữa.

Hai người nhất thời không lên tiếng.

Edward nhìn Shere, trong lúc bất chợt cảm giác ngày xưa mình ghét người này tới cực điểm, nhưng thật ra có lẽ vì ghen tỵ! lequydoon

Ghen tỵ hắn lúc nào cũng không chút kiêng kỵ quần lấy Niệm Ân, ghen tỵ hắn lúc nào cũng không chút kiêng kỵ tuyên bố tình cảm của mình, ghen tỵ trên tạp chí giải trí viết tên hắn và Niệm Ân chung một chỗ....

Bởi vì ghen tỵ cho nên ghét, bị ghen tỵ che mờ mắt, cho nên mới bất tri bất giác luôn cho rằng người này kém cỏi vô cùng, vậy mà hôm nay xem ra, mặc dù hẳn là người có tính tùy tiện ngang ngạnh, nhưng cũng không mất đi sự trong sáng ngời ngời. Nếu như tình hình không giống như thời gian qua, có lẽ vẫn có thể làm bạn bè của nhau!

Mặt ngoài Shere cự kỳ bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng vẫn còn giận dữ, lúc đầu hẳn vì Edward thân nhiên mà dè dặt xuống, nhưng sau đó không nhận được suy nghĩ, đổi lại là mình đứng ở thế thượng phong, tất nhiên cũng có thể thoải mái nói thẳng ra tình yêu với tình địch mình, quyết không thua gì so với anh ta.

Vậy mà vừa nghĩ tới, nếu như đổi lại là mình, chỉ sợ sẽ vô cùng dương dương đắc ý, mặc dù không đến nỗi chế giễu châm chọc, nhưng khoe khoang là không tránh khỏi. Làm sao mà giống anh ta đối xử tình địch với mình thân thiện như vậy được, trong chốn lạt trái tim tuy không cam lòng, nhưng đối với người đàn ông khí chất phong độ này lại không có lời nào để nói.

Một tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, phá vỡ giây phút yên tĩnh này.

Shere bắt máy, vừa mới nói vài lời chọt đứng lên, hỏi, “An diễn ở chỗ nào?”

Edward cả kinh, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Shere vội vã túm lấy áo khoác vắt trên ghế rồi đi ra ngoài, “Trên đường hãy nói.”

.....

Niệm Ân vốn hát hai bài là kết thúc, nhưng vì Edward còn chưa tới nên cậu đứng đợi ở phía sau sân khấu, ai biết có một người nghệ sĩ vì bị ốm nên chưa tới, đạo diễn vội chạy tới tìm người chơi trò chơi chờ đợi, cậu lại bị kéo lên sân khấu.

Đây là hoạt động chơi với khán giả.

Trên sân khấu treo một đồng bóng bóng, cậu và mấy người nghệ sĩ khác cầm phi tiêu bắn bóng bóng, nghe nói trong bóng bóng có số ghế ngồi của khán giả, chỉ cần khán giả may mắn bắn trúng là có thể lên sân khấu, tiếp xúc thân mật với nghệ sĩ, còn có thể tùy tiện chọn một người để hỏi ba câu hỏi.

Niệm Ân vốn không có sở trường vận động, cho nên toàn bộ phi tiêu không biết bị ném đi chỗ nào, hơn nữa thân thể cậu vốn không khỏe, thời gian dài như vậy mà chưa kết thúc, cũng có chút mệt mỏi. Cậu ném xong phi tiêu liền đứng phía sau mọi người, chờ nhìn kết quả.

Những người khác ném vô cùng chính xác, những quả bóng bóng từng cái từng cái lớp lớp vỡ vụn.

Rất nhanh, mã số khán giả may mắn đã xuất hiện.

Người chủ trì nhặt tờ giấy này lên, hướng về phía dưới sân khấu nói, “Hiện tại tôi tuyên bố mã số của khán giả may mắn...”

Theo lời của hắn, mấy cô gái trẻ tuổi lần lượt đi lên sân khấu, chọn mấy nghệ sĩ khác chụp mấy tấm hình, rồi lại muốn ký tên, hỏi mấy câu hỏi riêng tư nhưng không đến nỗi khiến người ta khó xử, cục diện có vẻ vui vẻ hòa thuận.

Niệm Ân cúi đầu núp ở nơi ống kính không nhìn thấy, lặng lẽ ngáp một cái, trong đôi mắt màu đen có chút buồn ngủ.

“Được rồi, hiện giờ khán giả may mắn cuối cùng có mã số là 47! Xin mời khán giả số 47 lên sân khấu!” Người chủ trì tràn đầy nhiệt tình tuyên bố, “Khán giả số 47 có ở đây không? Khán giả số 47?”

Hồi lâu sau không có ai đi lên.

Người chỉ trì kinh ngạc, nhưng vẫn cố gắng duy trì biểu cảm, “Xem ra khán giả số 47 của chúng ta hôm nay không tới... Ái chà, thật sự rất đáng tiếc, như vậy chúng ta chỉ có thể lấy số tiếp theo...”

“Chờ một chút! Tôi số 47!” Một giọng nữ vang lên, sau đó một cô gái đi tới.

“Quá tuyệt vời, cô gái số 47, hiện giờ cô muốn lựa chọn tiếp xúc thân mật với anh chàng đẹp trai nào đây?” Người chủ trì lập tức lộ ra nụ cười nghề nghiệp hóa, đi tới dò hỏi.

Cô gái kia cũng không thèm nhìn người khác, không chút do dự vươn ngón tay ra chia thẳng vào Niệm Ân nói: “Cậu ấy.”

Niệm Ân ngẩn ra, nhìn xung quanh một lát mới phát hiện thật sự là chỉ mình, cậu đành bước đi lên phía trước.

Cô gái kia thoát nhìn chằm chằm hai mươi tuổi, mặc một váy liền áo màu trắng, giày cao gót mảnh khảnh màu trắng, mới nhìn thì bình thường, nhìn kỹ thì là đồng phục nổi tiếng, cùng với vẻ mặt căng thẳng có chút kiêu ngạo, thoát nhìn là một cô gái có gia thế cực giàu.

Niệm Ân vừa nghĩ vừa cười nhàn nhạt, “Chào cô.”

Cô gái kia không trả lời cậu, thoát nhìn hoàn toàn không có bộ dạng giống như chạy theo ngôi sao, cô ta hơi hất cằm lên, không khách khí nói, “Tôi hỏi một câu.”

Cục diện có chút lúng túng, Niệm Ân nhủ mảy, mơ hồ nhận ra lòng thù địch của đối phương, nhưng lại không hiểu tại sao, tính tình cậu bình thân nên cũng không vì như vậy mà tức giận, chỉ nhàn nhạt nói: “Được.”

Cô gái kia quan sát cậu, “Cậu có bạn gái?”

Những lời này vừa mở miệng, mọi người thờ phào nhẹ nhõm, thì ra không phải là quấy rối.

Niệm Ân ngăn ra, “Không có.”

Người xung quanh cũng bắt đầu nở nụ cười.

Cô gái kia nhìn cậu, trong ánh mắt lại có chút khinh miệt, cô ta lạnh lùng mở miệng nói: “Vậy chính là cậu có bạn trai?”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Chương 28

Sáng sớm, trong hành lang rất yên tĩnh, gió từ cửa sổ thổi tới mang đến không khí rất trong lành. Lê&quý(Đôn

Một lát sau, có tiếng bước chân và nói chuyện với nhau dần dần vang lên, phá vỡ giây phút yên tĩnh này.

-Này, Cố, có phải cậu thích Âu Dương Kiệt không?

-À, đúng vậy.

-Tại sao phải thích những người cùng giới tính, là chạy theo trào lưu mới sao?

-Không phải vậy, trời sinh ra mình chỉ yêu đàn ông.

-Ha ha! Gạt người!

-Không, mình là đàn ông nhưng mình chỉ yêu đàn ông.

Giọng nói lập tức dừng lại, gió vẫn nhẹ nhàng lay động.

-Việc đó... Thật ra thì... Đồng tính luyến ái cũng không có gì, mình cũng không bảo thủ như vậy.... Ha ha, không sao đâu, không có việc gì.

-Oh.

-Cố, mình cho rằng người phương Đông rất bảo thủ.

-Mình cũng rất bảo thủ, nhưng mình không cho rằng việc này và tính hướng (Xu hướng tình dục) của mình có quan hệ gì. Mình cũng không cho rằng mình đồng tính luyến ái thì không giống với người bình thường.

-Ha ha, mình không có ý gì khác, mình chỉ nghĩ rằng cậu sẽ giấu giếm hoặc trốn tránh vấn đề này, mình nhớ rất nhiều người phương Đông đều không dám nói tới vấn đề này.

-Nếu như một người muốn được người khác tôn trọng, trước tiên sẽ phải tôn trọng mình đã, mình tự nhận ngoại trừ tính hướng không giống với người khác ra, thì so với người khác mình ưu tú hơn.

-Cố, cậu thật là... Ha ha.

.....

Suy nghĩ trôi bèo bọt, khi từ trong ký ức phục hồi lại tinh thần, Niệm Ân bình tĩnh nhìn cô gái trong mắt tràn đầy căm ghét trước mắt này.

Cậu cười nhạt, đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía ống kính, giống như rất nhiều năm trước kia, không chút nào không dám nói, mở miệng: “Không sai, tôi là con trai nhưng tôi chỉ yêu con trai.”

Cố Niệm Ân đối xử với mình và với người khác, từ trước đến giờ đều thẳng thắn không ngụy tạo, cậu có thể nhìn thẳng vào nội tâm của mình, cũng có thể đối diện với mọi người thừa nhận sự khác thường của mình.

Toàn hiện trường nào động.

“Hừ, thì ra là thật sự có người vô liêm sỉ như vậy! Rõ ràng là đồng tính lại thích dụ dỗ đàn ông.” Cô gái vòng hai tay trước ngực, mặt vênh cao lên, dường như đắc thắng: “Cậu không cảm giác mình rất ghê tởm sao?”

Niệm Ân hơi tái mặt, trong lòng mơ hồ cảm thấy có chút khó coi, nhưng cậu vẫn đứng thẳng tắp.

Những lời khắt nghiệt trước kia cũng từng nghe qua, nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ gặp trường hợp như vậy nơi công cộng, hơn nữa còn là bị người ta chất vấn như vậy...

“Đây là câu hỏi thứ ba sao?” Kiều ngạo nhìn về phía cô gái gây sự, Niệm Ân hết sức kiềm chế, nhẹ nhàng cười một tiếng, mở miệng hỏi.

Cô gái ngẩn ra, không nghĩ tới dưới những lời ác ý như vậy, mà đối phương vẫn có thể duy trì một phần phong độ khí chất như vậy, dường như hai câu hỏi vừa rồi cũng chỉ là câu hỏi bình thường, nhất thời cô ta ngây người.

“Nếu như không trả lời, tôi xem như đúng rồi.” Niệm Ân cố gắng duy trì sự lễ phép có học của mình, giọng điệu của cậu bình tĩnh không gọn sóng, nói từng chữ vô cùng rõ ràng, rõ ràng đến không một chút mập mờ, “Tôi chưa bao giờ che giấu tính hướng của mình, cũng không cảm thấy mình ghê tởm, đây là lựa chọn bẩm sinh, không liên quan đến những cái khác.”

Cậu dừng lại một chút, lúc nói tới chỗ này trong lòng đã bình tĩnh lại, cậu tiếp tục nói: “Hơn nữa, tôi cho rằng mọi người sẽ để ý tôi hát hay hay không hơn, mà không phải là chuyện tôi thích con trai hay con gái. Xã hội bây giờ đã ngày càng văn minh khoan dung, đối mặt với sự việc khác thường mọi người ngày càng tỉnh táo. Tôi không cho rằng có người chỉ vì tôi yêu con trai mà từ chối thừa nhận mọi thứ của tôi... Nếu quả thật như vậy thì tôi cũng không thể nói gì hơn.” Giọng điệu của cậu dần dần hạ xuống, nhưng lại đột nhiên cất cao giọng.

“Nhưng mà...” Cậu đứng thẳng người, nhìn thẳng vào ống kính.

Buổi biểu diễn lấy tiền cứu trợ này là truyền hình trực tiếp từ hiện trường, cậu biết mình đối mặt không chỉ là khán giả ngồi dưới hội trường, còn có rất nhiều người có lẽ đang ngồi trước màn hình TV, cho nên giờ phút này tuyệt đối không thể lùi bước, tuyệt đối không thể mềm yếu.

Cậu nghiêm túc nói từng chữ một, “Nhưng, chỉ cần một ngày trong lòng tôi vẫn còn niềm đam mê với nghề, tôi sẽ dốc hết toàn lực thực hiện tốt, bất kể là ca hát hay là đóng phim.”

Cô gái như bị điểm huyệt, rất lâu không nói ra lời.

Thái độ bình thản như thế, giọng nói thản nhiên như vậy, rõ ràng chỉ là một thiếu niên gầy yếu, lại có thể dũng cảm nói ra những lời này, vô cùng thản nhiên và tự nhiên, không hề có chút xú nào làm bộ làm tịch, cậu chỉ đơn thuần đứng đó nhưng lại có vẻ vô cùng chói mắt.

Đó là một sức mạnh khổng lồ, bề ngoài nhìn dịu dàng nhưng không phải là toàn bộ của cậu, vì bên trong kiên định nên hôm nay cậu mới có thể đứng ở chỗ này, không chút nào lay chuyển.

Giây phút đó mọi người không nhận được sinh lòng kính nể.

Có lẽ cũng sẽ có người không đồng tình với đồng tính luyến ái, nhưng cũng không khỏi bị khuất phục vì khí chất phong độ của thiếu niên ở giờ khắc này. Các cô gái dưới sân khấu và trước màn hình TV si mê ngây ngốc nhìn thiếu niên đứng cao trên sân khấu, một thân một mình kiên cường đứng đó, nhưng lại không hèn mà cùng rơi nước mắt: Rất cuộc là từ lúc nào, hoàng tử nhỏ của chúng ta, hoàng tử nhỏ núp trong tòa thành nhỏ, lúc nào cũng yên tĩnh hướng nội, nhân khi mọi người không biết gì đã trở thành một người đàn ông thật sự xuất sắc, có thể gánh trách nhiệm trên đôi vai của mình.

Nếu như nói trước kia trong lòng yêu thích, như vậy giờ phút này trong lòng chính là sự kính nể.

Về mặt Niệm Ân vẫn như cũ không thay đổi gì, ngoại trừ sắc mặt hơi tái nhợt một chút, cậu vẫn lẳng lặng đứng đó, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bất tri bất giác, sắc trời đã gần đến hoàng hôn.

Tay cô gái run rẩy, cô ta nhìn thiếu niên này, rõ ràng gầy yếu vô cùng, giọng nói vẫn rất bình thản, nhưng lại khiến cô ta cảm thấy xấu hổ, tự cho là bản thân mình cao quý, tự cho là bản thân mình cây ngay không sợ chết đứng, tự cho là hôm nay không phạm sai lầm gì, nhưng vào giờ phút này có vẻ tự lừa mình dối người tới cực điểm.

Hành động của mình, cái loại nắm rõ đời tư người khác lên chất vấn, công kích, còn dương dương tự đắc, vào giờ phút này càng làm nổi bật sự ngu xuẩn tới cực điểm, cũng xấu xa tới cực điểm.

Cô ta cắn môi dưới không nói thêm một câu nào nữa.

“Đã trả lời đủ ba câu hỏi.” Niệm Ân đột nhiên mở miệng nói, giọng điệu của cậu bình thản, mang theo hàm ý giải quyết công việc chung, “Hiện tại, cô gái này, xin hỏi cô còn cần chụp hình ký tên không?”

Cô gái sững sờ, tiếp theo xấu hổ vô cùng, cô ta không kịp trả lời đối phương, không nói lời nào chột xoay người, chật vật vội vàng chạy xuống sân khấu.

Niệm Ân lặng lẽ đứng trên sân khấu, đột nhiên cậu ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời, rất lâu, rất lâu.

Lúc này người chủ trì mới phản ứng kịp, vội vàng nói mấy lời chặn đề tài này lại, sau đó tiếp tục chương trình.

Chỉ là lúc này cho dù tiết mục nào nhiệt cỡ nào, cũng có vẻ không hợp và không được tự nhiên.

Vô số ánh mắt người hoặc là quang minh chính đại, hoặc là mơ hồ lén lút, hoặc là khâm phục, hoặc là chán ghét, hoặc là khinh miệt, hoặc là tò mò, đủ loại ánh mắt ném thẳng vào người thiếu niên lặng lẽ đứng đó.

Thiếu niên vẫn ngẩng ngốc nhìn bầu trời như cũ, hình như đang đắm chìm trong thế giới của mình, tất cả tiếng động ồn ào xung quanh cũng không thể phá vỡ thế giới của cậu.

Kết thúc chương trình, Niệm Ân cảm thấy chân đứng hơi có chút tê dại, cậu dừng một lát sau đó không nhìn tới ánh mắt người khác, từ từ đi về phía sau sân khấu. Đứng phía sau sân khấu thay quần áo biểu diễn, sau đó vào phòng rửa tay rửa mặt.

Cậu nhìn về mặt thiếu niên bình tĩnh trong gương, trong lúc bất chợt lặng lẽ rơi lệ, không một tiếng động.

Lúc nào cũng là như vậy, lúc nào cũng là như vậy... Rõ ràng không làm gì có lỗi, nhưng luôn gặp phải sự nghi ngờ và thái độ thù địch từ những người khác.

Cậu mở van vòi nước, tiếng nước chảy ào ào vang lên, cậu vốc nước lạnh hắt lên mặt, cũng không phân biệt được trên mặt là nước mắt hay là nước của lạnh. Truyện bên diễn đàn Ljequydon

Cậu chỉ biết rằng mình đã làm hết sức những điều có thể làm, hôm nay chỉ còn lại chút tinh lực cuối cùng và một mối cùng đau thương nhàn nhạt. Cậu chỉ muốn đợi một lát cho mọi người đi hết, rồi tìm một chỗ trốn tránh, từ từ điều chỉnh tốt tâm tình của mình,

Vậy mà khi cậu ra khỏi phòng rửa tay, cậu kinh ngạc thấy hai người đàn ông đang đứng đợi ở cửa.

Edward đứng một bên, trên khuôn mặt là nụ cười bình tĩnh.

Shere đứng thẳng người, tháo mất kính xuống, trên khuôn mặt anh tuấn tràn đầy ân cần.

Niệm Ân nhìn xung quanh bọn họ một lát, ngẩn ra, cậu há hốc mồm, nhưng không phát ra được gì cả, trên mặt hiện lên vẻ do dự.

Edward vội vàng tiến lên mấy bước ôm lấy cậu, nhẹ giọng mở miệng nói: “An, không sao, anh ở đây.”

Niệm Ân nhìn chăm chăm anh, cũng không nhúc nhích, trong ánh mắt đen láy dần dần hiện lên một tầng sương mù, người cứng ngắc cuối cùng từng chút trầm tĩnh lại, mắt đen lại một một lần nữa không kiềm chế được đồ ầu.

“Edward!”

Cậu tựa đầu vào trong ngực ấm áp của người đàn ông, giọng buồn rầu gọi.

“Anh ở đây.”

Edward trả lời cậu, giọng trầm ổn bình tĩnh, mang theo sức mạnh trấn an lòng người khác, dung nạp đối phương.

"Edward! Edward! Edward! Edward! Edward! Edward..."

Niệm Ân nhỏ giọng gọi không ngừng, trong giọng nói có tủi thân và không yên lòng, cậu gọi từng tiếng một không ngừng nghỉ, tựa như chỉ có như vậy mới có thể phát tiết sự bi thương và khó chịu trong lòng ra, tựa như cũng chỉ có như vậy mới có thể an ủi mình, tự nói với mình là mình không còn một thân một mình nữa.

"Edward! Edward! Edward! Edward! Edward! Edward..."

“Không sao, không sao, anh ở đây, anh ở đây!”

Shere kinh ngạc nhìn hai người, thời gian gần tới hoàng hôn, vầng sáng màu vàng nhạt mờ nhạt như ảo giác bao phủ xung quanh hai người.

Tình cảnh như thế, hai người thân mật không thể chia cắt lại vô cùng mỹ lệ.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Chương 29

Hoàng tử nhỏ ăn ngay nói thẳng thắn thừa nhận thân phận đồng tính luyến ái!

An không kiên kỳ nói ra tính hướng, không thích con gái chỉ yêu con trai.

Dừng cảm tuyên bố đồng tính luyến ái – Ca sĩ mới An.

An công khai yêu đương đồng tính, cho rằng đồng tính luyến ái không có vấn đề gì.

.....

Edwrad cảm xấp báo ném vào góc bàn, khẽ thở dài một tiếng.

Kể từ khi xảy ra chuyện ngày hôm qua, các tạp chí lớn nhỏ âm ỉ xôn xao, đội chó săn giống như thấy mật ong, rồi rít mai phục trước cổng công ty, Niệm Ân vừa xuất hiện thì ùn ùn kéo tới, khiến cho người ta phiền não tới cực điểm.

Hiện giờ, thậm chí ngay cả nhà cũng có vô số chó săn trốn ở bên ngoài, chờ thu thập tin tức tài liệu.

Ban giám đốc công ty bất mãn, Niệm Ân chưa được bọn họ đồng ý đã công bố chuyện tính hướng của mình, mặc dù hết sức ngăn chặn truyền thông đưa tin, nhưng cũng ra lệnh cho Niệm Ân tạm thời không có việc gì thì đừng tới công ty, chờ tai tiếng qua đi rồi hẵng nói, thật ra thì chính là hình thức đóng băng nghệ sĩ.

Không cần ca hát, không cần chụp áp phích, không cần quay phim, cũng không cần tham gia các chương trình nghệ thuật.

Rõ ràng là Niệm Ân bị vây vào đầu sóng ngọn gió, nhưng lại khó có được khi rảnh rỗi.

Hàng ngày Edward vất hết óc suy nghĩ làm thế nào để giảm ảnh hưởng chuyện lần này mang tới, thậm chí không tiếc bắt tay với Shere, suy nghĩ đủ các biện pháp. Còn Niệm Ân, mỗi ngày ngủ một mạch đến khi tự tỉnh, ban ngày ôm máy tính chơi game, bộ dạng không lo lắng chút nào, vô cùng thoải mái.

Ngày hôm ấy, Niệm Ân nằm trên sofa xem báo.

Edward ngồi bên cạnh gọi rất nhiều cú điện thoại, đều là cho mấy tiền bối từng trải trong giới, nói xin giúp đỡ.

Vốn trong lòng Niệm Ân có chút ủy khuất, có thể nhìn có người thay mình chịu khó khăn, chịu tức giận phiền não cho mình, nhất thời chút ủy khuất kia tan thành mây khói. Bên ngoài truyền thông đưa tin nói chuyện vô căn cứ, hoàn toàn không quấy nhiễu đến cậu, cậu chỉ cảm thấy trong lòng gió tạnh mây tan, thản nhiên bình thường, cho dù sóng gió cỡ nào đi nữa cũng không làm mình bị thương chút nào.

Huống chi, mọi người tò mò, mặc dù đồng tính luyến ái ngày càng được mọi người chấp nhận, nhưng có rất ít người quang minh chính đại đứng ra tuyên bố tính hướng của mình, lại càng đừng nói tới nhân vật của công chúng giống như cậu. Cho nên lúc này náo nhiệt thế cũng là vì trong lòng nhất thời cảm thấy tò mò, đợi qua một khoảng thời gian nữa, tự nhiên sẽ gió êm sóng lặng.

Ôm tâm lý đấy, ngược lại cậu mừng rỡ vì thời gian này có đủ thời gian để có thể nghỉ ngơi. Chi là mỗi ngày chứng kiến bộ dạng Edward lo lắng đồng thời bồn ba vì mình, trong lòng vừa vui lại vừa cảm động.

“Edward, chúng ta đi ra ngoài hẹn hò đi!” Niệm Ân nói như vậy, cậu nghiêng đầu dùng ánh mắt đen láy sáng ngời chuyên chú nhìn đối phương, giọng điệu và ánh mắt rất bình thường này lại khiến người ta dâng lên cảm giác không đành lòng từ chối.

Edwrad không nghĩ tới ý tứ khác, chỉ cho rằng những ngày qua cậu buồn bực ở nhà cũng phiền não, nên cũng có ý nghĩ dẫn cậu đi ra ngoài giải sầu. Suy nghĩ thêm một chút, cách ngày xảy ra chuyện cũng đã một tuần, bí mật một chút thì có thể né đám chó săn nên cười cười, dịu dàng hỏi: “Em muốn đi đâu?”

“À...Chưa nghĩ ra!” Niệm Ân nghiêng đầu, vẻ mặt khó xử, “Em cũng không biết chỗ nào để chơi.”

Edward ngẩn ra, nghe cậu nói như vậy trong lòng nhất thời cảm thấy chua xót, cẩn thận nghĩ lại, thiếu niên trước mắt này thật ra có rất ít thời gian vui chơi thoải mái, không phải là công việc thì chính là học hành, thường ngày ngoan ngoãn ngồi ở nhà, bộ dạng ồn ào không gây khó dễ. Nếu như không phải hôm nay nhắc tới chuyện này thì anh đã quên mất, người trước mắt cho dù biểu hiện bên ngoài thành thực đi chăng nữa, bên trong vẫn còn là đứa bé mười bảy mười tám tuổi, đó là tuổi ăn tuổi chơi.

Nghĩ tới đây anh bỏ qua ý nghĩ bình thường là đi dạo chơi trên đường, ngược lại anh nghiêm túc suy nghĩ một lát, mới hăng hái bưng bưng nói: “Anh nghĩ tới một nơi có thể đi chơi, nhưng hiện giờ không đúng mùa cho lắm.”

“Chỗ nào?” Niệm Ân tròn tròn hai mắt hỏi.

“Đi biển!” Edward cười khê, vẻ mặt hoài niệm, “Lái xe chắc khoảng bốn năm tiếng, trước kia anh học tiểu học ở đấy, mỗi khi học xong đều ra bờ biển chơi. Nếu là mùa hè thì hay quá, hiện giờ ở đó thời tiết hơi lạnh...”

“Mặc nhiều quần áo một chút là được rồi!” Giương mặt Niệm Ân chờ đợi, “Em còn chưa được đi biển đâu.”

“Vậy sáng mai rời giường sớm một chút, chúng ta cùng nhau lái xe đi.” Edward cười đồng ý.

Ngày hôm sau Niệm Ân mặc một chiếc áo len cổ cao màu trắng, quần jean, đội chiếc mũ rất to che mặt lại, Edward khoác thêm một chiếc áo khoác màu đen, hai người cùng nhau lặng lẽ đi ra cửa.

Edward im lặng lái xe, Niệm Ân nằm ở ghế phía sau đắp áo khoác ngủ, trong xe vang lên tiếng nhạc du dương.

Would you dance, if I asked you to dance? Nếu như anh mời, em có bằng lòng nhảy múa cùng anh không?

Would you run, and never look back? Em có biết hay không, sau khi rời đi vĩnh viễn không quay đầu nhìn lại?

.....

I can be your Hero, baby. Người yêu ơi, anh muốn làm anh hùng của em!

I can kiss away the pain. Anh sẽ hôn lên nơi em cảm thấy đau đớn.

Xe chạy chậm chậm ổn định, phía chân trời nơi xa thẳm, mặt trời đang từ từ dâng lên.

Một giờ, hai giờ, ba giờ...

Edward dừng xe, đi tới cửa hàng bên cạnh mua một phần ăn sáng.

Trong xe, Niệm Ân ngồi dậy xoa đôi mắt ngái ngủ nhìn mông lung xung quanh. Edward bật cười đưa bữa ăn sáng cho cậu rồi ngồi trở lại vào ghế lái, cảnh sắc ngoài cửa kính thoáng vụt qua, cái miệng nhỏ nhắn của Niệm Ân cắn Hamburger, mắt nhìn ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chiếu rọi xuống gò má xinh đẹp, vô cùng mỹ lệ.

Bởi vì sáng sớm trên đường ít người đi lại, âm nhạc du dương lảng lảng vang vọng giữa hai người, phảng phất như dòng suối chảy xuôi trong núi, bình yên, hạnh phúc, thanh thản. Lê;Wuy:Đôn

I can be your Hero, baby. Người yêu ơi, anh muốn làm anh hùng của em.

I will stand by you forever. Anh sẽ vĩnh viễn, dõi theo hình bóng của em!

....

Giấc ngủ của Niệm Ân lúc nào cũng tương đối dài, lúc này vẫn đang có chút chưa tỉnh ngủ, cậu ôm áo khoác dựa lưng vào sau ghế, bộ dạng mơ mơ màng màng, bên tai vang vọng lời bài hát "I can be your Hero!"

Cậu nghe một lúc hơi tỉnh táo lại, cậu quay đầu lẳng lặng nhìn bóng lưng Edward, lại có chút ngây người.

Một lát sau xe đến nơi.

Mặc dù là trời quang mây tạnh nhưng bờ biển vẫn có gió lớn, tóc ngắn của Niệm Ân bị thổi bay tán loạn, nhưng cậu vẫn hưng phấn nhảy xuống xe chạy tới bờ biển, ngắm nhìn biển rộng mênh mông bát ngát, dang rộng hai cánh tay đón gió biển.

Edward dừng xe xong đứng bên cạnh cười nhìn cậu.

“Edward, tới đây chơi.” Niệm Ân vừa vẫy tay vừa chạy tới, cậu cời giày cẩn thận giẫm lên cát, bước từng bước đi trên bờ cát, để lại một hàng dấu chân rất dài.

Cậu chạy một lát trên bờ cát còn hô lên mấy tiếng rồi dừng lại.

Từ đầu đến cuối Edward vẫn đứng bên cạnh cười nhìn cậu chơi đùa âm ỉ.

Niệm Ân nhìn biển rộng, kinh ngạc nhìn sóng biển vỗ từng nhịp lên bờ cát, đột nhiên ngồi xổm xuống bắt đầu đắp cát.

“Đang làm gì vậy?” Edward đi tới nhẹ giọng hỏi.

“Em muốn đắp một tòa thành!” Niệm Ân trả lời, cậu ngược đầu lộ ra nụ cười vui vẻ.

Edward bật cười, “Anh cũng muốn làm! Anh nhớ rõ năm đó anh rất am hiểu việc này!” Anh vừa nói vừa vén tay áo lên, ngồi xổm xuống cùng cậu đắp tòa thành.

Rất nhanh, tòa thành nho nhỏ được đắp xong, Niệm Ân ghé đầu nhìn thành quả của mình, đột nhiên kêu lên, “Edward!”

“Gi vậy?” Edward mới vừa ngẩng đầu lên thì chạm phải bóng đen phủ xuống.

Lập tức anh bị Niệm Ân đè xuống trên cát, một thân áo sơ mi màu trắng dính đầy hạt cát.

“Ha ha!” Niệm Ân cười, dùng hai tay vẫn còn dính đầy cát đặt trước ngực anh, trên áo sơ mi trắng gọn gàng in hai dấu tay nhỏ nhỏ, cậu vừa cười vừa gọi: “Edward, Edward...”

“An!” Edward cũng gọi lại một tiếng, không nhìn được bật cười, đây vẫn là lần đầu tiên thấy bộ dạng trẻ con như vậy của đối phương.

Gió biển mang theo mùi tanh mặn nhẹ nhàng thổi qua mặt hai người, Niệm Ân cúi đầu nhìn Edward, dưới ánh mặt trời chiếu xuống không thấy rõ vẻ mặt, nhưng mơ hồ thấy được đường nét sắc sảo, mỹ lệ như được thần linh thiên vị.

“Edward...”

Niệm Ân nhẹ giọng gọi, tựa như... Mỗi lần kêu như vậy thì sẽ cảm thấy yên lòng.

Edward im lặng nhìn cậu, sau đó nhẹ nhàng lộ ra nụ cười dịu dàng: “An, anh ở đây.”

Niệm Ân khẽ cười, bộ dạng có chút xấu hổ, cậu nhắm mắt lại sau đó từ từ cúi đầu xuống, cẩn thận hôn người đàn ông phía dưới.

Sóng biển vỗ lên bờ cát, từng đợt từng đợt một, gió biển nhẹ nhàng thổi...

Bầu trời ban ngày màu lam, giống như màu mắt của Edward.

Would you tremble, if I touched your lips? Chạm vào môi em, có thể sẽ khiến em run rẩy không?

...

I can be your Hero, baby. Người yêu ơi, anh muốn làm anh hùng của em!

I can kiss away the pain. Anh sẽ hôn lên nơi em cảm thấy đau đớn.

...

Let me be your Hero!

Let me be your Hero!

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chương 30

Dany đeo túi xách từ bên ngoài đi vào trường học, một cơn gió thổi qua, một tờ báo bị thổi tới bên cạnh chân cậu ta, cậu ta hơi cúi đầu, trang đầu tờ báo chính là mấy tấm hình phóng to ra. Lê>Quý<

Cậu ta ngăn người vội vàng nhặt tờ báo kia lên.

Trên trang báo là ba tấm hình của ba người đứng chung một chỗ, một tấm là hình chụp của đạo diễn nổi tiếng thế giới Ronny, một tấm là diễn viên nổi tiếng Shere, giữa bọn họ là An, vẻ mặt thiếu niên trong hình có chút mờ mịt. Tờ báo dùng hai khuôn hình vuông khoanh hai người kia lại, sau đó dùng mũi tên chỉ vào An, bên cạnh là dòng chữ lớn màu đen: Thực chất là gì? Quy tắc ngầm? Ca sĩ mới mọi việc đều thuận lợi? Hoàng tử thuần khiết thật ra thì lòng dạ khó lường?

Phía dưới dùng một đoạn văn dài để giới thiệu cái gọi là quan hệ “Phức tạp khó phân biệt” giữa ba người. Bao gồm là lần trước đạo diễn Ronny khẳng định dùng An làm nhân vật chính là phim của mình, cùng với chuyện Shere đã từng tham dự buổi ký bán đĩa của An, và một loạt tin tức hoặc thật hoặc giả.

Dany giật mình sững sờ, đột nhiên vứt tờ báo xuống xoay người chạy thực mạng.

.....

Buổi sáng tỉnh lại là do tiếng chuông điện thoại đánh thức, Niệm Ân nghe Edward cố gắng đè nén sự nóng nảy và lo lắng trong giọng nói.

Cậu từ trên giường bò dậy, chân trần đi tới phòng khách, tầm mắt bị báo và tạp chí trên bàn hấp dẫn, cậu tiến lên mấy bước, đang muốn cầm lên thì đột nhiên Edward thả điện thoại xuống, đưa tay ngăn cánh tay cậu lại.

“Edward?”

“An, em đi rửa mặt trước đi, lát nữa chúng ta ăn cơm” Edward nói như vậy, vẻ buồn rầu trên mặt khó che giấu, giọng điệu thì vẫn ảm áp như cũ.

Niệm Ân không trả lời anh, chỉ yên lặng nhìn thẳng vào anh, trong đôi mắt không gọn sóng, nhưng lại có sự cố chấp và quật cường không bất cứ người nào có thể xem thường, “Edward!” Cậu nhẹ giọng và kiên định nói: “Em không phải là đứa trẻ, nói cho em biết xảy ra chuyện gì?”

Edward nhìn cậu, trong đôi mắt màu lam nhạt tràn đầy đấu tranh và đau đớn, cuối cùng anh vẫn thua ánh mắt trong suốt kia, lấy tạp chí và báo ra, “Thật ra không có gì, chỉ là mấy người sinh sự tung tin đồn nhảm, chờ một lát anh sẽ xử lý hết, đừng quá lo lắng...”

Niệm Ân nhìn trên trang bìa tạp chí phát hành khổ lớn nhưng tiêu đề không hề tốt, là hình ảnh mình và một người đàn ông không nhận ra là ai đang ôm nhau.

Sắc mặt cậu hơi tái, vẫn kiên định như cũ xem tiếp, tờ báo, tạp chí, đủ mọi hình ảnh, có một số là biết, có một số thì không biết, tất cả đều là hình của mình và đàn ông...

“An, tất cả những thứ này đều là giả, chúng ta biết rõ.” Edward lo lắng nhìn cậu, an ủi nói, “Một lát nữa anh lập tức đi tìm luật sư, yêu cầu bọn họ gỡ những tấm ảnh này ngay tức thì.”

Niệm Ân lắc đầu một cái không nói gì, chỉ hỏi: “Là ai gọi điện thoại tới?”

“Công ty muốn trưa nay chúng ta qua đó.”

“Anh đi tòa soạn báo, em tới công ty.” Niệm Ân suy nghĩ một lát rồi ra quyết định.

“An!” Edward lo lắng nhìn cậu.

Niệm Ân nhìn anh, vươn tay đề lên tay anh, “Edward, em không phải là đứa trẻ, đừng lo lắng.”

“Được rồi!” Edward cũng hi vọng sớm giải quyết những chuyện này cho xong, không nghĩ tới vừa mới bắt đầu đơn giản chỉ là vấn đề tính hướng, hiện tại lại phát triển thành bê bối tai tiếng, nếu như không xử lý kịp thời, tổn hại đúng là khó có thể tưởng tượng được.

....

Lúc Niệm Ân đi tới công ty, người xinh quang mơ hồ xì xào bàn tán, chỉ chỉ chỗ chỗ, cậu không có bất kỳ phản ứng nào, vốn lúc công bố tính hướng của mình thì đã đoán trước một số vấn đề rồi.

Cậu bước vào thang máy lên phòng làm việc.

“Những thứ này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Cậu tốt nhất nên giải thích rõ cho tôi.” Vừa vào phòng làm việc, người chịu trách nhiệm trong công ty liền bỏ ra một phong bì to, bên trong có một xấp hình lớn.

Niệm Ân cần mồi dưới, có chút mờ mịt nhìn đồng hình kia, bên trên là vô số những tấm hình giống trên mấy tờ báo tạp chí kia, cậu và người đàn ông khác ở cùng nhau, vô cùng lộ liễu, quả thực lực sát thương lớn hơn rất nhiều so với mấy tin tức trên tạp chí kia... Nhưng những thứ này đều là giả nên còn dễ ăn nói.

Vậy mà, đáng sợ nhất là bên trong này cũng có một số hình chân thật, ví dụ như cậu và Shere nắm tay nhau ở đầu đường, còn có nụ hôn lần ở triển lãm nhiếp ảnh...

“Trước là đồng tính luyến ái, giờ lại là quá dễ dãi, rốt cuộc cậu đã phơi hết ra hay chưa! Công ty ký hợp đồng với cậu là để cậu ca hát, chứ không phải là để cho cậu ra ngoài quyến rũ đàn ông!”

Niệm Ân ngăn ra, chợt ngừng đầu: “Tôi không có.”

“Không có, không có lừa thì sao có khối, chưa chắc đã không có nguyên nhân!” Sắc mặt người phụ trách lạnh xuống, “Nếu không làm gì sai sao xảy ra loại chuyện như vậy? Mình là đồng tính luyến ái, rất hay sao? Lại còn dám đến dám đến nơi đó tuyên bố, tuyên bố chưa đủ còn không biết chừng mực ý tứ! Cậu có biết công ty mất bao nhiêu sức lực, tốn bao nhiêu tiền mới nhận đến tận tay những tấm hình này hay không? Cậu có biết mình vẫn còn là một nghệ sĩ hay không, cậu có biết phải bảo vệ hình tượng của mình hay không? Thật buồn cười, người ta bảo cậu là hoàng tử nhỏ, cậu thật sự xem mình là hoàng tử nhỏ à? Thích mập mờ dây dưa với người đàn ông khác như vậy, sao cậu không bán mình đi!”

Niệm Ân cuộn chặt nắm đấm, đầu ngón tay xẹt qua lòng bàn tay, mơ hồ rỉ ra chút máu đỏ tươi, cổ kim nén không nói gì.

“Bây giờ cậu lập tức rút về nhà cho tôi, chuyện này ngày nào còn chưa xong thì ngày đó cậu cũng không cần xuất hiện ở trong công ty, chuyện ra album gì đó quay phim gì đó dừng hết toàn bộ cho tôi!” Người phụ trách chỉ vào cửa sổ, “Cút!”

Niệm Ân từ trong phòng làm việc đi ra ngoài, thì thấy Shere đang dựa vào vách tường trên hành lang.

Shere thấy cậu đi ra ngoài liền đứng thẳng người: “An!” Hắn nhẹ giọng gọi một tiếng, bộ dạng có chút do dự, “Em... Có khỏe không?”

Niệm Ân nhìn hắn khẽ gật đầu, miến cường cong khỏe môi, “Cũng tạm, còn anh?”

Trong đôi mắt màu xanh biếc của Shere tràn đầy ân cần, “Anh không việc gì!” Hắn cười tự giễu một tiếng, “Dù sao lúc nào anh cũng đầy scandal, không cần lo lắng, nhưng cũng bị ông chủ mắng mấy tiếng, loại chuyện vớ vẩn này không tới mấy ngày thì không có ý nghĩa gì nữa, đến lúc đó lại bình yên vô sự rồi.”

Niệm Ân hiểu hắn đang an ủi, trong lòng mơ hồ cảm thấy chuyện lần này không thể dễ dàng kết thúc như vậy, nhưng vẫn cố gắng cười khẽ, cũng chẳng nói gì thêm.

“Cái đó... Anh...” Shere nhìn dưới đất, đột nhiên thấp giọng nói, “Anh ta... Đối xử tốt với em không?”

“Rất tốt.” Niệm Ân để lộ nụ cười thật lòng.

“Vậy thì tốt rồi.” Shere có chút mắt mắt nói.

“Shere! Shere! Shere!”

Một giọng nói vang lên, Shere quay đầu nhìn lại thì phát hiện là Kiệt – người đại diện của mình, hắn áy náy cười một tiếng, “Gần đây công việc hơi nhiều.” Nói đến đây mắt Shere sáng rực lên, hắn mang theo chút khoe khoang trẻ con nói, “An, anh chưa nói cho em biết, hiện tại anh đang đóng vai nhân vật chính trong một bộ phim, phim rất tuyệt, có lẽ anh sẽ nhận được giải thưởng cũng không chừng.”

Trong nháy mắt Niệm Ân có chút ngẩn ngơ, nhớ lại hai lần hợp tác với Shere thì lần nào hắn cũng nghiêm túc như vậy, bộ dạng chuyên chú, không nhận được thấp giọng nói, “Shere rất thích làm diễn viên nhì.”

“Nó là sinh mạng thứ hai của anh.” Shere nghiêm túc nói, nói xong thì ý thức được mình lạc đề, không nhận được bật cười, “Ha ha, xin lỗi.”

Không khí giữa hai người thoáng cái thoải mái hơn, ngay cả trong lòng Niệm Ân có chuyện cũng bị cảm hóa, dường như có chút thả lỏng.

“Shere!”

“Kiệt lại đang gọi. Có một người đại diện quá nghiêm túc như vậy cũng không phải là chuyện gì tốt!” Shere bắt đầu dĩ nhiên vai, “Anh đi trước, em phải chú ý chăm sóc mình!” Hắn lần nữa chăm chú liếc mắt nhìn Niệm Ân, tựa như muốn khắc ghi đối phương vào sâu tận đáy lòng, rồi mới xoay người rời đi.

Niệm Ân đứng im tại chỗ không nhúc nhích, cậu nhìn theo Shere đi theo người đại diện dần dần đi xa, một lát sau mới xoay người đi về phía thang máy.

Cậu đứng trước cửa chờ thang máy.

“An!”

Cậu theo giọng nói ngẩng đầu lên nhìn sang, Kiệt - người đại diện của Shere không biết quay trở lại lúc nào, đang đứng trước mặt mình, quan sát mình từ trên xuống dưới.

“Shere còn có chuyện gì sao?” Niệm Ân kinh ngạc, tiếp theo nghĩ tới có lẽ Shere quên nói gì đó cho nên mới bảo Kiệt đuổi theo nói với mình.

- Mặc dù không biết có phải Shere thật sự thích cậu hay không thích cậu gì đó? Nhưng hiện giờ tôi vẫn muốn khuyên cậu một câu, sau này không nên liên lạc với cậu ta nữa.

Niệm Ân mờ mịt nhìn anh ta, nghe rõ ràng từng chữ một, nhưng tại sao lại nghe chẳng hiểu nổi lấy một chữ.

- Sự nghiệp của Shere đang thời kỳ đỉnh cao, hiện tại rất nhiều người rằng cậu ta đã là ảnh đế, nhưng trên thực tế, vì số tuổi của cậu ta và ra nghề muộn nên thâm niên so với những người kia còn kém rất xa. Tôi là người đại diện của cậu ta, tất nhiên hi vọng có thể nhìn thấy cậu ta đứng ở chỗ cao nhất, cho nên, tôi không muốn cậu ta bị liên lụy vì những scandal vô vị kia.

- Điều này có liên quan tới tôi sao?

Niệm Ân kinh ngạc nhìn Kiệt.

- Cậu cũng biết đấy, gần đây có rất nhiều scandal, là về cậu và Shere....

Kiệt hơi dừng lại, ánh mắt có chút phức tạp nhìn thiếu niên.

- Trước kia Shere có rất nhiều scandal, thậm chí có rất nhiều nghệ sĩ mượn tên tuổi cậu ta để nổi tiếng, lần này cũng không việc gì...

- Tôi không có.

-Tôi biết, nhưng mà tôi hi vọng lần này cậu có thể phôi sạch quan hệ với cậu ta.

-Phôi sạch?

-Cậu còn trẻ còn có vô số cơ hội, hơn nữa sự nghiệp vừa mới chỉ là khởi đầu... Dưới tình huống trước mắt, tạm thời nên buông bỏ, rồi sẽ có ngày ‘Đồng Sơn tái khởi’ (Ý như là lấy lại những gì đã mất, đợi thời cơ trở lại)... Tôi nói vậy, cậu...

Niệm Ân im lặng lắng nghe từ đầu đến cuối, không nói tiếng nào.

-Shere đang thực hiện vai chính của một bộ phim, bộ phim này rất quan trọng, rất có thể đạt được giải thưởng quốc tế, cậu không biết có ý nghĩa như thế nào đâu, nếu như bỏ qua cơ hội lần này, cậu ta sẽ mất đi rất nhiều thứ, cậu...

-Tôi đồng ý với anh.

Niệm Ân cắt ngang lời anh ta.

Kiệt sùng sốt, im lặng một lúc.

-Cám ơn.

-Đừng khách khí.

-À... Thang máy tôi rồi.

-Ừm, tôi phải đi đây.

-Tạm biệt.

-Tạm biệt.

Niệm Ân và Kiệt nói chuyện như bình thường.

Cậu đi vào thang máy, bởi vì đang còn giờ làm nên trong thang máy chỉ có một mình cậu.

Cậu lặng lẽ nhìn cửa thang máy từ từ đóng lại, tất cả ánh mặt trời cũng bị ngăn cách phía ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 31

Dany thở hổn hển chạy đến nơi làm việc của Niệm Ân, cậu ta dùng tay chống đầu gối, có chút luống cuống nhìn cổng chính. Không biết tại sao khi nhìn thấy tin tức bất lợi cho người kia thì phản ứng đầu tiên chính là chạy tới nhìn cậu, vậy mà đến cổng lại phát hiện mình cái gì cũng không làm được. Lequydonn

Cậu ta đứng chỗ đó cười tự giễu, nhưng lại không muốn cứ như vậy rời đi. Cậu ta nhàm chán đi tới đi lui mấy bước rồi đứng yên không nhúc nhích, chỉ kinh ngạc nhìn về phía cổng chính.

“Có thể... Sau một phút nữa, An từ bên trong cánh cổng này đi ra hay không?”

Cậu ta gần như hi vọng xa vời suy nghĩ.

Có lẽ, thật sự có vận may thì sao!

Lúc Dany đợi được khoảng hơn 40 phút, gần như sắp buông tay, ai ngờ vừa ngẩng đầu nhìn lên đã nhìn thấy Niệm Ân từ trong cửa đi ra, chỉ là cúi đầu, nón cũng kéo xuống rất thấp.

Cậu ta vui mừng muốn đi tới nhưng lại do dự.

Đang lúc cậu ta do dự, đột nhiên phía đối diện có một cô gái xông tới.

“An, những chuyện kia là giả đúng hay không?” Cô ta lớn tiếng kêu: “Chuyện giữa em và Shere là giả, có đúng không? Là truyền thông viết bậy bạ, có

phải không? Em nói cho chị biết, có phải hay không?”

Theo tiếng hét lớn của cô ta, mấy phóng viên vốn vây ở quanh công ty phát hiện ra tình huống bên này, rồi rít hưng phấn lao qua.

Dany cũng không có cách nào có thể thờ ơ được nữa, cậu ta chạy nhanh lên trước, dùng sức chen vào giữa đám người kia, muốn cứu thiếu niên ra khỏi đám người đang bủa vây xung quanh.

Có tiếng kèn xe hơi vang lên, đám người vì tránh chiếc xe vừa chật vật lao đảo tán ra vừa chửi mắng.

Chiếc xe kia khéo léo lách vào giữa, vừa đứng dừng trước mặt thiếu niên kia, “Lên xe.”

Thiếu niên nhanh nhẹn lên xe, xe lập tức nhanh chóng chạy khỏi đó.

Cả đám người ngẩn ra, ý thức được không có tin tức gì, lập tức mắng chiếc xe kia ầm ĩ, rồi chỉ có thể bất đắc dĩ tản đi.

Dany đứng ngơ ngác tại chỗ, nhìn bóng dáng chiếc xe rời đi một lúc lâu.

.....

Edward lái xe, khóe mắt liếc nhìn Niệm Ân một cái, có chút bận tâm có chút bất an hỏi, “An, công ty nói thế nào?”

Niệm Ân tháo mũ xuống, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, trùng hợp là cùng lúc cũng hỏi, “Edward, bên tòa soạn báo nói thế nào?”

Hai người đồng thời cùng dừng lại, Edward quay đầu nhìn cậu, Niệm Ân cũng thu hồi tầm mắt bên ngoài cửa sổ quay lại nhìn anh.

“Anh/Em nói trước đi!”

Hai người nhìn nhau, trong lúc đó cùng mở miệng.

Edward không nhịn được cười, mặt mũi cả ngày giống như không thấm vào đâu.

Niệm Ân cũng cong khóe môi, ánh mắt màu đen vốn âm trầm liền sáng lên.

“Bên chỗ tòa soạn báo xử lý cũng khá tốt, em đừng lo lắng.”

“Công ty muốn em không nên gấp gáp, Edward không có chuyện gì đâu.”

Hai người nói như vậy, sau đó cùng nở nụ cười.

Bầu không khí thoáng cái thoải mái hơn.

Edward quay đầu nghiêm túc lái xe, Niệm Ân tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người.

Hồi lâu sau,

“Thời gian này... Có lẽ... Tạm thời không nên làm việc, Edward.” Niệm Ân khẽ nói, giọng bình thản mang theo sự phiền não mà người khác không phát hiện ra.

“Rất tốt, chúng ta có thể cùng nhau nghỉ phép rồi!” Trong đôi mắt màu lam của Edward xẹt qua vẻ đau thương nhàn nhạt, vẫn cười trả lời.

“Nói rất đúng.”

“Edward, em muốn viết một ca khúc!” Niệm Ân nhẹ nhàng nói, giống như đang lẩm bẩm, “Viết một ca khúc chân chính thuộc về mình!”

“Anh tin tưởng em có thể.” Edward không chút do dự trả lời.

“Cảm ơn anh, Edward.” Niệm Ân nhỏ giọng nói, “Cảm ơn anh.”

.....

Sáng sớm hôm sau, trong phòng rất yên tĩnh, Edward không mở ti vi xem tin tức nữa, cũng không đi ra cửa lấy những tờ báo mình đặt hàng ngày.

Anh chỉ đẩy cửa ra, lẳng lặng nhìn chăm chú vào chàng thiếu niên có bộ dạng đang say giấc kia, khuôn mặt rất đẹp, thân thể nho nhỏ cuộn trong chăn, rất giống trong truyện thiếu nhi Andersen, hoàng tử nhỏ sống trong đóa hoa, khiến tất cả mọi người đều có ý muốn che chở.

Anh không hiểu, đứa trẻ như vậy tại sao có người muốn làm tổn thương?

Anh mê mẩn vươn ngón tay phác thảo khuôn mặt thiếu niên, da trắng nõn nà... Lòng này xinh xắn, lúc cười sẽ nhếch lên... Nhìn xuống phía dưới, có

một đôi con ngươi màu mực nhưng sáng chói mắt....

Ngón tay của anh đột nhiên dừng lại, anh cúi đầu, trên làn da trơn nhẵn thế mà lại cảm giác được có vẻ không bình thường, anh không nhận được cúi đầu ghé sát vào nhìn kỹ... Trên con mắt trái có một đường nho nhỏ, có lẽ vì thời gian quá lâu nên nhìn không rõ... Nhưng khi nhìn kỹ, trên khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ như thế, một chút tỳ vết nào cũng sẽ trở nên rõ ràng hơn.

....

Niệm Ân vốn ngủ rất không yên ổn, tựa như nằm mơ rất nhiều thứ, nhưng lại không nhớ ra được chút gì. Lúc cậu tỉnh lại thì đối mặt với ánh mắt ân cần của Edward, vẻ mặt vẫn còn chút hoảng hốt, “Edward.”

“An, chào buổi sáng!” Edward đứng thẳng người lộ ra nụ cười có phần dịu dàng, dù trong lòng rất nhiều nghi ngờ nhưng cũng không hỏi gì cả.

“Chào buổi sáng!” Niệm Ân đáp trả theo bản năng, trên khuôn mặt còn chưa tỉnh ngủ có chút tái nhợt, cậu bò dậy khỏi giường, lảo đảo đi vào phòng rửa tay.

Khi Niệm Ân xử lý mình gọn gàng, đầu óc tỉnh táo từ phòng rửa tay đi ra, Edward đã bụng điểm tâm đi tới.

“Ngủ ngon không?” Edward đặt đồ ăn sáng lên bàn hỏi.

“Hình như em vẫn đang nằm mơ.” Niệm Ân thành thật trả lời.

“Là ác mộng à?” Edward vốn muốn hỏi cậu nằm mơ thấy cái gì, nhưng do dự một chút không hỏi ra miệng.

Niệm Ân không thèm để ý lắc đầu một cái, “Không có gì, không phải là ác mộng, chỉ là mơ thấy rất nhiều người.” Cậu cúi đầu, dùng bữa chốc trúng gà trong đĩa, thấp giọng nói, “Mơ thấy người quen trước đây rất lâu rồi, em cảm giác bọn họ đi tới đi lui bên cạnh em, nhưng không ai nhìn thấy em... Bọn họ không có khuôn mặt, không lộ vẻ gì...”

“An, em chỉ là quá mệt mỏi.” Edward đột nhiên cắt ngang lời cậu, “Cho nên, không cần nói nữa.” Anh khẽ nói.

Giây phút đó rõ ràng chỉ là giấc mơ bình thường, nhưng lại khiến người ta cảm thấy thiếu niên này đang chìm trong giấc mộng không cách nào tự thoát ra ngoài được.

Niệm Ân ngẩng đầu lên, cười cười nhìn anh, “Em cảm thấy mình cứ đứng mãi trong không trung, dưới chân không có gì để giẫm, phía trên cũng không có gì để bắt lấy, cứ đứng mãi giữa không trung... Bọn họ đi tới đi lui bên cạnh em, hình như đi qua một hành lang trống rỗng, phát ra tiếng vang thanh thúy. Nhưng không có ai chú ý tới em, một người cũng không có...”

“An!” Trong trùng mắt màu lam của Edward tràn đầy vẻ dịu dàng, anh đề tay thiếu niên lại, “Đừng suy nghĩ nữa, đây chỉ là một giấc mơ mà thôi.”

“Em cảm thấy trong lòng trống trải, Edward, em vẫn không biết đó là mơ hay là thực tế, em không nhìn thấy khuôn mặt bọn họ, cũng không nhìn ra dáng vẻ gì, nhưng em có cảm giác tâm tình ở khoảnh khắc đó, rất chân thật. Cho nên có lúc, cho dù sau khi tỉnh ngủ em vẫn cảm thấy mình giống như đang treo giữa không trung.” Giọng nói của Niệm Ân càng lúc càng thấp, mang theo sự nặng nề và đè nén, mệt mỏi.

Edward đau lòng nhìn cậu, nói không ra lời.

Hồi lâu sau, dường như Niệm Ân lấy lại tinh thần, cậu chậm rãi cầm ngược tay người đàn ông, ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đen láy sáng ngời có vẻ quyến luyến, có lệ thuộc, có tình cảm ấm áp, “Thật may là có anh!”

Cậu nói, “Thật may là có anh.”

Edward nghe thấy mấy lời này thì ngây dại, một giây kia trái tim đập kịch liệt.

Hồi lâu sau.

Anh mới nhẹ nhàng mở miệng, cẩn thận yêu cầu, giọng nói êm ái như chỉ sợ vờ vụn thứ gì đó, “An, anh muốn hôn em”

Niệm Ân ngẩn ra, đỏ mặt, ngay sau đó nở nụ cười.

Cậu cúi đầu khẽ nói, “Được.”

Lúc đầu môi mềm mại rơi xuống trên mặt, nhẹ như bông tuyết mùa đông bay xuống, mang theo sự dịu dàng và thương tiếc.....

Sau đó, khi môi chạm môi, hết sức triển miên.

Dưới ánh nắng sáng sớm, hai người ôm nhau.

Niệm Ân nghĩ, cứ mãi như vậy, hai người ở cùng nhau!

Sau đó có một ngày khi nhớ lại, ngay cả ký ức đều là ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Chương 32

Dany đeo túi đi qua sân thể dục thì nghe tiếng chuông báo vào học, rất rõ ràng muộn giờ rồi, cậu ta cười khổ, ngược lại thả chậm bước chân, dù sao cũng đã muộn, vậy muộn hơn một chút cũng không sao. Lequydoni

Thật ra thì, thời gian cậu ta làm việc và nghỉ ngơi lúc nào cũng rất có quy luật, bình thường cả học kỳ rất ít có hiện tượng đi trễ về sớm. Chỉ là thời gian qua vì qua báo chí thấy tin tức scandal kia mà tinh thần có chút ngẩn ngơ, nên tới tới ngủ không tốt lắm, dậy muộn hơn bình thường rất nhiều.

Cậu ta đá hòn đá nhỏ ven đường, nhớ tới tin tức nhiều chuyện qua báo chí tối hôm qua, tin tức ngày càng thậm tệ hơn, cái gì mà “Bản thân thể để nhận được cơ hội phát triển!” cái gì mà “Duy trì quan hệ nào đó với một người quản lý công ty.”

-Hoàn toàn không có khả năng đó!

Cậu ta không nhận được nghiêng rằng, cuộc sống mấy năm ngủ chung phòng, cậu ta hiểu rõ hơn người khác, người thiếu niên kia đối xử với mọi người rất nhã nhặn lễ phép nhưng rất xa cách. Thậm chí còn có chút thờ ơ với chuyện của người khác, người như vậy, nếu như nói cậu ấy sẽ vì chuyện này mà bán mình, đây là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

-Những người đó đầu óc bị úng nước sao? Thế mà tạo ra loại tin đồn nhảm này! Khốn kiếp!

Cậu ta có chút tức giận, thiếu niên xinh đẹp thuần khiết như vậy, bị người ta vu tội đến trình độ này!

Muốn giải thích muốn giúp đỡ nhưng lại không có cách nào, đột nhiên cậu ta cảm thấy mình rất bất lực, ngẩng đầu lên nhìn tầng trường học cách đó không xa, chợt cảm thấy cực kỳ không thú vị.

Vì vậy cậu ta thờ dãi, kéo túi xách trên lưng ngồi trên thảm cỏ ở sân thể dục.

“Này! Làm gì vậy?”

Dany quay đầu lại nhìn thấy hai tên nam sinh đang đứng trên đường nhỏ đùa giỡn.

“Hôm nay dọn dẹp ký túc xá, ra ngoài đổ rác!”

“Trời ơi! Hôm nay thế nào mà chịu khó vậy!”

“Không còn cách nào khác, bạn gái muốn tới...”

“Chờ một lát, mấy tờ áp phích này vẫn còn mới, cậu quyết định vứt bỏ à?”

“Mấy tờ đó.. Nói nhảm à, tất nhiên phải vứt đi, cậu không biết sao? Nghe nói người này là GAY, là GAY thì thôi đi, mình không kỳ thị đồng tính luyến ái, nhưng hết lần này tới lần khác cậu ta cảm dỗ đàn ông, thật là ác tâm! Thật là ác tâm... Tin tức trên báo chí bay đầy trời, cậu không biết? Mk, thật sự là bị lừa gạt, lúc đầu lúc xem, mình còn sùng bái cậu ta, thật ghê tởm... Bỏ đây là thằng nam, mình mà giữ áp phích lại, tuyệt đối sẽ bị người ta nghi ngờ mình cũng có vấn đề!”

“Ha ha, cũng đúng, nhưng mà thật sự không nghĩ tới, nhìn người thì rất nghiêm chỉnh mà.”

“Nghiêm chỉnh cái mông, mình muốn nói những ngôi sao kia có mấy người giữ mình trong sạch, cuộc sống riêng rất thoải mái, có lẽ người này chính là một ví dụ tương đối xuất sắc.”

“Nhưng mà, đáng đáp thẳng nhóc này thật không tệ, tương lai không trụ nổi ở trong giới kia nữa, có thể đi quay phim AV...”

“Bịch!” Một âm thanh vang lên, Dany kéo túi xách vứt xuống đất, xông tới như điên, đám một cú về phía trước, “Cậu, CMN nói ai vậy! Khốn kiếp! Đồ cặn bã!”

“Trời ơi! Ai vậy hả, sao lại đánh người thế!”

“Đồ điên! Đồ điên!”

Hai tên nam sinh bắt ngờ không phòng bị, ăn mấy cú đấm, đợi lúc phản kích lại thì nhìn thấy ánh mắt Dany hung tợn như kẻ điên, trong lòng không khỏi

có chút khiếp sợ.

“Đi mau, đừng so đo với kẻ điên.”

“Xui xẻo!”

Hai người vội vã rời đi.

Dany đứng im tại chỗ.

Hồi lâu sau cậu ta mới ngồi xồm xuống, nhặt lên những tấm áp phích rơi ngổn ngang kia.

Trên áp phích thiếu niên mặc áo T-shirt màu trắng bình thường, sạch sẽ sáng ngời, ánh mắt nhìn ống kia có chút ngượng ngùng, cười e thẹn hạnh phúc như vậy.

Theo bản năng cậu ta ôm đồng áp phích vào trong ngực, nước mắt không tự chủ chảy xuống khóe mắt, một giọt lại một giọt rơi trên mặt đất.

.....

“Những người trên danh sách chính là diễn viên tuyển chọn cho lần này hả?”

“Đúng vậy Johnny tiên sinh, diễn viên chúng ta chọn lựa tuyệt đối đều là xuất sắc nhất, hơn nữa dưới sự chỉ đạo của ông, bộ phim lần này tuyệt đối sẽ thành công.”

Gã đàn ông nghe mấy lời nịnh hót hơi đắc ý hất cằm lên, ngón tay xẹt qua tên diễn viên trên danh sách, “Vai nam chính là Shere?”

“Bước đầu nhận định là cậu ta, sao vậy, Johnny tiên sinh có sự lựa chọn thích hợp hơn?”

“Không có, quyết định là cậu ta đi!” Johnny cười ý vị sâu xa.

.....

“Ông nói gì?” Shere xụ mặt xuống, trong con ngươi màu lam tràn đầy vẻ lạnh như băng.

“Đừng khàn trương như vậy, tôi cũng không cần cậu làm gì cả!” Johnny đứng bên cạnh, không thêm để ý cười cười, “Chỉ cần cậu giữ im lặng trước truyền thông là được rồi.”

Gã đi tới vỗ bả vai Shere, “Chàng trai, cậu còn trẻ, sống trong vòng này còn ít lắm, có một số việc chưa nhìn thấu, tôi là tiền bối, lần này chỉ điểm miễn phí cho cậu một lần.” Gã nheo mắt lại cười cười, chậm rãi nói, “Ở trong vòng này có đôi khi nên nói dối, có đôi khi không nên nói dối. Miễn là cậu học được cách im lặng khi cần phải im lặng, như vậy vai nam chính sẽ là của cậu, giải thưởng điện ảnh tương lai cũng sẽ là của cậu, thậm chí vị trí ảnh đế tương lai cũng là của cậu. ...”

Một hồi lâu Shere không nói gì, hần cúi đầu nhìn ly rượu lắc lư trong tay mình.

“Thế nào, hạ quyết tâm chưa?” Bộ dạng Johnny đã tính trước mọi việc, hỏi.

“Cút ra ngoài.” Shere nói một câu, không ngẩng đầu lên.

“Cậu nói gì?” Sắc mặt Johnny thay đổi.

“Cút!”

Shere ngẩng đầu, trong con ngươi màu lam tất cả đều là vẻ chán ghét, hần chỉ vào cổng chính lặp lại một lần nữa, “Cút!”

“Cậu sẽ hối hận!” Johnny tức giận kêu lên.

“Phanh!” một tiếng, Shere đập ly rượu, lạnh lùng nhìn chăm chăm gã, “Tôi lặp lại một lần nữa, cút ra ngoài!”

Johnny chật vật chạy ra khỏi phòng.

“Shere, cậu có thể dừng mạnh động như vậy được không!” Kiệt từ bên ngoài đi vào cau mày, trách móc nói: “Cậu cũng biết, bộ phim này có ý nghĩa thế nào với cậu mà!”

“Ý nghĩa như thế nào?” Shere cười lạnh, “Tôi có nguyên tắc và kiên trì của tôi, Kiệt, anh là người đại diện của tôi, tôi không hi vọng anh đứng về phía người khác.”

Kiệt bất mãn im lặng nhìn hần, cuối cùng thỏa hiệp nói: “Được rồi!”

.....

“Chào ông, tôi là Edward!” Edward bắt máy, “Ồi! Tìm An sao? Phiên chờ một lát.”

Anh xoay người đi về phía phòng tắm, gõ cửa một cái: “An, điện thoại của em, đạo diễn Ronny!”

Trong phòng tắm hơi nước mờ ảo, Niệm Ân đáp lại một tiếng, mở vòi sen nhanh chóng dội sạch cơ thể, phủ thêm áo ngủ đi dép lên chạy ra, tóc đen ướt nhẹp rũ xuống bờ vai.

“Xin chào đạo diễn Ronny!” Cậu nghe máy, trên mặt lộ ra nụ cười thật lòng, đối với vị trưởng bối lúc nào cũng rất tốt với mình này cậu thật lòng tôn kính.

Edward thấy tóc cậu còn nhỏ nước, bắt đầu lấy đầu ngón tay, cầm khăn lông tới giúp cậu lau tóc.

-Đạo diễn Ronny tìm cháu có chuyện gì không?

Niệm Ân xoay đầu ra sau, trong đôi mắt màu đen chứa ý cười, cậu ngẩng đầu hôn lên khóe môi Edward một cái, sau đó mới bắt đầu chuyên tâm nói chuyện điện thoại.

Edward cũng chiều cười khẽ, cầm khăn lông nghiêm túc lau cái đầu vẫn còn ướt nhẹp kia.

-Tôi tới thực hiện lời hứa! Qua một thời gian nữa tôi có một bộ phim phải quay, lúc đó ca khúc đầu phim hay cuối phim tùy cậu lựa chọn!

Giọng nói của đạo diễn Ronny nghiêm túc trước sau như một, nhưng chỉ có người quen mới nghe ra sự dễ dãi và tùy ý trong đó.

-Ồi trời? Để cho cháu hát?

Niệm Ân lập tức tròn tròn hai mắt, cậu cũng biết thời gian này danh tiếng của mình không được tốt lắm, đừng nói công ty có thái độ ghê lạnh, thỉnh thoảng có mấy lần ra cửa hoặc xem tin tức trên báo trên tạp chí, cũng có thể nhìn thấy tình hình của mình đã kém tới mức độ nào rồi, fan hoài nghi chán ghét, hợp đồng quảng cáo ký trước kia cũng đã hủy mấy cái.

Vậy mà lúc này đạo diễn Ronny thế mà lại tìm mình hát.

-Đúng vậy, tôi đã từng hứa với cậu.

Giọng điệu của đạo diễn Ronny vẫn bình thản như cũ.

-Nhưng hiện giờ cháu....

Niệm Ân do dự nói, mặc dù cậu cảm động đến giờ này mà đối phương vẫn giúp đỡ và khen ngợi mình, nhưng cũng biết dưới tình huống như vậy, nếu như mình xảy ra chuyện gì nữa thì tuyệt đối lại lên trang đầu.

Hơn nữa, lần trước có một tạp chí đã đăng chuyện của mình và đạo diễn Ronny, khiến mình rất áy náy, nếu như liên lụy tới đối phương lần nữa, thật sự là quá hổ thẹn....

-Nếu như cậu chỉ mấy tờ báo kia thì đối với tôi mà nói, hoàn toàn không để ý.

Lúc này giọng đạo diễn Ronny tỉnh táo và sắc bén, từng chữ từng chữ một, truyền từ bên kia ống nghe tới.

-An, cậu không thể vì những chuyện này mà lùi bước, rất nhiều năm trước, mười tám tuổi tôi ra nghề, khi đó tôi còn chưa tốt nghiệp trung học, tôi muốn đóng phim, mọi người đều nói tôi mơ mộng hão huyền, suy nghĩ viển vông, nhưng tôi vẫn không buông bỏ; hai mươi tuổi quay một bộ phim sau đó giành được một giải thưởng nhỏ, bọn họ nói tôi là gặp vận may, hồi lộ nhà sản xuất, tôi vẫn chưa từng có ý nghĩ sẽ buông bỏ...

Nói tới chỗ này, Ronny hơi dừng lại, giọng nói trầm thấp tràn đầy bình tĩnh và toát ra vẻ bá đạo mà bình thường không để lộ, ông nói từng chữ một.

-Sau đó nữa, tôi từ năm 30 tuổi bắt đầu liên tục giành được giải thưởng, một giải thưởng cũng không để tuột mắt, tôi khiến tất cả toàn bộ bọn họ phải ngậm miệng lại! Không còn ai dám nghi ngờ tôi nữa!

Niệm Ân ngây người nghe, kinh ngạc nhìn điện thoại, hồi lâu sau vẫn không nói ra một lời nào.

-Tôi biết chuyện gần đây nhất định khiến cậu rất khó trải qua, thậm chí sẽ có suy nghĩ muốn rút lui. Nhưng, tôi không cho rằng trốn tránh thì có thể giải quyết hết tất cả, cậu trốn tránh sẽ chỉ làm cho bọn họ nghĩ rằng, theo như lời bọn họ nói đúng là sự thật, còn cậu nhát gan. Tôi hi vọng cậu vẫn nhớ rõ bộ phim, tôi hi vọng cậu có thể đối diện nhìn thẳng vào những thất bại và tổn thương kia! Tin tưởng mình, đồng thời chiến thắng mọi thứ.

-Cho nên, ca khúc chủ đề lần này, tôi chờ cậu!

-Đừng để tôi thất vọng.

Sau đó cúp điện thoại.

Niệm Ân cảm ổng nghe, rất lâu vẫn không nói ra lời.

Edward ôm lấy cậu từ sau lưng, “Nếu như muốn đi, hãy đi đi!”

Niệm Ân quay đầu nhìn anh, trong đôi mắt màu mực có một tầng nước mỏng.

“Edward?”

“Đi đi, anh biết em muốn đi.”

Niệm Ân nhắm hai mắt lại, những ngày qua cậu vẫn luôn ngoan ngoãn ngồi trong nhà, chẳng đi đâu cả. Cậu cho rằng mình chỉ quá chán nản, không muốn đối mặt với chuyện bên ngoài, thật ra thì, đây chưa chắc không phải là một loại trốn tránh.

Vậy mà, Edward vẫn biết, biết sự lảng tránh trong lòng mình, chỉ là cho tới giờ này anh cái gì cũng không nói, vĩnh viễn lặng lẽ nuông chiều như vậy đứng bên cạnh mình, chờ mình phát hiện ra, sau đó ra quyết định cuối cùng. ...

“Em hiểu Edward, em sẽ không sợ hãi nữa, cũng sẽ không trốn tránh nữa!” Niệm Ân mở mắt khẽ nói, trong ánh mắt màu đen sáng ngời trong vắt như được nước rửa qua.

Edward lộ ra nụ cười dịu dàng, cánh tay ôm chặt cậu, “An, anh tin em!”

Bên ngoài căn phòng có lẽ gió mưa sắp thành gió giật mưa tuôn, nhưng giữa hai người trong phòng, từ đầu đến cuối đều tràn ngập tình cảm nồng nàn và hạnh phúc. ...

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chương 33

“Edward, em ủng hộ anh, cũng ủng hộ An! Hi vọng bọn anh có thể vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt!” lequydion

Jenny cầm điện thoại, giọng dịu dàng mà kiên định nói.

Trong điện thoại có tiếng “Cảm ơn!” mơ hồ truyền ra.

Cô lặng lẽ để điện thoại xuống, đứng ngây ngốc trong chốc lát rồi khẽ thở dài.

“Jenny?” Giọng Louis vang lên bên tai cô, cô xoay người tự nhiên mở rộng cánh tay. Louis ôm lấy cô.

“Thật sự là không biết những người này nghĩ như thế nào nữa!” Jenny nói lời nhai bên tai Louis, “Con đường đi của An, không phải mọi người đều nhìn thấy sao? Tại sao người khác tùy tiện kích động mấy câu, bọn họ lại thật sự tin tưởng?”

Nói tới chỗ này, giọng cô kịch liệt hơn: “Cẩn thận suy nghĩ, An hát không hay sao? Kỹ thuật diễn của An không tốt sao? Những điều này còn chưa đủ chứng minh những thứ kia tất cả đều chỉ là lời đồn đại à? Cho dù đồng tính luyến ái thì thế nào? Cũng không vi phạm pháp luật!”

Louis vỗ nhẹ lên lưng cô, an ủi nói: “Bọn anh cũng biết những điều này, chỉ có điều công chúng lúc nào cũng mù quáng! Bọn họ rất dễ dàng bị truyền thông dắt mũi, bọn họ có thể vô duyên vô cớ yêu thích một ngôi sao, cũng có thể vì một chút chuyện nhỏ mà chuyển tình cảm thành chán ghét. ...”

Jenny không khỏi cảm thấy đau lòng, cô nhớ tới bộ dạng chàng thiếu niên kia trong phim ảnh, nhớ tới bộ dạng chàng thiếu niên khi ca hát, cô có chút khó chịu, lại hỏi: “Chính là như vậy sao? Chính là như vậy sao?”

“Jenny, hãy nghe anh nói, điều chúng ta có thể làm là tin tưởng bọn họ, tin tưởng. ...” Louis nói khẽ, “Tin tưởng An sẽ không dễ dàng bị đánh gục như vậy, cũng tin tưởng Edward là một người đại diện xuất sắc.”

Jenny nhìn anh ta, bụm miệng hồi lâu, cô nghẹn ngào gật đầu một cái.

.....

Niệm Ân đứng trong hành lang, cậu cúi đầu nhìn mũi giày của mình, suy nghĩ ngẩn ngơ, thời tiết bên ngoài có chút âm u, không nhìn thấy ánh mặt trời.

Đột nhiên có một loạt tiếng động vang lên, mấy nghệ sĩ trong công ty đang cười cười nói nói đi tới, dẫn đầu là một người đàn ông lại còn là người quen.

“Kevin, nghe nói cậu sắp ra đĩa nhạc mới hả?”

“Đúng vậy đúng vậy, nghe nói lần này công ty muốn toàn tâm toàn lực giúp cậu thành công!”

“Sau này ra ngoài, cần phải đề bạt các anh em một chút đó nhé!”

Niệm Ân mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn về phía tiếng ồn.

Quần áo thoải mái thoáng mát, áo khoác ngoài dài bằng vải ka-ki màu thoạt nhìn rất mới, Kevin ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt đầy vẻ hăng hái, hắn ta cười nói với người bên cạnh, “Đó là điều tất nhiên, mình...”

Hắn ta vừa muốn nói tiếp, tầm mắt liếc nhìn qua bên cạnh, đúng lúc nhìn thấy Niệm Ân đứng đó, hắn đột nhiên dừng bước, trong mắt thoáng hiện vẻ thù hận, cùng với khinh thường và miệt thị.

Mấy người đi theo hắn cũng dừng bước, vẻ mặt có chút không hiểu vì sao, chỉ mờ mịt nhìn hai người.

Dường như Kevin muốn đi tới, rồi lại dừng lại, hắn cong khóe môi, đáng vẻ cười như không cười, quay đầu cố ý làm bộ như không nhìn thấy Niệm Ân bên cạnh, hắn lại nói tiếp, “Chuyện đề bạt như vậy, mặc dù mình không có trọng lượng lắm nhưng cũng sẽ cố hết sức giúp một tay. Song mình không phải như những người khác, không có hứng thú đối với đàn ông, nếu muốn để mình giúp một tay phải có bản lĩnh thật sự mới được...”

Những người kia sững sốt, sau đó hiểu ý, rồi rít ào ào nói:

“Ha ha, đừng có nói đùa! Chúng tôi cũng không có hứng thú với đàn ông!”

“Đúng vậy, dựa vào loại chuyện đó để đạt được ý nguyện, cho dù nổi tiếng cũng sẽ khiến người khác cảm thấy ghê tởm.”

“Kevin, cậu yên tâm, chúng tôi đều được huấn luyện hàng năm, không giống một số người nghiệp dư, chúng tôi có thực lực, chứ không phải chỉ bày ra khuôn mặt xinh đẹp.”

Đám người kia tiếp tục cười nói bước đi.

Niệm Ân không lên tiếng, cậu lặng lẽ đứng im tại chỗ.

Hồi lâu sau, cửa phòng làm việc mở ra, Edward bước ra.

Niệm Ân ngẩng đầu nhìn anh. lequydnnon

Trong đôi mắt màu lam nhạt của người đàn ông tràn đầy buồn bã, nhưng khi đối diện với tầm mắt đối phương thì cố gắng lộ ra nụ cười mềm mại, anh nói, “An, chúng ta đi về trước! Qua một thời gian nữa...”

Niệm Ân cố chấp nhìn anh, “Edward, nói cho em biết.”

Edward im lặng một lúc, trong đôi mắt màu mực của thiếu niên có sự thông suốt và hiểu thấu mọi chuyện, anh cười khổ một tiếng, biết không lừa được đối phương, hoặc là nói không cách nào giấu giếm, anh chỉ nhẹ nhàng nói một câu, “Thật xin lỗi, An!”

Niệm Ân nắm chặt quả đấm, im lặng cúi đầu.

Hôm nay cậu và Edward tới công ty vốn là vì nói chuyện tiếp tục công việc của mình, bởi ban đầu ký hợp đồng là năm năm, cho nên trong vòng năm năm, tất cả công việc đều phải thông qua sự cho phép của công ty, nếu không chính là hành vi vi phạm hợp đồng.

Điều này cũng có nghĩa là, cho dù đạo diễn Ronny mời Niệm Ân biểu diễn ca khúc chủ đề của phim, nhưng hiện giờ Niệm Ân hoàn toàn không thể đón nhận công việc này, chỉ vì công ty không cho phép.

Edward có chút áy náy nhìn Niệm Ân, anh có chút luống cuống, có chút tức giận, cũng có chút không hiểu vì sao.

Anh không hiểu tại sao công ty vẫn quyết định chọn biện pháp đóng băng này, dù sao mặc dù hiện tại Niệm Ân có rất nhiều scandal, nhưng cũng chưa tới mức phải đóng băng. Chỉ cần đối mặt phản bác những lời đồn kia, dùng thực lực của mình chứng minh, vẫn có thể lấy lại danh dự ngày trước, nhưng thái độ chán nản của công ty thật sự khiến người ta không thể giải thích được.

Edward và người phụ trách tranh luận rất lâu, nhưng vẫn không có biện pháp. Loại tâm tình bất lực này, nhất là nhìn thấy bóng dáng cô đơn của Niệm Ân, khiến trong lòng anh cảm thấy khó chịu.

“Thật xin lỗi, An.” Edward chỉ có thể nói tiếp.

Niệm Ân ngẩng đầu lên cố gắng nở nụ cười, chậm rãi lắc đầu, “Edward, chuyện này cũng không thể trách anh, năm đó hợp đồng là em ký, em chỉ là không nghĩ tới...”

Không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như thế này.

Niệm Ân lắc đầu tiếp, không nói thêm gì, lúc này bất kể truy xét trách nhiệm thế nào, cũng đều là chuyện không có ý nghĩa nữa.

Đối với một người nghệ sĩ mà nói, thì cần tỏa sáng không ngừng mới có thể đổi lấy sự quen thuộc của mọi người, sau đó mới có thể được yêu thích.

Nếu như một người nghệ sĩ mấy tháng cũng không thấy xuất hiện, có lẽ sẽ bị mọi người lơ là; nửa năm không xuất hiện sẽ bị mọi người dần dần không đếm xỉa; một năm không xuất hiện, điều này có nghĩa là, khi anh ta xuất hiện lại một lần nữa thì nhất định phải bắt đầu lại từ đầu, bởi vì tất cả mọi người đã quên mất anh ta.

Bị mọi người quên lãng, đây là niềm đau lớn nhất của người nghệ sĩ.

Trên mặt Niệm Ân vẫn là đáng vẻ bình tĩnh, thậm chí trong đôi mắt màu mực không nhìn ra chút cảm xúc tiêu cực, cậu chỉ không nói gì xoay người, đi ra bên ngoài.

Edward đi theo phía sau lưng cậu.

Vì trước cửa công ty có rất nhiều đám chó săn, hai người từ cửa hông đi ra ngoài, đột nhiên có thứ đồ gì đó nện lên mặt!

Edward trực tiếp vọt lên trước kéo Niệm Ân vào trong ngực bảo vệ, những thứ đồ vật đó lập tức nện lên lưng anh.

“Tên lừa gạt! Đồng tính luyến ái ghê tởm, cút đi!”

Một gã đàn ông ném xong đồ, mắng to rồi chạy đi.

Niệm Ân bị dọa sợ hết hồn, thân thể cậu run rẩy kịch liệt, cậu cắn môi dưới trong đôi mắt đen kịt có chút kinh hoàng, cậu dùng hai tay ôm chặt eo Edward, sắc mặt trắng bệch.

Edward vội vàng ôm chặt cậu, vỗ vai cậu an ủi, “Không sao, không sao, chỉ là...” Anh cười khò đưa tay sờ sau lưng, có chút dinh dính và ươn ướt, “Là trứng gà, sẽ không bị thương!” Anh thờ ơ cười nói, “Anh còn chưa từng bị người ta ném trứng gà, thật là một trải nghiệm rất thú vị.”

Lúc này Niệm Ân mới ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào anh, thân thể dần buông lỏng, nhưng vẫn im lặng như cũ, chỉ không nhúc nhích nhìn chăm chú Edward, vẻ mặt thoáng cái trở nên mệt mỏi và đau thương.

“Edward! Anh có hơi hận không?”

“An, anh yêu em, em biết mà!”

Bầu trời giăng đầy mây đen, mặc dù còn chưa mưa nhưng có thể tưởng tượng được, mùa thu năm này sẽ đặc biệt lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 34

Sau một tuần dài nhàm chán, Edward đi tìm rất nhiều nhà sản xuất nổi tiếng, tiền bối đức cao vọng trọng trong giới, còn cả rất nhiều nhân viên trong công ty.

Một diễn viên không lớn tuổi lắm, đã từng hợp tác mấy lần, có một lần đã nói đùa với Niệm Ân: “Tôi chưa từng thấy có một người đại diện nào tốt như vậy, nếu như ngày nào đó cậu không hoạt động nữa, thì để tôi ký hợp đồng với anh ấy nhé!”

Khi đó Niệm Ân dùng ánh mắt đen kịt chính trực nhìn chăm chú vào anh ta, sau đó nghiêm túc nói: “Anh ấy là của tôi.”

Người diễn viên kia bật cười.

Trong những ngày này, bóng dáng người đàn ông kia là thứ duy nhất cheo chống cậu, duy chỉ có người này là không thể nào tặng cho người khác được.

Thời gian này đầu óc Niệm Ân luôn tinh táo, từ một khía cạnh khác mà nói, cậu càng có thể nhận ra tình cảm của mình với Edward. Chỉ là bề ngoài non nớt khiến người ta coi thường điểm này.

Hôm đó Edward bên ba bên ngoài, Niệm Ân lặng lẽ đợi trong thư phòng, chẳng thềm ra khỏi cửa.

Cậu hết sức chăm chú viết ca khúc chủ đề cho bộ phim của đạo diễn Ronny, tìm kiếm một lần tự thân đột phá. Rất nhiều người nói người chỉ biết hát mồm ca hát, chỉ có thể xưng là ca sĩ, còn người có thể tự mình sáng tác thì mới được gọi là nhạc sĩ.

Cậu nghĩ, cậu vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên những ngày đó.

Cậu một thân một mình nhưng lại không cảm thấy cô đơn. Cậu nhìn người đàn ông đi ra cửa, sau đó một mình ngồi trong thư phòng căn cây viết, đầu cúi vát óc suy nghĩ viết lời bài hát đề phở nhạc.

Mở cửa sổ phía ngoài ra, có gió mang theo hương hoa bay vào trong phòng, thời tiết sau cơn mưa, ánh mặt trời rất ấm áp.

Buổi trưa Shere gọi điện thoại qua, vừa bắt đầu chỉ là im lặng, giọng nói rất nhỏ, nhưng sau nói khi nói một hồi lại khôi phục sự tiêu sái tự nhiên trước sau như một.

Niệm Ân chỉ im lặng không lên tiếng.

Cho đến khi cậu nghe giọng kiên định từ bên trong điện thoại truyền tới, “An, yên tâm đi, anh sẽ giúp em!”

Niệm Ân không nhận được bật cười, lời cảm ơn khách sáo cũng chẳng muốn thốt ra tý nào, cậu chỉ cảm thấy rõ ràng thời gian này xui xẻo tới cực điểm, nhưng tại sao trong lòng lại cảm thấy hạnh phúc như vậy?

Rất đẹp, thời tiết rất đẹp!

Rất tốt, bọn họ cũng không vứt bỏ cậu!

.....

Edward lại tới công ty một lần nữa, nhưng người phụ trách công ty hoàn toàn không muốn gặp anh.

Anh đứng trong phòng làm việc của thư ký đợi, từ bảy giờ sáng đến mười một giờ trưa, mới được gọi vào phòng làm việc.

Trong phòng có hai người, người phụ trách đang ngồi sau bàn, không nhận được dùng ngón tay gõ lên bàn, bên cạnh còn có một người đang đứng, vì đứng nghiêng người nên không nhìn thấy rõ khuôn mặt.

“Rốt cuộc cậu đã đủ chưa, công ty đã ra quyết định, chuyện của An không có gì có thể bàn nữa.” Người phụ trách tức giận nói.

Edward lộ ra nụ cười dịu dàng quen thuộc, tự mình cố gắng nỗ lực, “Tôi biết chuyện lần này, An xử lý có phần thiếu suy tính. ...”

“Cái gì mà thiếu suy tính, vốn là cuộc sống riêng tư hỗn loạn, không biết chừng mực ý tứ!” Người phụ trách cắt ngang lời anh, lạnh nhạt nói: “Công ty không phải dọn dẹp tàn cục cho cậu ta, chuyện xảy ra thành dạng gì, sẽ phải đảm nhận gánh chịu hậu quả đó.”

“Những thứ kia không phải là thật!” Edward có chút tức giận, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh giải thích, “Hơn nữa những thứ đó chỉ là lời đồn đại chưa được chứng thực, tôi hi vọng công ty có thể cho tôi thêm một cơ hội nữa, lần này tuyệt đối An sẽ không làm ông thất vọng.”

“Cơ hội? Tôi cho cậu ta cơ hội, vậy ai cho tôi cơ hội?” Người phụ trách cười lạnh: “Cậu có biết không, bộ phận tuyên truyền mất bao nhiêu tâm huyết cho chuyện lần này, mới đề xuống những gièm pha loạn xạ kia không?”

Trong lòng Edward trầm buồn bã, vì nếu như lúc bắt đầu, công ty tập trung tinh thần vào chuyện này, cố gắng ngăn chặn tất cả những tin tức giả, thì cũng sẽ không phát triển thành tình huống như bây giờ.

Nhưng lúc này rõ ràng không phải là lúc truy cứu trách nhiệm, anh chỉ cố gắng nhẫn nhịn mở miệng, “Thật xin lỗi, chuyện này là do tôi không xử lý thích đáng, nhưng xin hãy cho tôi thêm một cơ hội, chúng tôi tuyệt đối sẽ cố gắng.” Lê(Quý*Đôn.n

“Cơ hội, không có, cũng không có khả năng. ...” Người phụ trách lên tiếng từ chối, hùng hổ dọa người như còn muốn nói thêm gì nữa.

“Chờ một chút!” Người đứng bên cạnh đột nhiên mở miệng.

Gã đàn ông kia xoay người, lúc này Edward mới chú ý tới, đứng bên cạnh lại là nhà sản xuất Johnny mà lần trước bị Niệm Ân cảm bình hoa đập bị thương, nhất thời trong lòng anh căng thẳng, không nói thêm gì nữa, chỉ im lặng nhìn gã.

“Cơ hội, tôi cho!” Johnny cười như không cười quan sát Edward, hỏi: “Cậu là người đại diện của An?”

Edward nhấp môi dưới, không nói gì, không muốn trả lời vấn đề của gã ta.

Johnny lơ đãng quay đầu, mở miệng hỏi người phụ trách, “Tháng sau buổi biểu diễn ca nhạc của Kevin còn thiếu một vị khách mời đứng không?”

Người phụ trách nhún mày: “Johnny tiên sinh, ý của ông là?”

Johnny cười cười, bộ dạng nghiêm túc: “Tôi cần một lời nói xin lỗi!”

“Nói xin lỗi?” Người phụ trách không hiểu hỏi lại.

“Đúng vậy, ở chỗ này của tôi bị người ta dùng bình hoa đập bị thương!” Johnny chỉ vào đầu mình, trong ánh mắt thoáng hiện vẻ độc ác, ngay sau đó gã ta quay về phía Edward cười nói: “Tôi chỉ muốn một lời xin lỗi công khai, không quá đáng chứ!”

Edward lờ mờ biết đối phương không có ý tốt, nhưng lại không biết rốt cuộc là không đứng ở chỗ nào. Nếu như đối phương nói là xin lỗi riêng tư, như vậy anh sẽ tuyệt đối lên tiếng từ chối, thà rằng không làm việc này nữa, cũng không thể bắt An đi nói lời xin lỗi. Nhưng đối phương nói là xin lỗi công khai, nếu là công khai thì sẽ không xuất hiện loại chuyện như lần trước.

Chỉ là nói lời xin lỗi. ...

Edward do dự một lát, cuối cùng sự tôn trọng Niệm Ân vẫn chiếm thế thượng phong ở trong lòng, anh lắc đầu một cái, nhàn nhạt nói, “An sẽ không nói xin lỗi, Johnny tiên sinh.”

Anh xoa người muốn rời khỏi đó.

Đột nhiên Johnny đề cử lại, nhìn Edward nói, “Cậu muốn bỏ qua cơ hội duy nhất này sao?”

Edward ngẩng đầu lên, tinh táo nhìn gã ta: “Tôi tin tưởng tài hoa của An.”

Anh hơi dừng lại, trong mắt lóe lên vẻ sắc lạnh và khinh thường, “Hơn nữa, trên thực tế tôi không cho rằng An có gì cần phải xin lỗi! Nhất là đối với một số người vô liêm sỉ.”

Johnny sùng sốt, trong mắt nhanh chóng hiện lên sắc thái giận dữ.

Từ trước tới giờ tính tình Edward vẫn tương đối ôn hòa, mặc dù trong lòng khinh thường người trước mắt đến cực điểm, nhưng vẫn kiềm chế mình không nói ra mấy lời quá đáng. Song không muốn tiếp xúc gần gũi với loại người như vậy nữa, vì thế cũng không đợi gã ta nói gì thêm đưa tay kéo cửa muốn đi ra ngoài.

“Không ngại thì chúng ta mỗi người lùi một bước, thế nào?” Đột nhiên Johnny đứng phía sau mở miệng nói lần nữa.

Edward do dự một chút, dừng bước, anh đứng trong hành lang lạnh lẽo quay đầu lại nhìn gã, giọng nói có chút lạnh lùng, “Ông nói gì?”

Johnny cười không có ý tốt, “Cậu thay An nhận lỗi với tôi, thì tôi cho cậu cơ hội lần này.”

Edward ngần ra, trong lòng cũng hiểu là lời mình vừa nói lúc này hiển nhiên chọc giận tiểu nhân trước mắt này, nhưng lại không hiểu vì sao gã lại muốn dùng cách thức này, dường như nhất định phải kéo An tham gia biểu diễn ca nhạc lần này.

Vậy mà, phát hiện dưới tình huống như thế, cho dù biết rõ trong đó tất có sự kỳ quái nhưng Edward vẫn động lòng.

Nếu như đồng ý, có lẽ không nhất định sẽ thành công, nhưng ít nhất cũng chỉ giống như tình hình trước mắt này; nhưng nếu như không đồng ý, không tháo gỡ cục diện khốn đốn trước mắt thì ngay cả cơ hội cũng không có.

“Thế nào, quyết định xong chưa?” Johnny giống như tiểu nhân đắc chí cười hỏi.

Edward cuộn chặt thành nắm đấm, anh dần dần tinh táo lại, nhẫn nại hỏi: “Ông muốn tôi nói xin lỗi với ông thế nào?”

Johnny nghe thế lập tức cười đắc ý, “Tôi cũng không làm khó cậu!” Gã ta nói như bình thường, “Cậu quỳ xuống ở đây, dập đầu, sau đó nói ‘Thật xin lỗi, tôi sai rồi,’ là được. Không khó đấy chứ? Ha ha!”

Edward sùng sốt, cơn tức giận xông lên đỉnh đầu, anh muốn phát tay áo rời đi nhưng rồi dừng lại.

Khoảnh khắc đó, anh đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên nghe thấy giọng hát trong suốt mê hoặc của Niệm Ân, mỹ lệ như thiên sứ giáng trần. ...

Người thiếu niên kia dường như sinh ra là nên đứng trên chỗ cao trên bầu trời, được mọi người yêu thích, được mọi người ngưỡng nhìn, rực rỡ chói mắt.

Cho nên, tuyệt đối không thể để cậu rơi xuống trần ai!

Anh nhắm hai mắt lại, quỳ xuống.

.....

Sau giữa trưa ánh mặt trời rất rực rỡ, hôm đó là một ngày nắng.

Niệm Ân hí hửng, gơ tay đón ánh sáng chiếu lên bản nhạc, những nốt nhạc như con nòng nọc nhỏ tựa như đang nhảy tung tăng dưới ánh mặt trời, cậu không nhịn được cười vui vẻ.

Cậu để bản nhạc xuống, trong miệng ngâm nga bài hát mới sáng tác, từ trên ghế nhảy dựng lên, đứng trước cửa sổ nhìn về nơi xa xăm, bầu trời xanh thẳm giống như màu mắt của Edward, xinh đẹp như vậy, dịu dàng như vậy, tình cảm sâu đậm như vậy nhìn chăm chú vào mình.

Cậu giơ tay lên quơ múa loạn xạ tiết tấu bài hát.

Lúc này tiếng chuông điện thoại trong phòng khách vang lên.

Cậu chạy nhanh ra phòng khách nghe máy, “Đạo diễn Ronny... Dạ, cháu đã viết được một nửa... Tuyệt đối sẽ khiến ông hài lòng... Ông yên tâm... Rất cảm ơn ông!”

Cậu để điện thoại xuống cười vui vẻ, cảm thấy không có gì có thể đánh ngã được mình!

.....

Cửa mở ra, Niệm Ân quay đầu, “Edward, anh đã về!”

Người đàn ông đi vào cửa, lộ ra nụ cười dịu dàng, “Ừ, bài hát viết thế nào rồi?”

“Tuyệt đối rất tuyệt!” Niệm Ân cười nói, dùng màu mắt đen láy nhìn vào anh, nhưng không hỏi gì cả.

Edward hiểu đối phương quan tâm, cho nên cũng không làm mất hứng thú, “Tháng sau có một buổi biểu diễn ca nhạc, em có thể làm khách mời tham dự!”

Mắt Niệm Ân sáng rực lên, “Edward.”

Edward tiến lên phía trước ôm lấy cậu, cúi đầu hôn cậu một cái, “An, em có thể hát ca khúc của em cho mọi người nghe.”

Niệm Ân ôm ngược lại anh, có thể cảm nhận được trên người đàn ông tràn đầy tình yêu thương, cậu nở nụ cười, “Cảm ơn, Edward.”

“Đừng nói cảm ơn với anh.” Edward nói khẽ, anh vuốt ve thiếu niên, rất dịu dàng, “Em biết mà, bất kể anh làm gì, anh cũng không cần em cảm ơn.”

Niệm Ân hơi áy náy cúi đầu, một lát sau lại ngẩng đầu lên, cẩn thận nhón chân nhẹ nhàng hôn trả lại đối phương.

Sau giữa trưa ánh mặt trời rất rực rỡ, hôm đấy là một ngày nắng!

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Chương 35

Khi một người có tinh thần can đảm sau đó sẽ trở nên kiên cường. Khi tất cả mọi người ôm thái độ hoài nghi hoặc khinh bỉ, khi một số người nhìn có vẻ há hê, Niệm Ân lại quyết định dựa vào dũng khí của mình lần nữa đứng trước mặt công chúng lequydion

Ngày hôm nay, buổi biểu diễn của Kevin rất thành công, dựa vào bộ dạng anh tuấn, trang phục moden, kỹ thuật nhảy điêu luyện, hăng hái đứng trên sân khấu của hắn, chỉ thỉnh thoảng vội liếc về phía thay quần áo ở phía sau sân khấu, ánh mắt nhìn Niệm Ân đều là khinh thường và lạnh lùng.

Niệm Ân vẫn còn nhớ trước kia hai người từng có ân oán, cho nên thái độ đó cậu cũng không để trong lòng.

Hơn nữa, thật ra thì cho tới bây giờ cậu cũng không phải là một người dễ dàng bị người xa lạ làm tổn thương.

Ngược lại Edward càng căng thẳng hơn cậu, từ sau khi đến hiện trường biểu diễn thì theo sát mình một tác cũng không rời, dáng vẻ giống như đang khẩn trương phòng bị điều gì đó.

Niệm Ân có chút buồn cười nhưng vẫn nhịn được, lôi kéo tay người đàn ông nhỏ giọng nói, “Edward, trong phòng quá ngột ngạt, theo em đi ra ngoài chút nhé?”

Người đàn ông dừng bước đi vòng quanh trong phòng, xoay người lại, trong ánh mắt màu lam có chút lo lắng và không yên lòng, nhưng vẫn cố nhịn, mỉm cười, “Được, An.”

Vì trên sân khấu phía trước đang biểu diễn, và vì fan ca nhạc tương đối nhiều cho nên hai người cũng không dám đi quá xa, chỉ đi dạo khu vực xung quanh không có người.

Lúc đi ngang qua một căn phòng đồ đạc lộn xộn, bên trong im ắng, Niệm Ân lôi kéo Edward đi vào sau đó đưa tay bật đèn.

Trong phòng có bụi đất và mùi mốc meo của đồ đạc chất đống quá lâu, nhưng dưới ánh đèn, lúc thiếu niên quay đầu, da trắng nõn nà xinh đẹp gần như trong suốt.

Edward lặng lẽ nhìn cậu, tâm tư bình tĩnh từng chút một, anh tiến lên mấy bước ôm cổ thiếu niên, kéo cậu vào trong ngực mình.

Giờ khắc này, hai người gần kề như vậy, đến nỗi có thể nghe rõ ràng tiếng tim đập của đôi phương.

Mơ hồ có thể nghe tiếng nhạc kịch liệt ở bên ngoài, vậy mà giữa hai người là sự yên ả bình an.

.....

“Kevin rất tuần tú tuần tú!” “Đúng vậy, đúng vậy!”

Các cô gái dưới sân khấu dùng giọng điệu mê muội hét lên, ánh mắt si mê nhìn người đàn ông nhảy trên sân khấu.

Dany có chút rối rắm tránh ra xa, một lần nữa cậu ta lại ý thức được các cô gái mê muội cỡ nào, chạy theo ngôi sao khiến không ai có thể hiểu được... Dĩ nhiên, không giải thích được chuyện mình thăm mền một người thiếu niên càng thêm quái dị!

Nghĩ tới đây cậu ta chợt cười khở một tiếng, mặc dù không muốn chen chúc ở cùng các cô gái kia, nhưng cậu ta vẫn chen chân theo đám người cố gắng đi về phía trước, miễn cho một lát nữa bị người ta chen đẩy ra phía sau, thì thật sự cái gì cũng không nhìn thấy được.... Nghe nói An sẽ làm khách mời, tham dự lần biểu diễn này!

Đây, chính là toàn bộ nguyên nhân cậu ta tới chỗ này.

.....

Jenny cười rúc vào trong ngực Louis, “Chắc An sắp ra sân khấu hả?” lè*quý&Đôn

“Ừ, nghe Edward nói lần này cậu ấy sẽ biểu diễn ca khúc mới, nghe nói rất hay nghe cảm động lắm!” Louis trả lời, trong ánh mắt có vẻ hi vọng, “Điểm này anh tuyệt đối tin tưởng, em biết không? Trong ống kính của anh, An là một thiên sứ thật sự! Còn tiếng hát của cậu ấy cũng thật sự đại diện cho hai chữ âm thanh thiên nhiên (tiếng Trung là: 天籁).

Jenny nghĩ đến những ca khúc kia, nghĩ đến Edward, trong lòng có chút vui vẻ, vừa nghĩ vừa đáng yêu thấp giọng rì tai với chồng mình nói, “Vậy còn em? Ở trong ống kính của anh, em không giống thiên sứ sao?”

Louis bật cười, bất kể người phụ nữ thành thực cỡ nào, thì ra cũng sẽ ghen khi người yêu so sánh mình với một thứ không liên quan gì cả trước mặt mình.

Anh ta cúi đầu hôn lên mặt vợ, “Em đúng là không phải thiên sứ, em sớm bị kéo xuống trần gian, sau đó cùng anh tay cầm tay bước đi trên con đường cuộc sống sau này.”

Jenny cắn môi dưới, sau đó nở nụ cười hạnh phúc.

.....

Niệm Ân và Edward trở lại phía sau sân khấu.

Lúc này, phía sau sân khấu đã rất rối loạn, tất cả mọi người đều bận rộn chuyện của mình, hoặc là thay quần áo, hoặc là chuẩn bị đạo cụ bối cảnh, không chỉ có ngôn ngữ, còn hết sức chật chội.

Có rất nhiều vũ công nữ, hoàn toàn không còn kịp hay nói cách khác là không đủ thời gian đi vào phòng thay quần áo, trực tiếp cởi áo khoác ngoài rồi chòng quần áo qua đầu vào.

Edward ngại chen chúc giữa các cô gái đi qua, không thể làm gì khác hơn là đứng bước.

Niệm Ân được một người thợ trang điểm kéo qua, bảy quẹo tám rẽ mới tránh được đám người kia, vì sắp đến lượt cậu ra sân khấu nên cậu cũng không kịp quay lại chú ý tới Edward, vừa đến một chỗ vắng người liền thay đổi quần áo, để thợ trang điểm trang điểm cho mình.

Trong lòng Edward vẫn rất căng thẳng, lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì đó, cho tới giờ này cũng chưa xảy ra chuyện gì, song vẫn rất không yên lòng. Nhưng cuối cùng cũng không giống với ban nãy, dù sao cũng là buổi biểu diễn ca nhạc của công ty tổ chức, nếu như hiện tại chưa xảy ra chuyện gì không may, như vậy cũng chắc cũng không xảy ra chuyện lớn đâu!

Anh vừa không ngừng tự thăm an ủi, vừa không ngừng nhìn về phía Niệm Ân.

Niệm Ân mặc một chiếc áo len dài màu trắng, quần jean màu lam nhạt, trên cổ đeo sợi dây chuyền kim cương, dưới ánh đèn lấp lánh sáng chói rất đẹp, tô vẽ thêm cho bộ quần áo vô cùng bình thường, cộng thêm khuôn mặt tinh xảo mỹ lệ, thoát nhìn rất gọn gàng mà lại rất tỏa sáng.

Cậu đứng trước gương cẩn thận quan sát khuôn mặt mình, tìm xem có chỗ nào không thích hợp, thợ trang điểm đột nhiên cầm lấy ly nước muối đưa cho

cậu, còn lộ ra nụ cười sáng lạn, “Hoàng tử nhỏ, phải cố gắng lên! Tôi là người kiên quyết ủng hộ cậu đấy!”

Trước khi hát phải uống rất nhiều nước để bảo vệ cổ họng, điều này Niệm Ân vẫn luôn thực hiện, nhưng vì đây là buổi biểu diễn ca nhạc của Kevin, tất cả nhân viên đều vây quanh Kevin, không ai chú ý bên này còn có một người sắp lên sân khấu biểu diễn.

Niệm Ân ngẩng ra cầm lấy ly nước, trong lòng ấm áp, cười khẽ rồi gật đầu một cái, có chút cảm kích nói, “Cảm ơn!”

Thợ trang điểm khoát tay, bộ dạng lơ đãng, đi thẳng qua bên cạnh làm việc của mình.

Niệm Ân uống mấy ngụm nước to, cảm giác cổ họng đã không còn khô, cậu đứng lên đi tới gọi một nhân viên phục vụ sân khấu, bảo hân ta đi tới chỗ gần sân khấu chuẩn bị.

Khi cậu đi ra phía sau sân khấu thì sững người, Kevin bất thành linh đứng ở chỗ màn che giao nhau giữa sân khấu và sau sân khấu, dường như trong miệng đang nhai kẹo cao su, híp mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào Niệm Ân.

Niệm Ân có chút không hiểu, có chút luống cuống, cậu do dự một chút, cảm thấy dù sao lần này cũng là buổi biểu diễn ca nhạc của người trước mắt này, nên mình và hân ta không nên gây sự quá căng thẳng, vì vậy liền ngắt đầu nhẹ nhàng hỏi: “Kevin, anh hát xong chưa?”

Kevin nhìn cậu, cong khóe môi lạnh lùng, hân hừ lạnh tiếng, cũng không để ý đến đối phương, xoay người đi lên sân khấu.

Lúc này, người chủ trì cười cùng đi lên với Kevin và tán gẫu mấy câu, có lẽ khoảng chừng mười phút đồng hồ.

Rốt cuộc đến lượt Niệm Ân ra sân khấu.

Trên sân khấu ánh đèn chiếu rọi vào nhau, dưới sân khấu khán giả đang nín thở mong đợi.

Dany đứng ở hàng thứ hai nắm chặt tay, khăn trương nhìn lên giữa sân khấu.

Jenny kéo tay Louis, hai người cùng nhau nhìn lên sân khấu.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Chương 36

“Bùm-“

Pháo hoa chói mắt xẹt qua bầu trời, nở rộ từng đóa giữa không trung xinh đẹp như hoa. lqdomn

Đám người dưới sân khấu hoan hô, sau đó theo âm nhạc vang lên, sự yên tĩnh dần dần khôi phục...

Visions that can change the world trapped inside an ordinary girl

Mơ ước sẽ thay đổi thế giới bình thường trong lòng cô bé,

She looks just like me too afraid to dream out loud.

Dường như cô ấy sợ tôi không dám lớn tiếng nói ra ước mơ.

.....

Tiếng đàn Piano róc rách như dòng suối khẽ vang lên, toàn cảnh vườn hoa trong quảng trường buổi biểu diễn ca nhạc im ắng.

Ánh đèn màu lam rải lên sân khấu từng vòng ánh sáng dịu nhẹ, âm nhạc êm dịu giống như dòng nước chảy xuôi, nương theo ánh đèn êm dịu lặng lẽ cháy.

And though it's simple your idea, it won't make sense to everybody.

Và mặc dù ý tưởng của bạn đơn giản, không phải đối với ai nó cũng có ý nghĩa.

You need courage now If you're gonna persevere.

Nhưng bạn phải kiên trì, cũng cần phải có dũng cảm.

Niệm Ân đứng trên sân khấu, ánh đèn mờ lung, khuôn mặt tinh xảo nhưng lại thanh tú giống như một cô gái, cậu nhẹ giọng hát, tiếng hát dần dần tung bay giữa không trung trong quảng trường, không trong trẻo trôi chảy như ngày thường, ngược lại giống như lúc còn nhỏ mẹ ngâm nga khe khẽ bên tai, từng câu êm dịu. ....

Trước mắt như hoa tươi nở rộ, chạm vào mùi hoa nồng nặc, từng mảng lớn màu sắc ảm đạm, màu vàng, màu đỏ, màu xanh biếc, màu tím!

Ngày đã gần đến hoàng hôn.

Trong trường đại học,

Âu Dương Kiệt ôm quả bóng rổ vội vàng chạy qua sân thể dục, sau đó đứng trước mặt cậu, miệng há to thở hổn hển, giọng nói có chút không vui.

“Tại sao hôm nay không đợi anh?”

Niệm Ân ngẩng đầu lên, sắc mặt có vẻ phức tạp, cậu hỏi ngược lại, “Sao tôi phải đợi anh?”

“Bởi vì...”

“Không nói được sao?” Trong đôi mắt Niệm Ân chợt lóe sáng, cậu từ dưới bóng cây đứng dậy, cánh hoa nhỏ nhoi theo gió bay xuống đậu trên bờ vai cậu, “A Kiệt, em thích anh... Là rất thích, rất thích!”

Cửa bệnh viện,

An Minh Vũ ôm lấy cậu, “An An, ba tới đón con về.”

Niệm Ân cúi đầu, tầm mắt dừng trên đôi chân mang giày của ông ta.

Sau đó là, cậu và Edward ở trong nhà,

Một đôi cá hôn nhau trong hồ cá trong suốt, miệng một lần lại một lần dính vào nhau.

Nước lặng lẽ chảy qua!

Hoa thủy tiên trên cửa sổ nở rộ.

.....

Dưới sân khấu, hai tay Jenny hợp thành chữ thập, trong mắt lóe lên dòng lệ trong suốt, cô hết sức chăm chú nhìn người thiếu niên kia, nghe giai điệu thanh tao này.

Louis đưa tay ôm lấy vợ mình, chỉ lặng lẽ đứng thẳng, ánh mắt chuyên chú.

Dany bưng kín mặt, không biết tại sao cậu ta muốn khóc.... Nốt nhạc trầm bổng, có khả năng khiến người ta rơi nước mắt!

.....

Trong sân bay,

Edward đón Niệm Ân.

Trong rạp chiếu phim,

Niệm Ân hôn Shere.

Cậu hát cho Edward nghe, giọng khe khẽ hát: Xin yêu em, nếu không thì dẫn em rời đi, dẫn em rời đi.

Trên sân khấu, Niệm Ân không lộ vẻ gì, sắc mặt có chút hoảng hốt chập chờn.

- Trước mắt có một con đường rất dài, trên đường rất gập ghềnh, bước về phía trước cũng rất khó khăn, người đi trên con đường kia là ai?

Vì vậy cậu lao đảo đi từ chỗ phía sau sân khấu ra tới trước chính giữa sân khấu, tại sao cậu lại nhìn thấy từng mảng lớn hoa tươi nở rộ phía xung quanh, nồng nặc hương hoa, mang theo mùi hương say mê.

- Người kia là tôi chắc!

- Là tôi đi trên đường núi gập ghềnh.

- Sau đó, cứ đi thẳng một mạch xuống, một mạch đi xuống... Không có điểm cuối, không có điểm cuối!

- Tại sao chỉ có một mình tôi?

- Tại sao chỉ có một mình tôi?

- Tại sao chỉ có một mình tôi?

Cậu lúc lắc đầu, có chút cảm giác mê man, trong lồng ngực có cảm xúc không nói ra được, tuyệt vọng, bất lực, cô đơn, tức giận, ủy khuất. ... Rất nhiều tâm tình tiêu cực xông tới, có thứ gì đó trong cơ thể xúc động muốn trào ra ngoài, muốn phát tiết ra ngoài!

Tiếng nhạc đột nhiên vút cao lên. ... Mang theo tiếng thét khàn khàn!

Keep the dream alive don' t let it die.

Hãy để mơ ước kéo dài, đừng để nó tan biến,

If something deep inside keeps inspiring you to try, don' t stop

Nếu có điều gì đó sâu thẳm bên trong vẫn giữ cảm hứng để bạn cố gắng, đừng dừng lại,

And never give up, don' t ever give up on you

Và đừng bao giờ bỏ cuộc. ... Đừng bao giờ từ bỏ bạn.

Edward không tự chủ được bước lên phía trước, rồi dừng lại, trong mắt lóe lên sự kinh hoàng và lo lắng.

Kevin đứng trong góc sân khấu, ánh mắt phức tạp nhìn thiếu niên giữa sân khấu, ngón tay bấm sâu xuống lòng bàn tay, từng tia máu nhỏ rịn ra.

Giọng hát như vậy, thích hợp nghe vào nửa đêm

Louis ngẩng đầu nhìn lên bầu trời có chút ngầy dại.

Đứa bé này tuyệt đối tài hoa hơn người, hoa mỹ thiên phú khiến người ta hít thở không thông.

Bởi vì chỉ cần có sự tồn tại của cậu, tất cả ca sĩ sẽ có sắc mặt âm đạm

Mặc dù anh ta là nhiếp ảnh gia, đối với âm nhạc cũng không thông thạo lắm, nhưng từ xưa tới nay nghệ thuật vẫn là tương thông với nhau. ... Từ lúc tiếng hát vang lên, giọng hát phảng phất như xuyên đi trong bóng tối, rồi lại kiên định, cao vút, đau thương, ngọt ngào, êm ái, còn cả cảm giác rung động đến tâm can trong khúc nhạc đó, mỹ lệ khiến người ta rung động.

Vậy mà trong lòng Louis dâng lên cảm giác không yên!

Giám đốc sản xuất ở phía sau sân khấu nhú mày.

Đối với buổi biểu diễn mời một vị khách có scandal dây dưa như vậy, hẳn vốn không tán thành, nhưng trách nhiệm trên người, chỉ cần không làm loạn gì thì hẳn cũng không có ý kiến. Cũng may khi âm nhạc vang lên thì giọng hát tuyệt vời này, khiến vẻ mặt hắn lập tức dịu xuống đi rất nhiều.

Nhưng, theo âm điệu cao vút dần vút bay, hắn không nhịn được thở dài, tiếc nuối lắm lắm “Giọng hay như vậy, âm sắc tốt như vậy, đáng tiếc! Đáng tiếc! Đây là cậu ta đang làm cạn kiệt giọng ông trời ban cho mình!”

Trợ lý bên cạnh không hiểu nhìn về phía hắn, cẩn thận hỏi: “Có cái gì không đúng sao?” Lêquydon

“Không có, tôi chỉ tiếc nuối một thiên tài biến mất. ...” Giám đốc sản xuất lắc đầu một cái, không giải thích gì nhiều mà đi ra ngoài.

Tất nhiên người thiếu niên kia dày thì chậm hơn so với bạn cùng lứa tuổi bình thường, cho nên còn có thể nghe ra dây thanh còn vẻ non nớt, cũng không được bảo vệ, vào giờ khắc này lại phát ra âm sắc cao vút và đau thương như vậy, bỏ qua giọng hát thiên phú càng giống như đứt hơi khàn tiếng gào lên, âm sắc quá cao như vậy làm tổn thương đến cổ họng!

Nhưng tất cả mọi người không hề chú ý, giờ khắc này bọn họ chỉ chìm đắm trong nhạc khúc quá duyên dáng

Nốt âm cao vẫn bay vút hướng về phía trước, trôi lơ lửng giữa không trung, vang vọng bên tai.

Niệm Ân cảm thấy đầu rất choáng váng, cậu chỉ biết muốn dốc hết toàn lực hát xong bài hát này, ngoại trừ suy nghĩ này ra thì cái gì cũng không nghĩ tới được. Ánh mắt màu mực dần dần mất tiêu cực, cậu đứng giữa sân khấu không nhúc nhích, tay trực tiếp nắm chặt microphone, dựa vào bản năng mà hát, thân thể mảnh khảnh lao đảo muốn ngã xuống.

Giọng kéo đến cuối cùng thành cao vút và chói tai!

Ometimes life can place a stumbling block in your way

Có lúc vận mệnh sẽ ném chướng ngại vật trên con đường của bạn,

But you're gotta keep the faith, bring what's deep inside your heart yeah your.

Nhưng bạn phải giữ vững niềm tin, ẩn sâu trong trái tim bạn.

Heart to the light.

Mang đến ánh sáng cho trái tim bạn.

And never give up Don't ever give up on you.

Và đừng bao giờ từ bỏ... Đừng bao giờ từ bỏ bạn.

Nooo don't give up,

Đừng, đừng bỏ cuộc,

No, no, no, no don't give up

Không, không, không, không bỏ cuộc,

Oh, no, no, no, no don't give-up

Oh, không, không, không, đừng bỏ cuộc....

Vĩnh viễn đừng bỏ cuộc!

Âm cao không ngừng xoay lượn bay vút lên cao, mỹ lệ đến gần như tàn khốc....

Ánh đèn trên quảng trường rất sáng rực, từng đường ánh sáng vạch ra như cảnh tượng mộng ảo...

Giây phút đó, thế giới phai nhạt, người đi đi xa, trên trời dưới đất chỉ còn lại một mình cậu, ngẫm nga từng câu: Vĩnh viễn không từ bỏ... Vĩnh viễn không từ bỏ...

Đây đủ hoa tươi mọi màu sắc... Đây con đường gấp gành nhấp nhô... Đây cuộc độc hành không có điểm cuối...

Kiếp trước kiếp này...

Vô số người thoáng qua trước mắt... Vô số giọng nói của con người vang lên bên tai... Vô số người không ngừng đi qua sinh mệnh của cậu, từ đó không còn tung tích gì nữa...

Nooo don't give up,

Không, không từ bỏ,

No, no, no, no don't give up

Không, không, không, sẽ không từ bỏ,

Oh, no, no, no, no don't give-up

Oh, không, không, không, vĩnh viễn không từ bỏ...

Thật thật giả giả, hư hư thật thật!

Chỉ còn lại nụ hôn trên bờ biển dưới ánh mặt trời...

“An, tôi yêu cậu!”

Dưới sân khấu, một nữ sinh đột nhiên hét lên!

Sau đó chính là vô số tiếng người la lên: “An, chúng tôi yêu cậu!”

Niệm Ân cố gắng mở hai mắt, làm thế nào cũng không thấy rõ thứ gì cả, chuyện xảy ra từ rất nhiều năm trước, từng màn từng màn thoáng qua trong đầu...

Cậu cúi đầu dắt tay Âu Dương Kiệt đi qua con đường nhỏ trên sân trường.

Cậu đứng trong sân bay, đón nhận cặp mắt màu lam sáng ngời, giờ tay lên che mắt mình.

Cậu đưa tay ra, dây chuyền màu bạc quấn quanh cổ tay.

Cậu một thân một mình đi qua đường phố.

Sau đó, dường như cậu nhìn thấy Edward đứng ở chỗ không xa, đưa tay về phía cậu!

Tiếng nhạc ngừng lại, tiếng hát ngừng lại.

Niệm Ân đứng chính giữa sân khấu không nhúc nhích.

Khán giả hoan hô, tình cảm nồng nàn nhìn cậu, hi vọng cậu hát một bài nữa!

Niệm Ân lại kinh ngạc đứng đó, từ đầu tới cuối không nói gì, cũng không động đậy.

Không khí trở nên quái dị...

Từ từ, một người dừng nói lại, hai người dừng nói lại, ba người dừng nói lại... Cuối cùng, dường như tất cả dừng hình, hoàn toàn yên tĩnh.

Niệm Ân lấy tay gỡ đầu một cái, đầu vẫn choáng váng không tỉnh táo chút nào như cũ, cậu không thấy rõ thứ gì cả, vẫn cảm giác Edward đứng ở chỗ cách đó không xa... Cậu bước từng bước...

Giống như nhìn thấy Edward cười vẫy tay với cậu... Từng đóa hoa tươi nở rộ... Thế giới trở nên lay động...

Cậu cố gắng nở nụ cười lấy lòng, cất bước tiếp tục đi về phía trước... Một bước, hai bước, ba bước... Cậu đi tới đường rìa sân khấu...

Cậu không ý thức được trong tay mình còn cầm một chiếc microphone, cũng không chú ý tới xung quanh còn có những người khác... Cậu chỉ hướng về người đàn ông đó đi tới, người đàn ông âm áp có đôi mắt màu lam nhạt giống màu bầu trời!

Một tay cậu cầm microphone, một tay thẳng tắp hướng về phía trước...

“Edward, em yêu anh!”

Cậu khẽ nói.

Giọng nói rất nhẹ rất nhẹ, phảng phất như sợ thứ gì đó thức dậy...

Quảng trường yên tĩnh quanh quẩn lời tỏ tình kia!

Sau đó, cậu đập vào khoảng không, rơi xuống phía dưới giống như thiên sứ gãy cánh!

Nặng nề ngã xuống sân khấu!

Cậu khẽ nói: “Edward, em yêu anh!”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 37

Trong thoáng chốc dường như tất cả tiếng động ồn ào đều ngừng lại, xung quanh mọi thứ đều yên tĩnh.

Đầu tiên thiếu niên nặng nề ngã xuống sàn nhà, thân thể đổ nhào về phía trước, cuối cùng mới ngã sập xuống sàn, không nhúc nhích. Chát lông màu đỏ chảy ra, uồn lượn trên sàn nhà, mang theo sự thê lương... lequyydon

“An!”

Khá giả thét chói tai, có người chen lên phía trước, có người lùi về phía sau... Bảo vệ vội chạy lên duy trì trật tự, hội trường náo loạn, lộn xộn đến không thể lộn xộn hơn được nữa.

Sau đó, tiếng xe cứu thương vang lên, thậm chí còn có cả tiếng còi cảnh sát réo dài vang lên!

Ngay khi xảy ra chuyện, Edward cảm thấy nhịp tim cũng ngừng lại, thật sự nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh một màn như vậy, khi đó tất cả mọi người đều không phản ứng kịp, chỉ có anh xông lên phía trước như một tên điên.

Anh quỳ gối xuống bên cạnh Niệm Ân, tay run rẩy gần như không giữ nổi, treo giữa không trung, cũng không dám tùy tiện chạm vào đối phương, nước mắt không khống chế được tuôn trào ra, từng giọt từng giọt rơi xuống trên áo len màu trắng nhuốm máu của thiếu niên, từ trong chỗ sâu nhất lục phủ ngũ tạng dâng lên từng cơn tuyệt vọng.

Dany bị đám người chen lệch trái lệch phải, cậu ta trợn tròn hai mắt, không dám tin nhìn về phía Niệm Ân.

Jenny và Louis liều mạng chen chúc đi qua, lo lắng nhìn chăm chăm vào hai bóng dáng chồng lên nhau phía bên kia.

.....

Làm việc suốt một ngày Shere cảm thấy đặc biệt mệt mỏi, vai nam chính của bộ phim này cuối cùng hắn vẫn giành được. Vậy mà, bắt kẻ được cái gì, điều kiện tiên quyết tất nhiên là phải bỏ ra thứ gì đó!

Thời gian này liên tục quay phim ở vùng thôn quê, hắn luôn ở trạng thái không tập trung, thỉnh thoảng thất thần, cuối cùng chỉ có thể bị đạo diễn một lần lại một lần yêu cầu quay lại, có lúc còn phải thức đêm, cho dù là người tinh lực dư thừa như hắn, vào lúc này cũng có chút mệt mỏi rồi.

Thừa dịp giữa lúc nghỉ ngơi, hắn chui vào một túp lều dựng tạm để nghỉ, có gió từ khe hở lều bạt thổi vào.

Một lát sau một nhân viên trong đoàn làm phim đi vào, thấy hắn lười biếng nằm chỗ đó thì không nhịn được cười, móc một chiếc TV nhỏ ra đưa tới, dặn dò: “Bên ngoài đạo cụ không phù hợp với yêu cầu của đạo diễn, xem ra cảnh tiếp theo phải tới mai mới quay, cái này cho anh, tiêu khiển sự nhàm chán.”

Shere cười cười nhận lấy, nói tiếng cảm ơn.

Lúc Kiệt bung cốc cà phê đựng trong cốc giấy dùng một lần đi vào, Shere đang rất hứng thú ấn kênh.

Kiệt cầm ly cà phê đưa cho Shere.

Shere nhận lấy ly cà phê, tay dừng lại, trên TV truyền ra tiếng hoan hô, hắn thờ ơ liếc nhìn TV một cái, trong TV đang truyền hình trực tiếp một buổi biểu diễn ca nhạc.

“Công ty bồi dưỡng rất nhiều năm, kém cũng không kém đến nỗi vậy chứ?” Kiệt liếc mắt nhìn màn hình TV một cái, thản nhiên đánh giá, không nhú mảy lấy một cái, “Đổi lại kênh khác đi! Không ý nghĩa!”

“Đừng vậy, so với An mà nói, kém xa!” Shere khẽ cười, nói như chuyện đương nhiên, hắn cũng không thèm để ý tới thái độ của Kiệt. Bởi vì hắn vốn là người kiêu ngạo, ngoại trừ Niệm Ân, đối với những người khác thì lúc nào cũng không quan tâm, huống chi là một người mới nổi danh, vì vậy hắn tiện tay dò kênh khác xem trong chốc lát.

Đến lúc dùng cơm chiều, Kiệt xoay người đi ra cửa lấy hai hộp cơm.

Shere tiện tay ấn hộp điều khiển TV, sau đó đứng người lại!

“An!”

Hắn lăm bắm gọi, muốn đứng lên nhưng vì đứng quá nhanh nên lão đảo một cái suất chút nữa bị ngã xuống, tại sao An lại tham gia buổi biểu diễn này? Tại sao An lại bị ngã xuống?

Vừa lúc Kiệt cầm hộp cơm đi vào, vội vàng đưa tay đỡ hắn, ân cần hỏi han, “Không sao chứ?”

Shere tránh cánh tay anh ta, không kịp nói gì với anh ta đã xoay người muốn chạy ra ngoài.

Kiệt liếc mắt thấy một màn trên màn hình, sắc mặt lập tức không còn chút máu, con ngươi anh ta co rút lại, rồi anh ta giật mạnh cánh tay Shere, giọng khàn khàn hô to: “Đừng đi!”

“Buông tay! Tôi muốn gặp An!” Trong đôi mắt lúc nào cũng dịu dàng của Shere tràn đầy suốt ruột và lo lắng, hắn quay đầu lại, gần như phần nộ nhìn chăm chăm vào bàn tay Kiệt đang giữ hắn, ánh mắt hung hăng như vậy khiến Kiệt giật mình.

Hắn lặp lại: “Kiệt, buông tay ra! Tôi muốn gặp An!”

“Cậu không thể đi, cậu không thể đi...” Kiệt cố chấp nắm cánh tay hắn, “Đoàn làm phim còn chưa quay xong, lát nữa còn có một phần hoạt động tuyên truyền phải tham gia, cậu...”

“Thoái thác cho tôi!” Shere không nhịn được quát: “Kiệt! Anh tránh ra!”

Kiệt hít sâu một hơi, cố gắng tỉnh táo, “Shere, cậu không thể đi, cậu phải biết bộ dạng bây giờ của cậu, đi chính là cho người ta tạo scandal, có lúc scandal đúng là có thể khiến người ta nổi tiếng, nhưng có lúc, scandal cũng sẽ phá hủy một con người! Bây giờ quan trọng nhất là chúng ta quay xong bộ phim này, sau đó trở thành NO.1, đây là điều cậu từng nói với tôi! Chẳng lẽ cậu quên sao?”

“Tôi xin nghỉ phép!” Shere không muốn tranh cãi cương lên với người đại diện của mình, cố gắng nhẫn nhịn giải thích nói.

“Không được!” Kiệt kiên định nói, “Không được, cậu không thể, khi mà đang dính dáng đến scandal với đứa trẻ kia được!”

“Tôi không quan tâm! Đây là chuyện của tôi và cậu ấy.” Shere nheo ánh mắt sắc sảo, lạnh lùng nói: “Kiệt, anh đừng quên, anh chỉ là người đại diện của tôi, chuyện riêng của tôi không liên quan gì tới anh!”

“Không sai, tôi là người đại diện của cậu cho nên làm người đại diện, tôi có quyền ngăn cản cậu làm ra hành động ngu xuẩn!” Kiệt đứng chắn trước mặt hắn, đôi đầu gay gắt nhìn thẳng vào hắn.

“Kiệt! Tránh ra!” Shere mặt mày xoa huyết thái dương, “Anh biết cách làm người của tôi mà, đừng ép tôi.”

“Đây là cậu đang ép tôi!” Kiệt kêu thành tiếng, “Tại sao lúc nào cậu cũng chỉ nghĩ tới mình, lúc nào cũng theo ý mình, cậu có biết mỗi một lần như vậy tôi lo lắng bao nhiêu không!” Trên mặt anh ta hiện lên vẻ đau khổ, “Shere, năm đó tôi chỉ là một trợ lý nhỏ, tôi cảm ơn vì cậu đã chọn tôi, tôi cảm ơn vì cậu mang lại cho tôi một công việc tốt hơn nhiều, tôi vẫn luôn rất cảm ơn cậu, tôi vẫn luôn muốn đền đáp cậu.”

Anh ta dừng lại một lát, giọng kịch liệt tiếp tục nói: “Nhưng, cậu quên sao? Hai chúng ta đã từng giao hẹn: Một ngày nào đó cậu sẽ khiến cho mọi người ngửa mặt nhìn lên cậu! Tôi cũng biết cậu yêu thích nhiệt tình đóng phim, cậu yêu sự nghiệp của mình, nhưng tại sao cậu... Tại sao cậu phải yêu đứa trẻ kia? Không phải gặp dịp thì chơi như trước kia, Shere, kể từ khi cậu biết cậu ta, cậu đã thay đổi! Cậu thay đổi không quan tâm sự nghiệp của mình, cậu thay đổi không hề dóc lòng như trước kia nữa...”

Kiệt cúi đầu, cắn môi dưới, đau lòng nhìn hắn, “Ước mơ lớn nhất của tôi chính là nhìn cậu đứng trên đỉnh cao, nhìn cậu làm người No.1, tôi cố gắng tất cả mọi thứ cũng chỉ vì giấc mộng này! Shere...”

Nước mắt của anh ta chứa trong hốc mắt, đột nhiên lớn tiếng chất vấn, “Tôi cố gắng bảo vệ danh tiếng của cậu, hình tượng của cậu, cố gắng giúp cậu nhận những công việc tốt nhất thích hợp nhất, tại sao cậu lại không chịu nghe tôi khuyên một câu, tại sao? Tại sao?”

Shere khiếp sợ nhìn Kiệt, hắn chưa từng nghĩ tới người đại diện của hắn lại có tâm tư như thế.

Đôi môi Kiệt run rẩy mấy giây, cuối cùng chán nản ngã ngồi xuống mặt đất, anh ta che kín mặt mình, che phủ giây phút nhếch nhác của mình.

Anh ta nói rất nhỏ: “Xin lỗi, Shere... Nhưng tôi xin cậu!”

Anh ta lặp lại: “Tôi xin cậu, ít nhất là hôm nay đừng chạy tới, bởi vì... Tôi nay phóng viên sẽ canh giữ ở bệnh viện rất nhiều, cho nên... Shere, cầu xin cậu!”

“Cầu xin cậu!”

Ánh mắt màu lam của Shere kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Kiệt, hồi lâu sau hắn lặng lẽ ngồi xuống.

.....

“A Kiệt,” Niệm Ân được bác sĩ đặt lên băng ca, đầu óc cậu dường như không mấy tỉnh táo như lúc trước, trên trán có mồ hôi lạnh, giọng rất nhỏ, lúc thì nói tiếng Trung, lúc thì nói tiếng Anh, mấy lời nói mê lộn xộn, giống như đắm chìm trong vô số mộng ảo.

Edward theo sát bên cạnh, một tắc cũng không rời, trên mặt vẫn còn mang nước mắt nhưng lại không có biểu tình gì.

“Mẹ... Đường đi rất dài rất dài...” Thiếu niên nỉ non, “Mệnh mệnh vô tận...”

Edward nắm chặt tay cậu, không nói lời nào.

“Tôi quá... Mẹ... A Kiệt... Shere...” Giọng Niệm Ân âm ỉ rất nhỏ, vô ý thức lầm bầm một số tên người, có người Edward biết, có người lại không biết.

Lên xe cứu thương, giọng Niệm Ân càng lúc càng thấp, đến cuối cùng đã không còn tiếng nói nữa, trong xe im ắng, hít thở không thông!

Lúc đến bệnh viện, cậu đột nhiên mở mắt, trong con mắt màu đen sáng ngời như cũ phảng phất bao phủ một tầng sương mờ mờ, không thấy rõ tình cảm, vẻ mặt mang theo sự mê man, giống như một động vật nhỏ còn chưa biết mình bị thương.

Cậu được mọi người vội vàng đưa tới phòng cấp cứu, trong hành lang đột nhiên cậu mở miệng gọi từng tiếng, “Edward... Edward... Edward...”

Cơ thể Edward chấn động, dùng sức nắm chặt tay cậu, ánh mắt màu lam nhạt có sự tuyệt vọng gần như hồng mắt, nhưng giọng điệu vẫn ôn hòa dịu dàng như cũ, anh nói, “Anh ở đây! An, anh ở đây!”

-Edward!

-Anh ở đây!

-Anh sẽ luôn ở đây sao?

-Ừ, anh sẽ luôn ở đây! Truyện bên lê #Quý)Đôn

Không ai nói chuyện, trong hành lang yên tĩnh vang vọng lời nói chuyện của hai người, đối với chuyện đồng tính luyến ái vốn mọi người có mấy phần tò mò và hiểu lầm. Nhưng vào giờ phút này, tất cả mọi người đều cảm thấy trong lòng vô cùng chua xót.

Khi Niệm Ân bị đẩy vào vào phòng cấp cứu. ...

“Edward. . . Em đau!”

Giọng rất nhỏ, mang theo sự run rẩy và đau đớn mơ hồ, sắc mặt Niệm Ân có chút mê man bất lực.

Edward không trả lời cậu.

Niệm Ân nhắm hai mắt lại, giống như ngủ thiếp đi.

Edward nhìn cậu bị đẩy vào phòng cấp cứu, nhìn về mặt cuối cùng mờ mịt và đau đớn, nhìn thân thể nhỏ nhỏ nằm giữa drap màu trắng có vẻ vô cùng yếu ớt.

Anh ngơ ngác nhìn phía trước, đột nhiên cảm giác trái tim trống rỗng không nơi nương náu, anh không nhìn được nữa, cắn tay mình cong người, nghẹn ngào khóc rống thất thanh.

Sắc trời đã tối xuống.

Vậy mà, anh cứ ngỡ hi vọng đêm nay có thể trôi qua nhanh một chút. . . . Sáng sớm ngày hôm sau, để cho anh có thể lần nữa nhìn thấy người thiếu niên kia cứng cáp đứng dưới ánh mặt trời, lộ ra nụ cười xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Chương 38

“Xin hỏi có phải lần này An hít thuốc gây ảo giác quá liều nên mới dẫn tới thảm kịch ngã xuống sân khấu hay không?”

“Edward tiên sinh, đối với chuyện An tiên sinh tỏ tình trên sân khấu, anh có ý kiến gì?” Lêquydon

“Theo lời đồn nói An vì đạt được cơ hội thăng tiến mà từng phát sinh quan hệ với một người đồng tính. . . .”

“Johnny tiên sinh chỉ trích An không kính trọng bề trên, đã từng kiêu căng dả thương ông ta, đối với lần này anh có gì giải thích không?”

“Edward tiên sinh, xin mời anh trả lời câu hỏi của tôi. . . .”

“Edward. . . .”

“Cút ra ngoài! Các người cút ra hết đi!” Edward tức giận lớn tiếng mắng, anh “Phanh” một tiếng dùng sức đóng cửa lại, thô bạo nhốt tất cả phóng viên ở bên ngoài cửa.

Trên giường bệnh trong phòng,

Thiếu niên mất ý thức vẫn yếu ớt nằm trên drap giường màu trắng, phảng phất như chìm trong giấc ngủ không tỉnh lại.

Edward như mất hồn đi tới quỳ xuống trước mép giường Niệm Ân, nắm chặt tay thiếu niên, một lần lại một lần cầu nguyện cậu bình an.

Ngoài cửa, tiếng ồn ào huyên náo vẫn như cũng không ngừng nghỉ.

.....

Niệm Ân cảm thấy trống rỗng, tay chân cũng không có chỗ để đặt vào. Cậu cảm thấy thân thể mệt chết đi được, cũng rất buồn ngủ, cho nên phía trước rõ ràng có một lối đi rất dài, thế nhưng cậu lại ngồi chồm hổm xuống, cúi đầu nhìn dưới mặt đất, không muốn bước về phía trước nữa.

Cậu càng lúc càng buồn ngủ, chỉ muốn nằm xuống ngủ một giấc no say.

“An! An!”

Có ai đó đang không ngừng kêu bên tai, âm ỉ khiến đầu óc cậu hỗn loạn, giọng nói kia đặc biệt phiền não, nhưng không cách nào xóa bỏ.

“An, An, An!”

Có giọt nước lạnh lạnh nhỏ lên da, Niệm Ân khó chịu nhíu mày, trước mắt cậu một mảng đỏ tươi, giống như lúc cậu qua đời ở kiếp trước, lúc ngọn lửa không lồ bùng cháy, mang theo hơi thở nóng rực đánh vào mặt.

Dường như cậu nhìn thấy bóng dáng người mẹ ở kiếp trước đột nhiên xuất hiện trước mắt, bộ dạng như trong trí nhớ, mặc quần dài màu trắng đơn giản, tóc rất dài búi phía sau ót, sạch sẽ gọn gàng, trên mặt có mang theo nụ cười dịu dàng yếu ớt.

Niệm Ân kinh ngạc nhìn bóng dáng này, có thể suy nghĩ quá lí trí trong quá khứ, đột nhiên cảm thấy uất ức trong lúc nhất thời không nhận được liền khóc thành tiếng.

“Tại sao lại khóc?” Tay của mẹ để lên đầu, mang theo hơi thở ấm áp.

Niệm Ân không nói lời nào, chỉ lắc đầu lặng lẽ rơi nước mắt.

“Đừng khóc!” Bà khom người xuống lấy tay lau nước mắt trên mặt cậu, dịu dàng ôm cậu, nhẹ giọng dụ dỗ cậu, “Mẹ sẽ ở cùng với con, sẽ luôn ở cùng con.”

“Gạt người, mẹ gạt người!” Niệm Ân khóc, cậu nhớ rõ bộ dạng lúc bốn tuổi mẹ bệnh qua đời, cậu cũng nhớ rõ chuyện trong lòng hoảng loạn luống cuống khi đó.

Người phụ nữ đau lòng nhìn chăm chú vào cậu, không ngừng lặp lại, “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi!”

“Như vậy, lần này thì sao? Lần này có thể không rời bỏ con sao?” Niệm Ân ngừng khóc, lời kéo mép váy bà nhẹ giọng hỏi.

“...” Sắc mặt mẹ càng thêm đau đớn, bà cúi đầu đau thương nhìn con trai của mình, nói rất nhỏ, “Xin lỗi... Mẹ hi vọng con có thể vui vẻ.”

Bà lặng lẽ đứng dậy, làn váy bị gió thổi bay lên, bóng dáng dần dần trở nên mong lung... Bà rời bỏ cậu lần nữa, trong không khí chỉ có giọng dịu dàng vẫn còn vang vọng lại: “Cho nên, hãy thử kiên định bước đi hết trên con đường núi gấp ghe này, đi thẳng đến điểm cuối... Lúc đến điểm cuối có lẽ con sẽ nhìn thấy... Vô số cảnh sắc xinh đẹp!”

Niệm Ân đứng im tại chỗ rất lâu, sau đó cậu đi về phía vốn không muốn đi, lối đi đó rất dài rất dài, bước chân kiên định.

Trên lối đi, đen ngòm, rất dài... Giống như một con lại một con ác mộng liên tục không dứt!

.....

“An! An!”

Trên người đau dữ dội, đầu óc hỗn loạn, Niệm Ân mở mắt, trong đôi mắt màu mực có chút mờ mịt.

Lúc này,

“Đau chỗ nào? Có khá hơn chút nào không, anh lập tức đi gọi bác sĩ!” Giọng một người đàn ông hoảng hốt từ bên phía tay trái truyền tới.

Niệm Ân ngẩn ra nghiêng đầu, cậu thoáng dừng lại rồi lại chậm rãi nghiêng đầu, tư thế có chút không được tự nhiên, cậu rề rà hỏi: “Là Edward?”

“Là anh!” Edward tựa như thờ phào nhẹ nhõm, anh xoay người nhấn chuông gọi, sau đó mới nhìn về phía cậu nở nụ cười ấm áp, ân cần hỏi: “Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái hay không?”

Giọng nói nghe vẫn êm dịu như trước, Niệm Ân kinh ngạc nhìn anh, lần đầu tiên cảm thấy trái tim luôn trống rỗng được lấp đầy.

Vì vậy cậu nhỏ giọng tự hỏi thăm mình, “Edward, anh sẽ là điểm cuối của em sao?”

“Có muốn uống chút nước hay không?” Edward nhẹ giọng hỏi.

Niệm Ân lắc đầu một cái, cậu chần chừ nhỏ giọng nói, “Edward, anh...” Cậu dừng lại một lát, sau mới nói tiếp, “Anh có thể tới ngồi vào phía bên phải của em được không?”

Edward sùng sốt, mặc dù không hiểu nhưng vẫn nhanh chóng đứng lên đi vòng qua cuối giường, lần nữa ngồi vào phía bên phải cậu, anh cúi đầu hỏi, “Như vậy được chưa?”

Niệm Ân cong khóe môi, nhẹ nhàng cười, thấp giọng nói, “Được rồi.”

Lúc này bác sĩ và các y tá đi vào.

Edward đứng lên đứng qua bên cạnh ân cần nhìn, trước tiên bác sĩ kiểm tra theo thông lệ, sau đó hỏi thêm mấy vấn đề, Niệm Ân vẫn là dáng vẻ rất yên lặng rất nghe lời, hỏi cái gì trả lời cái đó.

Bệnh viện này danh tiếng rất tốt, cho dù phía bên ngoài phóng viên gây náo long trời lở đất, nhưng thái độ những bác sĩ và y tá này vẫn giữ vững đạo đức nghề nghiệp, không thân mật quá đáng, cũng không lộ ra vẻ ghét bỏ hay là biểu tình lạnh lùng. Lê Quý/Đôn

Sau khi bác sĩ kiểm tra xong trên mặt vẻ nghiêm túc dần dần trầm lại, anh ta vừa ghi vào sổ bệnh án vừa ôn tồn an ủi nói, “Cũng may lúc cậu rơi xuống được lan can cản lại, lúc đầu mới bị đập nhìn quả thực dọa người. ... May mắn là, trước mắt thân thể không có vấn đề gì nghiêm trọng...” Anh ta đang muốn đứng lên đột nhiên lại hỏi một câu, “Đúng rồi, ngoại trừ đau ra thân thể còn có vấn đề nào khác không?”

Niệm Ân do dự một lát, cậu ngẩng đầu lên nhìn Edward, sau đó nhìn về phía bác sĩ, mang theo biểu tình không chắc chắn, giơ tay lên chỉ vào hai mắt của mình, tựa như đang lẩm bẩm, “Đường như... Con mắt trái... Không nhìn thấy nữa!”

Trong phòng yên lặng như tờ.

“Bộp!” Cuốn bệnh án của bác sĩ rơi xuống mặt đất, anh ta ngẩn ra, vừa muốn nhặt lên lại muốn nhìn ánh mắt Niệm Ân, trong lúc nhất thời tay chân luống cuống. Cũng may anh ta lập tức phản ứng được là mình luống cuống, cúi người xuống nhặt cuốn bệnh án lên, lần nữa bình tĩnh xoay người đi qua cản thận kiểm tra con mắt cho Niệm Ân.

Edward lao đảo lùi về sau mấy bước, lưng dựa vào vách tường, anh lặng lẽ nắm chặt quả đấm, loại đau khổ tới cực điểm này, dường như buồn gì cũng có cảm giác bị bóp nghẹt trào dâng lên một lần lại một lần.

Anh gần như không đứng vững người, hốt hoảng ngẩng đầu lên, kinh ngạc chú ý tới tầm mắt Niệm Ân vẫn luôn nhìn chăm chú vào mình. Anh chú ý, trong đôi mắt bên trái của Niệm Ân không có tiêu cự, anh há miệng nhưng chẳng nói ra được gì.

Hồi lâu sau bác sĩ kiểm tra xong nói mấy câu an ủi, chỉ nói còn cần phải chẩn đoán bệnh sau đó mới có thể phát hiện triệu chứng, rồi rời đi.

Các y tá có chút đồng cảm nhìn thiếu niên gầy yếu, không nói gì, giúp Niệm Ân điều chỉnh giọt truyền rồi cũng đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người Edward và Niệm Ân, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở.

Edward cố gắng ổn định tinh thần, lần nữa ngồi xuống phía bên phải Niệm Ân, anh miễn cưỡng lộ ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, hết sức muốn an ủi thiếu niên trước mặt, anh vừa mới nói một câu “Không có chuyện gì đâu, An, chỉ là...” Đã thấy không nói được nữa, khó chịu như bị mắc xương cá, anh há to miệng, trong đôi mắt màu lam nhạt tràn đầy bất lực và đau đớn.

Về mặt Niệm Ân từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh, lúc này đột nhiên cậu giơ tay lên che mắt người đàn ông, cậu khẽ nói, “Edward đừng khóc, em không sao!”

Sau đó,

Một giọt lại một giọt như nắng nước trên mái nhà dội xuống lòng bàn tay, rồi từ giữa ngón tay rơi xuống.

....

Louis nắm chặt bờ vai Jenny, đi ra hành lang đầy rẫy phóng viên, vì cục diện quá mức hỗn loạn, cho dù là bọn họ cũng không thể đi vào phòng bệnh, đứng ở khoảng cách gần nhìn xem An bây giờ có sao không?

Sau đám cưới của bọn họ, An và Edward đã trở thành bạn bè chung của họ.

Cho nên lần này bọn họ có chút bận tâm nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào, chỉ có thể thầm chúc phúc cho hai người họ.

Lúc đi ra bệnh viện Jenny chú ý tới một người thiếu niên đứng trước cổng bệnh viện, trong tay đang cầm một tờ báo, về mặt xen lẫn tình yêu say đắm, tuyệt vọng, đau khổ và lo âu, tình cảm kịch liệt như vậy, cho dù là hiện tại cô đang có tâm sự nặng nề, cũng không nhìn được liếc nhìn thêm một cái.

Cô vừa liếc mắt quét qua một cái lại lập tức gạt mình.

Trên tờ báo dùng dòng chữ to đặt tiêu đề:

Cha ruột An Minh Vũ của ca sĩ mới An, 8h17' sáng nay đã đăng báo, chính thức từ bỏ quan hệ cha con!

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 39

Dường như trong một đêm, khí trời lạnh xuống, trên cửa sổ thủy tinh có thêm một tầng sương mù màu trắng.

Thân thể Niệm Ân vốn không khỏe, khí hậu đột nhiên thay đổi, trực tiếp khiến cậu ngã bệnh.

Có một lần lúc nửa đêm, đột nhiên sốt cao chừng bốn mươi độ, sốt một mạch cho tới sáng, đến ngày hôm sau trên khuôn mặt tinh xảo đỏ bừng vì bệnh hoạn, trông mất lúc nào cũng trong suốt hiện đầy tia máu và tiểu tụy.

Edward bị giật mình, vì vậy không quản phía ngoài mưa gió, ngày nào cũng có mặt bên cạnh cậu, chăm sóc cậu chu đáo.

Sáng sớm ngày hôm ấy, Edward xuống dưới lầu mua đồ ăn sáng.

Lúc cô y tá đi tới giúp Niệm Ân đổi bình truyền dịch, Niệm Ân cười cảm ơn cô gái, một khắc kia nụ cười mơ hồ làm người ta nhìn không rõ, yếu ớt đến phảng phất như vừa chạm vào sẽ vỡ vụn, vẫn mỹ lệ kinh người như cũ.

Trong lúc nhất thời y tá kia nhìn gần như ngơ ngẩn, thật sự quá đẹp, tại sao có thể có đứa trẻ xinh đẹp như vậy?

Cô ấy lại nghĩ tới tin tức giải trí mấy ngày qua, trong mắt không nhận được hiện lên vẻ thương tiếc, vì vậy cong môi nói, “Em có chuyện gì không... Cần chị giúp một tay không?”

Niệm Ân kinh ngạc nhìn cô, mặc dù nhân viên bệnh viện này rất có đạo đức nghề nghiệp, nhưng cũng chỉ giới hạn ở làm tốt chức vụ công việc của mình mà thôi, không nghĩ tới vị y tá này lại là một người nhiệt tình như vậy!

Nghĩ tới đây cậu không kiềm chế được cong khoe môi, lông mi rất dài chớp chớp, vì còn bệnh trên mặt vẫn hồng hồng, lúc này nói không rõ là ngại ngùng hay chỉ đơn thuần là vì bệnh nên mới đỏ mặt. Trong giọng nói trong trẻo như trước còn mang theo chút âm mũi, nhưng cũng không có vẻ gì là khó nghe, cậu nhẹ nhàng nói, “VẬY... Phiền chị mở TV giúp em, được không?”

.....

Vì gần đây khẩu vị Niệm Ân không tốt, Edward cố ý lái xe chạy tới chỗ cách bệnh viện khá xa, nghe nói ở đó bán đồ ăn sáng rất ngon, anh xếp hàng đội mưa nửa giờ mới mua được.

Lúc đến cổng bệnh viện anh xuống xe, vừa ngẩng đầu lên đúng lúc thấy Shere tới thăm Niệm Ân.

Shere mang một chiếc mũ rất to và cả mắt kính, còn quây một chiếc khăn quàng cổ rất dài, cải trang mình rất kỹ càng, lúc nhìn thấy Edward cũng không chào hỏi chỉ khẽ gật đầu, xoay người đi vào bệnh viện.

Vậy mà khi Edward đi vào thang máy mới phát hiện đối phương cũng đi theo tới.

Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ.

Hai người im lặng một lúc, Shere đột nhiên mở miệng hỏi: “Cậu ấy có khỏe không?”

Edward không muốn trả lời hẳn.

“Mấy ngày hôm trước tôi chưa quay xong...” Shere không biết tại sao lại thấp giọng giải thích, sau đó hẳn nói: “Tôi rất lo lắng cho An.”

Nghe câu nói kia Edward ngẩn ra, không nhận được có chút mềm lòng, “Bây giờ cậu ấy tốt rồi... Chỉ là...” Anh nhắm hai mắt lại, cảm thấy trong lòng rất khó chịu, nói rất nhỏ, “Chỉ là con mắt bên trái không nhìn thấy nữa... Mấy ngày trước lúc nửa đêm còn bị sốt, hiện tại thì khá hơn một chút rồi...”

Shere kinh ngạc nhìn về phía anh, “Làm sao lại như vậy? Làm sao mà con mắt trái không nhìn thấy? Không phải nói chỉ là ngã bị thương ở chân sao?”

“Chân cũng bị tổn thương, nhưng vấn đề không nghiêm trọng... Nghe nói con mắt trái trước kia bị thủy tinh quẹt qua một lần, lần này lại...” Edward nhớ tới giây phút Niệm Ân ngã xuống sân khấu, lời nói nhất thời trở nên có mấy phần khó khăn. Đến cuối cùng đã không nói được nữa, lại nhớ tới tờ đơn xét nghiệm trong tay bác sĩ, càng thêm một câu cũng không thể nói, chỉ không tự chủ nắm chặt quả đấm, anh dừng một lát, rồi quyết định tiếp tục nói, “Trên người An có vết thương cũ... Bị truyền thông biết, không chừng lại nói gì đó, cho nên đối với bên ngoài chỉ nói là ngã bị thương ở chân...”

Shere càng thêm không hiểu, “Tại sao có vết thương cũ chứ?”

Đúng lúc này “Đình” một tiếng cửa thang máy mở ra, hai người đồng thời ngậm miệng lại, sau đó im lặng một trước một sau đi ra khỏi thang máy.

Edward đi đằng trước, khi anh đi tới trước cửa phòng bệnh, khoảnh khắc đẩy cửa vào đã nhìn thấy thiếu niên trên giường bệnh quay đầu mỉm cười nói, “Edward, chào buổi sáng nhé!”

“Chào buổi sáng!” Edward bật cười, đi tới bên tay phải Niệm Ân, đặt đồ ăn vừa mua lên tủ đầu giường, từ từ cởi giấy gói bên ngoài.

Shere đi theo phía sau, vừa lấy mũ và mắt kính xuống vừa ân cần hỏi, “An, khá hơn chút nào không?”

Niệm Ân sùng sốt, quay đầu nhìn sang mới nhìn thấy Shere, cậu lộ ra nụ cười nhàn nhạt, “Xin lỗi, Shere, mới vừa rồi không nhìn thấy anh, hiện giờ em rất khỏe.”

Không nhìn thấy?

Shere ngẩn ra, mới nhớ tới lời Edward nói trong thang máy lúc này, hẳn phát hiện lúc mình vào cửa thế mà cứ đứng bên trái chàng thiếu niên, vừa lúc là vị trí thiếu niên không thể nhìn thấy, trong lòng vừa xót xa vừa hối hận lại đau lòng, vội vàng đi tới phía bên phải há miệng muốn nói gì đó.... Rõ ràng trong ngày bình thường mình biết ăn nói, nhưng lúc này nhìn về thiếu niên trên giường bệnh này, lại không biết nên nói cái gì mới phải.

Lúc này Edward đã một tay bưng chén cháo một tay cầm bánh bao đưa tới, “Ăn sáng đi.”

Trên một cánh tay của Niệm Ân vẫn còn đang truyền dịch, một tay khác đang cầm hộp điều khiển TV ấn kênh, vì vậy cậu quay đầu mắt hứng nhìn Edward, tính trẻ con cau mày, “Lát nữa hãy ăn!”

Edward không lên tiếng, chỉ lắc đầu một cái.

Niệm Ân do dự một chút, “Anh dứt em?”

Edward cười cười, tốt tính gật đầu một cái, vừa nói, “Há mồm,” vừa cầm muỗng nhỏ múc cháo....

Shere kinh ngạc nhìn hai người bọn họ, càng không biết nên nói gì, rõ ràng là cùng một gian phòng nhưng hai người kia tựa như tự tạo thành một thế giới, không từ chối người khác nhưng làm cho người ta không ai có thể dung nhập vào trong đó.

Hắn nhìn thấy trong mắt Edward đầy cung chiều và tình yêu, thấy trong mắt Niệm Ân có ý lại và tin tưởng, trong lòng đau xót. Giờ khắc này hẳn mới cảm nhận thật sâu trong tận đáy lòng mình như thế, không nhìn được một lần lại một lần tự hỏi mình: Lần này là thật sự... Mất đi? Không thể cứu vãn?

Niệm Ân không chú ý tới tâm tình của Shere giây phút này, cậu đang chuyên tâm xem chương trình TV.

“Đan xem gì vậy?” Edward nhìn lướt qua TV hỏi.

Niệm Ân nuốt ngụm cháo trong miệng, trả lời: “Ba em và vợ.”

“Trời ơi!” Edward và Shere cùng ngây người, sau đó không hẹn mà cùng nhìn về phía TV, trên màn ảnh là hình ảnh cuộc sống rất bình thường của một nhà ba người, vợ hiền lành, con trai ngoan ngoãn, còn có ông bố chín chắn.

“Đây là cái gì?” Shere không hiểu hỏi, vừa mới bắt đầu hắn còn tưởng trên TV truyền bá chương trình gia đình gì đó.

Niệm Ân lắc đầu một cái, lần nữa nhìn về phía TV, một lát sau đột nhiên cậu rất bình tĩnh chỉ vào người phụ nữ trong màn ảnh, nói, “Bà ta nói, mẹ em đã chen vào cuộc hôn nhân của bọn họ, là người thứ ba, em là con riêng.”

Shere nói không ra lời.

Niệm Ân cười tự giễu, lại chỉ vào người đàn ông kia nói, “Ông ta nói, từ nhỏ em đã làm ỉn quái dị, nghi ngờ có khuynh hướng tự bế, nhưng không ngờ tới hiện tại em sẽ biến thành bộ dạng này...” Cậu dừng lại một lát, quay lại nghiêm túc hỏi: “Edward, em biến thành hình dáng ra sao? Có phải càng đẹp trai hơn không?”

Edward tuyệt đối không cảm thấy buồn cười, anh cũng nói không ra lời.

Niệm Ân cười trong chốc lát rồi ngừng lại, hồi lâu sau cậu lần nữa cúi đầu, khẽ nói, “Em biết bọn họ không thích mẹ em! Cũng không thích em! Nhưng mà, không sao, em cũng không thích người mẹ đó....”

Shere vội vàng mở miệng, “An, không sao, không quan trọng, anh thích em... Anh vẫn thích em...”

“Các người nói...” Niệm Ân dùng một tay thật sự đếm, “Bây giờ bên ngoài đồn em là, quan hệ lộn xộn, hít thuốc phiện... Hôm nay không phải là bắt đầu lại đồn đại em có chứng tự kỷ, sau đó nghiêm trọng là nói em bị bệnh tâm thần đấy chứ?”

“Sẽ không, sẽ không!” Giọng Shere nói liên tục, “Tuyệt đối sẽ không, ai dám nói như vậy bọn anh sẽ tưới bùn ném hắn xuống biển.”

Edward không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn cậu.

Niệm Ân trẻ môi dưới như trẻ con, không tự chủ dùng ngón tay vẽ từng vòng trên giường, bộ dạng như đứa đần, giọng nói mệt mỏi, nhỏ giọng oán hận nói mấy câu, “Nhưng em thật sự xui xẻo, thật xui xẻo.”

Edwrad nhìn thiếu niên kia, trong lòng trăm ngàn tư vị, vẫn là đáng về hiểu chuyện như vậy, lúc nào cũng mang theo sự bình tĩnh và ngấm ngầm chịu đựng, tóc màu đen buông xuống trán, cứ như vậy ngồi trên giường đơn màu trắng, thoát nhìn bộ dạng rất nhỏ nhắn cần người bảo vệ.

Anh muốn an ủi, nhưng lại không biết mình có thể làm gì. Anh vô cùng cảm hận mình không mạnh mẽ để đủ sức bảo vệ đối phương.

Cho nên, ở thời điểm như vậy điều duy nhất anh làm chỉ có thể là: Theo bên cạnh cậu.

Hồi lâu sau Edward mới cố gắng chuyển đề tài, hỏi: “Có muốn ăn chút điểm tâm ngọt không?”

Sau đó, hắn nhìn thấy người thiếu niên kia lập tức nở nụ cười, nụ cười rất nhẹ nhõm, dưới ánh mặt trời buổi sáng, ánh mắt màu đen rất sáng, cậu nhẹ giọng kêu: “Edward!”

“Thật là xui xẻo, thật sự, Edward.” Cậu lập lại, nói xong liền nở nụ cười, vui vẻ như vậy, ánh mắt màu đen lóe sáng, “Làm sao bây giờ? Edward.”

Cậu cười nói, “Lúc sinh thời có thể gặp được anh, có lẽ em đã xài hết tất cả vận may rồi.”

Edward cũng cười, anh ôm lấy Niệm Ân, “Vận may của anh, toàn bộ đều cho em!”

Dưới ánh nắng sáng sớm, hai người ôm nhau có vẻ vô cùng tự nhiên và thân mật hòa hợp.

Shere nhìn hai người cong khỏe môi, trên khuôn mặt tươi cười hiện ra vẻ cô đơn nhàn nhạt, hắn lần nữa đeo lên mắt kính và đội mũ, không làm kinh động đến người hai đi ra khỏi cửa.

Hắn cẩn thận đóng cửa lại, trong lòng thầm thở dài một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Chương 40

Trong bệnh viện,

Edward vội vã xuyên qua hành lang, trong tay anh cầm một tờ báo, bước chân nhanh chóng lại có chút lộn xộn, bộ dạng có vẻ tinh thần không yên, anh dừng bước trước cửa phòng bệnh Niệm Ân, do dự chần chờ....

Lúc này cửa mở ra, tầm nhìn có thể thấy đầu tiên chính là một đôi dép có hình hoạt hình, chân không đi tất (Vớ), phần trên mắt cá chân trắng như sứ.

“Edward, anh đã đến rồi sao không vào?” Niệm Ân hơi nghiêng đầu, kể từ sau khi con mắt trái không nhìn thấy, cậu không tự chủ lúc nhìn người ta thì sẽ nghiêng đầu, khuôn mặt xinh đẹp vẫn tái nhợt như trước, bộ dạng như vậy khiến thoát nhìn rất nhỏ nhắn cũng rất khiến người ta đau lòng.

“Cái này....” Edward cầm tờ báo, “À, cái này là thật sao?”

“Cái gì?” Vì tầm nhìn nên Niệm Ân tiến lên mấy bước đến gần nhìn kỹ hơn, “À, là anh nói chuyện thư mời họp báo? Là thật!”

Edward không biết nên nói cái gì cho phải.

“Anh sẽ đi cùng em sao? Bất kể đối mặt với chuyện gì?” Niệm Ân nhận ra đối phương có chút khó hiểu và hoang mang, nhưng không giải thích, chỉ nhỏ giọng hỏi một câu, sau đó lại không nhìn phản ứng của đối phương, cúi đầu xoay người đi về phòng bệnh.

Edward đưa tay nắm lấy tay cậu, giọng nói có chút bất đắc dĩ nhưng kiên định trước sau như một, “À, em biết mà, anh sẽ không rời khỏi em.”

Niệm Ân áy náy ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, nở nụ cười rồi lại cúi đầu, “Xin lỗi.”

Trên thực tế cậu cũng không biết tại sao chính mình lại phải chịu giày vò đưa chuyện tình yêu ra bàn luận, có lẽ là... Trong lòng vẫn cảm thấy bất an!

Tin tức buổi họp báo vừa truyền ra ngoài, các phóng viên không tránh khỏi việc chen chúc mà tới, kể từ khi truyền scandal của Niệm Ân ra ngoài tới nay, đây là lần đầu tiên cậu đối mặt với truyền thông.

Thật ra thì scandal truyền khoa trương như vậy cũng có liên quan tới tính tình cậu không thích giải thích, cho tới nay tất cả các fan mê ca nhạc và điện ảnh

đều không tin tưởng lắm vào những tin đồn đại kia, nhưng cậu vẫn duy trì im lặng từ đầu tới cuối, không giải thích cũng không có hành động quyết liệt nào, hơn nữa quả thật cậu đã công khai thừa nhận thân phận đồng tính luyến ái của mình. Dần dần mọi người nửa tin nửa ngờ, trong lòng những người tương đối quá khích thậm chí sinh ra cảm giác bị thần tượng lừa dối, cuối cùng mới khiến diễn biến câu chuyện càng mãnh liệt.

Ngày hôm ấy, hiện trường buổi họp báo.

Còn chưa tới giờ hiện trường cũng đã đầy phóng viên ngồi, khắp nơi đèn chớp tắt lấp lánh, mọi người hoặc là vì tin tức hoặc là thật sự đang chờ Niệm Ân xuất hiện.

Còn trước TV, các fan mê ca nhạc mê điện ảnh từng ủng hộ Niệm Ân cũng ngồi đầy chật.

.....

Edward hiếm khi mặc tây trang tinh xảo được may thủ công, cả người thoát nhìn sáng hẳn lên. Lê(Quý.Đôn

Niệm Ân thay quần áo xong, lúc đi ra nhìn chăm chú vào anh, có chút ngẩn người.

“Sao vậy?” Edward có chút lo lắng nhìn mình, “Có chỗ nào không thích hợp sao?”

Niệm Ân nhìn chăm chăm vào anh, hồi lâu sau mới đột nhiên thở dài nói, “Thì ra Edward lại đẹp trai như vậy!”

Edward ngẩn ra, đỏ mặt, “An, đây là em đang chê cười anh sao?”

Niệm Ân không nhịn được bật cười.

.....

Sáng sớm Jenny đã mở TV, chờ tin tức bắt đầu buổi họp báo.

“Còn sớm, đừng gấp gáp!” Louis nhẹ giọng cười nói.

“Em rất lo lắng cho bọn họ.” Jenny nói.

“Đừng lo lắng, anh tin tưởng An, tin tưởng Edward.” Louis nói.

....

Cảnh vật ngoài cửa xe bay vút qua, chuông điện thoại của Edward đột nhiên vang lên,

“Chào ông, tôi là Edward....”

“Ai cho phép các người tự tiện mở cuộc họp báo!”

Tiếng khiển trách của người phụ trách công ty từ đầu bên kia điện thoại truyền tới, Edward liếc nhìn Niệm Ân nháu mày một cái, kiên nhẫn trả lời: “Lần này chúng tôi sẽ giải thích chuyện....”

“Các người giải thích cái gì? Còn ngại danh tiếng chưa đủ kém, gièm pha chưa đủ nhiều sao?”

Trong lòng Edward trầm buồn rầu, đang muốn nói gì đó đột nhiên Niệm Ân đưa tay đoạt lấy điện thoại, nói vào trong điện thoại:

“Trong buổi họp báo tôi sẽ tuyên bố tin tức chính thức hủy bỏ hợp đồng với các ông! Từ hôm nay trở đi, hành động của tôi tự tôi phụ trách!”

.....

Hiện trường buổi họp báo,

Lúc Niệm Ân xuống xe, nhìn thấy đạo diễn Ronny và mấy nhân viên trong đoàn làm phim cũng đang bước xuống xe.

Cậu nhìn về phía người đạo diễn vẫn luôn chiếu cố mình cười khẽ.

Đạo diễn Ronny đi tới ôm cậu, sau đó cùng cậu đi vào hội trường.

Niệm Ân đi vào chợt nghe mấy tiếng thảo luận, còn có tiếng động của máy chụp hình, đủ mọi ánh mắt xông tới.

Cậu hơi dừng bước, đứng trước cửa, đón nhiều ánh mắt khác nhau cười dịu dàng một tiếng, ánh mắt màu đen rất sáng, trong suốt tinh khiết thấy đáy.

Chỉ một cái liếc mắt tất cả âm thanh không tự chủ ngừng lại.

Niệm Ân đi về phía trước, sau lưng vẫn có vô số tầm mắt như cũ, nhưng cậu không cảm thấy sợ hãi.

.....

Quần tây màu đen thẳng tắp, áo sơ mi bằng vải màu trắng thuần khiết, áo vest mỏng màu đen, cà vạt màu nâu, thất hơi lỏng lẻo ở cổ áo. Bộ dạng Niệm Ân đứng trước ống kính đã không còn non nớt như lúc trước, cậu bình tĩnh nhìn mọi người, cặp mắt trong suốt, nhưng khiến cho mỗi một người đều không tự chủ được cho là cậu đang chăm chú nhìn vào mình.

Trong hội trường yên tĩnh lại, hiện giờ mọi người đã đến đông đủ, mọi người đang chờ bắt đầu buổi họp báo.

“Rất vui vì mọi người có thể bớt chút thời gian đi tới đây.”

Ngoài dự liệu của tất cả mọi người, người đầu tiên nói chuyện lại là Niệm Ân.

Trong ấn tượng của mọi người, cho tới bây giờ thiếu niên này cực kỳ khiêm tốn, bất kể là tham dự tiệc rượu hay là diễn xuất gì đó, lúc nào cũng thấy cậu trốn trong góc phòng, đối với việc phát biểu bên ngoài và tuyên truyền đều giao phó cho người đại diện ngồi bên cạnh cậu. Lần này chủ động khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, lại cảm thấy mừng thầm, chuyện xảy ra không bình thường, tuyệt đối có tin tức để đào bới.

Đầu Niệm Ân hơi nghiêng về bên trái để mình có thể nhìn rõ ràng về đằng trước, có thể thấy rõ tóc màu đen theo động tác của cậu buông lơi giữa trán, trong màn hình TV, gò má thiếu niên vô cùng xinh đẹp.

“Hôm nay tôi không muốn trả lời câu hỏi...” Niệm Ân nói vào microphone, cậu dùng ngón tay gõ lên bàn một cái, không để ý tiếng kháng nghị và tiếng bàn luận khe khẽ ở bên dưới, bình tĩnh lấy một túi tài liệu, mở ra, bên trong là từng bài viết và hình ảnh được cắt trên các tờ báo và tạp chí.

Trước đó đã sắp xếp dụng cụ máy chiếu, chiếu những hình ảnh này lên sau vách tường, mặc dù chữ rất nhỏ không nhìn thấy rõ ràng, nhưng đều nhìn thấy rõ từng tiêu đề một, cũng chính là scandal nói xấu Niệm Ân trước kia.

Niệm Ân ngơ ngẩn nhìn từng tiêu đề này, ngón tay mảnh khảnh vuốt ve những tờ giấy kia, “Thật không nghĩ tới sẽ có nhiều như vậy...” Cậu khẽ nói, vì nói vào microphone nên tất cả mọi người nghe rất rõ ràng, trong nháy mắt khuôn mặt thiếu niên dưới ánh đèn ảm đạm xuống, ánh mắt sáng ngời có vẻ u tối và mệt mỏi.

Edward lặng lẽ nắm chặt tay cậu.

Niệm Ân cảm ngược lại tay anh, cậu kéo một tờ báo gần kề ra, nhàn nhạt nói, “Trên thực tế tôi không biết rốt cuộc mình đã làm sai điều gì... Chúng ta bắt đầu nói đến tin tức gần đây được coi là tương đối nghiêm trọng nhé!”

Cậu ngẩng đầu lên, vẻ mặt thản nhiên bình tĩnh: “Tôi không hít thuốc phiện, tương lai cũng không có ý định ném thù.”

“Vậy cậu giải thích sự cố ngày hôm đó như thế nào, theo tôi được biết bác sĩ đã từng kiểm tra cho cậu, chứng minh đúng là cậu uống thuốc gây ảo giác quá liều...” Một phóng viên không kiềm chế được ngắt lời hỏi ra miệng.

Niệm Ân không tức giận, chỉ lấy một túi tài liệu ra, cậu nhàn nhạt đáp lại: “Vi thân thể tôi không tốt cho nên mỗi tháng nhất định phải tiến hành kiểm tra sức khỏe một lần, ở đây tôi có giấy chứng nhận sức khỏe của bệnh viện, bắt đầu từ năm 13 tuổi, một lần cũng không thiếu. Nếu như nghi ngờ tôi nguy hại, mọi người cũng có thể đến bệnh viện thẩm tra.”

Cậu ngẩng đầu lên, nói lại lần nữa, “Cho nên tôi không có tiền sử hít thuốc phiện, cũng không cần thiết trước buổi hòa nhạc lại hít thuốc phiện.”

“Tôi nghĩ, điều này có thể chứng minh đó là lần đầu tiên của cậu, chứ không thể chứng minh những cái khác.” Phóng viên dưới sân khấu hỏi tới nói.

Niệm Ân im lặng một lát, cậu đột nhiên quay đầu nhìn về phía camera cười, “Nếu như tôi nói, tôi không hít thuốc phiện! Mọi người sẽ tin tưởng tôi sao?”

Các nam thanh nữ tú ngồi trước TV cũng sửng sốt, trên khuôn mặt tươi cười kia có nhiều điều khó có thể nói rõ, có cảm xúc khiến lòng người chưa xót, nhưng cũng giống như muốn khóc, thế nên tất cả mọi người không phản ứng kịp.

Lúc bọn họ phản ứng lại được, tầm mắt Niệm Ân lại một lần nữa chuyển xuống phía khán giả dưới sân khấu, giọng nói có chút cô đơn: “Có lẽ... Là sẽ không tin!”

Trong lòng các nam thanh nữ tú đồng thời dâng lên vẻ khổ sở, bọn họ nhìn lên màn ảnh, bộ dạng thiếu niên thoát nhìn rất khỏe mạnh nhưng trên mặt vẫn còn vẻ tái nhợt của bệnh tật và tiêu tụy, hốc mắt bọn họ nóng lên, không nhìn được hướng về màn hình mờ mờ nói, “Tin! Chúng tôi tin mà!”

Niệm Ân không biết tâm tư của người khác, cậu cũng không oán trách, chỉ đơn thuần nhớ lại thời gian lúc mình vừa mới ra nghề, những cô gái nhiệt độ đã từng nói sẽ vĩnh viễn ủng hộ mình.

Quả nhiên, không có gì chắc chắn sẽ không thay đổi.

“Có một người có thể chứng minh tôi không hít thuốc phiện.” Niệm Ân nói.

Các phóng viên không hiểu ra sao, “Là ai?”

Niệm Ân nhìn về phía cửa, một người đàn ông đột nhiên từ hàng cuối cùng đứng lên, trên quần bò rộng thùng thình có rách mấy lỗ, ngang hông đeo mấy sợi dây, trên áo T-shirt màu đen có mấy hoa văn nguyệt ngọc, quần áo rất tùy ý, hắn ta giờ tay lấy mũ lưỡi trai trên đầu xuống, lộ ra khuôn mặt anh tuấn.

“Là Kevin!” Tất cả mọi người kinh ngạc kêu thành tiếng.

Gã đàn ông bước nhanh, trên mặt vẫn còn sự kiêu ngạo như trước, ánh mắt nhìn về Niệm Ân vẫn còn sự ghen tỵ, cũng có khinh thường, nhưng nhiều hơn là sự không kiên nhẫn.

Hắn nhanh chóng đi lên sân khấu, cầm microphone, một câu khách sáo cũng không có, trực tiếp dùng giọng điệu chất vấn nói, “Có phải các người đã quên ngày hôm đó là buổi biểu diễn ca nhạc của tôi hay không!”

Toàn hội trường nhất thời ngạc nhiên.

“Tôi biết tôi không hát hay như cậu.” Hắn nhìn về phía Niệm Ân nói.

Niệm Ân nghiêng đầu cười với hắn ta.

“Sớm muộn gì cũng có một ngày, tôi sẽ vượt qua cậu.” Hắn tiếp tục nói với Niệm Ân.

Niệm Ân nháy mắt mấy cái, không nói lời nào.

“Cho nên, tôi kiêu hãnh không cho phép mình áp dụng bất kỳ thủ đoạn bất chính nào để cạnh tranh.” Hắn cũng không thèm nhìn phóng viên dưới sân khấu, mà chỉ nhìn chằm chằm vào thiếu niên, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Niệm Ân nở nụ cười thật lòng.

Kevin hít sâu một hơi, “Những tin tức ‘Cậu nhờ thân thể để giành vị trí, chèn ép người mới’ không phải là tôi nói.”

“Tôi biết.” Niệm Ân nói.

“Còn có lần này....” Kevin lấy tinh thần vội vã nói, “Trước khi lên sân khấu tôi tận mắt chứng kiến thấy thợ trang điểm cho cậu ấy uống một ly nước, cái ly giấy đó bị tôi thu lại, sau đó đưa đi kiểm tra, bên trong có chứa thuốc kích thích gây ảo giác, nếu như mọi người còn cần hiểu rõ kỹ lưỡng hơn, thì đó không phải là trách nhiệm của tôi rồi.”

Hắn nói xong, toàn hội trường im lặng.

“Cảm ơn.” Niệm Ân khẽ nói.

“Cậu thiếu tôi một lần.” Kevin lạnh lùng nói, hắn nặng nề đặt microphone xuống bàn, xoay người, không thèm quay đầu lại rời khỏi hội trường.

.....

“An, tiếp theo, chúng ta sẽ báo cảnh sát điều tra chứ nhỉ?” Từ này giờ Edward vẫn luôn im lặng đột nhiên mở miệng hỏi.

Niệm Ân bật cười, ngón tay chậm rãi vuốt ve con mắt trái của mình, cậu nói, “Được.”

“Chúng ta khỏi tố những tòa soạn báo tạp chí tung tin đồn nhảm kia, bắt bọn họ lại, được không?” Edward mang theo chút tức giận trừng mắt nhìn những phóng viên kia nói.

Niệm Ân không nhịn được buồn cười, cậu nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Chương 41

“Tôi thừa nhận tôi là con trai, tôi cũng yêu con trai, nhưng từ đầu đến cuối người tôi yêu chỉ có một....”

An Minh Vũ ngồi lặng lẽ trong phòng khách mờ tối, ông ta nhìn chằm chằm vào màn ảnh TV. Thiếu niên trong màn ảnh, có ánh mắt kiên định, cá tính cố chấp, sự cố chấp núp dưới thái độ ôn hòa lễ độ, cho dù bề ngoài quá mức tinh xảo, nhưng không có khí chất phụ nữ. Ngược lại vì rất đẹp, khiến người ta không nhịn được tăng thêm cảm tình trong lòng, hơn nữa tròng mắt đen láy trong suốt sạch sẽ, đối với tất cả mọi chuyện chắc chắn hiểu rõ hết, khiến

người ta không tự chủ yếu thích cậu từ trong nội tâm. Lê Quy Donj

“An An...”

Ông ta thấp giọng lắm lắm, người thiếu niên kia đã không còn là bé trai suy yếu co rúc trên giường bệnh, chỉ có thể phát ra tiếng kêu khe khẽ như động vật nhỏ, bất lực khiến người ta đau lòng. Lúc mình không thấy được cậu đã dần dần trưởng thành làm một người đàn ông có trách nhiệm.

An Minh Vũ ngửa đầu ra phía sau lấy tay bưng kín mặt, ông ta ghét Hạ Tư Tư hạ thuốc cho mình, mưu tính sinh đứa nhỏ, cho nên sâu trong nội tâm vẫn có chút giận lay sang đứa bé kia... Thế nhưng dù sao cũng là con trai mình cho nên ông ta mềm lòng dẫn cậu về nhà, muốn chăm sóc cậu, vậy mà...

Ông ta nhớ tới ánh mắt đứa bé kia lúc nào cũng trong suốt, về mặt lúc nào cũng lạnh lùng, bất kể đối xử tốt với cậu ta như thế nào, trên mặt cậu ta cũng lạnh nhạt, hoàn toàn không có dáng vẻ của một đứa trẻ. Còn mình, mỗi lần cô chịu đựng, che giấu không vui trong lòng, muốn đến gần cậu, cặp mắt đen lay kia luôn toát ra vẻ nhìn thấu rõ, lúc nào cũng khiến người ta có cảm giác bị nhìn thấu sự thật trong lòng.

“Tôi không làm gì sai mà? Người phụ nữ tôi yêu là Hàn Nghi, con trai của tôi là Dục Nhi, đây mới là gia đình thật sự của tôi, tôi không làm gì sai, tôi không làm gì sai! Tại sao lại nhìn tôi như vậy?”

An Minh Vũ chính là như vậy, trong lòng một lần lại một lần nói với mình, trong đôi mắt nhìn cậu con trai có sự thẹn quá hóa giận, không vui vẻ.

“Tôi không sai... Là đứa bé này không hợp với mọi người...”

Ông ta nghĩ như vậy, “Cảm xúc của Hàn Nghi càng ngày càng không tốt, Dục Nhi cũng không vui, cái nhà này không thể biến thành như vậy, tôi sẽ cấp chi phí nuôi dưỡng cậu ta, có thể trả học phí cho cậu ta, nhưng mà tôi không thể để cậu ta ở lại trong nhà.”

“Tôi không sai... Là đứa bé này không hợp với mọi người...”

Ông ta dường như muốn thuyết phục mình, nghĩ như thế này, “Cậu ta không giống tôi, giống mẹ của cậu ta hơn, là người phụ nữ điên dựa vào hạ thuốc phá hư gia đình người khác!”

“Bản tính đứa bé kia cũng không tốt!”

Ông ta cho rằng như vậy.

Cho nên khi những scandal kia truyền ra, ông ta ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có, lập tức tin tưởng, sau đó là scandal giao dịch, hít thuốc phiện... Dù loại hành động xấu xa khiến ông ta nổi trận lôi đình, trong lòng ôm tư tưởng gia môn bất hạnh, không thể chờ đợi đăng báo giải trừ quan hệ cha con với cậu.

....

Hiện trường buổi họp báo,

“Đúng như lần trước tôi từng nói, tôi không cho rằng tình yêu đồng tính nhất định phải lên lút lẩn trốn, nhưng mà không cần thiết phải tuyên bố mọi người đều biết, tình yêu từ đầu tới cuối chỉ là chuyện của hai người, tôi không hiểu tại sao mọi người lại quan tâm chuyện riêng của tôi như vậy, chẳng lẽ nói tôi có người yêu, chuyện ca hát sẽ thay đổi sao?”

“Đúng là không trở ngại việc ca hát.” Một phóng viên đột nhiên hô lớn: “Nhưng mà, tôi từng nghe nói cậu từng dùng thủ đoạn không tốt đẹp cho lắm để tranh giành một vai diễn, cậu có thể giải thích việc này một chút không?”

Niêm Ân ngẩn ra, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

Edward giận dữ, đang muốn nói gì đó thì đột nhiên đạo diễn Ronny đưa tay cướp lấy microphone, giọng điệu hùng hổ dọa người, hỏi một tràng: “Trước mắt An chỉ nhận vai diễn trong phim tôi, cậu nghe nói là từ đâu mà ra, cái cậu gọi là thủ đoạn ám muội vừa chi là gì? Cậu là người của tòa soạn nào? Khi nào thì bắt đầu, tin vĩa hè gì đó cũng có thể đăng lên báo?”

Tên phóng viên kia á khẩu không trả lời được, hấn nhếch nhác nhỏ giọng phản bác: “Mọi người đều nói như vậy, về phần thủ đoạn...” Hấn đối diện với tầm mắt sắc sảo của đạo diễn Ronny, cười gượng một tiếng, nửa câu sau cuối cùng đành phải nhin xuống.

Đạo diễn Ronny khinh thường cười lạnh, cũng không thèm nhìn hấn ta một cái.

.....

An Minh Vũ nhìn sự thật được vạch trần từng chút một, ông ta cúi đầu nhìn tay mình đến ngón ngò, đáy lòng mơ hồ cảm thấy có chút hối hận.

Trong màn ảnh, thiếu niên vẫn cứ bình tĩnh nói, thái độ nhẹ nhàng, nhưng trong xương cốt có một phần kiên định, cậu thông thả lấy một xấp tài liệu ra, nhàn nhạt nói: “Những tấm hình này và các cuộn phim là mua từ các tòa soạn báo về, người đại diện của tôi đã nhờ chuyên gia giám định, trong đó quả thật có mấy tấm là thật, nhưng phần lớn là do ghép ảnh mà thành...”

Cậu dùng một lát, về mặt vẫn bình thản như cũ, nhưng giọng nói lại ẩn chứa sự cương quyết: “Ở chỗ này tôi không muốn nhiều lời làm gì, chỉ là muốn

mời những ai đã từng tham dự đưa tin, lặng lẽ chờ lệnh tòa án gửi tới.”

Yên lặng trong chốc lát, cả hội trường liền xôn xao.

An Minh Vũ nhắm hai mắt lại, trong ngực như có gì đó đè lên khiến ông ta luống cuống.

.....

“Các vị còn có vấn đề gì không?” Niệm Ân có phần mệt mỏi xoa huyết thái dương.

Một phóng viên giơ tay lên, đứng dậy cười hỏi: “Mọi người, trước đây không lâu ba cậu vì tin những lời đồn đại kia, đã đăng báo giải trừ quan hệ cha con với cậu, hôm nay nếu chân tướng không phải là như vậy, thời gian tới cậu và An tiên sinh có hòa thuận như lúc đầu hay không?”

Niệm Ân nhìn chằm chằm vào phóng viên đó, camera nhắm ngay vào cậu.

Sau khi im lặng một lúc lâu, “Tôi không có ba!”

Cậu nói, “Tôi không có ba!”

An Minh Vũ ngồi trước TV, cả người ngây dại, ông ta nhìn thiếu niên trên màn ảnh, trong nháy mắt đáy lòng quặn đau.

.....

Tề Hân Nghi vừa tham gia một bữa tiệc trở về, lúc vào đến nhà trong phòng tối đen, bà ta cho rằng An Minh Vũ đã ngủ, vì vậy rón rén muốn lên lầu trở về phòng ngủ.

“Hân Nghi!”

Bà ta sợ hết hồn, lập tức bật đèn, An Minh Vũ ngồi trên ghế sofa, sắc mặt tái nhợt, bộ dạng có chút tiều tụy.

“Minh Vũ?” Bà ta ân cần hỏi, “Ông làm sao vậy?”

“Hân Nghi, có phải tôi làm sai hay không. . . .’ Giọng An Minh Vũ khàn khàn, mang theo chút do dự, “An An nó. . . .”

“Minh Vũ!” Tề Hân Nghi lớn tiếng cắt ngang lời ông ta, “Minh Vũ, chúng ta cũng không làm gì có lỗi!” Về mặt bà ta lập tức tối xuống, giọng nói kịch liệt vội vã, “Chúng ta nuôi dưỡng nó, chúng ta cho nó một cuộc sống tốt đẹp có điều kiện, ông không hề có lỗi với nó, tôi cũng không có lỗi với nó. . . .”

Nói xong bà ta có chút mất khống chế hét thành tiếng: “Là nó không tốt! Là nó không tốt, là nó không tốt! Là nó phá hoại gia đình chúng ta! Nó vốn là một người tồn tại thừa, ông đừng mơ tưởng lại nhận nó về cái nhà này, đừng mơ tưởng!”

“Hân Nghi, bà vẫn luôn xem nó như vậy sao?” An Minh Vũ khiếp sợ nhìn vợ của mình, “Tôi cho rằng bà nguyên ý tiếp nhận nó. . . . Tôi cho rằng. . . .”

“Tôi chịu đủ rồi!” Tề Hân Nghi cắn môi dưới, nước mắt không tự chủ tuôn trào, bà ta trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt này, “Ông biết không? Mỗi lần nhìn thấy nó rồi sẽ nghĩ tới sự phản bội của ông, nói yêu tôi lại cùng người phụ nữ khác sinh đứa trẻ, An Minh Vũ, tôi chịu đủ rồi, ông có biết mỗi giây mỗi phút tôi đều đang lo lắng sẽ có An An thứ hai, thứ ba, thứ tư xuất hiện hay không!”

Tề Hân Nghi nói xong, một lần nữa lại nhớ tới giọng điệu cương quyết của người đàn ông này yêu cầu mình tiếp nhận đứa bé kia, cái giọng điệu ra lệnh đó suốt đời này bà ta không thể nào quên được, và cả về mặt của người đàn ông này khi ép bà tiếp nhận, bà ta không đồng ý ông ta bảo bà cút ra ngoài.

“Tôi hận ông!” Tề Hân Nghi trợn tròn đôi mắt đầy nước, cảm tức nhìn ông ta, lớn tiếng chất vấn, “Tại sao tôi phải giúp ông nuôi con riêng, tại sao?”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Chương 42

Có lúc sự thật làm cho người ta không biết phải làm sao, liên tục mấy tháng gọn sóng, đơn giản chỉ sau một buổi họp báo đã lắng xuống. Rõ ràng liếc mắt một cái có thể đã nhìn thấu lời đồn, rõ ràng nhìn qua là thấy vu khống lỗi bịch như vậy, cũng chỉ vì nhiều người viết nhiều như thế, ‘ba người thành việc lớn,’ mọi người không tự chủ đã tin tưởng. . . Hoặc là nói, ở trong lòng mọi người, luôn có ý nghĩ giống nhau, khi bọn họ thấy người kia thành công, sẽ hoài nghi thành này bao gồm mấy phần thực lực, mượn ý này để thỏa mãn lòng ghen tỵ của mình. lequydonn

Người thiếu niên kia xuất hiện bất ngờ như vậy, sao thành công nhanh chóng thế, một đường đi tới, thuận lợi đến quả thực khó có thể tưởng tượng được.

Mà có chút may mắn, giữa ác ý gièm pha có thể biến thành sai lầm để người ta công kích.

Sau khi sự thật được phơi bày trước mắt, tất cả mọi người đều im lặng.

....

Sau buổi họp báo ngày hôm đó, Niệm Ân kéo Edward đi ra khỏi hội trường.

Phòng viên hiện trường và khán giả ngồi trước màn ảnh nhìn thấy cảnh tượng trên màn ảnh:

Thiếu niên nghiêng đầu, tầm mắt chệch về bên phải, trên mặt là nụ cười nhẹ nhàng, còn Edward cúi đầu, trong mắt tràn đầy tình cảm dịu dàng nhìn cậu.

Hai người vai sánh vai đi ra hội trường, khoảnh khắc mở cửa, ánh mặt trời sau giữa trưa cứ như vậy đột ngột chiếu vào, bùng sáng giữa trời đất.

Tất cả mọi người ngây dại.

Thiếu niên đột nhiên quay đầu, ánh mắt đen láy nhìn chằm chằm ống kính, “Tôi yêu một người, bắt đầu từ năm 13 tuổi!”

Sau đó, cậu rất tự nhiên xoay người kiễng nhẹ mũi chân, nở nụ cười rực rỡ có lúm đồng tiền với người đàn ông bên cạnh, không coi ai ra gì hôn Edward một cái.

Môi chạm môi, một nụ hôn rất tôn sùng.

Yên lặng như tờ!

..

“Khoảnh khắc tôi nhìn thấy bọn họ hôn nhau, tôi cho rằng tôi sẽ cười, nhưng mà tôi lại khóc...” Đây là một fan ca nhạc của Niệm Ân đã nói khi được phỏng vấn, “Rõ ràng hạnh phúc như vậy, tại sao lại cảm thấy muốn khóc!”

“Tôi cho rằng đồng tính luyến ái đều rất ghê tởm...” Một ông già tuổi đã lớn, có chút bảo thủ cau mày, sau đó ông thờ dãi lắc đầu một cái, “Nhưng mà khoảnh khắc đó, tôi chỉ có thể nghĩ đến từ chúc phúc.”

.....

Ometimes life can place a stumbling block in your way

Có lúc vận mệnh sẽ ném chướng ngại vật trên con đường của bạn,

But you're gotta keep the faith, bring what's deep inside your heart yeah your.

Nhưng bạn phải giữ vững niềm tin, ẩn sâu trong trái tim bạn.

Heart to the light.

Mang đến ánh sáng cho trái tim bạn.

And never give up Don't ever give up on you.

Và đừng bao giờ từ bỏ... Đừng bao giờ từ bỏ bạn.

Trong phòng thu âm, tiếng hát quanh quẩn lên cao, mang theo dũng khí thẳng tiến không lùi và kiên định, thiếu niên nhắm hai mắt lại, thân thể chậm chậm lắc lư theo điệu nhạc, hai tay khẽ đặt hai bên tai nghe trên lỗ tai, giọng trong trẻo dễ nghe như thiên sứ trên trời giáng xuống.

“Tôi cho rằng đáng được tôn trọng nhất không phải là đạt được thành công, mà là cho dù bị quật ngã xuống đất, vẫn có thể đứng dậy lần nữa.” Đạo diễn Ronny dập tắt điếu thuốc trong tay, quay đầu nhìn về phía Edward, “Các cậu rất giỏi.”

Edward cười khê, ánh mắt si mê đuổi theo bóng dáng thiếu niên trong phòng thu âm, “Rất giỏi không phải là tôi, mà là em ấy.” Anh quay đầu, ánh mắt nhìn nhìn đạo diễn Ronny, “Người khác đều cho rằng tôi ủng hộ em ấy, trên thực tế mỗi lần tôi muốn lùi bước, thỏa hiệp thì em ấy sẽ đứng cầm đứng chắn trước mặt tôi... Tôi... Rất xấu hổ.”

Đạo diễn Ronny nhìn anh, trên khuôn mặt lúc nào cũng nghiêm túc hiện ra nụ cười nhàn nhạt, ông móc một tấm chi phiếu từ trong túi áo ra, đặt trên bàn đầy tới, không chờ đối phương từ chối đã mở miệng, “Nhận lấy đi! Coi như là thù lao hát ca khúc chủ đề của bộ phim lần này cho tôi.”

Edward ngẩn ra, nhìn con số trên tờ chi phiếu sắc mặt có vẻ kinh ngạc, “Vậy nhiều quá.”

“Nếu như tôi nhớ không nhầm, hiện giờ các cậu đã hủy bỏ hợp đồng với công ty, có lẽ phải bồi thường gấp năm lần tiền vi phạm hợp đồng!” Đạo diễn Ronny nhàn nhạt nói, ông nhìn thiếu niên ở trong phòng thu âm, sâu trong ánh mắt có cảm xúc phức tạp, ông khẽ thờ dãi nói, “Tôi rất thích hai người các

cậu, cho nên coi như là một phần quà chúc phúc của trường bối! Hơn nữa....” Ông dừng lại một lát, ngẩng đầu nhìn đối phương một cái, “Tôi muốn... An... Tôi là nói, đứa trẻ kia, tôi cũng không hi vọng cậu ấy tiếp xúc với những chuyện này....”

Edward im lặng, lặng lẽ nhận tấm chi phiếu kia.

.....

Một tháng sau, phở lớn ngõ nhỏ treo đầy áp phích thiếu niên có nụ cười sáng lạn, không chút chải chuốt trang điểm, phối hợp màu trắng đen làm người ta có cảm giác đó là màu sắc sáng chói nhất, quần jean bình thường màu đen, áo sơ mi trắng, tóc cắt ngắn.

Thiếu niên này có nụ cười xinh xắn chinh phục được cả một đất nước.

Trên tất cả giá để CD của cửa hàng thu âm và ghi đều đặt đĩa CD này, trong CD này chỉ vền vện có một ca khúc, trên bìa ngoài màu trắng đen thiếu niên đang cười, mang theo sự tinh khiết rửa sạch xóa hết mọi vết bẩn. Từ đầu đến cuối cậu chưa từng kịch liệt kháng nghị, cũng chưa từng có hành động thô bạo nào, cho dù là lúc lời đồn đã thương người nhất, cậu vẫn có thể lộ ra nụ cười nhàn nhạt như cũ, bộ dạng phảng phất như có thể tiếp tục kiên trì, kiên định như vậy, đẹp đẽ như vậy.

“Tôi cho rằng tôi chỉ thích cậu ấy hát, thích khuôn mặt xinh đẹp của cậu ấy, bây giờ tôi đã biết, tôi yêu người này!”

Trên diễn đàn chính thức của Niệm Ân, một nữ sinh viết như vậy: “Mỗi một lần, mỗi một lần gặp phải chuyện gì khó khăn, sẽ nghĩ: ‘Vậy phải làm sao đây? Không làm được ư? Thôi đi, sau này sẽ tốt lên! Buông tha một lần chắc không việc gì!’ Sau đó, một lần lại một lần buông tha, cho dù trong lòng khó chịu muốn khóc lên, cho dù đau khổ không cách nào nhận được, nhưng trong lòng lần nào cũng thầm nói, ‘Không làm được, sao có thể làm được đây?’ Tôi đã từng nghĩ rằng tất cả mọi người là như thế này, trong quá trình trưởng thành lần lượt thỏa hiệp, lần lượt buông tha thứ mình yêu thích, sau đó, lần lượt quên mơ ước và hi vọng đã từng có... Vậy mà An cho chúng ta biết cái gì mới gọi là thật sự, cậu ấy dùng hành động thực tế nói cho chúng ta, cái gì gọi là vĩnh viễn không buông tha! Tại sao khóc! Tại sao mê man? Chỉ cần làm tốt là được. Cậu ấy chính là cười để đi qua thời điểm khó khăn, đứng trước mặt chúng ta, để lộ ra cho chúng ta thấy cái gì gọi là kiên trì, cái gì gọi là kiên cường. Tôi nghĩ, lần sau tôi cũng sẽ thử nghiệm kiên trì, vì việc này tôi yêu thiếu niên kia... Bất kể thời gian thay đổi ra sao, An, tôi nguyện vĩnh viễn cổ vũ cậu.”

“Nếu như thiên sứ biết ca hát, tên của cậu ấy gọi là An!”

Phía bên trái bức ảnh có viết một hàng chữ, thiếu niên trên ảnh không có biểu tình gì, chỉ là ánh mắt trong suốt sáng ngời, đây là ảnh lúc Niệm Ân mới vào nghề, khi đó, cậu chưa có thói quen cười.

Sau đó phía bên dưới là mấy tấm ảnh và áp phích được cắt ra, từ chỗ này có thể nhìn rõ ràng sự thay đổi của thiếu niên, từ lúc đầu là vẻ mặt thất thần mờ mịt đến nụ cười hơi ngại ngùng, sau đó là khuôn mặt đau thương và ánh mắt cô đơn khi bị mấy phóng viên chất vấn, còn có cả nước mắt rơi xuống ở khóe mắt, cuối cùng là nụ cười rực rỡ trong suốt như ánh mặt trời.

“Tôi chưa bao giờ tin tưởng vào những lời đồn đại kia, nhưng tôi xấu hổ vì đã giữ im lặng.” Một người viết dưới hình ảnh đó, “Trong làng giải trí không có lúc nào không xảy ra những chuyện như vậy, chúng ta không phân biệt được thật giả, chúng ta có thói quen xuôi theo chiều gió, vậy mà lần đầu tiên tôi cảm thấy hối hận. Tôi không hiểu tại sao lại có những người tin tưởng vào lời đồn đại kia? Phàm là người đã từng nghe An hát, chẳng lẽ không cảm nhận được tâm tình của cậu ấy sao?”

“Lúc cậu ấy bắt đầu thành danh, tôi không để ý, tôi chỉ nghĩ, chẳng qua chỉ là một người hát rất dễ nghe mà thôi. Lúc cậu ấy bắt đầu thành công, tôi cũng không để ý, chỉ nghĩ, chẳng qua chỉ là một người tương đối may mắn mà thôi. Vậy mà khi cậu ấy bị phi báng và công kích, tôi lại bắt đầu để ý, khi đó tất cả mọi người đều nói cậu ấy là tên lừa gạt, là người có đạo đức tồi tệ, một số người trước kia thích cậu ấy cũng quay sang thích người khác, những người trước kia vốn không thích cậu, hiện tại hận không thể hung hăng đập một đập, để cho cậu không thể đứng lên nổi nữa...”

“Khi đó, tôi cho rằng cậu ấy sẽ bị đá kích không vực dậy được, nhưng mà cậu ấy vẫn vùng lên, đứng vững hơn tất cả mọi người. Khoảnh khắc đó tôi khó có thể kiềm chế nước mắt như mưa, đó không phải là khoa trương mà là sự thật! Ai chưa từng có ước mơ đây – ‘Bỏ mặt chém tào’, kiên định đi tới, bất kể điều gì cũng không thể ngăn cản mình, cho đến khi đạt được thành công. Tôi cứ như vậy nhìn cậu người đầy vết thương đi về phía trước, mơ ước tôi đã từng có vào giờ khắc này giống như chiếu lên người cậu, tôi nhìn thấy cậu liều mạng ca hát, cho đến khi ngã xuống sân khấu, tôi cảm thấy... Cho dù những tin đồn kia là thật thì cũng không có gì cả, thật sự không có gì cả, đồng tình lý tưởng ái thì làm sao? Tôi chỉ muốn ủng hộ cậu ấy, chúc phúc cho cậu ấy, sau đó cầu nguyện 1000 lần hi vọng cậu ấy hạnh phúc!”

.....

Vốn dĩ vì thời gian ra mắt công chúng quá ngắn, mặc dù bởi bản thân mình tài hoa nên được mọi người đón nhận, nhưng fan mê ca nhạc bắt đầu hiểu rõ về Niệm Ân. Ca khúc của cậu, kỹ thuật diễn của cậu, sự kiên định đối mặt với gièm pha nói xấu của cậu, đã bắt đầu trở thành đầu đề câu chuyện, người thích cậu thì càng thích thêm, người không thích cậu cũng không nhận được bắt đầu khám phục cậu.

Trong lúc nhất thời, Niệm Ân quả thực thuận lợi trước nay chưa từng có, chỉ ra một ca khúc mà lượng tiêu thụ đạt mức kỷ lục trong lịch sử trước nay chưa từng có.

Cùng thời gian đó, phim của đạo diễn Ronny công chiếu, ca khúc lại gây tiếng vang lớn, đứng đầu danh sách lượt người xem.

Trong góc tối mọi người không chú ý, có một tin tức lặng lẽ xuất hiện nhưng lại bị mọi người bỏ qua, cho đến rất lâu sau mới được mọi người lần nữa chú ý, hơn nữa nhìn rõ một số chân tướng ẩn giấu trong các tin tức thật thật giả giả - Nhà sản xuất nổi danh Johnny chính thức bị tố cáo tàng trữ ma túy, cũng đã bị cảnh sát bắt vào ngày 13 tháng 11.

Chương 56: Chương 43

Thời gian như nước chảy, khi tất cả mọi chuyện đã kết thúc, ngày tuyết rơi đầu tiên trong mùa đông đã bắt đầu hạ xuống nhân gian, trời đất một mảnh trắng xóa, thoát nhìn trắng toát khiến người ta kinh ngạc.

Edward dừng xe dưới lầu, ngồi trong xe tăng nhiệt độ hệ thống sưởi ấm, chờ Niệm Ân thu âm kết thúc.

Kể từ sau khi hủy bỏ hợp đồng với công ty, mặc dù tự do hơn nhưng vì hai người phải bắt đầu lại một lần nữa, sau đó phải nỗ lực gấp đôi để làm việc. Cho nên dù là thời gian cuối tuần, Niệm Ân vẫn ngồi trong phòng thu âm đã thuê để thu âm đi thu âm lại cho bài hát đã tốt còn muốn tốt hơn, còn Edward thì đang không ngừng tìm kiếm một công ty đĩa nhạc tiến hành ký hợp đồng.

Vì vậy, cuộc sống tựa như thoáng cái trở nên có quy luật, đơn giản bình thường.

.....

Niệm Ân đi ra khỏi phòng thu âm, cậu kéo kín cổ áo, phòng thu âm này thuộc về tư nhân, cũng không có đầy đủ thiết bị như phòng thu âm của công ty trước đây, đến mùa đông sẽ cảm thấy hơi lạnh.

Cậu đi xuyên qua hành lang rất dài, không có thang máy, nhưng ở lầu sáu cũng không xem là cao quá, bước từ từ từng tầng một đi xuống, tầng năm, tầng bốn, tầng ba, tầng hai...

Lúc quẹo xuống lầu một có một cái gương đứng cao ngang người, một người đang cúi đầu đứng trước tấm gương, Niệm Ân ngẩng đầu lên, trong gương chiếu xạ hình ảnh của mình, vào giờ khắc này người đứng trước gương và bóng dáng mình trong gương tựa như đang sống vai đứng thẳng.

Vậy mà Niệm Ân bước xuống bậc thang tiếp theo, bóng dáng trong gương lập tức nhanh chóng bị phá vỡ.

Cậu do dự một lát, dừng bước lại nhẹ giọng chào hỏi, nói: "Shere, sao anh đến chỗ này?"

"Em sống tốt không, An?" Shere ngẩng đầu lên, trong đôi mắt màu xanh biếc phảng phất như mất đi ánh sáng và lòng hăng hái ngày trước, ngược lại có chút trống trải, dè dặt.

"Rất tốt!" Trong đôi mắt Niệm Ân thoáng hiện vẻ khó hiểu, nhưng vẫn lộ ra nụ cười nhân nhật: "Shere cũng tốt mà! Còn chưa chúc mừng anh, vai nam chính rất tuyệt."

"À... Đây không tính là gì..." Shere cười khổ.

"Anh có chuyện gì tìm em sao?" Niệm Ân chớp mắt mấy cái.

"Không có gì..." Shere hơi ngượng ngùng thấp giọng nói, "Anh lo lắng cho em"

Niệm Ân không nói gì.

Shere nghiêng mặt nhìn đôi mắt màu đen xinh đẹp của thiếu niên.

-Anh yêu em, An!

Shere tiến lên từng bước, kéo tay cậu lại, lòng bàn tay lạnh như băng.

-Thật xin lỗi.

Vào giờ khắc này lời nói có vẻ yếu ớt vô lực như vậy, Niệm Ân lùi về sau từng bước, rút tay mình về.

Shere cúi đầu không nói thêm gì nữa.

-Em phải đi, Edward đang đợi em.

Niệm Ân đi về phía cổng chính.

.....

-Có rất nhiều lần anh cũng muốn đứng bên cạnh em, một tắc cũng không rời. Bao nhiêu lần len lén nhìn em lộ ra nụ cười; lúc ra đường muốn mua đồ tốt nhất, hai tay cầm đưa tới trước mặt em; lúc nửa đêm sẽ nhớ tới em, ấn từng phím trên di động, lại sợ âm ỉ tới em không dám gọi qua; mỗi ngày trốn trốn tránh tránh chạy tới bệnh viện nhìn vết thương của em, nhưng lại không dám đi vào phòng bệnh. ...

Shere suy nghĩ một lần lại một lần.

-Tại sao lúc nào cũng không nói? Tại sao từ đầu đến cuối chưa từng nghĩ qua tìm anh giúp một tay? Bất kể là lúc bị lời đồn đại hãm hại, hay là lúc giải thích tin tức trong buổi họp báo, tại sao không muốn tới tìm anh làm chứng? Tại sao? Tại sao không để cho anh ra mặt nói rõ ràng?

Shere cuộn chặt nắm đấm, hô hấp dồn dập, có lẽ thật ra thì vừa mới bắt đầu đã thua cuộc! Trong cuộc sống của mình có sự nghiệp, có tình hữu nghị, có rất nhiều thứ. Còn Edward, trong cuộc sống của anh ta chỉ có hai chữ An (Hán Việt là Yên tĩnh nên mới có hai chữ), lúc mới bắt đầu đã báo trước giây phút thất bại thảm hại này rồi.

Ngón tay hơi run rẩy.

Mùa đông thế này, lạnh quá rồi.

Dường như máu trong cơ thể cũng kết thành khối băng.

Hồi lâu sau, Shere mới cứng ngắc tiêu sái đi xuống lầu.

Trước lầu vẫn có một chiếc xe đỗ đấy, chưa rời đi.

Shere kinh ngạc nhìn về phía trước, người thiếu niên kia đột nhiên mở cửa xe, đi về phía hẻm.

-Ngày mai em muốn cùng Edward rời khỏi nơi này, anh đến tiễn em nhé!

-Rời đi?

-Vâng, album mới đã thu xong rồi, chuyện phát hành em không hiểu, ngày mai rời khỏi đây, hai người cùng đi du lịch, anh có thể tới sân bay tiễn em không?

Thiếu niên nói như vậy, vô cùng vui vẻ, trong đôi mắt tựa như thoáng cái sáng lên, Shere dùng tầm mắt nhìn cậu, khóe môi không nhịn được từ từ cong lên.

-Được.

Thiếu niên lập tức lộ ra nụ cười sáng lạn, giống như lấy được thứ gì đó quý báu lắm, cậu nói: Shere, phải hạnh phúc!

Shere ngẩng đầu lên, đôi mắt thiếu niên vẫn trong suốt thấy đáy như cũ, hẻm chọt tiến lên từng bước, kéo đối phương vào trong ngực mình.

Cho dù đã nhiều năm như vậy mà vẫn còn lùn chưa cao lên lắm, nhưng trong mùa đông thế này lại cảm thấy rất ấm áp.

Hắn lặng lẽ siết chặt cánh tay, ôm chặt lấy cậu, hắn biết có lẽ đây là cái ôm một lần cuối cùng.

Niệm Ân không giãy dụa, chỉ lẳng lẳng để mặc hắn ôm, có thể cảm giác nơi cổ có hơi ẩm ướt lạnh lạnh, không biết là bông tuyết đột ngột rơi xuống hay là cái gì khác....

Tuyết bay là tà rơi xuống, Edward mở cửa gạt nước quét tuyết rơi trước cửa kính, anh nhìn thoáng ngoài cửa sổ, hai người đang ôm nhau trong trời tuyết, không nói gì.

Shere có chút không nỡ buông tay, hắn nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen nhánh của Niệm Ân, đột nhiên lộ ra nụ cười anh tuấn tới cực điểm, “Gặp lại, An!”

-Gặp lại, An!

-Shere, hẹn gặp lại.

Niệm Ân phát tay xoay người đi tới bên xe, Edward lấy một chiếc áo khoác khoác lên người cậu, sau đó anh ngẩng đầu lên nhìn Shere lễ phép hơi nâng cằm, sau đó khởi động xe.

Xe càng đi càng xa.

Shere lẳng lẳng đứng im giữa trời tuyết trắng xóa, rất lâu vẫn không nhúc nhích.

....

-Edward, em đã từng nói chưa, em yêu anh.

-Cảm ơn, An.

.....

Trên diễn đàn của Niệm Ân sáng nay đột nhiên xuất hiện một thông báo, trên cùng viết về tin cậu và người đại diện Edward của mình cùng nhau rời khỏi đất nước này, đi du lịch.

Trang chủ của diễn đàn đổi ảnh đại diện, đó là một tấm hình rất lớn, một màn lúc cuộc họp báo kết thúc, hai người hôn nhau dưới ánh mặt trời.

Thiếu niên nhắm mắt lại, ánh mặt trời rải một màu vàng lên lông mi rất dài, khuôn mặt tinh xảo, vẻ mặt gần như thành kính. Có lẽ người đàn ông kia không anh tuấn chói mắt như một ngôi sao, trong ánh mắt màu lam tựa như thoáng qua vẻ ngạc nhiên, nhưng rất nhanh tràn đầy nhu tình, ánh mắt anh nhìn về thiếu niên vô cùng dịu dàng. Có lúc tình yêu, có lẽ chỉ là như vậy, một ánh mắt cũng đủ nói rõ tất cả.

Mọi người, chỉ cần vừa nhìn thấy bức ảnh là có thể cảm nhận được tình cảm giữa hai người, tựa như hạnh phúc ngọt ngào đang gần tới.

Trong diễn đàn toàn là thiệp chúc mừng thật lòng, còn có một số tin tức đặt mua album mới.

“Biết rõ ràng cậu ấy chỉ yêu người cùng giới, nhưng chúng tôi vẫn yêu thích cậu ấy, chỉ nguyện cả đời này cậu ấy không còn thất bại, tương lại một đường bằng phẳng, vĩnh viễn tươi cười.”

Các cô gái đã viết như vậy, “An, chúc cậu hạnh phúc.”

Trên cánh đồng hoang vu ít chân người tới cùng em làm bạn mà đi.

Anh nhất định cũng rất cô đơn.

Lần này không hề cô đơn nữa, vì có em làm bạn với anh!

Đứng trước số phận, lúc nào chúng ta cũng yếu đuối nhỏ nhắn như thế, nhưng bất kể như thế nào, cũng phải kiên trì tin tưởng tình yêu, bất kể trong lúc đó vì yêu đưa tới bao nhiêu tổn thương, chỉ cần nó kiên trì đến cuối cùng thì cũng trở thành thứ cứu vớt và đó là sự ấm áp vĩnh hằng.

Còn đau khổ lúc trước, cũng chỉ vì để chứng minh đoạn đường này của chúng ta bước đi kiên định ra sao.

-Hết chính truyện-

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Ngoại Truyện 1

Mười năm sau,

“Hội trưởng, chị xác định học trưởng An ở chỗ này sao?” Một chàng trai cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh, hâm mộ nói, “Nghe nói khu biệt thự này là tắc đất tắc vàng đấy, thật không nghĩ tới trong nhà học trưởng An có tiền như vậy, anh ấy thật sự sẽ đáp ứng yêu cầu của chúng ta sao? Xem ra học bổng không thành vấn đề!”

“Có lẽ tiền không quan trọng, mà quan trọng là... Vinh dự, phải biết rằng toàn bộ các trường đại học liên kết tổ chức buổi lễ long trọng này, có thể đứng trên sân khấu ca hát, đây là vinh dự mà tất cả mọi người không cách nào từ chối. Hơn nữa, nếu biểu hiện tốt nói không chừng còn có thể được công ty giải trí ngầm trúng, sau đó lập tức nổi tiếng thành ngôi sao. Ngốc, cậu không hiểu đâu, dù sao một lát nữa cậu đừng lên tiếng, để chị nói là được rồi.” Cô gái đi đứng trước diện mạo rất xinh đẹp quay đầu lại, rất phóng khoáng vung tay lên, vỗ ngực một cái nói: “Yên tâm, tui ở trên người chị.”

“Mặc dù nói như vậy rất có đạo lý, nhưng sao hội trưởng biết học trưởng An muốn làm ngôi sao!” Bộ dạng chàng trai vẫn rất lo lắng nói, “Ngộ nhờ anh ấy không đồng ý thì làm sao bây giờ?”

“Ai lại không muốn làm ngôi sao chứ!” Cô gái trợn to hai mắt, “Đám nam sinh các cậu không phải thích nhất là khoe mẽ, thích nhất là khiến người khác chú ý sao?”

“Em mới không có!” Chàng trai kháng nghị nói một câu, nhìn về mặt cô gái lơ đãng, không nhận được than thở, dòi dề tài sang chuyện khác, “Tạm thời không nói tới cái này, tại sao hội trưởng muốn mời học trưởng An hát ở buổi lễ, không phải trường học chúng ta có một đội hợp ca và câu lạc bộ âm nhạc cũng rất mạnh sao?”

“Cậu nghĩ rằng sao tôi lại biết An.” Cô gái hỏi ngược một câu, rồi giải thích nói, “Còn không phải là hai đội trưởng của câu lạc bộ âm nhạc và đội hợp ca để cử sao?” Về mặt cô gái vui vẻ, “Bọn họ nói có một lần vô tình nghe An hát, giọng hát có thể so sánh với tiếng trời (âm thanh thiên nhiên!)”

“Tiếng trời... Tôi mới không thêm tin!” Chàng trai bĩu môi, bộ dạng không phục.

“Cho dù có phải thật hay không, dù sao cũng phải thử xem, cậu cũng biết lần này trường học chúng ta phụ trách nghi thức khai mạc, nói cách khác chúng ta chịu trách nhiệm nặng nề là trước tiên nhất định phải tìm được người hát, cậu cho rằng điều này ai cũng có thể sao? Ngộ nhờ hát không hay, cũng không phải chỉ là mất mặt thôi đâu, mà là phá hỏng tên tuổi trường học chúng ta, câu lạc bộ âm nhạc và đội hợp ca rất lợi hại, nhưng chúng ta không có nhân tài hát đơn ca! Được rồi, không thêm nghe cậu nói nữa!”

Cô gái kéo cánh tay cậu ta chạy về phía trước, “Đi mau, đi mau lên!”

.....

Lúc tiếng chuông cửa vang lên, Edward đang đứng dưới ánh mặt trời, vui vẻ tưới nước cho hoa trong vườn nhỏ, còn Niệm Ân đang ngủ nướng.

Hiện tại cuộc sống của bọn họ bình thường nhưng chân thật, ở bên cạnh người yêu thích, mỗi một phút đều là hạnh phúc.

Nghe tiếng chuông cửa anh đặt bình nước xuống, đứng lên đi mở cửa, vừa nghĩ chẳng lẽ Niệm Ân lại đặt đồ kỳ quặc gì đó từ trên mạng? Nhớ tới những món đồ chơi lần trước, từ đứa trẻ một tuổi đến thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, bất kể nam hay nữ, chỉ cần là đồ có thể chơi, trong nhà cái gì cần có đều có cả rồi.

Mỗi lần nhìn thấy người mình yêu ngồi giữa đống đồ chơi, bộ dạng chống cằm đùa nghịch đồ chơi, mặc dù rất đáng yêu, nhưng vẫn không nhịn được đầu đầy vạch đen.

Anh nghĩ như vậy, khóe môi không tự chủ nở nụ cười vui vẻ, lúc mở cửa đã chuẩn bị tốt tâm lý, thậm chí còn suy đoán lần này sẽ là món đồ chơi gì.

“Các em tìm ai?” Edward kinh ngạc nhìn một nam một nữ đứng trước cửa, có chút nghi ngờ hỏi.

“Rất đẹp trai...” Cô gái ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt, không giống những nam sinh luôn khoe khoang cá tính phản nghịch trong trường học, cũng không giống với những chàng một thân đầy mùi mồ hôi ngày ngày vận động chạy trên sân bóng rổ.

Người đàn ông trước mắt có lẽ không có dung mạo anh tuấn chói mắt, nhưng lại có một đôi mắt màu lam rất xinh đẹp, trong suốt giống như bầu trời, mặc một bộ đồ màu trắng ở nhà, thoát nhìn quanh thân mạng theo sự trầm ổn tĩnh mịch sau khi trải qua muôn ngàn sóng gió, cùng với nụ cười dịu dàng lúc thức dậy khiến không ai có thể từ chối. Không phải tùy tiện khoe khoang như mấy đứa nhóc, ngược lại âm áp nội liễm, khiến người ta nhớ tới ánh mặt trời sau giữa trưa trong mùa đông.

Chàng trai thấy vẻ mặt cô gái si mê, trên mặt thoáng hiện vẻ lúng túng, vội vàng lấy cùi chỏ chọt cô gái, lấp bắp tự giới thiệu mình: “À, chúng em đến tìm học trưởng An... À, đúng rồi, học trưởng An ở chỗ này hả! Em tên Paul, cô ấy là Elisa, học cùng trường của An...”

Edward ngẩn ra, với tính tình lạnh nhạt của người yêu mình, học ở trường đầy hai năm, đây là lần đầu tiên có bạn học cùng trường tới nhà, phải biết rằng trước đó anh đau đầu một thời gian dài, lo lắng bộ dạng Niệm Ân như bây giờ quả thật rất cô đơn.

Trong đầu anh xoay chuyển mấy suy nghĩ, mặc dù có chút kinh ngạc nhưng nhiều hơn là vui vẻ, lập tức lơ ra nụ cười sáng lạn, nghiêng người để hai người đi vào trong sân, nhiệt tình nói, “Thì ra là bạn học của An, tôi là Edward, rất hạnh phúc được biết các em”

“Vâng, em là Elisa!” Lúc này cô gái mới lấy lại tinh thần, trên mặt hơi ửng hồng, hiển nhiên đối với sự luống cuống vừa rồi của mình cũng cảm thấy ngượng ngùng, cô nhỏ giọng nói: “Đánh bạo tới đây, thật sự quấy rầy rồi.”

“Không sao.” Edward lơ đãng cười, dẫn hai người đi vào phòng khách.

.....

Đây là kiểu biệt thự nhỏ, không gian không lớn lắm, trên sàn nhà là thảm lông dê màu trắng, không bật điều hòa, toàn bộ cửa sổ đều mở ra, làm cho căn phòng rộng rãi thoáng mát. Trên ban công đủ loại cây xanh tràn đầy sức sống, ghế sofa kiểu dáng của Italia, có độ cong hình vòng cung, thoát nhìn hết sức đáng yêu. Có cảm giác đồ đạc không quý báu gì lắm, nhưng cái nào cũng tinh tế, ví dụ như khăn trải bàn màu trắng có hoa văn chấm tròn, trong ghế sofa có gối dựa, còn có giá để giày lúc vừa vào cửa, mỗi một chỗ đều khiến người ta có cảm giác rất ấm áp.

“Muốn uống chút gì không? Nước trái cây được chứ?” Edward cười xoay người hỏi.

Elisa và Paul liếc mắt nhìn nhau, hành động này có chút mất tự nhiên, “À, tùy tiện cái gì cũng được ạ.”

Edward hiểu ý cười cười, xoay người cầm hai ly thủy tinh trong suốt, từ từ rót nước cam màu vàng nhạt vào ly, màu sắc tươi sáng, đặt trên khăn trải bàn màu trắng của bàn trà, trông có vẻ cực kỳ xinh đẹp.

Elisa ngơ ngác nhìn Edward, cô ta đã quen nhìn nam sinh trong trường học vì giành sự chú ý của nữ sinh mà làm đủ loại hành động ngây thơ, nhưng cho tới giờ này chưa từng tiếp xúc với một người đàn ông như vậy, cử chỉ lễ độ, nhã nhặn đối với người khác, nụ cười ấm áp đáng tin.

Cô ta cúi đầu che đầu uống một ngụm nước cam, nhưng khi nước lạnh vào miệng cảm thấy rất mát, nhất thời khí nóng toàn thân tiêu tán hết, cô có chút kinh ngạc, “Ôi chào! Uống rất ngon.”

“Đúng vậy, uống ngon hơn bên ngoài bán ạ.” Paul cũng không nhịn được mở miệng phụ họa nói, cậu ta là con trai, bình thường rất ít khi uống mấy loại nước trái cây ngọt ngấy gì đó, nhưng ly nước này uống vào có mùi thơm ngát vị lại ngọt, còn có chút đắng đắng, hoàn toàn không giống với nước bán bên ngoài, thật sự là uống rất ngon.

“Cảm ơn đã khen.” Edward bật cười, trong đôi mắt màu lam nhạt có sự vui vẻ chân thật, anh cao hứng giới thiệu, “Tôi mới ép sáng sớm nay, 500ml nước ướp lạnh tinh khiết, cộng thêm hoa hòe mật ong, lần đầu tiên thử nghiệm, thật ra thì chỉ cần không khó uống là đã hài lòng lắm rồi.”

Elisa và Paul đều kinh ngạc, vẫn là lần đầu tiên gặp được một người đàn ông tự mình ép nước trái cây, hơn nữa bộ dạng còn vô cùng vui vẻ đắc ý.

Bọn họ đang muốn nói chút gì đó, đột nhiên nghe tiếng đóng mở cửa phía trên lầu, bọn họ nhìn theo tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Ngoại Truyện 2

“Edward, Edward!”

Một thân áo sơ mi màu trắng rất dài kéo xuống tới đầu gối, lộ ra mắt cá chân trắng nõn, Niệm Ân vừa gọi vừa bước chân trần ngái ngủ từ trên lầu đi xuống, tóc dài màu đen rơi tán loạn phía sau gáy, buông xuống lưng, đứng đưa theo động tác đi lại của cậu.

Cậu lấy tay che miệng ngáp một cái, một tay giờ một chiếc tất (vớ) lên, thấp giọng oán trách, “Edward, tất lại rách một chiếc rồi.” LêQuydon

Elisa và Paul đưa mắt nhìn nhau, đây mới thật sự người nổi tiếng lạnh lùng trong trường, lại có dung mạo tuyệt mỹ, cử chỉ tao nhã, đúng là hoàng tử hoàn mỹ tên An sao?

À... Dung mạo quả là làm người ta hâm mộ, da thịt trắng như tuyết, khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp, áo sơ mi trắng rộng thùng thình, càng lộ vẻ mảnh khảnh, nhưng... Bộ dạng chân trần không tất, tóc xõa tung như vậy, nhìn thế nào cũng thấy lỗi thời lếch thếch.

Edward có thói quen không để mắt đến người xung quanh, tiến lên từng bước đỡ lấy người rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ, hạ giọng khiển trách nói, “Hur thì vứt đi, không phải anh mới đặt một đôi đầu giường hả? Sao lại đi chân không xuống.”

“Mới, không nhìn thấy!” Bộ dạng Niệm Ân lơ đãng, “Dù sao cũng có thảm rồi, hoàn toàn không sao.”

“Em chờ đó!” Edward ôm cậu đặt vào ghế sofa, bắt tất đi thử dài, xoay người đi lên lầu.

“Anh thật là phiền phức, Edward.” Niệm Ân lẩm bẩm, nằm gối đầu lên tay vịn ghế, mang theo dáng vẻ mệt mỏi, lười biếng như một con mèo phơi nắng, một chân nửa giẫm lên thảm trải sàn lông dê, một chân vênh lên đứng đưa, nhưng dưới ánh mặt trời dường như lại rực rỡ hấp dẫn.

Elisa và Paul nhìn ngây người.

Nói đến thì buồn cười, hai người kia từ lúc đối phương xuất hiện, tất cả lực chú ý chỉ tập trung vào trên đối phương, cho nên không hẹn mà cùng không để ý đến xung quanh.

Hơn nữa, cử chỉ tự nhiên giữa bọn họ thậm chí khiến người ta cảm thấy nếu phá vỡ sự ăn ý giữa họ, quả thực là một tội ác.

Trong phòng khách nhất thời im ắng.

Elisa và Paul gần như quên mất nhiệm vụ hôm nay tới đây, chỉ biết ngây ngốc nhìn Niệm Ân nằm trên ghế sofa, híp mắt, bộ dạng tựa như ngủ mà không phải là đang ngủ đến say mê.

Edward cảm một đôi tất từ trên lầu đi xuống, hoàn toàn không chú ý tới bên trong phòng khách còn có những người khác đang ngồi bên cạnh nhìn hai người bọn họ không chớp mắt. Anh rất tự nhiên nửa ngồi chồm hổm trên mặt đất, rồi cảm chân đang lắc lư loạn xạ của chàng trai đặt trên đùi mình, cẩn thận mang vào cho cậu.

Niệm Ân ngáp một cái, không thích cảm giác bị trói buộc, nhưng chỉ duỗi chân một cái không cách nào từ chối, đành buông tha, trong đôi mắt đen láy ngái ngủ có chứa nước, “Em đói bụng.”

“Trước tiên uống sữa tươi lót dạ đã, anh đi nấu cơm.” Edward dịu dàng nói: “Nhưng sau này buổi tối tôi không được chơi trễ như vậy nữa, thế là không tốt cho cơ thể.”

“Vi chủ nhật mà...” Niệm Ân nhỏ giọng giải thích, “Bình thường em dậy rất sớm.”

“Đồ ngốc.” Edward cười khẽ một tiếng, giơ tay lên vuốt đầu cậu.

“Các anh... À... Các anh là thân thích sao?” Cuối cùng Elisa không kiềm chế được mở miệng hỏi, dù sao cô ta một người sống sờ sờ ngồi bên cạnh như vậy, hai người kia cũng quá không coi ai ra gì! Hơn nữa quan hệ của bọn họ hiện giờ khiến người ta tò mò, cha con không giống cha con, bạn bè không giống bạn bè, anh em lại càng không giống anh em.

“Trời ơi, cô là ai?”

“A, xin lỗi, đã quên bọn em.”

Niệm Ân và Edward cùng mở miệng nói.

Ngay sau đó, không đợi Elisa bảo gì.

“Không phải bọn họ là bạn học của em sao?”

“Ngay từ đầu bọn họ đã ở đây sao?”

Niệm Ân và Edward lại một lần nữa cùng hỏi, hai người nhìn nhau cười một tiếng, ngừng hỏi.

“Bạn học, em không biết bọn họ.” Niệm Ân trả lời trước, cau mày, rất hùng hồn trả lời, “À, nhưng bạn học mà em biết dường như cũng không mấy người.”

Edward nghe câu trả lời của cậu thì dở khóc dở cười, tính tình này quả thực khiến người ta lo lắng thấp thỏm, không nhận được liên khuyên, “Thỉnh thoảng cũng phải giao lưu với mọi người một chút chứ, nếu mà anh không có ở đây thì em phải làm sao bây giờ?”

“Nói bậy bạ gì đó.” Niệm Ân lập tức mất hứng, nghiêm mặt không nói lời nào.

Edward cười khò, muốn nói gì đó thì lại bị Elisa cắt ngang.

“Em nói, hai anh chú ý tới em chút được không!”

Cô gái này vốn tính tình nóng nảy, vừa lúc này là trong lúc nhất thời bị sắc đẹp mê muội, gây người nhìn, nhưng liên tiếp hai ba lần không được đề ý, nhất thời cũng có chút tủi thân, cô ta thu khuôn mặt tươi cười giận dữ nói, “Em là hội trưởng hội học sinh trường đại học S, hơn nữa tôi và cậu cùng một lớp, bạn học An...” Cô ta dừng một lát, có chút nghiêng răng nghiêng lợi, “Có lẽ cậu không biết tôi, nhưng lần này tôi là tới tìm cậu.”

Niệm Ân ngẩng đầu lên nhìn cô ta, vẻ mặt không chút thay đổi, cũng không hỏi có chuyện gì, cứ như vậy nhàn nhạt trả lời một câu, “Oh.”

Elisa nổi đóa.

“Xin lỗi.” Dù sao Edward không giống như Niệm Ân, cũng biết mới vừa rồi hành động có chút quá đáng, chỉ là mấy năm nay hai người gắn bó bên nhau, tiếp đãi khách cũng không nhiều, theo thói quen hai bên đôi phương chính là duy nhất, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, sơ sót khách vẫn còn ở đây. Từ nhỏ anh đã được giáo dục phải lịch sự với phụ nữ, lúc này đã cảm thấy áy náy, thành khẩn giải thích nói: “Lúc An mới tỉnh dậy có chút mơ hồ, thực sự xin lỗi, quan hệ của chúng tôi là...” Anh chần chờ một lát, mở miệng nói, “Tôi là người giám hộ của cậu ấy.”

Niệm Ân giương mắt nhìn anh, không lên tiếng.

“Vậy à.” Elisa nhìn Edward một cái, từ ấn tượng ban đầu vô cùng tốt, đối với lời của người đàn ông này hết sức tin tưởng, có bậc thang bước xuống, cô ta cảm giác mới vừa rồi mình kích động như vậy, ngược lại có chút ngượng ngùng, liến lù từng bước, làm ra dáng thực nữ lễ độ, “Là em hơi nóng nảy, em tìm An có một số việc.....”

Cô ta nói như vậy, hơi giương mắt lên tầm nhìn quét qua Niệm Ân, ngừng nói, ý bảo đôi phương hỏi tới...

Niệm Ân không thêm lên tiếng, giả vờ như không tồn tại.

Sắc mặt Elisa xanh mét.

Edward cảm thấy để một cô gái lúng túng như vậy, có chút áy náy, không thể làm gì khác hơn là chủ động đáp lời giải vây, nói: “Có thể nói là chuyện gì không?”

Elisa cảm kích liếc mắt nhìn Edward, cảm tình đối với người đàn ông lại tăng lên nhiều, “Là như vậy, năm nay tất cả cả trường đại học phía Đông liên kết tổ chức một buổi lễ long trọng to lớn, em muốn mời An hát đơn ca trong lễ khai mạc.”

“Đón ca....” Edward sững sốt.

“Từ chối!” Niệm Ân trả lời.

“Tại sao?” Elisa cực kỳ kinh ngạc, nói một tràng, “Cậu có biết không, buổi lễ lần này tổ chức quy mô rất lớn, có rất nhiều người xem, trường học có tặng phần thưởng, hơn nữa nếu biểu hiện tốt có thể còn được công ty giải trí ký hợp đồng, điều này đối với tương lai phát triển và tiền đồ của cậu cũng rất có lợi...”

“Tôi không cần.” Niệm Ân kiên nhẫn chờ cô ta nói xong, mới nhẹ giọng trả lời, “Rất xin lỗi.” Lê Quý Đôn,

“Hả?” Trong lúc nhất thời Elisa không biết nói thêm gì nữa, nhìn về phía Edward như nhờ giúp đỡ.

Edward nhìn về mặt Niệm Ân, áy náy lắc đầu.

“Được rồi, vậy hôm nay chúng em cáo lui trước.” Elisa như đưa đám nói, “Nhưng hi vọng bạn học An có thể suy nghĩ thật kỹ, nếu như có ý định xin gọi điện thoại liên lạc với tôi.” Cô ta lấy một tờ giấy ra ghi chép số điện thoại của mình vào, đang muốn giao cho Niệm Ân, do dự một lát lại xoay người đưa cho Edward, đồ mặt nói, “Đây là số di động của em”

Edward ngẩn ra, nhưng rất nhanh lộ nụ cười lễ phép nhận lấy, sau đó đứng lên đưa hai người ra cửa.

....

Lúc trở về phòng đã thấy Niệm Ân đang vật lộn với hai con cá mới mua về trong hồ cá thủy tinh rất to phía sau sofa. Cậu cầm vọt vọt cá nhỏ, vọt tới vọt lui hai con cá, bọt nước cũng bắn tung tóe ra ngoài.

“Không vui hả?” Edward đi tới cười hỏi, “Ngũ không ngon?”

Niệm Ân quay đầu nhìn chăm chăm vào anh.

Hồi lâu sau cậu tiện tay ném vọt nhỏ qua một bên, nâng hai tay lên ôm cổ đối phương.

Cậu chôn đầu trong ngực anh cọ cọ, khẽ nói: “Đề em ôm một lát...”

Edward không hiểu, nhưng vẫn thuận theo đứng im không nhúc nhích.

Theo thời gian trôi qua, mặc dù chàng trai cao hơn rất nhiều nhưng do khi còn bé thân thể không khỏe, vừa cao được 1m7 thì làm thế nào cũng không thể cao hơn được nữa, uống bao nhiêu sữa tươi cũng không có tác dụng, cho nên hiện giờ ôm, khó khăn hơn lúc trước một tý, nhưng vẫn không phải quá cố sức.

Edward cảm thấy chỉ cần ôm chặt cậu như vậy, trong lòng tràn đầy cảm giác thỏa mãn.

Hồi lâu sau, sau khi Niệm Ân im lặng một lúc, mới chậm rãi mở miệng, giọng nói có chút không xác định, do dự: “Em... Có lẽ em... Hình như, có lẽ là ghen...”

“Ghen?” Edward kinh ngạc tròn tròn hai mắt, không tự chủ nhìn cá trong bể cá, nửa đùa nửa thật nói, “Vốn không phải là mấy con cá này đấy chứ?”

Niệm Ân giờ tay đập anh, oán trách nói, “Em mới không thèm trách giận anh suốt ngày mua cá, là người con gái kia...” Cậu buồn rầu nói, “Ánh mắt cô ta nhìn anh khiến em không vui.”

Edward cẩn thận nhớ lại, làm thế nào cũng không nhớ nổi đối phương có ánh mắt ra làm sao, chỉ đành cười khổ một tiếng, “Anh hoàn toàn không biết cô ta.”

“Em biết.” Niệm Ân nói, “Nhưng chỉ là trong lòng cảm thấy không thoải mái.”

Edward lập tức nở nụ cười, anh không nói gì chỉ dùng sức ôm lấy Niệm Ân, và hôn cậu.

Niệm Ân lập tức hôn trả lại anh.

Rèm cửa sổ màu trắng bị gió thổi bay lên.

Sau lưng hai người, trong hồ cá thủy tinh trong suốt, hai con cá màu xanh biếc nhỏ nhỏ cũng quấn chặt lấy nhau, trong dòng nước chảy xoay tròn, tình cảm chân thành, khó chia lìa, vĩnh viễn không chia cách.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Ngoại Truyện 3

Lúc rạng sáng đột nhiên thức dậy, Niệm Ân nghiêng đầu nhìn bên phải thì ngẩn ra, không có ai. Cậu đưa tay cảm đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường mới vừa bốn giờ sáng nhưng sao Edward lại dậy sớm như vậy? lequydion

Cậu suy nghĩ một lát, nhẹ nhàng bước xuống đất, cẩn thận không phát ra tiếng động đi ra khỏi phòng.

Trong thư phòng cửa khép hờ có ánh đèn và cả tiếng nhạc loáng thoáng phát ra, cậu đưa tay cảm đồ vịn cửa, chậm rãi kéo cửa ra, trên màn ảnh máy vi tính, ông kính chuyển động, không phải là hình ảnh rõ ràng, là video luyện tập chưa qua chỉnh sửa, mà trong video là mình đang hát...

“Anh âm ỉ đến em sao?”

Edward nghe tiếng động, anh quay đầu lại, trong ánh mắt màu lam thoáng hiện vẻ kinh ngạc, trong giọng tràn đầy áy náy, “Xin lỗi, anh chỉ đột nhiên nhớ lại...”

Anh không tự chủ quay đầu lại liếc nhìn màn ảnh một cái, bộ dạng có chút ngượng ngùng, không nói tiếp.

Niệm Ân im lặng một lúc, đi tới nửa ngòai trước mặt anh, nghiêm túc hỏi, “Edward muốn nghe em hát ư? Sao không nói với em?”

“Anh vẫn luôn thích nghe em hát, nhưng không cần phiền đến em, bình thường trong nhà rất nhiều CD, album em mới ra năm nay cũng rất dễ nghe...” Edward cười khẽ nói, ánh mắt nhìn Niệm Ân chăm chú, không kiềm chế được vươn tay đặt vào gò má cậu, “Vừa mới rồi... Anh chỉ là muốn nghe lần đầu tiên em hát, hình như anh chưa từng nói với em...” Anh dừng một lát, vẻ mặt đang bồi hồi nhớ lại, “Đó là lần đầu anh động lòng với em, khi đó là ngày kỷ niệm thành lập trường, em đứng trên sân khấu, anh đã nghĩ, không ai thích hợp được người ta ngó lơ nhìn lên hơn so với em”

“Nhưng em không cần Edward ngưỡng mộ.” Niệm Ân nhẹ giọng cắt ngang lời anh, giọng nói dịu dàng mà kiên định, “Em chỉ cần anh yêu em.”

“Cảm ơn em, An.” Ánh mắt màu lam nhạt của Edward nhìn chăm chăm vào cậu, mỉm cười.

Niệm Ân ngước đầu nhìn anh, ánh mắt có cảm xúc phức tạp, tựa như cậu muốn nói gì đó rồi lại hạ mí mắt xuống, theo hô hấp lông mi dài khẽ run rẩy như cánh bướm, “Edward, em có từng nói hay không, em không có anh là không được...”

Cậu nói như vậy, nhẹ nhàng tựa mặt vào đầu gối đối phương, chỗ tối nên không thấy rõ mặt, nhưng khi dựa sát vào trên cơ thể chàng trai mang theo hơi thở đặc biệt trong suốt, và có thể cảm nhận được tâm tình gần như là tín ngưỡng kiên định cổ chấp.

Edward cả kinh, đối với thái độ yếu đuối của chàng trai không thể thốt thành lời.

“Cho nên anh đừng làm ra chuyện khiến em đau lòng.” Niệm Ân nói từng chữ một, trong giọng nói có sự cường chế, cảnh cáo và giọng điệu ra lệnh trước kia chưa bao giờ có. Cậu vừa nói vừa ngước đầu lên, trịnh trọng nhìn Edward, ánh đèn trong thư phòng không quá sáng, thế nhưng dung nhan tinh xảo vào thời khắc này tựa hồ như phát ra ánh sáng.

Loại giọng điệu này!

Edward kinh ngạc nhìn cậu, gần như ngẩn ngơ.

Theo thời gian trôi qua, hai người sớm chiều bên nhau có sự ăn ý không nói cũng hiểu, hiểu rõ đối phương tựa như hiểu rõ mình, anh cho rằng tình yêu giữa bọn họ dần dần bền vững, giống như những đôi vợ chồng già, tràn đầy dịu dàng. Còn anh cũng quen với bề ngoài ngoan ngoãn và vô hại của chàng trai.

Vậy mà,

Vào khoảnh khắc bị uy hiếp này, trong thoáng chốc anh cảm thấy xa lạ, nhưng trái tim của mình lại đột nhiên đập kịch liệt.

Thậm chí anh cảm giác trái tim mình đập như lần đầu tiên mình động lòng năm đó.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau, ánh mắt quán chặt nhau, tình yêu mãnh liệt như nước chảy rót vào trong lòng.

Edward nhìn Niệm Ân, đột nhiên không nhịn được cười thành tiếng, “An, em trưởng thành rồi!”

“Từ trước đến giờ em không phải là một đứa bé.” Niệm Ân nhún mày, có chút bất mãn với hành vi đối phương xem mình là đứa trẻ mà cưng chiều, vẫn kiên nhẫn trầm tĩnh như cũ trả lời.

“Anh là nói, An cũng là một người đàn ông mà! Cũng sẽ...” Edward dừng lại một lát, trên mặt hơi ửng đỏ, anh dừng lời, hồi lâu sau hạ quyết tâm.

Anh đứng dậy dưới con mắt mê hoặc nghi ngờ của đối phương, cúi áo ngủ ra.

Vì Niệm Ân có thói quen đi chân trần chạy khắp nơi, nên trong phòng nào cũng trải thảm rất dày.

Cho nên Edward cởi áo ra, đưa lưng về phía chàng trai, rất tự nhiên quỳ xuống trên thảm trải sàn màu trắng, anh cúi người xuống hơi tách hai chân ra.

Anh nhắm mắt lại, tựa đầu vào đôi tay, không nhìn ra cảm xúc giờ phút này, giọng nói rất nhẹ, thậm chí còn mang theo giọng điệu vẻ buồn lo trên chốc, “An, em có muốn thử một lần... Ở trên anh... Hay không?”

Niệm Ân sùng sốt, sau khi hai người ở chung một chỗ cũng không tranh luận qua vấn đề ở trên ở dưới, bởi vì cậu không quan tâm và vì tuổi tác. Từ trước đến giờ đều là Edward chủ động, nhưng hôm nay loại tư thế mời gọi rõ ràng như thế này, quả thực khiến người ta kinh ngạc.

Nhưng, từ khi hai người qua lại tới này, Edward vẫn luôn rất chú trọng rèn luyện, cho nên vóc người có thể nhìn ra rất đẹp...

Niệm Ân ngơ ngác nhìn người đàn ông, bỗng nhiên trong lòng khẽ động, trong ánh mắt đen láy dần dần tối xuống.

(Tự tưởng tượng... Âm ỉ!!)

Đợi đến khi hô hấp hai người dần ổn định lại, Niệm Ân ôm chặt lấy Edward, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Em cảm giác mình đã đủ may mắn, trong vận mệnh xoay chuyển quanh đi quẩn lại, được gặp anh. Không cần chạy theo cái gọi là tốt hơn.”

Edward thờ hồn hển, giữa hai hàng lông mày có chút thất thần, lời nói xẹt qua bên tai nhưng trong đầu lại mờ mịt, hoàn toàn không hiểu cậu nói chuyện này để làm gì.

“Mọi người đều nói nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già, nhưng không biết về trước có một câu nói cũng quan trọng như vậy, thậm chí em cảm thấy còn quan trọng hơn, sống chết chia lìa. Sống chết chia lìa, sống chết chia lìa...” Cậu cúi đầu nhớ tới từ này, tựa như đang cẩn thận suy nghĩ, “Sống chết chia lìa, năm tháng vô tình, từ trước tới giờ sinh lão bệnh tử là chuyện bình thường, em biết trong lòng anh đang nghĩ gì.” Niệm Ân đưa tay đè chặt ngực anh, lặng lẽ nói.

Cảm xúc trong lòng Edward cuộn trào, bốn chữ sống chết chia lìa quả nhiên là điểm mấu chốt, vốn mình hiểu đối phương đồng thời đối phương cũng hiểu rõ mình. Mặc dù người yêu hiểu nỗi băn khoăn và lo lắng của mình, nhưng đó là khi nói chuyện và quan tâm lẫn nhau thì là chuyện tốt, song dưới tình huống như vậy, rất vui mừng nhưng cũng cảm thấy mất thể diện, lại còn cần một đứa trẻ an ủi mình?

Cuối cùng không phản bác được đành cười khổ.

“Mặc dù anh ở cùng với em, nhưng trước mặt người khác chưa bao giờ đề cập tới quan hệ của hai chúng ta.” Niệm Ân nói tiếp, trong giọng nói có chút giận hờn, bộ dạng như con giận đã tích tụ từ lâu, “Em biết trong lòng anh nghĩ thế nào, không phải là cảm thấy mình lớn tuổi, tự nghĩ một ngày nào đó mình không thể theo bên cạnh em, em vẫn có thể tìm một người cùng sống nốt những năm tháng cuối đời... đấy ư.”

Edward tiếp tục cười khổ, một câu cũng không thể phản bác.

“Anh nghĩ tương tận như vậy, sao lại không nghĩ tới tâm tình của em? Em có thể tìm vô số người sống nốt quãng đời còn lại, nhưng những người đó đều không phải tên Edward, sao anh nhẫn tâm với em như vậy?” Niệm Ân oán trách nói, giọng nói nhàn nhạt ngày thường lại có năm phần kịch liệt, bốn phần đau lòng, một phần mất mát.

“Thật xin lỗi.” Edward thành khẩn nói xin lỗi, anh biết tình cảm của đối phương đối với mình chỉ sợ là cũng giống như mình, chỉ là bản tính điềm đạm khiến anh có thói quen suy tính hết thảy vì đối phương, nhưng lại không để ý tới cảm xúc của người yêu. Cho nên mặc dù anh không cảm giác mình có lỗi, nhưng nguyện ý vì đối phương bị tổn thương mà nói lời xin lỗi.

Niệm Ân mở to hai mắt trừng anh.

Edward không thể làm gì khác hơn là cười gượng đáp trả lại cậu.

Đột nhiên Niệm Ân cúi đầu, cắn chặt bờ vai anh không buông, cũng không nói chuyện.

Edward im lặng cười khổ.

“Thật ra thì...” Niệm Ân bỗng ngược đầu lên, thu lại sự tức giận vừa rồi, khẽ cười, giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra. Cậu nhún mày, vốn vẻ mặt xinh đẹp thoáng cái có vẻ bừng sáng như ánh mặt trời, cậu nhẹ giọng mở miệng nói, “Nói cho cùng, nếu thật sự có một ngày như vậy, em và anh sẽ ở cùng nhau, thì có làm sao?”

Edward sợ hết hồn, lời này chột nghe thì thấy vô cùng bình thường, nhưng cẩn thận suy nghĩ thì rõ ràng là có ý “Cùng sống cùng chết.”

Trong lòng anh nhất thời trăm ngàn cảm xúc, thật sự không biết nên dùng thái độ gì đối mặt với cậu.

“Đời người cũng chỉ có mấy năm rực rỡ như vậy, sống nhiều không có ý nghĩa.” Niệm Ân nhàn nhạt nói.

“Đừng nói nhảm” Edward xoa đầu cậu, dờ khóc dờ cười bụng kín miệng cậu lại, ngăn cậu nói tiếp.

Niệm Ân lại lật người đè lên người anh, cười vô cùng rực rỡ, “Em nói thật. Vả lại...” Cậu chỉ con mắt trái của mình nhún mày, cười tủm tỉm nói, “Chẳng lẽ

anh thật sự chịu để một mình em ở lại bị người khác bắt nạt sao?”

Nụ cười kia quá mức lấp lánh, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Edward lấy tay che mắt, khoảnh khắc này anh thế nhưng lại... Lại thầm cảm thấy... Cảm thấy... Không cách nào từ chối!

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ngoại Truyện 4

Tất cả các trường đại học phía Đông liên kết tổ chức một buổi lễ long trọng, mặc dù không gọi là lớn lắm, nhưng quả thực hấp dẫn vô số ánh mắt người xem. Còn giữa sinh viên các trường tham dự không biết bắt đầu từ lúc nào, đột nhiên lưu truyền một lời đồn như thế này: Trong lễ khai mạc buổi lễ lần này sẽ có thiếu niên xinh đẹp trong truyền thuyết tới biểu diễn đơn ca.

Thiếu niên xinh đẹp? Lại còn trong truyền thuyết?

Buồn cười quá!

Dany nghe được tin này thì có phản ứng đầu tiên. Sau đó đột nhiên cậu ta cười khỏ, vừa không nhận được lác đầu, gương mặt thờ ơ, đồng thời đối với buổi lễ lần này có phần mất hứng thú, thế mà dám làm ra mảnh khoe này, hơn phân nửa là rất nhảm chán.

Xem ra ở trong mắt cậu, trên thế giới này có thể xứng gọi thiếu niên xinh đẹp có lẽ chỉ có người kia...

Người con trai đó cho dù chỉ mặc quần áo bình thường nhất, nhưng đơn giản đứng chỗ nào, cũng có thể hấp dẫn vô số ánh mắt người nhìn.

Nghĩ tới đây trong lòng cậu ta không tránh khỏi chút phiền muộn, cậu ta rất thích rất thích người đó, chỉ là từ lúc vừa mới bắt đầu người đó đã không thuộc về mình.

Hiện giờ cậu ta đã thi đậu một trường đại học rất nổi tiếng, mỗi ngày đều cố gắng học tập, hoàn toàn cùng với người ham mê chơi bời trước kia như hai người khác nhau. Duyệt nhất không thay đổi có lẽ chính là mỗi tháng đều tới cửa hàng thu âm và ghi hình xem có đĩa nhạc nào mới ra hay không, mấy năm này hàng năm An đều phát hành một đến hai đĩa nhạc, một CD cậu ta cũng không bỏ qua.

Vậy mà cho dù đĩa nhạc bán hot cỡ nào, người kia cũng không xuất hiện trước mặt mọi người, cho dù là tấm hình hay áp phích, không có gì cả. Cậu ấy giống như từ một nhân vật của công chúng thoáng cái trở thành một ca sĩ thần bí, ca sĩ thần bí chỉ núp sau sân khấu.

Không ai biết rõ tình hình cuộc sống hiện giờ của cậu ấy, cũng không ai biết rốt cuộc cậu ấy đi chỗ nào?

Thậm chí có những fan ca nhạc mới ngoại trừ tiếng hát của cậu thì cái gì cũng không biết, không biết rốt cuộc cậu là ai, không biết lai lịch của cậu, không biết hình dạng cậu thế nào.

Mặc dù fan ca nhạc lúc trước có lưu giữ một số hình ảnh tư liệu của cậu, nhưng đó cũng chỉ là dáng vẻ của chàng trai mười ba mười bốn tuổi. Khi đó vốn chính là thời kỳ dậy thì của con trai, còn bây giờ đã mười năm, ai có thể đảm bảo người kia không thay đổi một chút xíu nào?

Cho nên theo thời gian trôi qua, nhưng lại không một ai có thể nói ra chàng trai hát ca khúc có thể so sánh với âm thanh thiên nhiên đến tốt cùng là đáng vẻ như thế nào.

Thật ra thì như vậy cũng tốt.

Có lúc Dany nhớ về thiếu niên giữa con phong ba, rõ ràng cố gắng kiên trì như vậy, nhưng bị người ta liên tiếp hăm hại, không nhận được đã nghĩ như thế.

Thật ra thì cậu ta không muốn nhìn thấy người kia một lần nữa đứng trước mặt công chúng, không ngừng bị một số kẻ ngu ngốc phán xét bàn luận.

“Dany, nhanh lên một chút! Đến lễ khai mạc rồi...”

“Thôi, mình...”

“Xin cậu đấy, tất cả mọi người đều đi xem, hơn nữa trường học của chúng ta cũng có tiết mục đấy!”

“Đúng vậy, đúng vậy, hôm nay trong hội trường có rất nhiều cô gái xinh đẹp!”

Đám bạn bè ồn ào nhao nhao dùng các lý do khuyên. Cậu ta ngẩng đầu cười khỏ, nhìn đám bạn bè từng người một hăng hái lôi kéo cậu chạy vào hội trường cười cười, không thể làm gì khác hơn là cùng đi theo.

Sau đó lúc cậu ta nhớ lại cảnh này, không nhìn được cảm thấy may mắn, vì chỉ kém một chút nữa thôi là cậu ta đã bỏ lỡ.

.....

Lúc mới bắt đầu, ánh đèn mờ tối, tiếng nhạc trong trẻo dễ nghe từ phía sau sân khấu truyền tới, tựa như có người đang ngâm nga theo giai điệu, giọng trong trẻo, trong tiếng hát dường như có mùi thơm bát ngát hơi thở của cỏ cây.

Đây là một bài hát đã cũ, tên là ,là một ca khúc dân ca của Ireland, bài hát này có rất nhiều phiên bản, giai điệu cũng không phải là quá vui tươi.

Nhưng không biết tại sao lúc này nghe, tất cả mọi người có thể nghe ra tâm trạng người đang hát rất tốt, lúc giai điệu vang vọng dâng cao, cũng có cảm giác “Giống như nốt nhạc mọc thêm đôi cánh tự do tự tại bay lượn trên bầu trời.”

Dany kinh ngạc nhìn sân khấu, hô hấp gần như ngừng lại, cậu ta mơ hồ ý thức được điều gì đó, nhưng lại không thể tin được.

Giọng người kia đã không còn non nớt như hồi còn thiếu niên, ngược lại có thêm sự uể oải, nhưng vẫn ấm áp không mất đi sự trong trẻo vui tươi vốn có.

Ban nhạc của trường cũng không phải là ban nhạc chuyên nghiệp, nhưng đàn organ phối nhạc vẫn du dương như cũ, còn cậu ấy khẽ ngâm nga bản nhạc, chậm chậm như vậy gần như khiến thời gian cũng ngừng trôi, mỗi một nốt nhạc kéo dài thì kéo theo lòng người, khiến lòng người rung động sâu sắc....

Phảng phất như rong chơi trên vùng quê rộng lớn bao la, kèn tây réo rắt, sau đó có thể khiến người ta không tự chủ nhớ lại hồi ức tốt đẹp nhất, quý báu nhất với người thân mà mình từng có.

Cậu ấy không thay đổi!

Khuôn mặt vẫn xinh đẹp tinh xảo như trước, tiếng hát cũng ấm áp không thay đổi.

Cậu từng là một giấc mộng đẹp nhất trong lòng cậu ta.

Chỉ là giấc mộng này vẫn chưa có kết quả, cho nên trong lòng vẫn chưa buông bỏ được.

Khoảnh khắc này,

Dany biết, cậu ta có thể buông xuống.

Bởi vì cậu ta đã thấy được kết quả giấc là tốt đẹp mà hạnh phúc.

Cậu ta chuyên chú dừng tầm mắt nhìn chàng trai trên sân khấu, lặng lẽ rơi nước mắt.

.....

Thời gian ảo diệu thay đổi một vòng, lại một lần nữa quay về điểm ban đầu.

Trong đôi mắt màu lam nhạt của Edward là ấm áp vui vẻ, dịu dàng chăm chú nhìn người yêu đang hát trên sân khấu.

Ca khúc đã từng hát trong ngày kỷ niệm thành lập trường lần đó lại một lần nữa được hát lên, vẫn mang theo sức hấp dẫn khiến lòng người dao động ấm áp, nhưng so với sự chân chừ và bất an thâm mên từng có, giờ phút này lưỡng tình tương duyệt vui vẻ, khiến anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Niệm Ân vui vẻ hát ca, nhìn thẳng vào anh, làm như vô số người dưới sân khấu không tồn tại, cả thế giới này chỉ có anh và cậu, còn cậu cũng chỉ làm người đang hát, rõ ràng ca khúc này nên oán thán thì kỳ lạ là lại được hát vô cùng ngọt ngào.

Cứ như vậy đi!

Cùng nhau hạnh phúc, cùng nhau chia sẻ niềm vui.

.....

Cách ngày kỷ niệm thành lập trường đã qua một tuần, nhưng fan ca nhạc cuồng nhiệt tất nhiên không giảm sức nóng nhanh như vậy.

Hình ảnh tài liệu hoàng tử nhỏ ngày xưa, ca sĩ thần bí hôm nay đột nhiên xuất hiện, trước tiên chưa đề cập tới tiến hát giống như âm thanh thiên nhiên đó, đơn giản chỉ nói tới khuôn mặt xinh đẹp kia cũng đủ khiến các nam thanh nữ tú điên cuồng. Hơn nữa, đối với cậu thì những fan ca nhạc trước kia sau khi trải qua những sóng gió thăng trầm, đối với cậu có thể nói là có chấp tin tưởng và ngưỡng mộ, kiên định mười phần đủ cả mười.

Vì vậy Edward không thể không đồng ý đề nghị Niệm Ân tạm thời không tới trường học.

Còn trên thực tế, vốn thái độ của Niệm Ân đối với chuyện đi học chính là ba bữa đực một bữa cái, nếu như không phải là do Edward kiên quyết bắt cậu phải trải qua cuộc sống của một học sinh bình thường, có lẽ cậu vốn sẽ không đi học, đúng lúc này vừa lúc tìm lấy cớ, sao có thể dễ dàng bỏ qua cho được.

Hôm chủ nhật hai người rảnh rỗi không có chuyện gì nên hẹn cùng đi vườn thú xem khi con.

Lúc Elisa đi qua góc đường, Edward đang cúi đầu trước máy bán hàng tự động chọn nước trái cây cho Niệm Ân.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên gò má anh, cảm giác sáng rực rỡ, thỉnh thoảng mỉm cười, thỉnh thoảng nhẹ giọng nói chuyện, đây là một người đàn ông tỉ mỉ dịu dàng.

Cô ta biết chàng trai bên cạnh anh chính là hoàng tử mà gần đây các bạn học đang điên cuồng, nhưng cô ta không cho rằng một người đàn ông xinh đẹp hơn cả con gái có thể khiến mình si mê, ngược lại, cô ta thường thức Edward thành thực nội liêm và anh tuấn hơn.

Bản chất Elisa vốn là một cô gái rất dịu dàng, cho nên cô ta bước nhanh đi lên trước, gọi: “Edward tiên sinh.”

Edward quay đầu, vẻ mặt có chút kinh ngạc: “Em là... Elisa?”

Elisa rất vui vẻ, ngạc nhiên mừng rỡ hỏi: “Anh còn nhớ rõ em?” Cô ta cười cười, phóng khoáng mở miệng hỏi: “Có thể chiếm chút thời gian của anh được không?”

Edward ngần ra, liếc mắt nhìn Niệm Ân một cái, thấy cậu không có ý phản đối liền khách khí nói, “Tất nhiên, tôi qua bên kia ngồi một lát, hai người nói xong gọi tôi.”

“Không, em là nói, em có việc muốn nói với anh...” Giọng Elisa dần dần nhỏ lại, đáng vẻ có chút ngượng ngùng.

“Tôi?” Edward càng kinh ngạc hơn.

“Em qua bên kia.” Niệm Ân nói xong xoay người đi vào cửa hàng bán đồ thể thao. Trước quầy tính tiền có mấy chàng trai đang chơi đùa, ánh mắt của cậu khẽ lướt qua bọn họ, đi vào trong phòng, tùy tiện quan sát những đồ dùng thể thao trên giá đỡ, ánh mắt lại không nhận được nhìn ra phía bên ngoài.

Cô gái đỏ ửng đôi má, Edward có chút khó xử, vẻ mặt lúng túng.

Niệm Ân không vui xoay người lại, nhưng lại đụng vào người phía đằng sau.

“Xin lỗi.” Cậu vội vàng xin lỗi.

Người kia trong tay ôm một quả bóng rổ, bất ngờ không phòng bị nên bị va chạm nghiêng người sang một bên, quả bóng rổ rơi trên mặt đất phát ra mấy tiếng “Bang bang.”

-Bạn không sao chứ?

Niệm Ân vừa cúi người xuống nhặt quả bóng vừa áy náy nói.

Người kia không phản ứng.

Niệm Ân ngẩng đầu lên, nhìn thấy một khuôn mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

-A Kiệt, cậu xong chưa?

Chàng trai đứng bên kia quầy lớn tiếng gọi.

-À... À, còn chưa, các cậu chờ thêm một lát đi!

Trên mặt người kia có vẻ như vừa tỉnh mộng, cũng không quay đầu lại thuận miệng đáp trả, ánh mắt vẫn dừng trên người Niệm Ân như cũ.

-Cậu....!

Hắn ta dừng lại một lát, vẻ mặt có chút mờ mịt, bộ dạng tựa như không biết phải nói gì.

Niệm Ân nhủ thầm xoay người muốn rời khỏi đó, nhưng bị nắm chặt cánh tay áo, cậu ngẩng đầu lên, trong đôi mắt có sự nghi ngờ.

-Chúng ta có biết nhau không?

Hắn ta hỏi như vậy, trong mắt có vui mừng có thấp thỏm, còn có sự đau thương không biết tên.

Niệm Ân im lặng nhìn hắn, hồi lâu sau cậu bật cười, lắc đầu.

-Không, chúng ta không quen nhau.

-Vậy tôi có thể theo đuổi em hay không?

Niệm Ân kinh ngạc nhìn hắn, phát hiện trên khuôn mặt hắn là sự mờ mịt luống cuống, nhưng tựa như không tự chủ nói ra câu đó.

-Không thể.

Giọng điệu cậu kiên định trả lời.

-Please, có thể cho tôi một cơ hội được không?

Đoạn đối thoại có vẻ như đã đi vào tình cảnh quỷ dị, Niệm Ân kinh ngạc chăm chú nhìn đối phương, người này có khuôn mặt y chang người yêu kiếp trước, thậm chí tên cũng giống y vậy, dường như đang xảy ra chuyện gì kỳ quái khiến cậu cảm thấy không biết nên làm thế nào, nhưng lại không cảm thấy phiền phức, trong lòng cậu thậm chí không tự chủ có chút buồn cười.

-Chúng ta không quen biết, tôi cũng sẽ không đồng ý cậu theo đuổi, cơ hội cũng sẽ không cho, bởi vì...

Niệm Ân trả lời hắn rõ ràng, nhưng ánh mắt từ đầu tới cuối không hề dừng trên khuôn mặt đối phương, mà là đuổi theo bóng dáng vừa mới đi vào trong cửa hàng.

Edward đi vào trong cửa hàng, tìm kiếm Niệm Ân.

Niệm Ân đón nhận ánh mắt Edward, cho anh một nụ cười sáng lạn.

-Bởi vì tôi đã có người yêu làm bạn cả đời.

Cậu không hề chú ý người kia nữa, bước nhanh về phía Edward, nhưng không nhìn thấy sau khi cậu xoay người, chàng trai kia vẫn về mặt mờ mịt như vậy, đồng thời sau khi cậu nói câu nói kia, lặng lẽ chảy nước mắt.

.....

-Edward, cô gái kia tìm anh làm gì?

-Không có... Không có gì.

Edward dờ khóc dờ cười đáp lại, về mặt có chút quẫn bách, cậu ngay không sợ chết đứng nói ra lời mà cô gái nói “Em thích anh, nhưng mà yên tâm, em sẽ không bắt ép anh và em lui tới”, thật sự mạnh mẽ khiến anh lâm vào thế im lặng.

-Á ~ bất kể cô ta yêu cầu cái gì, anh cũng không được đồng ý.

... Được.

Niệm Ân nghiêng đầu vui sướng nở nụ cười, vừa đúng lúc đối diện tầm mắt Edward, hai người bèn nhìn nhau cười.

Cậu đưa tay tới...

Đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm nhau, nhiệt độ trong lòng bàn tay vừa phải, sau đó quyện chặt vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Ngoại Truyện 5

Rất nhiều năm sau, khi Shere đã trở thành ảnh đế nổi tiếng thế giới, khi Jenny và Louis đã sinh ba đứa bé,

Niệm Ân vẫn ở cùng Edward.

Tình cảm bọn họ tựa hồ chưa bao giờ giảm bớt vì thời gian, ngược lại theo ngày đêm chung sống trở nên bình thản mà đầy ý nghĩa.

Bọn họ ở chung một chỗ, như thể không điều gì có thể khiến bọn họ tách ra.

Cho đến khi chết đi.

Shere lần nữa nhìn thấy Edward là trong một bệnh viện, người đàn ông khỏe mạnh trước kia đã có một mái đầu tóc bạc trắng.

Thân thể dần dần suy yếu, nhưng trên khuôn mặt già nua vẫn mang theo sự bình tĩnh, phảng phất như cái chết sắp tới cũng không để vào trong mắt.

“Tôi biết cậu vẫn còn độc thân.” Edward khẽ nói, “Tôi biết cả đời này cậu chỉ thích An,

Cho nên, không thể không phớt lờ cậu. . . Sau khi tôi rời đi. . .” Shere im lặng đứng bên cạnh giường bệnh, không nói lời nào.

Trong ánh mắt màu lam giống bầu trời của Edward dường như trong suốt trống rỗng, mang theo yêu cầu chân thành khẩn thiết, “Shere, nhờ cậu, chăm sóc em ấy, tôi giao em ấy cho cậu. . .”

Shere nhìn anh, muốn rơi nước mắt nhưng lại nhịn được, những năm gần đây hẳn không chỉ duy trì quan hệ với một mình Niệm Ân.

Giữa hẳn và người đàn ông này có một sự ăn ý tri kỷ chi giao, cho nên khoảnh khắc này hẳn cảm thấy đau thương.

“Được, tự anh có thể chăm sóc cậu ấy mà.” Shere khó khăn đáp trả Edward.

Edward cười thân thiện, “An là đứa trẻ rất sợ cô đơn, bất kể em ấy lớn cỡ nào rồi. Tôi biết cơ thể mình, có thể theo bên cạnh em ấy tôi sẽ không buông bỏ, nhưng chuyện luôn có ngộ nhờ.”

Ánh mắt màu lam nhạt của anh cố chấp nhìn chăm chú vào Shere, “Đồng ý với tôi.”

Hồi lâu sau, Shere mới gật đầu một cái, hẳn khẽ nói, “Anh yên tâm, tôi thề. . .” Hẳn nhìn Edward, cuối cùng không nói tiếp được nữa, xoay người rời khỏi phòng. Truyện của Lê^Quys^Đôn

Hẳn kinh ngạc thấy Niệm Ân đang đứng bên cửa trong hành lang, thấy hẳn ra ngoài dùng ngón trỏ đặt lên môi ý bảo hẳn đừng phát ra tiếng ồn, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Shere mờ mịt nhìn cậu.

Niệm Ân đi tới gõ cửa, khoảnh khắc hai người thoáng qua nhau, nói rõ ràng rành mạch, “Shere, anh vẫn là người bạn tốt nhất của chúng tôi.”

Shere kinh ngạc nhìn cậu đẩy cửa đi vào ngồi ở mép giường, cười nói chuyện với Edward, hai người tự tạo thành một thế giới ấm áp.

Cảnh tượng này, hạnh phúc ngọt ngào khiến người ta cảm thấy đó chính là vĩnh hằng.

Phảng phất như có ý nếu cố gắng phá hư cũng sẽ biến thành tội ác.

Vì vậy hẳn vội vội vàng vàng xoay người vô lực dựa vào vách tường, rất lâu vẫn không nhúc nhích.

Vậy mà, mặc dù hạnh phúc như thế, thời gian cũng sẽ không vì thế mà dừng lại.

Trước kia bao giờ cũng là Edward chăm sóc Niệm Ân, giúp cậu lau khô tóc sau khi tắm, giúp cậu chuẩn bị thức ăn ngon miệng, giúp cậu chọn lựa quần áo yêu thích.

Nhưng bây giờ vừa khéo ngược lại, Niệm Ân chủ động thay quần áo cho Edward, chải tóc, cậu không biết làm cơm nên tìm thức ăn ngon dễ tiêu hóa khắp nơi đưa về hâm nóng lại bụng cho Edward. Thời gian còn lại cậu ngồi cả ngày trong phòng bệnh, cười nói chuyện phiếm cùng Edward, có lúc không nói gì, nhưng hai người không hề thấy tẻ nhạt.

Tựa như chỉ một ánh mắt giao nhau, cũng khiến bọn họ cảm thấy hạnh phúc.

Edward ngày càng suy yếu.

Trong lòng Shere và vợ chồng Jenny cũng mơ hồ cảm thấy có điều chẳng lành.

Lần đó, Shere quay xong một bộ phim, diễn vai sống cuộc sống của người khác đột nhiên hẳn cảm thấy mệt mỏi, đêm khuya lái xe tới bệnh viện, trong hành lang có ánh đèn mờ mờ, hẳn nhìn thấy cái người lúc nào cũng cười trước mặt Edward im lặng đứng ở cửa, giống như tượng đá, không nhúc nhích.

Shere cảm thấy không khí cũng ngưng tụ lại, có sự nặng trĩu đè lên trái tim.

Có lẽ Edward rời đi khi đang ngủ, đó là sau giữa trưa của ngày chủ nhật, nhưng không ai phát hiện, ngoại trừ Niệm Ân.

Cũng không biết lúc ấy Niệm Ân nghĩ như thế nào, cậu chỉ bình tĩnh giúp người yêu sửa sang lại quần áo, sau đó mình cũng bò lên giường nằm bên cạnh anh.

Lúc sáng sớm, y tá sợ hãi gọi mọi người tới.

Shere ngơ ngác nhìn giường bệnh, đập vào mắt là hai tay quần chặt lấy nhau.

Hai người sống vai nằm trên giường bệnh, khuôn mặt bình thản như đang ngủ say.

Đây là hai người trải qua mưa gió bão bùng, nhưng chưa từng chia lìa.

Nếu như nói chết chỉ là bắt đầu một cuộc sống mới, như vậy bọn họ chính là thế; tay cầm tay bước vào một hành trình mới chưa biết tên.

Shere che mặt quỳ xuống trước giường, hắn không cách nào kiềm chế được nữa mà khóc to thành tiếng.

Lúc mười ba tuổi, tôi yêu một người đàn ông, anh ấy rất dịu dàng, tên của anh ấy là Edward.

Á- Edwrad, anh ở đâu?

Anh ở đây!

Anh sẽ luôn ở đây sao?

Anh sẽ luôn ở đây!

Hết

Bạn đang đọc truyện *Niệm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.